TESS GERRITSEN

autoarea bestsellerurilor
CLUBUL MEFISTO
CHIRURGUL

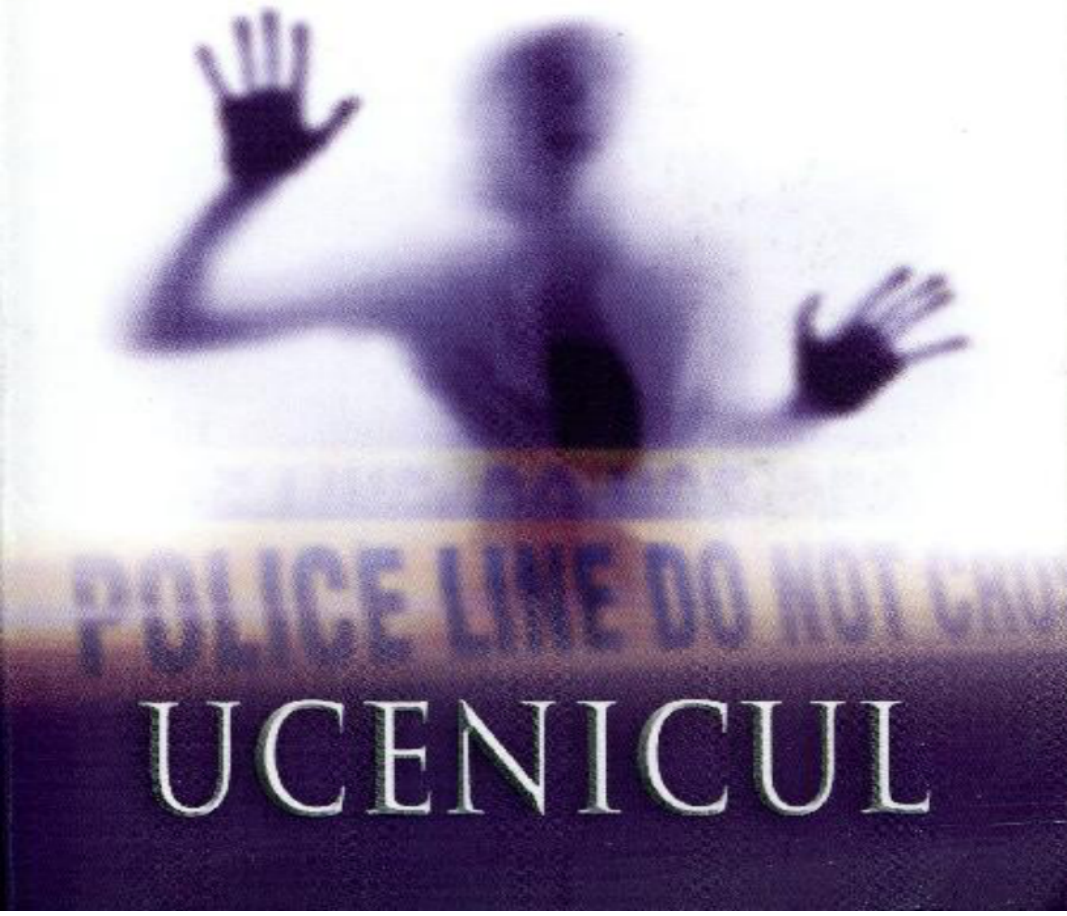

UCENICUL

TESS GERRITSEN

UCENICUL

rao international publishing company

Descrierea CIP a bibliotecii Naţionale a României
GERRITSEN, TESS
Ucenicul / Tess Gerritsen; trad.: Raluca Matiş. –
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
ISBN 978-973-103-902-2

I. Matiş, Raluca (trad.)

821.111(73)-31 = 135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO

www.raobooks.com
www.rao.ro

TESS GERRITSEN
The Apprentice
© 2002 by Tess Gerritsen
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
RALUCA MATIŞ

© RAO International Publishing Company, 2006
septembrie 2009

ISBN 978-973-103-902-2

Pentru Terrina şi Mike

Mulţumiri

Pe toată durata scrierii acestei cărţi, am fost sprijinită de o echipă minunată, care mi-a oferit sfaturi şi sprijinul afectiv de care am avut nevoie pentru a continua. Multe, multe mulţumiri agentei, prietenei şi luminii mele călăuzitoare, Meg Ruley, lui Jane Berkey, Don Cleary şi oamenilor magnifici de la Agenţia Jane Rotrosen. Le datorez de asemenea mulţumiri extraordinarei Linda Marrow, editorul meu, Ginei Centrello, pentru entuziasmul ei neabătut, lui Louis Mendez, pentru că nu m-a lăsat să mă scufund, lui Gilly Hailpam şi Marie Coolman, pentru că m-au sprijinit pe parcursul zilelor triste şi întunecate de după 11 septembrie şi m-au ajutat să-mi găsesc drumul spre casă. Mulţumesc, de asemenea, lui Peter Mars, pentru informaţiile pe care mi le-a oferit despre Poliţia din Boston şi Selinei Walker, susţinătoarea mea înflăcărată aflată de cealaltă parte a oceanului.

În cele din urmă, cele mai profunde mulţumiri soţului meu, Jacob, care ştie cât de dificilă e viaţa cu o scriitoare – şi totuşi e mereu alături de mine.

Prolog

Azi am văzut un om murind.

A fost cu totul neaşteptat şi mă mir şi acum că această dramă s-a desfăşurat chiar la picioarele mele. Atât de multe lucruri din viaţă considerate palpitante nu pot fi anticipate, încât trebuie să învăţăm să savurăm spectacolele pe măsură ce apar, să apreciem emoţiile tari atât de rare ce întrerup curgerea altfel monotonă a timpului. Şi zilele mele trec atât de încet aici, în această lume ascunsă după ziduri, unde oamenii nu sunt decât numere, deosebiţi unul de altul nu după numele noastre sau după talentele dăruite de Dumnezeu, ci după tipul de nelegiuire pe care am înfăptuit-o. Ne îmbrăcăm la fel, mâncăm aceeaşi mâncare, citim aceleaşi cărţi jerpelite din acelaşi cărucior de închisoare. Fiecare zi e asemenea oricărei alteia. Şi apoi, dintr-odată, un incident surprinzător ne reaminteşte că viaţa se poate schimba într-o clipită.

Aşa s-a întâmplat azi, a doua zi din august, o zi teribil de fierbinte şi de însorită, exact aşa cum îmi place mie. În timp ce alţii asudă şi se plimbă de colo-colo ca nişte vite letargice, eu stau în mijlocul curţii, cu faţa îndreptată spre soare, ca o şopârlă ce absoarbe căldura. Am ochii închişi, aşa că nu văd cum cuţitul este înfipt, nici nu văd bărbatul cum face un pas împleticit înapoi şi cade. Dar aud murmurul vocilor agitate şi-mi deschid ochii.

Într-un colţ al curţii, un bărbat zace sângerând. Toţi cei din jur se îndepărtează de el, însuşindu-şi masca obişnuită de indiferenţă a omului care n-a văzut nimic şi nu ştie nimic.

Numai eu mă apropii de omul prăbuşit la pământ.

Pentru o clipă rămân în picioare, uitându-mă în jos la el. Are ochii deschişi şi conştienţi; cu siguranţă pentru el nu par să fiu mai mult decât un contur negru, decupat pe cerul strălucitor. E tânăr, cu părul alb-blond, cu barba aproape ca un puf. Îşi deschide gura şi pe buze îi apăr bule rozalii de spumă. Pe piept i se întinde o pată roşie.

Îngenunchez lângă el şi-i sfâşii cămaşa ca să-i văd rana aflată la stânga sternului. Lama cuţitului a trecut curat printre coaste şi sigur i-

a străpuns plămânul, probabil ciupind puţin şi din pericard. E o rană mortală, şi o ştie şi el. Încearcă să-mi vorbească, i se mişcă buzele, deşi nu se aude nici un sunet, şi ochii se chinuie să se focalizeze. Vrea să mă aplec mai aproape de el, probabil ca să ascult vreo mărturisire făcută în pragul morţii, dar nu mă interesează câtuşi de puţin ce are de zis.

Mă concentrez în schimb asupra rănii. Asupra sângelui. Sunt foarte obişnuit cu sângele. Îi cunosc toate elementele componente. Am mânuit nenumărate eprubete cu sânge, i-am admirat multele nuanţe diferite de roşu. L-am învârtit în centrifugă până s-a transformat în coloane bicolore de celule comasate şi ser de culoarea paiului. Îi ştiu sclipirea şi textura mătăsoasă. L-am văzut scurgându-se în pârâiaşe satinate din pielea proaspăt incizată.

Sângele i se scurge din piept ca apa vie dintr-un izvor sacru şi-mi lipesc palma de rană, scăldându-mi pielea în căldura aceasta lichidă, iar sângele îmi acoperă mâna cu o mănuşă stacojie. El crede că vreau să-l ajut şi o scânteiere scurtă de recunoştinţă îi luminează privirea. E foarte puţin probabil ca tânărului acestuia să i se fi arătat multă bunăvoinţă în scurta lui viaţă; ce ironie că tocmai pe mine să mă confunde cu chipul îndurării.

În spatele meu se aude tropăit de cizme şi voci aspre ce latră comenzi:

— La o parte! Toată lumea, trageţi-vă la o parte!

Cineva mă apucă de cămaşă şi mă trage în picioare. Sunt îmbrâncit în spate, departe de bărbatul muribund. Aerul e încărcat de praf, strigăte şi înjurături şi suntem mânaţi într-un colţ al curţii. Instrumentul morţii, şişul, zace abandonat pe pământ. Gardienii pretind răspunsuri, dar nimeni n-a văzut nimic, nimeni nu ştie nimic.

Nimeni nu vede şi nu ştie niciodată nimic.

În haosul din curtea închisorii, stau puţin la o parte de ceilalţi deţinuţi, care m-au evitat întotdeauna. Îmi ridic mâna udă încă de sângele mortului şi inhalez aroma metalică şi rafinată. Chiar şi numai după miros mi-aş fi dat seama că e sânge tânăr, scurs din carne tânără.

Ceilalţi deţinuţi se holbează la mine şi se trag şi mai departe. Ştiu că sunt diferit de ei; au simţit-o întotdeauna. Cât de brutali sunt aceşti oameni, şi totuşi sunt temători faţă de mine, pentru că înţeleg cine – şi ce – sunt eu. Le cercetez feţele, căutându-mi printre ei fratele de sânge. Un altul asemenea mie. Nu-l văd însă, nu aici, nici chiar aici, în casa aceasta plină de oameni monstruoşi.

Dar ştiu că există. Ştiu că nu sunt singurul de felul meu de pe acest pământ.

Undeva, acolo, mai este unul. Şi mă aşteaptă.

UNU

Muştele roiau deja. Patru ore pe asfaltul încins din sudul Bostonului, care copsese carnea pulverizată, eliberând în aer echivalentul unui gong de chemare la masă, şi văzduhul era încărcat de zumzetul muştelor. Deşi rămăşiţele din tors erau acum acoperite cu o folie, tot mai rămăsese suficient de mult ţesut descoperit pentru ospăţul necrofagelor. Bucăţele de materie cenuşie şi alte părţi neidentificabile erau dispersate pe o rază de nouă metri de-a lungul străzii. Un fragment de craniu aterizase într-un ghiveci cu flori de la etajul doi şi bucăţi moi de ţesut se lipiseră de câteva maşini din parcare.

Doamna detectiv Jane Rizzoli avusese întotdeauna un stomac puternic, dar chiar şi ea trebui să stea o clipă, cu ochii strâns închişi şi pumnii încleştaţi, furioasă pe ea însăşi pentru acest moment de slăbiciune. „Nu te pierde cu firea. Nu te pierde cu firea.” Era singurul detectiv femeie din Departamentul de omucideri al Poliţiei din Boston şi ştia că lumina nemiloasă a reflectoarelor era îndreptată încontinuu asupra ei. Orice greşeală, orice reuşită, va fi observată de toţi. Partenerul ei, Barry Frost, îşi vomase micul dejun în mod umilitor de public, şi acum stătea în vehiculul cu aer condiţionat, ţinându-şi capul plecat între genunchi, aşteptând să i se liniştească stomacul.

Ea însă nu-şi putea permite să cadă pradă greţei. Era ofiţerul de poliţie cel mai vizibil de la locul crimei şi de cealaltă parte a panglicii poliţiei stăteau mai mulţi privitori, analizându-i fiecare mişcare, fiecare detaliu al înfăţişării. Ştia că arăta mai tânără decât cei treizeci şi patru de ani ai ei şi era mereu preocupată să menţină un aer de autoritate. Compensa lipsa înălţimii cu privirea ei directă şi umerii ţinuţi drept. Învăţase arta de a domina scena unei crime prin determinarea ei.

Însă arşiţa îi slăbea hotărârea. Venise în costumul ei obişnuit, sacou şi pantaloni, şi părul pieptănat ordonat. Acum însă fusese nevoită să-şi dea jos sacoul; cămaşa îi era şifonată şi umiditatea îi cârlionţase părul negru într-o încâlceală dezordonată de bucle. Se

simţea asaltată din toate direcţiile de mirosuri, muşte şi de lumina orbitoare a soarelui. Erau prea multe lucruri asupra cărora trebuia să se concentreze. Şi toţi ochii aceia erau îndreptaţi spre ea.

Nişte voci ridicate îi atraseră atenţia. Un bărbat în cămaşă şi cravată încerca să-l convingă pe un poliţist să-l lase să treacă.

— N-auzi că trebuie s-ajung la o întâlnire de afaceri? Am întârziat deja o oră. Da' v-aţi pus voi nenorocita de panglică de poliţie în jurul maşinii mele şi acuma-mi spui că nu pot să intru în ea? E maşina mea, ce naiba!

— E scena unei crime, domnule.

— E un accident!

— Încă nu s-a stabilit acest lucru.

— Da' ce, vă ia o zi întreagă să vă daţi seama de-atâta lucru? De ce nu ne-ascultaţi? Toată lumea din cartier a auzit ce s-a întâmplat!

Rizzoli se apropie de omul cu faţa lucind de sudoare. Era unsprezece şi jumătate, şi soarele, aproape de zenit, strălucea asupra lor ca un ochi orbitor.

— Şi ce aţi auzit, exact, domnule? întrebă ea.

Bărbatul pufni.

— Acelaşi lucru ca toată lumea.

— Un zgomot puternic.

— Da. Pe la şapte şi treizeci. Chiar atunci ieşeam de sub duş. M-am uitat afară pe geam şi l-am văzut întins pe trotuar. Se vede clar că e un colţ nenorocit aici. Şoferii mai cretini zboară pe-aici ca nişte lilieci scăpaţi din iad. Sigur l-a lovit un camion.

— Aţi văzut un camion?

— Nu.

— Aţi auzit un camion?

— Nu.

— Nici vreo maşină n-aţi văzut?

— Maşină, camion, ridică el din umeri. Oricum, tot accident cu fugă de la locul faptei a fost.

Era aceeaşi poveste repetată de vreo zece ori de vecinii omului. La un moment dat, între şapte şi cincisprezece şi şapte şi treizeci de minute dimineaţa, auziseră un zgomot puternic în stradă. Nimeni nu văzuse de fapt ce se întâmplase. Pur şi simplu auziseră gălăgia şi găsiseră cadavrul bărbatului. Rizzoli considerase deja – şi respinsese – posibilitatea să fi fost un sinucigaş care se aruncase de pe acoperiş. În jur nu erau decât clădiri cu două etaje, nici una suficient de înaltă să explice o distrugere atât de îngrozitoare a trupului săritorului. Nici nu vedea dovada vreunei explozii care să fi cauzat o dezintegrare anatomică atât de mare.

— Hei, pot să-mi iau maşina acum? întrebă bărbatul. E Fordul ăla verde.

— Acela cu stropi de creier pe portbagaj?

— Mda.

— Tu ce crezi? se răsti ea.

Îi întoarse apoi spatele şi se duse la medicul legist care stătea ghemuit în mijlocul străzii, studiind asfaltul.

— Oamenii de pe strada asta sunt nişte nemernici, zise Rizzoli. Nimeni nu dă nici o ceapă degerată pe victimă. Şi nimeni nu ştie cine e.

Doctorul Ashford Tiemey nu-şi ridică privirea spre ea, ci continuă să se uite foarte atent la stradă. Pe sub firele rare de păr cărunt, pielea capului îi sclipea de transpiraţie. Doctorul Tiemey părea mai bătrân şi mai obosit decât îl văzuse ea vreodată. Când încercă să se ridice, îşi întinse o mână spre ea într-o rugăminte tăcută să-l ajute. Rizzoli îl prinse de mână şi simţi, transmise prin mână, scârţâiturile oaselor obosite şi a încheieturilor artritice. Era un gentleman sudist de modă veche, născut în Georgia, şi nu apreciase niciodată francheţea de Boston cu care vorbea Rizzoli, aşa cum nici ea nu apreciase niciodată formalismul lui. Singurul lucru pe care-l aveau în comun erau rămăşiţele omeneşti ce treceau pe masa de autopsie a doctorului Tiemey. Dar, în timp ce-l ajuta să se ridice în picioare, Rizzoli se simţi brusc întristată de cât de firav era, amintindu-şi de bunicul ei, a cărui nepoată favorită fusese, poate pentru că se recunoştea pe el însuşi în mândria şi tenacitatea ei. Rizzoli îşi aminti cum îl ajuta să se ridice din fotoliu, cum mâna lui amorţită de la atacul cerebral stătea ca o gheară pe braţul ei. Chiar şi oamenii puternici şi aprigi ca Aldo Rizzoli erau în cele din urmă reduşi de timp la oase şi încheieturi firave. Vedea acum efectul timpului asupra doctorului Tiemey, care se clătină pe picioare din cauza caniculei, scoţându-şi batista şi ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

— Ce caz şocant mi-e dat să am la sfârşitul carierei, zise el. Deci, ia spune-mi, vii la petrecerea mea de pensionare?

— Ăă... ce petrecere? zise Rizzoli.

— Aceea cu care plănuiţi să-mi faceţi o surpriză.

Rizzoli oftă.

— Da, vin, recunoscu ea.

— Ha. Am ştiut eu că pot scoate un răspuns direct de la dumneata. O să fie săptămâna viitoare?

— Peste două săptămâni. Şi nu eu ţi-am zis, bine?

— Mă bucur că mi-ai zis, spuse el, uitându-se la asfalt. Nu-mi prea plac surprizele.

— Deci ce-avem aici, doctore? Accident cu fugă de la locul faptei?

— Acesta pare a fi punctul de impact.

Rizzoli se uită la pata mare de sânge. Apoi se uită la cadavrul acoperit cu o folie, ce se găsea la mai bine de trei metri şi jumătate

depărtare, pe trotuar.

— Vrei să zici că a lovit prima dată pământul aici, şi apoi a sărit până acolo? întrebă ea.

— Aşa se pare.

— Înseamnă c-a fost ditamai camionul dacă a reuşit să-l zdrobească în halul ăsta.

— N-a fost un camion, răspunse Tiemey enigmatic.

Se duse apoi ceva mai încolo de-a lungul străzii, cu ochii fixaţi în jos. Rizzoli se luă după el, fluturându-şi mâna spre roiul de muşte. Tiemey se opri la aproximativ zece metri distanţă şi arătă o masă informă cenuşie pe bordură.

— Încă o bucată de materie cenuşie, observă el.

— Nu un camion a făcut asta? zise Rizzoli.

— Nu. Şi nici o maşină.

— Şi ce zici de urmele de anvelope de pe cămaşa victimei?

Tiemey se îndreptă de spate, studiind cu privirea strada, trotuarul şi clădirile.

— Observi ceva foarte interesant la locul ăsta, detectiv Rizzoli?

— În afară de faptul că e un mort acolo fără creier în cap?

— Uită-te la punctul de impact, zise Tiemey, arătându-i locul din stradă unde se ghemuise mai înainte. Vezi forma de dispersie a fragmentelor corporale?

— Da. S-a împrăştiat în toate direcţiile. Punctul de impact e în centru.

— Corect.

— E o stradă aglomerată, zise Rizzoli. Vehiculele vin de după colţul acela prea repede. În plus, victima are urme de anvelope pe cămaşă.

— Hai să mergem să ne mai uităm o dată la urmele alea.

Când se apropiau din nou de cadavru, veni lângă ei şi Barry Frost, care ieşise în sfârşit din maşină, arătând palid şi puţin jenat.

— Măiculiţă, Doamne, gemu el.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

— Crezi că am luat un virus la stomac sau ceva de genul ăsta?

— Ceva de genul ăsta.

Întotdeauna îi plăcuse de Frost, îi apreciase felul de a fi vesel şi faptul că nu se plângea de nimic niciodată, şi ura acum să-i vadă mândria călcată în picioare atât de mult. Îl bătu uşor cu mâna pe umăr şi-i oferi un zâmbet matern. Frost părea să inspire un tratament matern, chiar şi de la Rizzoli, care în general era în mod clar lipsită de instincte materne.

— Data viitoare îţi pun cu tine o pungă de hârtie pentru vomat, se oferi ea.

— Ştii, zise el, mergând încet după ea. Chiar cred c-am luat un

virus...

Ajunseră la torsul cadavrului. Tiemey se ghemui lângă el cu un geamăt, încheieturile protestându-i zgomotos la acest efort suplimentar, şi ridică folia de unică folosinţă. Frost se albi la faţă şi se trase înapoi cu un pas. Rizzoli îşi stăpâni impulsul de a face acelaşi lucru.

Corpul fusese rupt în două părţi, separate la nivelul ombilicului. Partea de sus, purtând o cămaşă de bumbac de culoare bej, era întinsă de la est la vest. Partea de jos, purtând blugi, era întinsă de la nord la sud. Cele două jumătăţi erau conectate numai de câteva fâşii de piele şi muşchi. Organele interne se revărsaseră afară şi zăceau într-o masă însângerată. Partea din spate a craniului era complet zdrobită, şi creierul zburase afară.

— Tânăr bărbat, bine hrănit, pare să fie de origini hispanice sau mediteraneene, între douăzeci şi treizeci de ani, zise Tiemey. Văd fracturi evidente la vertebrele toracice, coaste, clavicule şi craniu.

— Un camion nu putea face asta? întrebă Rizzoli.

— Desigur, e posibil ca un camion să fi putut cauza răni atât de masive, zise el, uitându-se fix la Rizzoli cu ochii de un albastru palid. Dar nimeni n-a auzit şi n-a văzut un asemenea vehicul. Nu-i aşa?

— Din nefericire, nu, recunoscu ea.

Frost reuşi în sfârşit să adauge un comentariu.

— Ştii, nu cred că alea de pe cămaşa lui sunt urme de roţi.

Rizzoli se concentră asupra urmelor negre de pe partea din faţă a cămăşii victimei. Cu o mână înmănuşată, atinse una din pete şi-şi privi apoi degetul. Mănuşa de latex avea o pată neagră mânjită pe vârful degetului. Rizzoli se uită fix la ea pentru o clipă, analizând această nouă informaţie.

— Ai dreptate, zise ea. Nu e urmă de cauciuc. E unsoare.

Se îndreptă de spate şi se uită la toată strada. Nu se vedea nici o urmă însângerată de roţi, nici un fragment spart de maşină. Nici o bucăţică de sticlă sau de plastic care s-ar fi spart la impactul cu trupul bărbatului.

Pentru o clipă nu vorbi nimeni. Se uitară numai unul la altul, în timp ce singura explicaţie posibilă le veni brusc în minte. Ca şi cum ar fi vrut să le confirme teoria, deasupra se auzi vuietul îndepărtat al unui avion cu reacţie. Rizzoli se uită în sus cu ochii mijiţi, şi văzu trecând un Boeing 747, coborând în aer, pregătindu-se pentru aterizare pe Aeroportul Internaţional Logan, aflat la opt kilometri la nord-est.

— Oh, Doamne sfinte! exclamă Frost, umbrindu-şi ochii cu mâna din cauza soarelui. Ce fel de a muri! Spune-mi, te rog, că măcar era deja mort când a căzut.

— Este foarte probabil, zise Tiemey. Mă gândesc că i-a alunecat

afară corpul în momentul când au coborât trenul de aterizare. Asta bineînţeles dacă presupunem că a fost un avion ce venea încoace.

— Păi, da, interveni Rizzoli. Câţi pasageri clandestini încearcă să iasă *afară* din ţară? Se uită la tenul măsliniu al mortului. Deci a venit cu un avion, să zicem din America de Sud...

— Ar fi trebuit să zboare la o altitudine de cel puţin nouă mii de metri, zise Tiemey. Spaţiul din cală unde se află roţile nu e presurizat. Un pasager clandestin ar trebui să înfrunte o decompresiune foarte rapidă. Degerături. Chiar şi în miezul verii, temperaturile la altitudinile acelea sunt mult sub zero grade. După câteva ore în condiţiile astea, ar avea hipotermie şi şi-ar pierde cunoştinţa de la lipsa de oxigen. Sau ar fi deja zdrobit când s-ar retrage roţile înăuntru după decolare. O călătorie suficient de lungă în cală l-ar termina probabil.

Sunetul pagerului lui Rizzoli întrerupse prelegerea. Şi cu siguranţă s-ar fi transformat într-o prelegere; doctorul Tiemey tocmai începuse să-şi intre în formă. Rizzoli se uită la numărul de pe ecran, dar nu-l recunoscu. Avea un prefix de Newton. Îşi scoase mobilul şi-l formă.

— Detectiv Korsak, răspunse un bărbat.

— Aici e Rizzoli. M-aţi sunat pe pager?

— Vorbiţi de pe mobil?

— Da.

— Puteţi ajunge la un telefon fix?

— Nu în momentul acesta. Nu ştia cine era detectivul Korsak, şi voia să scurteze conversaţia. De ce nu-mi spuneţi mai bine despre ce e vorba?

O pauză. Auzi nişte voci în fundal şi apoi fâşâitul unui walkie-talkie de poliţie.

— Sunt la scena unei crime, aici în Newton, zise el. Cred c-ar trebui să veniţi până aici să vedeţi.

— Cereţi asistenţa Poliţiei Boston? Vă pot îndruma spre altcineva din departament.

— Am încercat să iau legătura cu detectivul Moore, dar mi-au zis că e în concediu. De aceea v-am sunat pe dumneavoastră, zise el şi făcu din nou o pauză. E în legătură cu cazul condus de dumneavoastră şi de Moore vara trecută, adăugă apoi, cu intensitate semnificativă. Ştiţi de care vorbesc.

Rizzoli tăcu. Ştia exact la ce caz se referea. Era încă bântuită de amintirile acelei investigaţii, şi acum mai avea coşmaruri despre ea.

— Continuaţi, zise ea încet.

— Vreţi adresa? întrebă el.

Rizzoli îşi scoase carnetul.

Un moment mai târziu închise şi-şi întoarse atenţia iar către

doctorul Tiemey.

— Am mai văzut asemenea distrugeri la paraşutiştii cărora nu li s-a deschis paraşuta, zise el. De la înălţimea aceea, un corp în cădere poate ajunge la o viteză fatală. Adică aproximativ şaizeci de metri pe secundă. Atâta e de-ajuns pentru a provoca dezintegrarea pe care o vedem aici.

— E un preţ al naibii de mare pentru a intra în ţara asta, spuse Frost.

Pe deasupra mai trecu un avion, cu umbra alunecând ca aceea a unui uliu.

Rizzoli îşi ridică privirea spre cer. Îşi imagină un corp căzând, rostogolindu-se de la trei sute de metri înălţime. Se gândi la aerul rece şuierând pe lângă el. Şi apoi aerul mai cald, pe măsură ce pământul se apropie cu rapiditate, într-un vârtej.

Se uită apoi la rămăşiţele acoperite cu folie ale unui bărbat care îndrăznise să viseze la o lume nouă, la un viitor mai bun.

Bine ai venit în America.

Poliţistul din Newton postat în faţa casei era evident începător, şi n-o recunoscu pe Rizzoli. O opri la perimetrul însemnat cu panglica de poliţie şi i se adresă pe un ton răstit, în concordanţă cu uniforma lui proaspăt obţinută. Pe ecusonul cu numele lui scria: RIDGE.

— Aceasta e scena unei crime, doamnă.

— Sunt detectiv Rizzoli, Poliţia Boston. Am venit să-l văd pe detectivul Korsak.

— Legitimaţia, vă rog.

Rizzoli nu se aşteptase la această cerere şi trebui să-şi cotrobăie în poşetă să şi-o găsească. În oraşul Boston, aproape orice poliţist în uniformă ştia exact cine era. Însă ieşise puţin din teritoriul ei, în suburbia aceasta înstărită, şi uite că era nevoită să-şi caute enervată legitimaţia. I-o ţinu chiar în faţa ochilor.

Tânărul aruncă o singură privire şi roşi.

— Îmi pare foarte rău, doamnă. Vedeţi, a fost o afurisită de reporteră mai înainte, care m-a convins s-o las să treacă acum câteva minute. N-aveam de gând să mă mai las păcălit o dată.

— Korsak e înăuntru?

— Da, doamnă.

Rizzoli se uită la mulţimea de vehicule parcate în stradă, printre care şi o dubiţă albă pe care scria: PROPRIETATEA STATULUI MASSACHUSETTS, MEDICINĂ LEGALĂ.

— Câte victime sunt? întrebă ea.

— Una. Se pregătesc să-l scoată afară acum.

Poliţistul ridică panglica pentru a o lăsa să treacă în curte. Păsările ciripeau în copaci şi mirosea a iarbă dulce. „Nu mai eşti în

sudul Bostonului”, se gândi ea. Peisajul era imaculat, cu garduri vii tunse ordonat şi o peluză strălucitoare de gazon.

Se opri o clipă pe aleea de cărămizi şi se uită la linia acoperişului ce avea accente de stil Tudor. „Stăpânul imitaţiei de conac englezesc”, se gândi ea. Aceasta nu era o casă sau un cartier în care îşi putea permite să locuiască un poliţist cinstit.

— Frumoasă cocioabă, nu? zise poliţistul Ridge.

— Ce meserie avea tipul ăsta?

— Am auzit că era un fel de chirurg.

Chirurg. Pentru ea, acest cuvânt avea un înţeles special, şi auzindu-l se simţi pătrunsă de ace îngheţate, ce o făcură să se înfioare de răceală chiar şi în ziua aceea atât de caldă. Se uită la uşa din faţă şi văzu clanţa mânjită cu pudră de prelevare a amprentelor. Trase adânc aer în piept, îşi puse pe mâini mănuşile de latex şi peste pantofi papuceii de hârtie.

Înăuntru văzu podele de stejar lustruite şi o scară ce se ridica la înălţimi de catedrală. Un vitraliu lăsa să intre lumină, sclipind în romburi de culoare.

Auzi fâşâit de papucei de hârtie, şi un bărbat mare cât un urs apăru în hol. Deşi era îmbrăcat ca un om de afaceri, cu cravată cu un nod elegant, efectul era distrus de cele două continente de sudoare ce-i pătau subsuorile. Avea mânecile suflecate, lăsând să se vadă braţe vânjoase acoperite cu păr negru.

— Rizzoli? o întrebă el.

— În persoană.

Veni spre ea cu braţul întins, dar îşi aminti că avea mânuşile pe mână şi-şi lăsă mâna să-i cadă la o parte.

— Vince Korsak. Scuze că n-am putut să spun mai multe la telefon, dar toată lumea are scaner în ziua de azi. Am avut deja mai înainte o reporteriţă care s-a furişat înăuntru. Ce nemernică!

— Am auzit.

— Uite, probabil te întrebi de ce naiba te-am chemat până aici. Dar ţi-am urmărit munca de anul trecut. Ştii, crimele Chirurgului. M-am gândit c-o să vrei să vezi asta.

Rizzoli simţi că i se uscase gura.

— Ce e?

— Victima e în living. Doctor Richard Yeager, de treizeci şi şase de ani. Chirurg ortoped. Asta e casa lui.

Rizzoli se uită la vitralii.

— Voi, băieţii din Newton, aveţi parte de toate crimele din lumea bună.

— Hei, Poliţia Boston poate să şi le ia ea pe toate. Nu trebuia să se întâmple o chestie de asta aici. Mai ales nu o porcărie din asta dementă.

Korsak o conduse prin hol în living. Primul lucru pe care-l observă Rizzoli fu lumina strălucitoare a soarelui ce inunda camera prin peretele de un etaj acoperit în întregime de ferestre de sus până jos. În ciuda numărului mare de poliţişti şi tehnicieni criminalişti care lucrau înăuntru, camera dădea senzaţia de spaţiu şi minimalism, doar pereţi albi şi podele lucioase de lemn.

Şi sânge. Deşi fusese deja în atâtea locuri unde avusese loc o crimă, prima imagine a sângelui o şoca întotdeauna. O urmă lungă ca o coadă de cometă de sânge arterial stropise peretele şi se scursese apoi în jos în mai multe pârâiaşe subţiri. Sursa acelui sânge, doctorul Richard Yeager, stătea cu spatele rezemat de perete, cu încheieturile mâinilor legate la spate. Nu purta decât un şort, avea picioarele întinse în faţă, cu gleznele legate cu bandă adezivă. Capul i se prăbuşise în faţă, ascunzând rana care provocase hemoragia fatală, dar Rizzoli nu avea nevoie să vadă tăietura ca să ştie că era adâncă, ajungând până la carotidă şi trahee. Era deja mult prea familiarizată cu rezultatul unei asemenea răni şi putea să-i citească ultimele momente din modelul de sânge; artera stropind, plămânii umpluţi de sânge, victima aspirând aer prin traheea secţionată. Se înecase în propriul sânge. Sângele traheal pulverizat la expirare i se uscase pe pieptul gol. După umerii largi şi musculatură, fusese în formă fizică bună – cu siguranţă capabil să se lupte cu un atacator. Cu toate astea, murise cu capul plecat, într-o postură de supunere.

Doi asistenţi de la morgă îşi aduseseră deja targa şi stăteau lângă cadavru, încercând să hotărască metoda cea mai bună de a muta corpul înţepenit în rigiditatea cadaverică.

— Când l-a văzut medicul legist la zece dimineaţa, era instalată deja lividitatea, zise Korsak. Şi era complet rigid. A estimat momentul morţii între miezul nopţii şi ora trei.

— Cine l-a găsit?

— Asistenta lui de la cabinet. Când n-a apărut la clinică azi-dimineaţă şi nu a răspuns la telefon, a venit aici cu maşina să verifice. L-a găsit pe la nouă. Nu e nici urmă de nevastă-sa.

Rizzoli se uită la Korsak.

— Nevastă-sa?

— Gail Yeager, de treizeci şi unu de ani. A dispărut.

Rizzoli fu cuprinsă din nou de fiorul de gheaţă pe care îl simţise stând în faţa uşii de la intrare a familiei Yeager.

— O răpire?

— Nu ştiu decât c-a dispărut.

Rizzoli se uită fix la Richard Yeager, al cărui corp musculos nu se dovedise un adversar pe măsură al Morţii.

— Spune-mi despre oamenii ăştia. Despre căsnicia lor.

— Erau fericiţi. Aşa zice toată lumea.

— Aşa se zice întotdeauna.

— În cazul ăsta, se pare că era adevărat. Nu sunt căsătoriţi decât de doi ani. Au cumpărat casa asta anul trecut. Ea e asistentă în blocul operator la spitalul lui, aşa că au acelaşi cerc de prieteni, acelaşi orar de muncă.

— Înseamnă că stăteau o grămadă de timp împreună.

— Da, ştiu. Eu, unul, aş înnebuni dac-ar trebui să stau toată ziua cu nevastă-mea. Dar ei păreau să se înţeleagă destul de bine. Luna trecută şi-a luat liber două săptămâni întregi ca să stea acasă cu ea după ce a murit mama ei. Cât crezi că o fi câştigând un chirurg ortoped în două săptămâni, ei? Cincisprezece, douăzeci de mii de dolari? Asta e o consolare foarte scumpă, nu crezi?

— Probabil a fost necesară.

Korsak ridică din umeri.

— Totuşi.

— Aşadar, n-aţi găsit nici un motiv pentru care ea să-l fi părăsit.

— Cu atât mai puţin să-l termine.

Rizzoli aruncă o privire la peretele de geamuri. Orice vedere spre casele vecine era complet acoperită de copaci şi tufişuri.

— Ai zis că ora morţii a fost estimată între miezul nopţii şi trei.

— Da.

— Vecinii n-au auzit nimic?

— Cei din stânga sunt la Paris. Oh-la-la! Vecinii din dreapta au dormit bine-mersi toată noaptea.

— Intrarea e forţată?

— Fereastra de la bucătărie. A scos plasa şi a tăiat în geam cu un tăietor de sticlă. Pe răsadurile de flori sunt urme de pantofi de mărimea patruzeci şi patru. Aceleaşi urme au adus sânge şi în camera asta.

Îşi scoase o batistă şi îşi şterse fruntea umedă. Korsak era unul dintre nenorocoşii pentru care nici un deodorant nu era suficient de puternic. Nu începuseră să vorbească decât de câteva minute şi petele de transpiraţie de pe cămaşă se lăţiseră vizibil.

— Bine, hai să-l tragem de lângă perete, zise unul din asistenţii de la morgă. Răstoarnă-l către folie.

— Ai grijă la cap! Alunecă!

— Oh, Doamne!

Rizzoli şi Korsak priviră în linişte cum doctorul Yeager fu întins lateral pe o folie de unică folosinţă. Rigiditatea cadaverică înţepenise corpul într-un unghi de nouăzeci de grade, şi asistenţii discutară cum să-l aranjeze pe targă, având în vedere postura sa grotescă.

Un ciob alb de pe podea îi atrase brusc atenţia lui Rizzoli. Se afla în locul unde mai înainte era cadavrul. Se ghemui lângă el şi luă în mână ceea ce părea să fie un mic ciob de porţelan.

— Ceaşca de ceai spartă, zise Korsak.

— Poftim?

— Era o ceaşcă de ceai cu o farfurioară lângă victimă. Părea să-i fi căzut din poală sau aşa ceva. Am pus-o deja în pungi pentru amprente. Îi văzu expresia nedumerită şi ridică din umeri. Nu mă întreba pe mine.

— Artefact simbolic?

— Da. Servirea rituală a ceaiului pentru tipul mort.

Rizzoli se uită lung la ciobul mic de porţelan din palma acoperită cu mănuşă şi se gândi ce însemna. În stomac i se formă un nod. O senzaţie îngrozitoare de familiaritate. *Gâtul tăiat. Legat cu bandă adezivă. Intrarea nocturnă printr-o fereastră. Victima sau victimele surprinse din somn.*

Şi o femeie dispărută.

— Unde e dormitorul? întrebă ea.

Nu voia de fapt să-l vadă. Îi era frică să-l vadă.

— Aşa. Asta e ceea ce-am vrut de fapt să vezi.

Pe coridorul care ducea la dormitor erau fotografii alb-negru înrămate. Nu pozele zâmbitoare de familie ce apar în majoritatea caselor, ci imagini clare şi puternic reliefate de nuduri feminine, cu feţele umbrite sau întoarse dinspre aparat, torsuri anonime. O femeie îmbrăţişând un copac, pielea netedă lipită de scoarţa aspră. O femeie aşezată, aplecată înainte, cu părul lung revărsându-i-se într-o cascadă între coapsele goale. O femeie întinsă spre cer, cu trupul sclipind de transpiraţia exerciţiului fizic viguros. Rizzoli se opri să studieze o fotografie ce fusese strâmbată puţin.

— Acestea sunt toate aceeaşi femeie, zise ea.

— E ea.

— Doamna Yeager?

— Se pare că erau cam perverşi, nu?

Rizzoli se uită la trupul în formă excelentă al lui Gail Yeager.

— Nu cred că e pervers deloc. Sunt nişte fotografii minunate.

— Mda, mă rog. Pe aici e dormitorul.

Îi arătă o uşă.

Rizzoli se opri în prag. Înăuntru era un pat mare, cu învelitorile aruncate la o parte, ca şi cum ocupanţii ar fi fost treziţi brusc din somn. Pe covorul sidefiu, firele de nailon fuseseră turtite în două brazde ducând de la pat la uşă.

— Amândoi au fost târâţi din pat, zise Rizzoli încet.

Korsak încuviinţă.

— Criminalul i-a surprins în pat. A reuşit cumva să-i imobilizeze. Le-a legat mâinile şi picioarele. I-a târât pe covor până în hol, unde începe podeaua de lemn.

Era extrem de surprinsă de acţiunile criminalului. Şi-l imagină

stând în locul unde era ea acum, uitându-se la cuplul ce dormea. Prin fereastra înaltă fără perdele de deasupra patului ar fi venit destulă lumină să-şi dea seama care era bărbatul şi care femeia. Prima dată s-a dus la doctorul Yeager. Asta ar fi cel mai logic, să controleze bărbatul. Să lase femeia pe mai târziu. Până aici îşi putea imagina uşor. Apropierea, atacul iniţial. Însă nu înţelegea ceea ce urma.

— De ce i-a mutat? întrebă ea. De ce nu l-a omorât pe doctorul Yeager chiar aici? Ce sens a avut să-i scoată afară din dormitor?

— Nu ştiu, zise el şi-i arătă înăuntru. Totul e fotografiat. Poţi intra.

Rizzoli intră şovăitoare în cameră, evitând urmele de târâre de pe covor şi se duse la pat. Nu văzu nici o picătură de sânge pe aşternuturi. Pe o pernă era un fir lung şi blond – partea de pat a doamnei Yeager, se gândi ea. Se întoarse spre dulap, unde o fotografie înrămată a cuplului confirma faptul că Gail Yeager era într-adevăr blondă. Era frumoasă, cu ochii de un albastru-deschis şi câţiva pistrui pe pielea puternic bronzată. Doctorul Yeager o ţinea cu braţul pe după umeri şi dădea impresia de siguranţă de sine a unui bărbat care ştie că e impunător fizic. Nu un bărbat care va ajunge într-o zi mort, în lenjeria intimă, cu mâinile şi picioarele legate.

— E pe scaun, zise Korsak.

— Ce e?

— Uită-te pe scaun.

Rizzoli se întoarse către colţul camerei şi văzu un scaun cu spătarul în formă de scară. Pe şezut era împăturită o cămaşă de noapte. Când se apropie, văzu picături sclipitoare de roşu care pătaseră satinul crem.

Dintr-odată simţi cum i se ridică părul pe ceafă şi pentru câteva secunde uită să respire.

Se aplecă şi ridică un colţ al cămăşii. Şi partea dinăuntru era stropită.

— Nu ştim al cui e sângele, zise Korsak. S-ar putea să fie al doctorului Yeager; ar putea fi al soţiei lui.

— Era stropită înainte s-o împăturească.

— Dar nu mai e nici o altă picătură de sânge în cameră. Ceea ce înseamnă că s-a stropit în altă cameră. Şi a adus-o în dormitor după aceea. A împăturit-o frumos şi ordonat. A pus-o pe scaunul acela, ca pe un cadou de despărţire. Korsak făcu o pauză. Îţi aduce aminte de cineva?

Rizzoli înghiţi.

— Ştii că da.

— Criminalul copiază semnătura băiatului vostru.

— Nu. E diferit. E cu totul diferit. Chirurgul n-a atacat niciodată cupluri.

— Hainele de noapte împăturite. Bandă adezivă. Victimele surprinse în pat.

— Warren Hoyt îşi alegea femei singure. Victime pe care să poată să le învingă rapid.

— Dar uită-te la toate asemănările! Ascultă la mine, e un imitator. Un descreierat care-a citit despre Chirurg.

Rizzoli continuă să se uite la cămaşa de noapte, amintindu-şi alte dormitoare, alte locuri ale morţii. Se întâmplase într-o vară cu o căldură insuportabilă, aşa ca aceasta, când femeile dormeau cu ferestrele deschise, şi un bărbat numit Warren Hoyt li se strecurase în case. Îşi adusese cu el fantezii întunecate şi bisturie, instrumente cu care-şi înfăptuise ritualurile sângeroase asupra victimelor treze şi conştiente de fiecare tăietură a lamei. Se uită la cămaşa de noapte şi în minte îi apăru limpede chipul perfect obişnuit al lui Hoyt – o faţă care o bântuia încă în coşmaruri.

„Dar asta nu e opera lui. Warren Hoyt e închis în siguranţă într-un loc de unde nu poate scăpa. Ştiu asta, pentru că eu însămi l-am băgat acolo pe nemernic."

— În *Boston Globe* au tipărit fiecare detaliu suculent, zise Korsak. Băiatul vostru a ajuns chiar şi în *New York Times*. Şi criminalul ăsta îl imită acum.

— Nu, criminalul vostru face lucruri pe care Hoyt nu le-a făcut niciodată. A târât perechea afară din dormitor, în altă cameră. Îl reazemă pe bărbat în poziţie şezândă, apoi îi taie gâtul. Seamănă mai mult cu o execuţie. Ori parte a unui ritual. Şi, apoi, mai e şi femeia. Omoară soţul, dar ce face cu soţia?

Se opri, amintindu-şi ciobul de porţelan de pe podea. Ceaşca spartă. Însemnătatea acesteia îi apăru dintr-odată în minte ca un viscol îngheţat.

Fără un cuvânt, ieşi din dormitor şi se întoarse în living. Se uită la peretele unde fusese rezemat cadavrul doctorului Yeager. Se uită la podea şi începu să meargă într-un cerc din ce în ce mai larg, studiind stropii de sânge de pe lemn.

— Rizzoli? zise Korsak.

Se întoarse spre ferestre şi se uită cu ochii mijiţi la lumina soarelui.

— E prea puternică lumină aici. Şi e prea multă sticlă. Nu putem s-o acoperim pe toată. Va trebui să ne întoarcem diseară.

— Te gândeşti să folosim Luma-lite?

— O să avem nevoie de ultraviolete ca să vedem.

— Ce vrei să cauţi?

Se întoarse iar spre perete.

— Doctorul Yeager stătea acolo când a murit. Subiectul nostru necunoscut l-a târât din dormitor. L-a rezemat de peretele acela şi l-a

făcut să stea cu faţa spre centrul camerei.

— Da.

— De ce l-a aşezat acolo? De ce să se chinuie atât de mult când victima era încă în viaţă? Trebuie să fie un motiv.

— Ce motiv?

— A fost pus acolo ca să privească ceva. Să fie martor la ceea ce se întâmpla în această cameră.

În cele din urmă pe faţa lui Korsak se văzu că înţelesese şi era oripilat. Se holbă la peretele unde stătuse doctorul Yeager, un public de o persoană la o piesă de teatru de groază.

— Oh, Doamne sfinte, zise el. Doamna Yeager.

DOI

Rizzoli îşi cumpără o pizza de la restaurantul din colţ şi pe fundul cutiei de legume din frigider găsi după multe cotrobăieli o căpăţână de salată din timpuri imemoriale. Desfăcu frunzele maronii până ajunse la centrul doar vag comestibil. Era o salată palidă şi neapetisantă, pe care o mâncă din datorie, şi nu din plăcere. Nu avea timp de plăcere; nu mânca decât pentru a avea combustibil pentru noaptea ce avea să vină, o noapte pe care nu o aştepta deloc cu nerăbdare.

După câteva înghiţituri, îşi împinse farfuria la o parte şi se uită la petele de ketchup de un roşu intens din farfurie. „Te dărâmă coşmarurile, se gândi ea. Te crezi imună, destul de puternică, destul de detaşată ca să poţi trăi cu ele. Şi ştii cum să-ţi joci rolul, ştii cum să te prefaci că nu există. Dar feţele acelea îţi rămân în minte. Ochii morţilor.”

Oare şi Gail Yeager se număra printre ei?

Se uită în jos la mâinile ei, la cele două cicatrice de pe fiecare palmă, ca nişte răni de răstignire vindecate. Oricând se făcea mai rece şi umed, o dureau mâinile, o amintire palpabilă a ceea ce-i făcuse Warren Hoyt cu un an în urmă, în ziua când îi tăiase carnea cu lamele sale. Ziua când se gândise că va fi ultima ei zi pe pământ. Vechile răni

o dureau şi acum, dar nu putea da vina pe vreme. Nu, era din cauza a ceea ce văzuse azi în Newton. Cămaşa împăturită. Urma de sânge de pe perete. Intrase într-o cameră unde aerul însuşi era încărcat încă de teroare şi simţise ecourile prezenţei lui Warren Hoyt.

Imposibil, bineînţeles. Hoyt era în închisoare, exact unde trebuia să fie. Şi totuşi Rizzoli stătea înfrigurată de amintirea acelei case din Newton, pentru că oroarea pe care o simţise i se păruse atât de familiară.

Se simţi tentată să-l sune pe Thomas Moore, cel cu care lucrase la cazul Hoyt. El ştia detaliile la fel de bine ca ea şi înţelegea cât de tenace era spaima pe care Warren Hoyt o ţesuse ca o pânză de păianjen în jurul lor. Dar de când Moore se căsătorise, viaţa lui şi a lui Rizzoli o luase pe căi diferite. Noua lui fericire era exact lucrul ce-i făcea acum să fie străini. Oamenii fericiţi nu au nevoie de nimeni; ei respiră un aer diferit şi se supun unei legi diferite a gravitaţiei. Deşi Moore probabil nu era conştient că apăruse o schimbare între ei, Rizzoli o simţea, şi îi era dor de el, deşi se simţea ruşinată că-i invidia fericirea. Îi era ruşine de asemenea pentru gelozia pe care o simţea faţă de femeia care îi cucerise inima lui Moore. Cu câteva zile înainte primise o vedere din Londra, unde Moore şi Catherine îşi petreceau vacanţa. Nu era decât un salut scurt mâzgălit pe spatele unei vederi, suvenir de la Muzeul Scotland Yard, doar câteva cuvinte prin care, să-i spună că se simţeau bine şi că totul era perfect în lumea lor. Gândindu-se acum la vederea aceea, cu optimismul său vesel, Rizzoli îşi dădu seama că nu putea să-l tulbure cu acest caz; nu putea să aducă din nou umbra lui Warren Hoyt în vieţile lor.

Rămase pe loc, ascultând sunetele traficului de pe străzi, ce nu păreau decât să sublinieze nemişcarea completă din apartamentul ei. Se uită în jur, la livingul sumar mobilat, la pereţii goi pe care nu atârnase încă nici un tablou. Singura piesă de decor, dacă se putea numi aşa, era o hartă a oraşului, pusă pe perete deasupra mesei din sufragerie. Cu un an înainte, harta fusese presărată cu ace cu gămălii colorate ce marcau crimele Chirurgului. Fusese atât de însetată de dorinţa de a fi recunoscută, de a-şi obliga colegii să admită că era într-adevăr egala lor, încât trăise şi respirase numai această vânătoare. Chiar şi acasă, mâncase uitându-se la priveliştea sinistră a urmelor criminalului.

Acele Chirurgului nu mai erau acum pe hartă, dar harta în sine rămăsese, aşteptând un set proaspăt de ace care să marcheze mişcările unui alt ucigaş. Se întrebă ce anume spunea asta despre ea, ce interpretare tristă se putea face despre firea ei, dacă după doi ani în care locuise în acest apartament, singurul ornament atârnat pe pereţii ei era această hartă a Bostonului. „Ritmul meu interior”, se gândi ea.

„Universul meu.”

Luminile erau stinse în casa Yeager când Rizzoli ajunse la ora nouă seara. Ea sosise prima, şi din moment ce nu avea acces înăuntru, rămase în maşină cu geamurile deschise pentru a lăsa să intre aerul proaspăt al serii cât timp îi aştepta pe ceilalţi. Casa era la capătul unui drum foarte liniştit şi amândouă casele vecinilor erau întunecate. Acest lucru le va fi de folos în seara asta, pentru că nu va fi prea multă lumină ambientală care să le împiedice cercetarea. Dar în momentul acesta, stând singură şi contemplând această casă a ororilor, tânjea să vadă lumina strălucitoare şi alţi oameni. Ferestrele casei Yeager se holbau la ea ca ochii sticloşi ai unui cadavru. Umbrele din jurul ei aveau mii de forme, nici una binevoitoare. Rizzoli îşi scoase arma, îi trase piedica şi o aşeză în poală. De-abia atunci se simţi mai calmă.

În oglinzile retrovizoare apărură brusc faruri de maşină. Se răsuci şi fu uşurată să vadă dubiţa Secţiei de criminalistică oprind în spatele ei. Îşi puse arma înapoi în geantă.

Un tânăr cu umerii masivi ieşi din dubiţă şi se apropie de maşina ei. Când se aplecă să se uite prin geamul maşinii, îi văzu sclipirea cercelului de aur.

— Bună, Rizzoli, zise el.

— Salut, Mick. Mersi c-ai venit.

— Ce cartier frumos.

— Aşteaptă numai să vezi casa.

Zăriră o nouă pereche de faruri de maşină apropiindu-se pe stradă. Ajunsese şi Korsak.

— A venit toată gaşca, spuse ea. Hai să mergem la lucru.

Korsak şi Mick nu se cunoşteau. Rizzoli îi prezentă unul altuia la luminile interioare ale dubiţei şi-l văzu pe Korsak holbându-se la cercelul tehnicianului criminalist şi-i observă ezitarea înainte să-i strângă mâna. Aproape vedea raţionamentul din capul lui Korsak. „Cercel. Halterofil. Precis e homosexual.”

Mick începu să-şi descarce echipamentul.

— Am adus noul Mini Crimescope 400, zise el. De patru sute de waţi. De trei ori mai puternică decât vechea GE de numai trei sute cincizeci de waţi. Cea mai intensă sursă de lumină cu care am lucrat vreodată. Chestia asta e mai strălucitoare şi decât un Xenon de cinci sute de waţi. Aruncă o privire spre Korsak. Te superi să duci tu camera?

Înainte să apuce Korsak să răspundă, Mick îi împinse în mâini o cutie de aluminiu, apoi se întoarse înapoi la dubiţă să mai ia şi alte echipamente. Korsak rămase nemişcat pentru o clipă, ţinând cutia cu camera în mâini, cu o expresie incredulă pe chip. Apoi porni cu paşi mari spre casă.

Când Rizzoli şi Mick ajunseră la uşa de la intrare, ducând diferite

cutii în care aveau Crimescope, cabluri de curent şi ochelari de protecţie, Korsak aprinsese deja luminile în casă şi uşa era întredeschisă. Cei doi îşi puseră în picioare papuceii de hârtie şi intrară.

Cum făcuse şi Rizzoli la amiază, Mick se opri în holul de la intrare, uitându-se uluit la scările extraordinar de înalte.

— În vârf sunt vitralii, zise Rizzoli. Ar trebui s-o vezi la lumina soarelui.

Un Korsak iritat îi strigă din living.

— Ne apucăm de treabă aici, sau ce facem?

Mick îi aruncă lui Rizzoli o privire ce spunea clar „ce dobitoc”, şi ea ridică din umeri. Se îndreptară amândoi spre living.

— Asta-i camera, zise Korsak.

Purta o altă cămaşă decât cea pe care o avusese înainte, dar şi aceasta era deja pătată de transpiraţie. Stătea cu bărbia împinsă înainte şi cu picioarele îndepărtate, precum căpitanul Bligh stând furios pe punte.

— Ne axăm aici, pe zona asta de podea.

Sângele nu-şi pierduse nimic din impactul emoţional. Cât timp Mick îşi aranjă echipamentul, băgând în priză cablul de curent, pregătind camera şi tripodul, privirea lui Rizzoli fu atrasă de perete. Oricât de mult ar fi frecat, mărturia aceea tăcută a violenţei nu va putea fi niciodată îndepărtată. Urmele biochimice vor rămâne întotdeauna într-o amprentă fantomatică.

Dar nu sânge căutau ei acum seara. Căutau ceva mult mai greu de văzut, şi de aceea aveau nevoie de o sursă alternativă de lumină care să fie suficient de intensă ca să dezvăluie ceea ce acum era invizibil cu ochiul liber.

Rizzoli ştia că lumina era pur şi simplu energie electromagnetică mişcându-se în unde. Lumina vizibilă, pe care ochiul omenesc o poate detecta, are lungimi de undă între 400 şi 700 de nanometri. Lungimile mai scurte de undă, în gama ultravioletă, nu sunt vizibile. Dar când ultravioletele luminează diferite substanţe naturale şi artificiale, uneori stimulează electroni în aceste substanţe, eliberând lumină vizibilă într-un proces numit fluorescenţă. Razele ultraviolete pot revela fluide corporale, fragmente de os, păr şi fibre. De aceea ceruse Mini Crimescope-ul. La lumina lui de raze ultraviolete, o întreagă gamă de probe ar putea deveni vizibile.

— Aproape suntem gata aici, zise Mick. Acum trebuie să facem camera asta cât de întunecată posibil. Vrei să stingi luminile de pe hol pentru început? îl întrebă pe detectivul Korsak.

— Stai puţin. Dar ochelari? întrebă Korsak. Razele alea ultraviolete n-o să-mi ardă ochii?

— La lungimile de undă pe care le folosesc, nu sunt chiar aşa de

periculoase.

— Aş vrea totuşi o pereche.

— Sunt în cutia aceea. Sunt ochelari pentru toţi.

— Mă duc să sting eu luminile de pe hol, zise Rizzoli.

Ieşi din cameră şi stinse luminile. Când se întoarse, Korsak şi Mick stăteau cât mai departe posibil unul de celălalt, de parcă se temeau să nu se molipsească de vreo boală.

— Deci pe ce zonă ne concentrăm? întrebă Mick.

— Hai să începem de la capătul acela, unde a fost găsită victima, zise Rizzoli. Ne vom mişca înainte de acolo. Toată camera.

Mick se uită înjur.

— Ai un covor bej aici. Probabil o să emită fluorescenţă. Şi canapeaua aia albă o să se lumineze sub ultraviolete. Vreau numai să vă avertizez, o să fie dificil să zăriţi ceva pe fundalul ăsta.

Aruncă o privire spre Korsak, care purta deja ochelarii de protecţie şi acum arăta ca un ratat amărât de vârstă mijlocie care încearcă să pară la modă cu ochelari de soare şmecheri.

— Stinge lumina, ceru Mick. Hai să vedem cât de întuneric putem să facem aici.

Korsak apăsă pe întrerupător şi camera se cufundă în beznă. Prin ferestrele mari fără perdele se vedea sclipirea vagă a stelelor, dar nu era lună, şi copacii deşi din curte blocau luminile caselor din vecini.

— Nu-i prea rău, zise Mick. Pot lucra aici. E mai bine decât în unele locuri unde a trebuit să mă târăsc în jur sub o pătură. Ştii, se lucrează la nişte sisteme de imagine care să poată fi folosite la lumina zilei. Într-o zi n-o să mai trebuiască să orbecăim prin întuneric.

— Nu se poate să trecem direct la treabă odată? se răsti Korsak.

— M-am gândit că poate vă interesează să aflaţi ceva despre tehnologia asta.

— Altă dată, OK?

— Mă rog, făcu Mick, imperturbabil.

Rizzoli îşi puse la ochi ochelarii când se porni lumina albastră a Crimescope-ului. Lucirea stranie a formelor fluorescente crea parcă stafii în camera întunecată, covorul şi canapeaua strălucind aşa cum prezisese Mick. Lumina albastră se mută spre peretele opus, unde fusese corpul doctorului Yeager, şi pe perete sclipiră pete strălucitoare.

— Destul de drăguţ, ei? zise Mick.

— Ce anume? întrebă Korsak.

— Fire de păr ce au aderat de sânge.

— Aha. *Foarte* drăguţ.

— Luminează podeaua, ceru Rizzoli. Acolo trebuie să fie.

Mick întoarse lentilele de ultraviolete în jos şi la picioarele lor sclipi un nou univers de fibre şi fire de păr. Probe pe care aspirarea

iniţială făcută de Secţia de criminalistică nu le descoperise.

— Cu cât sursa de lumină e mai intensă, cu atât e mai intensă fluorescenţa, zise Mick, scanând podeaua. De aceea e aşa de grozav aparatul ăsta. La patru sute de waţi, lumina e suficient de intensă încât să prindă totul. FBI-ul a cumpărat şaptezeci şi una din frumuseţile astea. E aşa de compactă, că poţi s-o aduci cu tine pe avion ca bagaj de mână.

— Da' ce, eşti nebun după tehnologie? întrebă Korsak.

— Îmi plac aparatele ingenioase. Am făcut ingineria la facultate.

— Serios?

— De ce pari aşa de surprins?

— Nu m-am gândit că tipilor de genul tău le plac chestiile astea.

— Tipii de genul meu?

— Adică, ştii, cercelul şi toate alea. Ştii tu.

Rizzoli oftă.

— Deschide gura, trânteşte una.

— Ce? zise Korsak. Nu-i fac critică, sau mai ştiu eu. Atâta că am observat că nu mulţi dintre ei se ocupă de inginerie. Le plac mai mult teatrul şi artele, şi chestiile astea. Adică, asta e *bine.* Artiştii sunt *necesari.*

— Am fost la Universitatea Massachusetts, zise Mick, refuzând să se arate jignit, şi continuă să scaneze podeaua. Inginerie electrică.

— Hei, electricienii fac bani frumoşi.

— Ăă, nu e chiar aceeaşi meserie.

Se mişcau într-un cerc din ce în ce mai larg, iar razele ultraviolete continuau să lumineze ocazionale fragmente de păr, fibre şi alte particule neidentificabile. Dintr-odată ajunseră la un spaţiu surprinzător de luminos.

— Covorul, spuse Mick. Nu ştiu ce fibre sunt astea, dar sunt ca naiba de fluorescente. N-o să putem vedea prea multe pe fundalul ăsta.

— Scanează-l totuşi, zise Rizzoli.

— E în drum măsuţa de cafea. Nu vreţi s-o mutaţi?

Rizzoli se aplecă spre ceea ce ei i se părea doar o umbră geometrică pe fundalul fluorescent de alb.

— Korsak, prinde de capătul celălalt, ceru ea.

După ce mutară măsuţa de cafea, covorul se vedea ca un oval strălucitor ce lucea alb-albăstriu.

— Cum o să vedem ceva pe fundalul ăsta? întrebă Korsak. Parcă am încerca să vedem o sticlă plutind pe apă.

— Sticla nu pluteşte.

— Oh, da. Eşti inginer. Deci de la ce vine *Mick* ăsta? De la *Mickey?*

— Hai să vedem canapeaua acum, interveni Rizzoli.

Mick redirecţionă aparatul. Şi materialul canapelei strălucea sub razele ultraviolete, dar era o fluorescenţă mai slabă, ca zăpada în lumina lunii. Scană încet structura canapelei, apoi pernele de pe ea, dar nu zări nici o pată suspectă, în afara câtorva fire izolate de păr lung şi particule de praf.

— Ce oameni ordonaţi au fost, zise Mick. Nu sunt pete, nici măcar praf nu e prea mult. Pun pariu că şi canapeaua asta e nou-nouţă.

Korsak scoase un mârâit indistinct.

— Precis e frumos aşa. Eu nu mi-am mai cumpărat o canapea de când m-am însurat.

— OK, mai e o porţiune de podea aici. Hai se ne apropiem pe aici.

Rizzoli îl simţi pe Korsak ciocnindu-se de ea şi-i simţi mirosul stătut de sudoare. Respira foarte zgomotos, ca şi cum ar fi avut probleme cu sinusurile, şi întunericul părea să-i amplifice fornăitul. Dezgustată, făcu un pas mai încolo şi se izbi cu fluierul piciorului în măsuţa de cafea.

— *La naiba.*

— Hei, vezi pe unde mergi, zise Korsak.

Rizzoli îşi înghiţi o replică; atmosfera din cameră era deja suficient de tensionată. Se aplecă să-şi frece piciorul. Întunericul şi schimbarea bruscă de poziţie o făcură să ameţească şi se simţi dezorientată. Trebui să se ghemuiască la pământ ca să nu-şi piardă echilibrul. Câteva secunde rămase ghemuită în întuneric, sperând să nu se răstoarne Korsak peste ea, pentru că era suficient de masiv s-o strivească. Îi auzea însă pe cei doi bărbaţi mişcându-se la mai mult de un metru de ea.

— S-a încurcat cablul, zise Mick.

Lumina Crimescope-ului se mută brusc în direcţia lui Rizzoli când Mick se răsuci ca să elibereze cablul de alimentare.

Raza trecu peste covor în locul unde stătea ea ghemuită. Rizzoli se uită fix în faţa ei. Pe fundalul fluorescent al fibrelor covorului vedea o pată neregulată, mai mică decât o monedă de zece cenţi.

— Mick, zise ea.

— Poţi să ridici capătul acela al măsuţei de cafea? Cred că s-a înfăşurat cablul în jurul piciorului.

— *Mick.*

— Ce e?

— Adu aparatul aici. Focalizează pe covor. Exact aici unde sunt eu.

Mick veni lângă ea. Se apropie şi Korsak; îi auzea respiraţia gâfâită apropiindu-se.

— Ţinteşte către mâna mea, zise ea. Am degetul chiar lângă pată.

Lumina albăstrie scăldă brusc covorul şi mâna ei se vedea ca un contur negru pe fundalul fluorescent.

— Aici, zise ea. Ce e asta?

Mick se ghemui lângă ea.

— Un fel de pată. Ar trebui să-i fac o poză.

— Dar e un punct întunecat, zise Korsak. Am crezut că trebuie să căutăm ceva fluorescent.

— Când fundalul e extrem de fluorescent, cum sunt fibrele din covorul ăsta, fluidele corporale pot fi efectiv întunecate, pentru că nu au o fluorescenţă atât de mare. Pata asta poate fi orice. Va trebui confirmat de laborator.

— Şi ce, ai de gând să tai o bucată din covorul ăsta frumos, numai pentru că am găsit o pată veche de cafea sau mai ştiu eu ce?

Mick tăcu o clipă.

— Mai e o şmecherie pe care am putea-o încerca.

— Ce anume?

— O să schimb lungimea de undă la aparat. O s-o micşorez până la ultraviolete de undă scurtă.

— Şi astea ce-o să facă?

— E super dacă se întâmplă.

Mick ajustă setarea aparatului, apoi focaliză lumina pe zona de covor ce conţinea pata întunecată.

— Priviţi, zise el, şi opri curentul în Crimescope.

În cameră se făcu beznă. Totul cu excepţia unui singur punct strălucitor de la picioarele lor.

— Ce naiba e *aia?* întrebă Korsak.

Rizzoli avu senzaţia că halucinează. Se holbă la imaginea fantomatică, ce părea să ardă cu flăcări verzi. Lucirea spectrală se topi văzând cu ochii şi câteva secunde mai târziu erau în întuneric deplin.

— Fosforescenţă, zise Mick. E fluorescenţă întârziată. Apare când razele ultraviolete stimulează electronii din anumite substanţe. Electronilor le trebuie încă puţin timp în plus ca să se întoarcă la starea energetică de bază. Şi în timp ce fac asta, emit fotoni. Asta vedem acum. Avem aici o pată cu fosforescenţă verde puternică după o expunere la raze ultraviolete de undă scurtă. Ceea ce e foarte sugestiv.

Se ridică în picioare şi aprinse luminile în cameră.

În lumina bruscă şi puternică, covorul la care se uitaseră cu atâta fascinaţie părea complet obişnuit. Dar nu se mai putea uita la el fără o senzaţie de repulsie, căci acum ştia ce se întâmplase aici; dovada chinului prin care trecuse Gail Yeager era încă agăţată în aceste fibre bej.

— E materie seminală, zise ea.

— Este extrem de posibil, fu de acord Mick.

Fixă tripodul aparatului de fotografiat şi ataşă un filtru Kodak Wratten pentru o fotografie în ultraviolete.

— După ce-i fac o fotografie, o să tăiem secţiunea asta de covor. Laboratorul va trebui să confirme cu acid fosfataza şi microscopic.

Dar Rizzoli nu avea nevoie de nici o confirmare. Se întoarse spre peretele stropit cu sânge. Îşi amintea poziţia corpului doctorului Yeager, şi-şi aminti şi ceaşca aceea ce-i căzuse din poală şi se spărsese pe podeaua de lemn. Pata de verde fosforescent de pe covor îi confirmase temerile. Înţelegea acum ce se întâmplase, la fel de limpede ca şi cum scena s-ar fi desfăşurat în faţa ochilor ei.

„I-ai târât din pat în camera asta, cu podeaua de lemn. Ai legat încheieturile mâinilor şi gleznele doctorului şi i-ai pus o bandă şi peste gură ca să nu strige şi să te deranjeze. L-ai aşezat aici, rezemat de perete, transformându-l într-un public mut de o singură persoană. Richard Yeager era încă în viaţă şi perfect conştient de ceea ce aveai de gând să faci. Dar nu se putea lupta. Nu putea să-şi protejeze soţia. Şi ca să fii alertat de mişcările lui, de zbaterea lui, i-ai pus o ceaşcă de ceai cu farfurioară în poală, ca sistem de avertizare. Dacă reuşea să se ridice în picioare, ceaşca urma să cadă cu zgomot pe podeaua tare. Lăsându-te pradă pasiunii tale, nu mai puteai să-l supraveghezi pe doctorul Yeager şi nu voiai să fii luat prin surprindere.

Dar voiai să-l faci să privească."

Rizzoli se uită fix la punctul ce lucise într-un verde sclipitor mai înainte. Dacă n-ar fi mutat măsuţa de cafea, dacă n-ar fi căutat exact urme minuscule, nu l-ar fi descoperit.

„Ai posedat-o chiar aici, pe covorul ăsta. Ai făcut în aşa fel încât soţul ei să vadă totul şi să nu poată face nimic s-o salveze; nu putea face nimic să se salveze pe el însuşi. Şi când ai terminat, când ţi-ai luat prada, o mică picătură de spermă a rămas pe fibrele astea, uscându-se într-o pojghiţă invizibilă."

Oare uciderea soţului era parte din plăcere? Se oprise oare criminalul, cu mâna încleştată pe cuţit, ca să savureze momentul? Sau fusese doar concluzia practică a evenimentelor ce o precedaseră? Simţise oare ceva când îl apucase pe Richard Yeager de păr şi îi pusese lama cuţitului la gât?

Lumina din cameră se stinse. Aparatul lui Mick scoase clic după clic, capturând pe film pata întunecată, înconjurată de lucirea fluorescentă a covorului.

„Şi când ţi-ai terminat treaba, şi doctorul Yeager stă cu capul plecat şi sângele i se scurge pe peretele din spatele lui, îndeplineşti un ritual împrumutat din arsenalul unui alt criminal. Împăturești cămaşa de noapte pătată de sânge a doamnei Yeager şi o pui într-un loc vizibil în dormitor, exact aşa cum făcea şi Warren Hoyt.

Dar încă n-ai terminat. Acesta n-a fost decât primul act. Urmează şi alte plăceri, plăceri îngrozitoare.

Şi pentru el, o iei pe femeie cu tine."

Mick aprinse iar luminile în cameră şi lumina atât de intensă îi străpunse ochii ca nişte pumnale. Stătea încremenită şi înfiorată, tremurând de o groază pe care nu o mai simţise de luni de zile. Şi era umilită de faptul că aceşti doi bărbaţi o vedeau cu siguranţă pe chipul ei alb şi pe mâinile tremurânde. Dintr-odată simţi că nu poate respira.

Ieşi afară din cameră şi apoi din casă. Se opri în curtea din faţă, trăgând aer adânc în piept. Auzise paşi urmând-o afară, dar nu se întoarse să vadă cine era. Numai când îl auzi vorbind ştiu că era Korsak.

— Te simţi bine, Rizzoli?

— Sunt bine.

— Nu arătai prea bine mai înainte.

— M-am simţit un pic ameţită.

— Ţi-ai adus aminte de cazul Hoyt, nu? Când ai văzut toate astea, sigur că te-a zdruncinat.

— De unde ştii tu?

O pauză. Apoi, cu un pufnit:

— Da, ai dreptate. De unde naiba să ştiu eu?

Se întoarse şi porni înapoi spre casă. Rizzoli se răsuci şi strigă după el.

— Korsak?

— Ce?

Se uitară fix unul la celălalt pentru un moment. Aerul nopţii nu era neplăcut, şi mirosul ierbii era dulce şi răcoros. Dar teroarea era vâscoasă şi dezgustătoare în stomacul ei.

— Ştiu ce simte ea, zise ea încet. Ştiu prin ce trece.

— Doamna Yeager?

— Trebuie s-o găseşti. Trebuie să scoţi tot arsenalul.

— Fotografia ei e la toate ştirile. Urmărim fiecare indiciu telefonic, oricine zice c-a văzut-o. Korsak clătină din cap şi oftă. Dar ştii, în momentul ăsta, trebuie să spun că mă întreb dacă mai e în viaţă.

— E în viaţă. Ştiu că a lăsat-o în viaţă.

— Cum poţi fii atât de sigură?

Rizzoli îşi înfăşură braţele în jurul ei ca să nu mai tremure şi se uită la casă.

— Asta ar fi făcut şi Warren Hoyt.

TREI

Dintre toate îndatoririle ei ca detectiv în Departamentul de omucideri din Boston, Rizzoli ura cel mai mult vizitele la clădirea de cărămidă cu aspect atât de obişnuit din Albany Street. Deşi bănuia că nu se scârbea mai mult decât bărbaţii din secţie, ea în mod deosebit nu-şi putea permite să lase să i se vadă vreo urmă de vulnerabilitate. Bărbaţii sunt mult prea buni la detectarea slăbiciunilor şi în mod inevitabil ar ţinti exact aceste puncte mai sensibile cu bancurile şi farsele lor. Învăţase să afişeze mereu un aspect stoic, privind fără să clipească orice orori i se prezentau pe masa de autopsie. Nimeni nu bănuia cât de multă voinţă îi trebuia ca să poată intra atât de dezinvoltă în clădirea aceea. Ştia că bărbaţii credeau despre ea că era Jane Rizzoli cea neînfricată, căţeaua cu boaşe de oţel. Dar stând în maşină în parcarea din spatele cabinetului medicului legist, nu se simţea nici neînfricată, nici oţelită.

Noaptea trecută nu dormise bine. Pentru prima dată după săptămâni întregi, Warren Hoyt i se furişase din nou în vise, şi se trezise scăldată în sudori reci, cu dureri în mâinile cu rănile vechi.

Se uită la cicatricele din palme şi dintr-odată îşi dori să pornească maşina şi să se îndepărteze, orice, numai să evite chinul ce o aştepta în acea clădire. Nu trebuia să fie aici; asta era, la urma urmei, o crimă în Newton – nu era responsabilitatea ei. Dar Jane Rizzoli nu fusese niciodată o laşă, şi era prea mândră să dea înapoi acum.

Ieşi din maşină, trânti uşa cu o izbitură năprasnică şi intră în clădire.

Ajunsese ultima în sala de autopsie şi ceilalţi trei oameni din încăpere înclinară uşor din cap către ea în semn de salut. Korsak era înfăşurat într-un halat chirurgical extrem de mare şi pe cap avea o tichie bufantă de hârtie. Semăna cu o gospodină obeză având pe cap o plasă de păr.

— Ce am pierdut? întrebă ea.

Îşi puse şi ea un halat ca să-şi protejeze hainele de eventuali stropi.

— Nu prea mult. Tocmai vorbeam de banda adezivă.

Doctoriţa Maura Isles făcea autopsia. Departamentul de omucideri o poreclise Regina Morţii cu un an înainte, când intrase în Departamentul de Medicină Legală a statului Massachusetts. Doctor Tiemey însuşi o momise la Boston de la postul ei călduţ de la Facultatea de Medicină a Universităţii San Francisco. Presa locală nu pierduse mult timp şi începuse să o numească şi ea Regina Morţii. La prima ei prezentare în faţa tribunalului din Boston, ca să depună mărturie în numele Departamentul de Medicină Legală, venise îmbrăcată în negru gotic. Camerele de filmat îi urmăriseră silueta regală în timp ce urca scările tribunalului, o femeie şocant de palidă cu buzele date cu ruj roşu, păr negru ca pana corbului lung până la

umeri şi breton, şi atitudinea de impenetrabilitate rece. În boxa martorilor, nimic nu îi deranja calmul. Avocatul apărării flirtă, o linguşi şi în cele din urmă, din disperare, începu efectiv s-o agreseze verbal. Doctor Isles îi răspunsese la întrebări cu logică infailibilă, menţinându-şi încontinuu zâmbetul de Mona Lisa. Presa o adora. Avocaţii apărării erau terorizaţi de ea. Iar poliţiştii erau înfioraţi şi fascinaţi de această femeie care alesese să-şi petreacă zilele în comuniune cu morţii.

Doctorul Isles prezida autopsia cu detaşarea ei obişnuită. Asistentul ei, Yoshima, era la fel de calm şi de prozaic în timp ce aranja instrumentele şi ajustă luminile. Amândoi priveau corpul lui Richard Yeager cu privirea rece a unor oameni de ştiinţă.

Rigiditatea cadaverică dispăruse de când Rizzoli văzuse cadavrul ultima dată, şi doctorul Yeager zăcea acum moale pe masă. Banda adezivă fusese tăiată, şortul scos de pe el şi majoritatea sângelui curăţat de pe piele. Stătea cu braţele moi pe lângă corp, amândouă mâinile umflate şi vinete, ca nişte mănuşi de culoarea vânătăilor, de la combinaţia dintre legăturile strânse şi lividitatea morţii. Dar ceea ce atrăgea atenţia tuturor celor prezenţi era tăietura de pe gât.

— Lovitura de graţie, zise Isles şi măsură cu o riglă dimensiunile rănii. Paisprezece centimetri.

— Ce ciudat, nu pare chiar aşa de adâncă, afirmă Korsak.

— Pentru că tăietura a fost făcută de-a lungul liniilor Langer. Tensiunea pielii trage marginile laolaltă, aşa că rana nu se deschide aproape deloc. E mai adâncă decât pare.

— Spatulă? întrebă Yoshima.

— Mersi, zise Isles şi introduse cu grijă plăcuţa rotunjită de lemn în rană, murmurând că pentru sine: Spune *aaa*...

— Ce naiba? făcu Korsak.

— Măsor adâncimea rănii. Aproape cinci centimetri. Isles luă apoi o lupă şi se uită cu atenţie la tăietura roşie din carne. Artera carotidă stângă şi jugulara stângă au fost amândouă secţionate. Şi traheea a fost incizată. Nivelul penetrării traheale, imediat sub cartilajul tiroid, îmi sugerează că prima dată gâtul a fost întins, şi tăietura a fost făcută după aceea. Îşi ridică privirea spre cei doi detectivi. Subiectul vostru necunoscut a tras în spate capul victimei şi apoi a făcut o incizie foarte hotărâtă.

— O execuţie, zise Korsak.

Rizzoli îşi aminti cum văzuseră la lumina Crimescope-ului lucirea firelor de păr ce aderaseră de peretele stropit cu sânge. Părul doctorului Yeager, smuls din scalp în momentul când lama i-a tăiat carnea.

— Ce fel de lamă? întrebă ea.

Isles nu răspunse imediat la întrebare. Se întoarse în schimb spre

Yoshima.

— Bandă scotch.

— Am pus deja câteva bucăţi aici.

— Eu o să aproximez marginile. Tu pune banda.

Korsak scoase un hohot de râs uimit când îşi dădu seama ce aveau de gând să facă.

— Îl lipiţi la loc?

Isles îi aruncă o privire de amuzament sec.

— Ai prefera Super Glue?

— Şi asta o să-i ţină capul, sau ce?

— Ei, asta-i bună, detective. O bandă scotch nu ţi-ar ţine nici ţie capul. Se uită prin lupă şi dădu din cap. Aşa e bine, Yoshima. Acum pot să văd.

— Ce să vezi? întrebă Korsak.

— Minunile benzii scotch. Detectiv Rizzoli, m-ai întrebat ce fel de lamă a folosit.

— Te rog, spune-mi că nu un bisturiu.

— Nu, nu un bisturiu. Hai să vezi singură.

Rizzoli se apropie de lupă şi se uită la rană. Marginile incizate fuseseră lipite de banda transparentă şi acum vedea o aproximare mai clară a formei armei pe secţiune transversală. De-a lungul unei margini a inciziei erau nişte striaţii paralele.

— O lamă zimţată, zise ea.

— La prima vedere, aşa pare.

Rizzoli se uită în sus şi întâlni privirea vag provocatoare a lui Isles.

— Dar nu e?

— Marginea tăiată în sine nu e crestată, pentru că cealaltă margine a inciziei e absolut netedă. Şi observi cum aceste zgârieturi paralele apar numai de-a lungul unei treimi din incizie? Nu pe întreaga lungime. Zgârieturile astea au fost făcute în momentul când lama a fost scoasă afară. Criminalul şi-a început tăietura sub falca stângă şi a tăiat înspre mijlocul gâtului, sfârşind incizia la marginea opusă a inelului traheal. Zgârieturile apar când şi-a terminat tăietura şi a răsucit uşor lama ca să o scoată afară.

— Deci ce a cauzat zgârieturile?

— Nu marginea de tăiat. Arma aceasta are zimţi pe marginea opusă şi ei au făcut zgârieturile paralele în momentul când a scos arma afară. Acest fenomen e tipic la cuţitele tip Rambo sau de supravieţuire, zise ea, uitându-se la Rizzoli. Ceva folosit de un vânător.

Un vânător. Rizzoli se uită la muşchii solizi ai lui Richard Yeager şi se gândi: „Ăsta nu e un bărbat care să se complacă umil în rolul de pradă”.

— OK, stai să văd dac-am înţeles, zise Korsak. Victima asta, doctor Halterofilu', îl vede pe criminal că scoate ditamai cuţitul lui Rambo. Şi el stă cuminte pe loc şi-l lasă să-i taie gâtul?

— Avea mâinile şi picioarele legate, spuse Isles.

— Ce-are a face? Şi să fi fost legat fedeleş ca Tutankhamon, orice bărbat cu sânge-n vine s-ar zbate ca un diavol.

— Are dreptate, fu de acord Rizzoli. Chiar dacă ai mâinile şi picioarele legate, tot poţi lovi cu picioarele. Poţi lovi şi cu capul la urma urmei. Dar el a stat pur şi simplu acolo, rezemat de perete.

Doctoriţa Isles se îndreptă de spate. Pentru o clipă nu zise nimic, rămase nemişcată într-o atitudine regală, ca şi cum halatul chirurgical de pe ea era o robă sacerdotală. Se uită la Yoshima.

— Dă-mi un prosop ud. Îndreaptă lumina încoace. Hai să-l ştergem bine şi să trecem peste tot corpul. Centimetru cu centimetru.

— Şi ce căutăm? întrebă Korsak.

— Vă spun când văd.

Câteva momente mai târziu, când Isles ridică braţul drept, zări urmele într-o parte a pieptului. Sub lupă se vedeau două umflături mici şi roşii. Isles trecu peste piele cu degetul înmănuşat.

— Pustule, zise ea. E un Lewis Triple Response.

— Un ce fel de Lewis? întrebă Rizzoli.

— Lewis Triple Response. E un efect-semnătură lăsat pe piele. Prima dată se văd eriteme – puncte roşii – şi apoi o inflamaţie provocată de dilatarea arteriolară cutanată. Şi în cele din urmă, în al treilea stadiu, apar pustule din cauza permeabilităţii vasculare crescute.

— Mie mi se pare că e o urmă de pistol cu electroşocuri, zise Rizzoli.

Isles încuviinţă.

— Exact. Acesta e reacţia clasică a pielii la un şoc electric de la un aparat de acest fel. Cu siguranţă l-a făcut incapabil să se apere. Zap! şi şi-a pierdut tot controlul neuromuscular. Şi asta cu siguranţă pentru suficient timp să-i lege mâinile şi picioarele.

— Cât timp durează urmele astea de obicei?

— Pe un subiect viu, în mod normal dispar în aproximativ două ore.

— Şi pe un subiect mort?

— Moartea opreşte procesul epidermic. De aceea se mai vede încă. Deşi foarte slab.

— Deci a murit în mai puţin de două ore după ce a primit acest şoc?

— Corect.

— Dar un pistol cu electroşocuri nu te pune la pământ decât pentru câteva minute, zise Korsak. Cinci, maximum zece. Ca să-l ţină

aşa, trebuia să-l mai şocheze o dată.

— Şi de aceea vom continua să căutăm şi alte urme, zise Isles.

Mută lumina mai jos pe trup. Raza ilumină nemiloasă organele genitale ale lui Richard Yeager. Până în momentul acela Rizzoli evitase să se uite la acea regiune a anatomiei lui. Întotdeauna i se păruse o intruziune crudă să se holbeze la organele sexuale ale unui cadavru, o umilinţă şi o degradare în plus pentru corpul victimei. Acum lumina era focalizată pe penisul moale şi pe scrot şi violarea lui Richard Yeager părea completă.

— Mai sunt şi alte urme, zise Isles, ştergând o pată de sânge ca să le arate pielea. Aici, pe parte de jos a abdomenului.

— Şi pe coapsă, rosti încet Rizzoli.

Isles îşi ridică privirea.

— Unde?

Rizzoli arătă urmele evidente aflate la stânga scrotului victimei. „Deci acestea au fost ultimele momente îngrozitoare de viaţă ale lui Richard Yeager", se gândi ea. Perfect treaz şi conştient, dar nu se putea mişca. Nu se putea apăra. Muşchii puternici, orele de exerciţii fizice nu însemnaseră nimic în cele din urmă, pentru că trupul nu-l asculta. Mâinile şi picioarele îi atârnau inutile, scurtcircuitate de furtuna electrică ce-i străfulgerase prin sistemul nervos. Fusese târât din dormitorul lui, neajutorat ca o vită paralizată dusă la abator. Rezemat de perete, martor a ceea ce urmase.

Dar efectul pistolului paralizant e scurt. În curând muşchii tresar; degetele i se încleştează în pumni. Priveşte chinul prin care trece soţia sa şi furia turbată îi inundă trupul de adrenalină. De data asta, muşchii îl ascultă când se mişcă. Încearcă să se ridice, dar zăngănitul ceştii ce-i cade din poală îl trădează.

Nu e necesar decât un nou electroşoc şi se prăbuşeşte disperat, ca Sisif prăvălindu-se de pe deal.

Rizzoli se uită la chipul lui Richard Yeager, la pleoapele întredeschise, şi se gândi la ultimele imagini pe care le înregistrase creierul său. Propriile picioare, întinse inutile în faţa lui. Soţia sa zăcând înfrântă pe covorul bej. Şi un cuţit, în mâinile vânătorului, apropiindu-se să-l omoare.

*

În living e gălăgie, bărbaţii se mişcă asemenea unor fiare închise în cuşcă, ceea ce şi sunt. Televizorul urlă şi scările metalice ce duc la primul etaj de celule zdrăngăne cu fiecare pas. Nu suntem niciodată scăpaţi din ochi de gardieni. Camerele de supraveghere sunt peste tot, la duşuri, chiar şi în zona toaletelor. De la geamurile staţiei gardienilor, paznicii noştri se uită în jos la noi cum stăm aici în puţ într-o învălmăşeală. Pot să ne vadă fiecare mişcare. Centrul

Corecţional Souza-Baranowski este o unitate de nivelul şase, cel mai nou din sistemul de Instituţii Corecţionale Massachusetts, şi este o minune a tehnicii. Încuietorile sunt fără chei, operate de calculatoarele aflate în turnul de pază. Comenzile ne sunt transmise de voci impersonale prin interfoane. Uşa fiecărei celule poate fi deschisă şi închisă prin acces la distanţă, fără prezenţa vreunei fiinţe omeneşti. Sunt zile în care mă întreb dacă gardienii noştri sunt oameni din carne şi oase sau dacă siluetele pe care le vedem în spatele sticlei sunt doar roboţi antropomorfi, trunchiuri ce se răsucesc şi capete ce se înclină uşor. Dar fie că sunt oameni, fie că sunt maşini, sunt privit; însă asta nu mă deranjează, din moment ce nu pot să-mi vadă în minte; nu pot să intre în peisajul întunecat al fanteziilor mele. Locul acela îmi aparţine numai mie.

Stau în living, uitându-mă la televizor la ştirile de la ora şase şi mă plimb exact prin acest peisaj. Crainica de la ştiri, care zâmbeşte pe ecran, călătoreşte împreună cu mine. Îmi imaginez părul ei negru ca o pată întunecată pe pernă. Văd transpiraţia sclipind pe pielea ei. Şi în lumea mea, nu zâmbeşte; oh, nu, are ochii mari, cu pupilele dilatate ca nişte puţuri fără fund, cu buzele trase într-un rictus de groază. Asta-mi imaginez uitându-mă la crainica drăguţă cu sacoul ei verde ca de jad. Îi văd zâmbetul, îi aud vocea frumos modulată, şi mă întreb cum ar suna urletele ei.

Apoi apare o nouă imagine la televizor, şi toate gândurile despre crainică îmi dispar. Un reporter stă în faţa casei din Newton a doctorului Richard Yeager. Cu o voce sobră, reporterul spune cum, la două zile de la uciderea doctorului şi răpirea soţiei sale, încă nu s-a făcut nici o arestare. Deja cunosc bine cazul doctorului Yeager şi al soţiei lui. Acum mă aplec înainte, uitându-mă atent la ecran, aşteptând o imagine cu ea.

În sfârşit o văd.

Camera s-a răsucit către casă şi o prinde într-un prim-plan în momentul în care iese pe uşă. Un bărbat masiv iese imediat în urma ei. Rămân în curtea din faţă câteva clipe să vorbească, fără să-şi dea seama că în acel moment cameramanul a focalizat camera pe ei. Bărbatul pare grosolan şi porcin, cu fălcile atârnânde şi părul extrem de rar pieptănat peste craniul lucios. Lângă el, ea pare mică şi imaterială. A trecut multă vreme de când am văzut-o ultima dată şi pare mult schimbată. Oh, părul îi e şi acum o coamă nesupusă de bucle negre şi iar poartă unul dintre costumele ei bleumarin, cu sacoul atârnându-i prea larg pe umeri, croiala nearătând deloc bine pe silueta ei micuţă. Dar are faţa diferită. Mai demult era pătrăţoasă şi încrezătoare în sine, nu deosebit de frumoasă, dar totuşi impresionantă, datorită inteligenţei sclipitoare din ochi. Acum însă pare epuizată şi tulburată. A slăbit. Îi văd umbre noi pe chip, în umerii

obrajilor.

Dintr-odată observă camera de televiziune şi se uită fix, drept la mine, cu ochii părând să mă vadă, aşa cum o văd şi eu, de parcă ar sta în faţa mea în carne şi oase. Avem un trecut împreună, eu şi ea, o experienţă împărtăşită, atât de intimă, că suntem legaţi pentru totdeauna ca nişte amanţi.

Mă ridic de pe canapea şi mă duc lângă televizor. Îmi pun mâna pe ecran. Nu ascult cuvintele reporterului; nu sunt concentrat decât asupra feţei ei. Mica mea Janie. Şi acum te mai supără mâinile? Îţi mai freci încă palmele, aşa cum ai făcut în sala de judecată, ca şi cum ai încerca să-ţi scoţi o aşchie prinsă în carne? Şi tu te gândeşti la cicatrice aşa ca mine, ca la nişte dovezi de dragoste? Mici amintiri ale consideraţiei înalte pe care o simt pentru tine?

— Du-te dracului din faţa televizorului! Nu văd nimic! strigă cineva.

Nu mă mişc. Stau în picioare în faţa ecranului, atingându-i faţa, amintindu-mi cum s-au uitat în sus la mine cu supunere ochii ei negri ca de cărbune. Amintindu-mi netezimea pielii ei. Piele perfectă, neîmpodobită nici măcar de o urmă vagă de machiaj.

— Hei, dobitocule, mişcă odată!

Dintr-odată a dispărut de pe ecran. Crainica în costumul verde jad vorbeşte iar. Acum doar un minut, mă mulţumisem cu manechinul acesta bine îngrijit în fanteziile mele. Acum însă mă şochează cât de insipidă e, doar un chip drăguţ obişnuit, doar un gât zvelt. N-a trebuit decât o privire fugară asupra lui Jane Rizzoli ca să-mi amintesc ce înseamnă o pradă merituoasă.

Mă întorc pe canapea şi începe o reclamă la automobilele Lexus. Dar nu mă mai uit la televizor. Îmi amintesc în schimb cum a fost să mă plimb liber. Să merg pe străzile oraşului, inhalând parfumurile femeilor care treceau pe lângă mine. Nu compoziţiile chimice florale ce se vând în sticluţe, ci parfumul adevărat al transpiraţiei unei femei sau al părului ei încălzit de soare. În zilele de vară, mă alăturam altor pietoni care aşteptau să se schimbe în verde culoarea semaforului. În aglomeraţia unui colţ de stradă plin de oameni, cine ar observa că bărbatul de lângă tine s-a aplecat mai aproape să-ţi miroasă părul? Cine ar observa că bărbatul de lângă tine se uită fix la gâtul tău, marcând în minte punctele de puls, acolo unde ştie că pielea îţi miroase cel mai dulce?

Dar nici una nu observa. Semaforul se făcea verde. Mulţimea începea să se mişte. Şi femeia se ducea, fără să ştie, fără să bănuiască măcar că vânătorul i-a luat urma.

*

— Faptul că i-a împăturit cămaşa de noapte nu înseamnă în sine că avem de-a face cu un imitator, zise doctorul Lawrence Zucker. Aceasta e doar o demonstraţie de putere. Ucigaşul îşi arată controlul asupra victimelor. Asupra scenei crimei.

— În felul în care o făcea Warren Hoyt, spuse Rizzoli.

— Şi alţi criminali au făcut asta. Nu e o chestie unică, numai a Chirurgului.

Doctorul Zucker o privea cu o sclipire ciudată, aproape sălbatică, în ochi. Era psiholog criminolog la Universitatea Northeastem şi era chemat frecvent pentru consultanţă la Departamentul de Poliţie Boston. Lucrase cu echipa de la Omucideri în timpul anchetei asupra Chirurgului cu un an în urmă, şi profilul psihologic pe care-l făcuse despre ucigaşul necunoscut la vremea aceea se dovedise ciudat de corect. Uneori, Rizzoli se întreba cât de normal era Zucker însuşi. Numai un om familiarizat intim cu teritoriul răului se putea infiltra atât de adânc în mintea unuia ca Warren Hoyt. Nu se simţise niciodată în largul ei în prezenţa acestui om, a cărui voce şireată şi şoptită şi ale cărui priviri intense şi fixe o făceau mereu să se simtă invadată şi vulnerabilă. Dar era unul dintre puţinii oameni care-l înţelegeau cu adevărat pe Hoyt; probabil va înţelege şi un imitator al lui.

— Nu e doar cămaşa împăturită, zise Rizzoli. Mai sunt şi alte asemănări. S-a folosit banda adezivă pentru a lega victima.

— Din nou, nu e o chestie unică. Nu te-ai uitat niciodată la serialul acela de la televizor, *Mac Gyver?* Ne-a arătat o mie şi una feluri de a folosi banda adezivă.

— Intrare nocturnă printr-o fereastră. Victimele surprinse în pat...

— Când sunt cel mai vulnerabile. E un moment logic de atac.

— Şi o singură tăietură de-a latul gâtului.

Zucker ridică din umeri.

— E o metodă tăcută şi eficientă de a ucide.

— Dar dacă le aduni pe toate laolaltă – cămaşa împăturită; bandă adezivă; metoda de intrare; lovitura de graţie...

— Ceea ce obţii este un subiect necunoscut care alege nişte strategii destul de obişnuite. Chiar şi ceaşca din poala victimei – e o variaţiune la ceea ce s-a mai făcut şi înainte, de către violatorii în serie. Mulţi au aşezat o farfurie sau alte vase pe soţ. Dacă acesta se mişcă, porţelanul cade şi-l avertizează pe violator. Acestea sunt strategii obişnuite pentru că funcţionează.

Frustrată, Rizzoli scoase fotografiile de la scena crimei din Newton şi le aşeză pe biroul lui.

— Încercăm să găsim o femeie dispărută, doctore Zucker. Până acum n-avem nici o pistă. Nici nu vreau să mă gândesc prin ce trece ea acum – asta dacă e încă în viaţă. Aşa că uită-te bine la astea.

Spune-mi despre criminalul ăsta. Spune-mi cum să-l găsim. Cum s-o găsim pe ea.

Doctorul Zucker îşi puse ochelarii pe ochi şi ridică prima fotografie. Nu zise nimic, se uită numai la ea un moment, apoi se întinse după următoarea fotografie din şir. Singurele sunete erau scârţâitul fotoliului de piele şi murmurul său ocazional de interes. Prin fereastra biroului său, Rizzoli vedea campusul Universităţii Northeastem, aproape gol în această zi de vară. Foarte puţini studenţi erau întinşi pe iarbă, cu rucsacuri şi cărţi risipite în jurul lor. Simţea că-i invidiază pe aceşti studenţi, le invidia zilele lipsite de griji şi inocenţa. Credinţa oarbă în viitor. Şi nopţile neîntrerupte de vise întunecate.

— Zici c-aţi găsit materie seminală, spuse doctorul Zucker.

Îşi întoarse cu reticenţă privirea de la priveliştea studenţilor care stăteau la soare.

— Da. Pe covorul acela oval din fotografie. Laboratorul a confirmat că e un tip diferit de sânge de cel al soţului. Au introdus ADN-ul în baza de date CODIS.

— Drept să spun, mă îndoiesc că suspectul nostru e aşa de neglijent, încât să fie identificat dintr-o bază de date naţională. Nu, pun pariu că ADN-ul lui nu e în CODIS. Şi pariez că n-a lăsat nici amprente, mai zise el, ridicându-şi privirea de la fotografie.

— N-a apărut nimic în AFIS. Din păcate, familia Yeager a avut cel puţin cincizeci de vizitatori în casă după înmormântarea mamei doamnei Yeager. Ceea ce înseamnă că avem de-a face cu o mulţime de amprente neidentificate.

Zucker se uită la fotografia doctorului Yeager, prăbuşit lângă peretele stropit de sânge.

— Crima asta a avut loc în Newton.

— Da.

— Nu e o anchetă la care e normal să iei parte dumneata. De ce eşti implicată?

Îşi ridică din nou privirea, cu ochii fixaţi într-ai ei cu o intensitate tulburătoare.

— M-a rugat detectivul Korsak...

— Care este nominal la conducerea anchetei. Corect?

— Corect. Însă...

— Nu sunt destule crime în Boston care să te ţină ocupată, doamnă detectiv? De ce simţi nevoia să te ocupi de asta anume?

Rizzoli se holbă la el, simţindu-se ca şi cum doctorul i s-ar fi furişat cumva în creier, şi acum cotrobăia pe acolo, căutând punctul cel mai sensibil ca s-o chinuie.

— Ţi-am spus, repetă ea. E posibil ca femeia să fie încă în viaţă.

— Şi vrei s-o salvezi.

— Şi dumneata nu vrei asta? se răsti ea înapoi.

— Sunt curios, zise Zucker, nederanjat de furia ei. Ai discutat cu cineva despre cazul Hoyt? Vreau să spun, despre impactul pe care l-a avut asupra dumitale, personal?

— Nu sunt sigură că ştiu la ce te referi.

— Ai primit vreo consiliere?

— Mă întrebi dacă am fost la psihiatru?

— Sunt sigur că a fost o experienţă îngrozitoare, ce ţi s-a întâmplat atunci. Warren Hoyt ţi-a făcut lucruri ce l-ar bântui pe orice poliţist. Ţi-a lăsat cicatrice, emoţionale şi fizice. Majoritatea oamenilor ar suferi de traume îndelungate. Amintiri neaşteptate, coşmaruri. Depresie.

— Amintirile nu sunt o plăcere. Dar mă descurc.

— Asta a fost întotdeauna felul dumitale, nu? Să rămâi tare în faţa a orice. Să nu te plângi niciodată.

— Şi eu mă plâng de diverse chestii exact la toată lumea.

— Dar niciodată de ceva ce ar putea să te facă să pari slabă. Sau vulnerabilă.

— Nu suport smiorcăiţii. Refuz să fiu eu însămi o smiorcăită.

— Nu vorbesc despre smiorcăială. Vorbesc despre a fi destul de cinstit cu tine însuţi şi să recunoşti că ai probleme.

— Ce probleme?

— Spune-mi dumneata, doamnă detectiv.

— Nu, spune-mi dumneata. Din moment ce pari să crezi că sunt dată peste cap.

— N-am spus aşa.

— Dar ai gândit aşa.

— Dumneata eşti cea care a folosit expresia „dată peste cap”. Aşa te simţi?

— Ascultă, am venit aici pentru *asta,* zise ea, arătând fotografiile de la locul crimei din casa Yeager. De ce discutăm acum despre mine?

— Pentru că atunci când te uiţi la aceste fotografii, nu-l vezi decât pe Warren Hoyt. Aşa că mă întrebam de ce.

— Cazul acela s-a închis. Am trecut peste asta.

— Sigur? Chiar ai trecut?

Întrebarea pusă cu o voce foarte joasă o făcu să tacă. Era supărată pe el pentru întrebările lui. Era supărată cel mai mult pe faptul că recunoscuse un adevăr pe care ea nu putea să-l recunoască. Warren Hoyt *lăsase* într-adevăr cicatrice. Nu trebuia decât să se uite la mâinile ei ca să-şi aducă aminte de rănile pe care i le făcuse. Dar cele mai grave răni nu erau cele fizice. Ceea ce pierduse vara trecută, în acea pivniţă întunecată, era senzaţia ei de invincibilitate. Încrederea în sine. Warren Hoyt o învăţase cât de vulnerabilă era de fapt.

— Nu am venit aici să vorbesc despre Warren Hoyt, zise ea.

— Şi totuşi el e motivul pentru care eşti aici.

— Nu. Sunt aici pentru că văd paralele între aceşti doi ucigaşi. Şi nu sunt singura care le vede. Detectivul Korsak vede şi el acest lucru. Aşa că hai să nu ne abatem de la subiect, bine?

Doctorul Zucker o privi cu un zâmbet blând.

— Bine.

— Deci ce poţi să-mi spui despre acest criminal? întrebă ea, lovind fotografiile cu vârful degetului. Ce poţi să-mi spui despre el?

Zucker se concentră asupra imaginii doctorului Yeager.

— Suspectul dumitale e, evident, organizat. Dar deja ştiai asta. A venit la locul faptei complet pregătit. Tăietorul de sticlă, pistolul paralizant, banda adezivă. A reuşit să imobilizeze cuplul atât de rapid, încât te face să te gândeşti... Nu cumva mai era şi un al doilea suspect? întrebă el uitându-se la ea. Un partener?

— Nu există decât un singur set de urme de picior.

— Înseamnă că băiatul vostru e foarte eficient. Şi meticulos.

— Dar şi-a lăsat sperma pe covor. Ne-a înmânat cheia identităţii lui. Asta este o greşeală al naibii de mare.

— Da, aşa e. Şi cu siguranţă o ştie foarte bine.

— Şi atunci de ce a violat-o chiar acolo, în casă? De ce n-a făcut-o mai târziu, într-un loc mai sigur? Dacă e aşa de organizat încât să reuşească să intre în casă şi să-l controleze pe soţ...

— Poate ăsta era, de fapt, scopul.

— Poftim?

— Gândeşte-te numai. Doctorul Yeager stă acolo, legat şi neajutorat. Forţat să privească în timp ce un alt bărbat îi ia în posesie proprietatea lui.

— Proprietatea, repetă ea.

— În mintea criminalului, asta este, de fapt, femeia. Proprietatea altui bărbat. Majoritatea prădătorilor sexuali nu riscă să atace un cuplu. Aleg o femeie singură, o ţintă uşoară. Un bărbat de faţă poate face totul să fie mult mai periculos pentru el. Şi totuşi, subiectul acesta a ştiut cu siguranţă că va fi şi soţul de faţă. Şi a venit pregătit pentru el. Poate fi asta parte din plăcerea lui, din motivaţia lui? Faptul că are un public?

Un public de o persoană. Rizzoli se uită la fotografia lui Richard Yeager, rezemat de perete. Da, aceasta fusese şi impresia ei imediat ce intrase în cameră.

Privirea lui Zucker se mută la fereastră. Trecu un moment. Când vorbi din nou, avea vocea scăzută şi somnoroasă, de parcă vorbea într-o stare de visare.

— Nu e vorba decât de putere. Şi control. Despre dominarea unei alte persoane. Nu numai femeia, ci şi bărbatul. Poate prezenţa bărbatului e, de fapt, ceea ce-l excită mai tare, parte vitală a fanteziei

sale. Criminalul nostru cunoaşte riscurile, şi totuşi nu se poate abţine să nu acţioneze pe baza impulsurilor sale. Fanteziile lui îl controlează, şi el, la rândul lui, controlează victimele. E atotputernic. Dominatorul. Duşmanul lui stă imobilizat şi neajutorat, şi subiectul nostru face ceea ce au făcut întotdeauna armatele victorioase. Şi-a capturat trofeul. Violează femeia. Plăcerea îi e mărită de înfrângerea completă a doctorului Yeager. Atacul ăsta e mai mult decât simplă agresiune sexuală; e o demonstraţie de putere masculină. Victoria unui bărbat asupra altui bărbat. Cuceritorul care-şi ia prada.

Afară, studenţii de pe peluză îşi adunau lucrurile şi-şi scuturau iarba de pe haine. Soarele de după-amiază scălda totul într-un auriu ceţos. Şi ce îi aştepta astăzi pe aceşti studenţi? se întrebă Rizzoli. Poate o seară de huzur şi conversaţie, pizza şi bere. Şi un somn sănătos, fără coşmaruri. Somnul inocenţilor.

„Ceea ce eu n-o să mai am niciodată."

Îi sună telefonul mobil.

— Scuză-mă, zise ea, şi deschise telefonul.

O suna Erin Volchko, de la laboratorul unde se examinau părul, fibrele şi celelalte probe prelevate la locul crimei.

— Am examinat fâşiile de bandă adezivă luate de pe corpul doctorului Yeager, începu Erin. I-am trimis deja prin fax un raport detectivului Korsak. Dar ştiu că voiai să ştii şi tu.

— Ce-ai găsit?

— Câteva fire scurte de păr castaniu au fost prinse în adeziv. Păr de pe picioare şi mâini, smulse când s-a îndepărtat banda adezivă de pe el.

— Fibre?

— Şi fibre. Dar aici apare o chestie într-adevăr interesantă. Pe fâşia luată de pe gleznele victimei, era un fir de păr castaniu-închis, lung de douăzeci şi unu de centimetri.

— Soţia lui e blondă.

— Ştiu. De aceea e atât de interesant firul acesta.

„Subiectul, se gândi Rizzoli. E de la criminal."

— Sunt şi celule epiteliale? întrebă ea.

— Da.

— Deci putem verifica ADN-ul din firul acela, să-l comparăm cu materia seminală...

— Nu se va potrivi cu materia seminală.

— De unde ştii?

— Pentru că e imposibil ca firul acesta să fie al criminalului, zise Erin şi făcu o pauză. Decât dacă e un zombi.

PATRU

Pentru detectivii Departamentului de omucideri al Poliţiei din Boston, o vizită la laboratorul de criminalistică însemna o plimbare scurtă printr-un coridor scăldat de soare în aripa de sud din Schroeder Piaza. Rizzoli străbătuse acest coridor de nenumărate ori, cu privirea rătăcindu-i deseori la ferestrele ce dădeau în cartierul Roxbury, atât de plin de probleme, unde magazinele erau baricadate noaptea cu bare metalice şi lacăte şi fiecare maşină parcată era echipată cu un dispozitiv de blocare a volanului. Astăzi însă, era stăpânită complet de căutarea răspunsurilor la întrebările ei şi nu aruncă nici măcar o privire în jur, îndreptându-se în schimb glonţ către Camera S269, laboratorul de păr, fibre şi alte probe.

În această încăpere fără ferestre, plină până la refuz cu microscoape şi un cromatograf Gammatech cu prismă de gaz, criminalista Erin Volchko era stăpâna absolută. Neavând acces la lumina soarelui şi la privelişti naturale, îşi concentra în schimb privirea pe lumea de sub obiectivul microscopului, şi avea ochii mijiţi în încruntarea perpetuă a celor care se uită prea mult printr-un aparat optic. Când Rizzoli intră în cameră, Erin se răsuci pe scaun să o întâmpine.

— Tocmai l-am pus la microscop pentru tine. Hai să vezi.

Rizzoli se aşeză pe scaun şi se uită prin ocular. Văzu un fir de păr întins orizontal pe câmpul obiectivului.

— Acesta e firul acela lung şi castaniu pe care l-am luat de pe banda adezivă de pe gleznele doctorului Yeager, zise Erin. E singurul asemenea fir prins în adeziv. Celelalte erau fire scurte de păr de pe mâinile şi picioarele victimei, plus un fir de pe capul victimei, în banda de pe gură. Dar firul ăsta lung e orfan. Şi e foarte misterios. Nu se potriveşte nici cu părul de pe capul victimei şi nici cu firele de păr de pe peria soţiei.

Rizzoli mişcă lama microscopului, studiind întreaga lungime a firului.

— Şi este sigur de om?

— Da, e de om.

— Şi atunci de ce nu poate fi al criminalului?

— Uită-te la el. Spune-mi ce vezi.

Rizzoli se gândi puţin, amintindu-şi tot ceea ce învăţase despre

examinarea firelor de păr. Ştia că Erin avea cu siguranţă un motiv s-o facă să treacă atât de sistematic prin acest proces; îi auzea clar entuziasmul din voce.

— Firul acesta e curbat, gradul de curbare de aproximativ 0,1 sau 0,2. Şi ai zis că lungimea firului e de aproximativ douăzeci şi unu de centimetri.

— E între limitele obişnuite la o femeie, zise Erin. Destul de lung însă pentru un bărbat.

— Lungimea e ceea ce te deranjează?

— Nu. Lungimea nu spune sexul subiectului.

— Şi atunci pe ce trebuie să mă concentrez?

— Capătul proxim. Rădăcina. Observi ceva ciudat?

— Capătul cu rădăcina pare puţin zdrenţuit. Aproape ca o perie.

— Exact ăsta e cuvântul pe care l-aş folosi şi eu. Se numeşte rădăcină în formă de perie. E o colecţie de fibrile corticale. Examinând rădăcina, putem estima stadiul de creştere în care se afla firul de păr. Vrei să încerci să ghiceşti?

Rizzoli se uită din nou asupra rădăcinii bulboase, cu teaca subţire ca de mătase.

— Este ceva transparent agăţat de rădăcină.

— O celulă epitelială, zise Erin.

— Asta înseamnă că era în creştere activă.

— Da. Rădăcina în sine e uşor mărită, aşa că firul acesta era în stare târzie de anageneză. Tocmai îşi termina faza de creştere activă. Şi celula aceea epitelială ne-ar putea da ADN-ul.

Rizzoli îşi înălţă capul şi se uită la Erin.

— Nu înţeleg ce-are asta a face cu un zombi.

Erin râse uşor.

— Nu am vrut s-o iei de bună întru totul.

— Ce-ai vrut să spui, atunci?

— Mai uită-te o dată la firul de păr. Urmăreşte-l în cealaltă direcţie de rădăcină.

Rizzoli se uită încă o dată în microscop şi focaliză imaginea pe un segment mai întunecat al firului de păr.

— Culoarea nu e uniformă, zise ea.

— Continuă.

— Văd o bandă neagră pe fir, la mică distanţă de rădăcină.

Ce este?

— Se numesc benzi distale de rădăcină, zise Erin. Acolo intră duetele glandei sebacee în folicul. Secreţiile glandei sebacee includ enzime ce efectiv dezintegrează celulele cafenii, într-un fel de proces digestiv. Asta cauzează umflarea şi apariţia benzilor negre lângă rădăcina firelor. Asta am vrut să vezi. Banda distală. Asta elimină orice posibilitate ca acest fir de păr să provină de la criminalul vostru.

Poate că i-a picat de pe haine. Dar nu de pe cap.

— De ce nu?

— Bandarea distală şi capătul rădăcină în formă de perie sunt amândouă schimbări post-mortem.

Rizzoli îşi ridică brusc capul. Se holbă la Erin.

— Post-mortem?

— Exact. Firul acesta provine de la un scalp în stare de descompunere. Schimbările din fir sunt clasice, şi sunt extrem de specifice pentru procesul de descompunere. Aşa că, în afară de cazul în care criminalul tău s-a ridicat din mormânt, firul ăsta nu putea să provină de pe capul lui.

Rizzoli avu nevoie de un moment ca să-şi regăsească vocea.

— Şi de cât timp trebuia să fie mort? Pentru ca părul să prezinte aceste schimbări?

— Din nefericire, apariţia benzii nu ne ajută în stabilirea intervalului post-mortem. Putea fi smuls din scalpul mortului oricând, de la opt ore la mai multe săptămâni de la moarte. Chiar şi părul din cadavre îmbălsămate cu mai mulţi ani în urmă tot aşa ar arăta.

— Dar dacă smulgi părul cuiva în timp ce e încă în viaţă? Apoi laşi firele de păr aşa pentru o vreme? Ar apărea schimbările astea?

— Nu. Aceste schimbări de descompunere nu apar decât dacă firele rămân pe scalpul victimei moarte. Trebuie să fie smulse mai târziu, după moarte. Erin întâlni privirea uluită a lui Rizzoli. Subiectul tău necunoscut a avut contact cu un cadavru. A luat firul de păr pe haine, apoi l-a trecut pe banda adezivă, în timp ce lega gleznele doctorului Yeager.

— Mai are o victimă, rosti Rizzoli încet.

— Asta e o posibilitate. Aş vrea să-ţi propun încă una.

Erin se duse la altă masă şi se întoarse cu o mică tavă pe care era o secţiune de bandă adezivă aşezată cu partea adezivă în sus.

— Bucata asta a fost luată de pe încheieturile mâinilor doctorului Yeager. Vreau să ţi-o arăt sub raze ultraviolete. Stinge lumina de acolo, te rog.

Rizzoli se duse la întrerupătorul de pe perete. În întunericul brusc, micul aparat de ultraviolete emitea un albastru-verde straniu. Era o sursă de lumină mult mai slabă decât aparatul Crimescope pe care-l folosise Mick la reşedinţa familiei Yeager, dar când raza sa acoperi banda adezivă, dezvălui totuşi nişte detalii surprinzătoare. Bandă adezivă lăsată în locul unde se desfăşurase o crimă poate fi o adevărată comoară ascunsă pentru detectivi. Fibre, fire de păr, amprente digitale, chiar şi ADN-ul criminalului poate rămâne în celule epidermice lipite de bandă. Sub razele ultraviolete, Rizzoli vedea acum particule de praf şi câteva fire scurte de păr. Şi, de-a lungul unei margini a benzii, ceea ce părea a fi un tiv subţire de fibre.

— Vezi cum fibrele astea de la capăt sunt continue? zise Erin. Se continuă pe întreaga lungime a benzii adezive de pe încheieturile şi gleznele lui. Aproape că seamănă cu un artefact al fabricantului.

— Şi nu sunt?

— Nu, nu sunt. Dacă aşezi o rolă de bandă adezivă pe o parte, urme din suprafaţă, ori de ce fel este ea, aderă de marginile lipicioase. Acestea sunt fibre din acea suprafaţă. Oriunde mergem, luăm cu noi urme ale mediului nostru înconjurător. Şi mai târziu lăsăm aceste urme în alte locuri. Aşa a făcut şi subiectul vostru.

Erin aprinse lumina şi Rizzoli clipi din cauza intensităţii neaşteptate.

— Ce fel de fibre sunt astea?

— O să-ţi arăt, zise Erin, îndepărtând lamela cu firul de păr şi înlocuind-o cu alta. Uită-te la asta. O să-ţi explic eu ce vezi.

Rizzoli se uită prin microscop şi văzu o fibră de culoare întunecată, răsucită în formă de C.

— Aceasta e de la marginea benzii adezive, spuse Erin. Am folosit aer fierbinte presurizat ca să desfac diferitele straturi de bandă. Aceste fibre bleumarin apar pe întreaga lungime. Acum hai să-ţi arăt o secţiune transversală, zise Erin, luând un dosar din care scoase o fotografie. Aşa arată sub un microscop cu scanare electronică. Vezi cum fibra are o formă delta? Ca un mic triunghi? Este fabricată aşa ca să reducă aderarea murdăriei. Forma asta delta este caracteristică la fibrele de covor.

— Deci este un material făcut de om?

— Exact.

— Şi birefringenţa?

Rizzoli ştia că trecând printr-o fibră sintetică, lumina iese deseori polarizată în două planuri diferite, ca şi cum ar trece printr-un cristal. Refracţia dublă se numeşte birefringenţă. Fiecare tip de fibră are un index caracteristic, ce poate fi măsurat cu un microscop polarizant.

— Această fibră albastră are un index de birefringenţă de 0,063, zise Erin.

— Şi asta e caracteristic la vreo substanţă anume?

— Nailon şase, şase. Folosit de obicei la covoare, pentru că e rezistent la pete, la uzură, şi e tare. La fibra aceasta anume, forma secţiunii transversale a fibrei şi spectrograma prin infraroşu se potrivesc cu un produs Dupont numit Antron, folosit în fabricarea covoarelor.

— Şi e bleumarin? întrebă Rizzoli. Majoritatea oamenilor nu ar alege culoarea asta în casă. Sună mai degrabă a covor de maşină.

Erin încuviinţă.

— De fapt, culoarea asta, numărul 802 albastru, este oferită de multă vreme ca opţiunea standard pentru maşinile americane de lux.

Cadillac şi Lincoln, de exemplu.

Rizzoli înţelese imediat unde voia să ajungă.

— Cadillac fabrică şi dricuri.

— Şi Lincoln, zâmbi Erin.

Amândouă se gândeau la acelaşi lucru: „Ucigaşul e o persoană care lucrează cu cadavre”.

Rizzoli se gândi la toţi oamenii care ar putea intra în contact cu morţii. Poliţiştii şi medicii legişti chemaţi la locul unei morţi. Doctorul patolog şi asistenţii săi. Îmbălsămătorul şi directorul casei funerare. Restauratorul, cel care spală capul mortului şi-l machiază, ca să fie prezentabil în faţa celor dragi pentru ultima dată. Morţii trec pe la un şir întreg de persoane cu diverse sarcini în domeniu, şi urmele trecerii lor pot rămâne agăţate de oricare persoană care pune mâna pe cadavru.

Se uită la Erin.

— Femeia dispărută. Gail Yeager...

— Ce-i cu ea?

— Mama ei a murit luna trecută...

Joey Valentine îi făcea pe morţi să revină la viaţă.

Rizzoli şi Korsak stăteau în camera de pregătiri puternic luminată a Casei Funerare şi Capelei Whitney, privindu-l pe Joey scotocind prin setul de machiaj Graftobian. Înăuntru avea borcănaşe cu fonduri de ten, rujuri şi pudre. Semăna cu orice set de machiaj de teatru, dar aceste creme şi rujuri aveau scopul să refacă aspectul de viaţă al pielii cenuşii a cadavrelor. Vocea catifelată a lui Elvis Presley cânta *Love Me Tender* dintr-un casetofon, în timp ce Joey aplica ceară de modelat pe mâinile cadavrului, acoperind diferitele găuri şi incizii lăsate de numeroasele catetere intravenoase şi injecţii arteriale.

— Asta era muzica favorită a doamnei Ober, zise el în timp ce lucra.

Ocazional, îşi aruncă privirea la cele trei fotografii prinse pe şevaletul aşezat lângă masa de lucru. Rizzoli presupuse că erau imagini ale doamnei Ober, deşi femeia în viaţă care apărea în acele fotografii nu semăna aproape deloc cu cadavrul cenuşiu la care lucra acum Joey.

— Fiul ei a zis că era moartă după Elvis, afirmă Joey. S-a dus de trei ori la Graceland. Mi-a adus caseta ca să cânte în timp ce-i fac machiajul. Întotdeauna încerc să le pun muzica favorită, ştii. Mă ajută să-i înţeleg mai bine. Înveţi multe despre cineva din muzica pe care o ascultă.

— Şi cum trebuie să arate un fan al lui Elvis? întrebă Korsak.

— Oh, ştii. Ruj mai intens. Păr mai voluminos. Deloc în stilul cuiva care ascultă, să zicem, Şostakovici.

— Deci ce muzică asculta doamna Hallowell?

— Nu-mi amintesc.

— Ai lucrat la ea acum numai o lună.

— Da, dar nu-mi amintesc întotdeauna amănuntele.

Joey terminase aplicarea cerii pe mâini. Acum se duse la capătul mesei, unde dădea uşor din cap în ritm cu *You Ain't Nothing but a Hound Dog*. Îmbrăcat în blugi negri şi Doc Martens, părea un tânăr artist la modă contemplând o pânză goală. Dar pânza lui era piele rece şi metoda de lucru era peria de machiaj şi borcanul de ruj.

— Puţin Bronze Blush Light, cred, zise el şi luă borcanul cu rujul corect. Da, ăsta se potriveşte la o fană Elvis.

Cu o spatulă de amestecat începu să combine culorile pe o paletă de oţel inoxidabil. Apoi întinse pasta pe obrajii cadavrului, netezind-o până la nivelul părului, unde se întrezăreau rădăcinile argintii de sub vopseaua neagră.

— Poate îţi aminteşti că ai vorbit cu fiica doamnei Hallowell, zise Rizzoli.

Scoase o fotografie a lui Gail Yeager şi i-o arătă lui Joey.

— Ar trebui să-l întrebaţi pe domnul Whitney. El se ocupă de aproape toate aranjamentele de aici. Eu nu sunt decât asistent...

— Dar dumneata şi doamna Yeager aţi discutat cu siguranţă cum să fie machiajul mamei sale pentru înmormântare. Din moment ce dumneata eşti cel care a făcut pregătirile.

Privirea lui Joey zăbovi încă o vreme asupra fotografiei lui Gail Yeager.

— Îmi amintesc că era o doamnă foarte drăguţă, zise el încet.

— Era? întrebă Rizzoli uitându-se întrebător la el.

— Ei, da, şi eu ascult ştirile. Doar nu credeţi cu adevărat că doamna Yeager mai trăieşte, nu?

Joey se întoarse şi se încruntă la Korsak, care se învârtea prin încăpere, uitându-se prin dulapuri.

— Ăă... domnule detectiv? Căutaţi ceva anume?

— Nu. Mă întrebam numai ce fel de lucruri sunt într-o casă funerară. Se întinse să ia ceva dintr-un dulap. Hei, ăsta e un fier de coafat?

— Da. Vopsim părul şi facem permanente. Manichiură. Tot ce trebuie ca să ne facem clienţii să arate cât de bine se poate.

— Am auzit că eşti foarte bun la asta.

— Toţi au fost satisfăcuţi de munca mea.

Korsak râse.

— Ţi-au zis ei, ha?

— Vreau să zic familiile lor. Familiile lor sunt satisfăcute.

Korsak puse la loc fierul de ondulat.

— Lucrezi pentru domnul Whitney de şapte ani?

— Cam aşa ceva.

— Presupun că imediat după liceu.

— La început am spălat dricurile. Am făcut curăţenie în camera mortuară. Am răspuns la telefon pe timpul nopţii. După aceea domnul Whitney m-a luat să-l ajut la îmbălsămări. Acum că a mai îmbătrânit, eu fac aproape totul pe aici.

— Deci probabil ai o licenţă de îmbălsămător, nu?

O pauză.

— Ăă, nu. N-am apucat încă să-mi fac actele. Îl ajut numai pe domnul Whitney.

— De ce nu-ţi faci acte? Mi se pare că ar fi un avantaj.

— Sunt mulţumit cu meseria mea aşa cum este.

Joey îşi îndreptă din nou atenţia asupra feţei doamnei Ober, care acum căpătase o sclipire roz. Luă o periuţă pentru sprâncene şi începu să aplice o pudră maronie pe sprâncenele ei cărunte, mişcându-şi mâinile cu delicateţe aproape tandră. La o vârstă când majoritatea tinerilor sunt nerăbdători să dea piept cu viaţa, Joey Valentine alesese în schimb să-şi petreacă zilele cu morţii. Luase cadavre din spitale şi aziluri de bătrâni şi i le adusese în această cameră curată şi luminoasă. Le spăla, le usca, le vopsea părul, le punea pudre şi creme ca să le dea iluzia vieţii. În timp ce punea culoare pe obrajii doamnei Ober, murmură:

— Frumos. Ei, aşa da. O să arăţi absolut superb...

— Aşadar, Joey, zise Korsak. Lucrezi aici de şapte ani, da?

— N-am zis asta chiar mai înainte?

— Şi nu te-ai obosit încă să-ţi faci rost de calificări profesionale?

— De ce mă tot întrebaţi asta?

— Nu cumva pentru că ştiai că n-o să poţi obţine licenţa?

Joey îngheţă, cu mâna întinsă să aplice rujul. Nu zise nimic.

— Domnul Whitney ştie că ai cazier? întrebă Korsak.

Joey îşi ridică în sfârşit privirea.

— Nu i-aţi spus, nu?

— Poate ar trebui. Dacă mă gândesc cum ai speriat-o de moarte pe fata aia, săraca de ea.

— N-aveam decât optsprezece ani. A fost o greşeală...

— O greşeală? Ce vrea să-nsemne asta? Ai pândit la fereastra greşită? Ai spionat fata greşită?

— Am fost colegi de liceu! Nu e ca şi cum n-aş fi cunoscut-o!

— Deci nu le spionezi pe fereastră decât pe fetele pe care le cunoşti? Ce altceva ai făcut şi n-ai fost prins niciodată?

— V-am spus deja, a fost o greşeală!

— Te-ai furişat vreodată în casa cuiva? Ai intrat în dormitorul lor? Poate ai şterpelit ceva micuţ, un sutien sau nişte chiloţei?

— Dumnezeule!

Joey se uită fix la rujul pe care-l scăpase pe podea. Părea pe punctul de a leşina.

— Ştii, cei care se uită pe gaura cheii sau pe geam ajung de multe ori să facă şi alte lucruri, rosti Korsak, neabătut. Lucruri rele.

Joey se duse la casetofon şi-l opri. În tăcerea ce urmă, rămase cu spatele către ei, uitându-se afară pe geam la cimitirul aflat de cealaltă parte a străzii.

— Vreţi să-mi nenorociţi viaţa, zise el.

— Nu, Joey. Încercăm doar să avem o discuţie cinstită.

— Domnul Whitney nu ştie.

— Şi nici nu trebuie să ştie.

— Cu condiţia ca?

— Unde ai fost duminică noaptea?

— Acasă.

— Singur?

Joey oftă.

— Uite, ştiu despre ce e vorba. Ştiu ce încercaţi să faceţi. Dar v-am spus, aproape că n-o cunoşteam pe doamna Yeager. N-am făcut decât să am grijă de mama ei. Şi am făcut treabă bună, de altfel. Toată lumea mi-a zis, după aceea. Cât de vie părea.

— Te superi dacă aruncăm o privire în maşina ta?

— De ce?

— Numai de verificare.

— Da, mă supăr. Dar oricum o s-o faceţi, nu-i aşa?

— Numai cu permisiunea ta, zise Korsak şi făcu o pauză. Ştii, cooperarea merge în amândouă direcţiile.

Joey continuă să se uite afară pe geam.

— E o înmormântare azi, rosti el încet. Vedeţi câte limuzine sunt? Încă de când eram copil îmi plăceau procesiunile funerare. Sunt aşa de frumoase! Aşa de pline de demnitate! E singurul lucru pe care oamenii încă îl fac bine. Singurul lucru pe care nu l-au stricat. Nu ca nunţile, unde fac lucruri idioate ca de exemplu să sară din avion. Sau să-şi spună jurămintele la televiziunea naţională. La înmormântări, încă arătăm respect pentru ceea ce se cade...

— Joey, maşina.

În cele din urmă, Joey se întoarse şi se duse la sertarul unui dulap. Scoase dinăuntru un set de chei şi i le înmână lui Korsak.

— E Honda maro.

Rizzoli şi Korsak stăteau în parcare, uitându-se la carpeta gri din portbagajul maşinii lui Joey Valentine.

— La naiba! zise Korsak trântind capota. Încă n-am terminat cu individul ăsta.

— N-ai nici o dovadă împotriva lui.

— I-ai văzut pantofii? Mie mi s-a părut că are mărimea patruzeci şi patru. Şi dricul avea carpetă bleumarin.

— La fel ca mii de alte maşini. Asta nu-l face omul tău.

— Ei, cu siguranţă nu e bătrânul Whitney.

Şeful lui Joey, Leon Whitney, avea şaizeci şi şase de ani.

— Ascultă, avem deja ADN-ul criminalului, spuse Korsak. Acum n-avem nevoie decât de-a lui Joey.

— Crezi c-o să scuipe pur şi simplu într-o ceaşcă pentru tine?

— Dacă vrea să-şi păstreze slujba. Cred c-ar sta în genunchi şi m-ar implora ca un câine.

Rizzoli se uită peste drumul tremurând de la arşiţă către cimitir, unde procesiunea funerară se apropia în ritm solemn către ieşire. „Odată ce morţii sunt îngropaţi, viaţa merge mai departe, se gândi ea. Orice tragedie ar fi fost, viaţa trebuie întotdeauna să meargă mai departe. Şi tot aşa şi eu."

— Nu-mi mai pot permite să-mi pierd timpul cu asta, zise ea.

— Poftim?

— Am şi eu o grămadă de cazuri. Şi nu cred că această crimă are ceva de-a face cu Warren Hoyt.

— Nu aşa gândeai acum trei zile.

— Ei bine, m-am înşelat.

Se duse de cealaltă parte a parcării la maşina ei, deschise uşa şi coborî ferestrele. Din interiorul ca un cuptor năvăliră spre ea valuri de căldură.

— Te-am enervat eu? întrebă el.

— Nu.

— Atunci de ce te debarasezi de cazul ăsta?

Rizzoli se aşeză la volan. Scaunul era fierbinte ca o plită, chiar şi prin pantaloni.

— De un an de zile încerc să depăşesc cazul Chirurgului, spuse ea. Trebuie să renunţ odată la asta. Trebuie să încetez să-l văd în orice caz pe care-l întâlnesc.

— Ştii, uneori instinctul de la început e cea mai bună unealtă pe care o ai.

— Uneori însă ăsta e tot ce e. O senzaţie, nu un fapt. Nu e nimic sacru în instinctul de poliţist. Şi ce naiba e instinctul? De câte ori o intuiţie pe care o ai se dovedeşte complet greşită? Mult prea des, la naiba!

Porni motorul maşinii.

— Deci nu te-ai enervat pe mine?

Rizzoli trânti uşa maşinii.

— Nu.

— Eşti sigură?

Se uită la el prin geamul deschis. Stătea cu ochii mijiţi în lumina

soarelui, privind-o cu ochii îngustaţi ca nişte despicături pe sub sprâncenele stufoase. Braţele îi erau acoperite de păr negru, des ca o blăniţă, şi postura sa, cu şoldurile împinse înainte şi umerii lăsaţi în jos, o făceau să se gândească la o gorilă cocârjată. Nu, nu era enervată pe el. Dar nu putea să se uite la el fără să simtă un fior de dezgust.

— Pur şi simplu nu mai pot să-mi pierd timpul cu cazul ăsta, afirmă ea. Ştii şi tu cum e.

Înapoi la biroul ei, Rizzoli îşi concentră atenţia asupra hârţogăriei acumulate. În vârful teancului era dosarul Omului din Avion, a cărui identitate rămăsese încă necunoscută şi al cărui trup zdrobit zăcea încă la Departamentul de Medicină Legală, necerut de nimeni. Neglijase mult prea mult timp această victimă. Dar chiar şi în timp ce deschidea dosarul şi revedea fotografiile de autopsie, se gândea tot la cei doi Yeager şi la bărbatul cu fire de păr de pe un cadavru pe haine. Se uită pe orarul aterizărilor şi decolărilor din Aeroportul Logan, dar chipul lui Gail Yeager îi rămăsese în prim-planul minţii, zâmbind din fotografia de pe măsuţa de toaletă. Îşi aminti galeria de fotografii cu femei, ce fusese lipită de perete cu un an înainte în sala de conferinţe în timpul anchetei Chirurgului. Şi acele femei zâmbeau în fotografii, cu feţele prinse într-un moment când erau încă din carne şi sânge cald, când viaţa le sclipea în ochi. Nu putea să se gândească la Gail Yeager fără să-şi aducă aminte de femeile moarte de dinaintea ei.

Se întrebă dacă Gail se număra deja în rândul lor.

Pagerul de la brâu începu să-i vibreze şi bâzâitul o făcu să tresară ca un şoc electric. Un avertisment în avans la o descoperire ce-i va zgudui ziua. Ridică receptorul.

Un moment mai târziu, ieşea grăbită din clădire.

CINCI

Câinele era un labrador galben, agitat de prezenţa poliţiştilor din apropiere până devenise aproape isteric. Ţopăia şi lătra la capătul lesei legate de un copac. Proprietarul câinelui, un bărbat vânjos de

vârstă mijlocie, îmbrăcat în pantaloni scurţi de jogging, stătea în apropiere pe un bolovan mare, ţinându-şi capul plecat în mâini, ignorând chelălăiturile imploratoare ale câinelui ce încerca să-i atragă atenţia.

— Numele proprietarului este Paul Vandersloot. Locuieşte pe River Street, la un kilometru şi jumătate de aici, zise poliţistul Gregory Doud.

Deja asigurase locul împotriva persoanelor neautorizate şi agăţase de copaci un semicerc de panglică a poliţiei. Erau la marginea terenului de golf municipal, uitându-se spre pădurea Rezervaţiei Stony Brook, ce se învecina cu terenul de golf. Situată la marginea de sud a oraşului Boston, această rezervaţie era înconjurată de o mare de suburbii. Dar în Stony Brook, 200 de hectare formau un peisaj sălbatic de coline şi văi împădurite, aflorimente stâncoase şi mlaştini mărginite de papură. Iarna, schiorii explorau cei douăzeci de kilometri de pârtii ale parcului; vara, cei care făceau jogging îşi găseau un refugiu în aceste păduri liniştite.

Asta făcuse şi domnul Vandersloot, până când fusese condus de câinele lui la ceea ce zăcea între copaci.

— Zice că vine aici în fiecare după-masă să alerge cu câinele, zise Doud. De obicei, merge prima dată pe East Boundary Road, prin pădure, apoi face un ocol înapoi de-a lungul marginii interioare a terenului de golf. E un traseu de aproximativ şase kilometri şi jumătate. Zice că ţine câinele în lesă pe toată durata. Dar azi câinele a fugit de lângă el. Veneau în sus când câinele a luat-o la goană spre vest, în pădure, şi n-a mai vrut să vină înapoi. Vandersloot s-a dus după el. Practic s-a împiedicat de cadavru, zise Doud, aruncând o privire spre omul care stătea în continuare ghemuit pe bolovan. A sunat la 911.

— A sunat de pe mobil?

— Nu, doamnă. A mers la o cabină telefonică la Thompson Center. Eu am ajuns aici pe la ora 14.20. Am avut grijă să nu ating nimic. Am intrat numai în pădure ca să confirm că e un cadavru. După vreo cincizeci de metri, am simţit mirosul. Apoi, după încă cincizeci de metri, l-am văzut. M-am întors imediat şi am securizat locul. Am închis amândouă capetele traseului Boundary Road.

— Şi ceilalţi, când au sosit aici?

— Detectivii Sleeper şi Crowe au sosit cam pe la ora 15.00. Medicul legist a venit la 15.30. Nu mi-am dat seama că veţi veni şi dumneavoastră, adăugă el după o scurtă pauză.

— Doamna doctor Isles m-a chemat. Mă gândesc că toate maşinile sunt parcate pe terenul de golf deocamdată?

— Aşa a ordonat domnul detectiv Sleeper. A zis că nu vrea să fie nici un vehicul vizibil din parcarea Enneking. Să nu fim în ochii

publicului.

— A apărut cineva de la presă?

— Nu, doamnă. Am avut grijă să nu trimit nici un mesaj prin radio. Am folosit în schimb telefonul fix de jos de pe drum.

— Bine. Poate avem noroc şi n-o să apară deloc.

— Oho! exclamă Doud. Nu cumva ăsta e primul şacal ce vine acum?

O maşină albastră marca Marquis veni peste iarba terenului de golf şi opri lângă dubiţa biroului de medicină legală. O siluetă masivă familiară ieşi cu greutate din maşină şi-şi netezi părul rar peste scalp.

— Nu e reporter, zise Rizzoli. Pe tipul ăsta-l aşteptam.

Korsak se apropie cu paşi grei de ei.

— Chiar crezi că e ea? întrebă el.

— Doamna doctor Isles crede că e foarte posibil. Şi dacă e aşa, atunci crima ta s-a mutat în interiorul oraşului Boston, zise ea, uitându-se apoi la Doud. Din ce direcţie să ne apropiem, ca să nu contaminăm nimic?

— Puteţi merge dinspre est. Sleeper şi Crowe au filmat deja locul. Urmele de picioare şi de târâre vin toate din cealaltă direcţie, începând din parcarea Enneking. Urmaţi-vă nasul.

Rizzoli şi Korsak se strecurară pe sub panglica poliţiei şi se îndreptară spre pădure. Această secţiune cu copaci tineri era la fel de deasă ca orice adânc de codru. Se aplecară să treacă pe sub crengi ascuţite ce-i zgâriară pe faţă şi mărăcinii de pe jos li se agăţară de pantaloni. Ajunseră pe traseul de jogging East Boundary şi văzură o panglică a poliţiei fluturând dintr-un copac.

— Bărbatul alerga pe aleea asta când i-a fugit câinele de lângă el, zise ea. Se pare că Sleeper ne-a lăsat o urmă de panglici.

Traversară cărarea de jogging şi pătrunseră din nou în pădure.

— Oh, Doamne. Cred că simt deja mirosul, spuse Korsak.

Chiar înainte de a vedea cadavrul, auziră zumzetul de rău augur al muştelor. Crenguţele uscate le plesneau sub pantofi, scoţând un sunet la fel de şocant ca focul de armă. Printre copacii din faţă, îi văzură pe Sleeper şi pe Crowe, cu feţele contorsionate de dezgust şi fluturând din mâini să alunge insectele. Doctoriţa Isles era ghemuită lângă ei, cu părul negru sclipind cu străluciri de diamant în lumina soarelui. Când se apropiară, văzură ce făcea Isles.

Korsak scoase un geamăt oripilat.

— Oh, la naiba. Chiar n-aveam chef să văd asta.

— Potasiu vitros, zise Isles, şi cuvintele răsunară aproape seducătoare cu vocea ei joasă. O să ne dea încă o estimare pentru intervalul post-mortem.

Momentul morţii urma să fie dificil de hotărât, se gândi Rizzoli, uitându-se la corpul gol. Isles îl rostogolise pe o folie, şi zăcea cu faţa

în sus şi ochii ieşind în afară din ţesuturile dilatate de căldură din interiorul craniului. Gâtul îi era înconjurat de o salbă de vânătăi în formă de disc. Părul blond şi lung era ca o legătură ţeapănă de paie. Abdomenul era umflat şi pântecul avea nuanţe verzui. Vasele de sânge fuseseră pătate de descompunerea bacteriană a sângelui şi venele erau şocant de vizibile, ca nişte pârâiaşe negre curgând pe sub piele. Dar toate aceste orori păleau în comparaţie cu procedura pe care o făcea Isles acum. Membranele din jurul ochiului omenesc sunt cea mai sensibilă suprafaţă a corpului; o singură geană sau cel mai mărunt grăunte de nisip prins sub pleoapă poate cauza o neplăcere imensă. Aşa că atât Rizzoli, cât şi Korsak se strâmbară văzând-o pe Isles străpungând ochiul cadavrului cu un ac de grosimea douăzeci. După aceea absorbi fluidul vitros într-o seringă de zece centimetri cubi.

— Pare limpede şi bine, zise Isles, părând mulţumită.

Puse seringa într-un răcitor plin cu gheaţă, apoi se ridică în picioare şi studie zona cu o privire regală.

— Temperatura ficatului e cu doar două grade mai scăzută decât temperatura ambientală, zise ea. Şi nu prezintă nici o urmă de insecte sau animale. Nu e aici de multă vreme.

— E doar o un loc de debarasare a cadavrului? întrebă Sleeper.

— Lividitatea indică faptul că a murit cu faţa în sus. Vedeţi cum e mai întunecată înspre spate, unde s-a adunat sângele? Dar a fost găsită cu faţa în jos.

— A fost mutată aici.

— Acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

— Pare moartă de mult mai mult de-atâta, afirmă Crowe.

— Da. E flacidă, şi prezintă o umflare semnificativă. Pielea deja alunecă de pe ea.

— I-a curs sânge din nas? întrebă Korsak.

— Sânge descompus. A început deja epuraţia. Fluidele sunt forţate afară din corp de către acumularea internă de gaze.

— Momentul morţii? întrebă Rizzoli.

Isles făcu o pauză, cu privirea fixată pentru o clipă pe rămăşiţele umflate grotesc ale femeii despre care toţi credeau că fusese Gail Yeager. Muştele bâzâiau, umplând tăcerea cu zumzetul lor lacom. În afara părului blond, cadavrul nu semăna deloc cu femeia din fotografii, o femeie care cu siguranţă întorsese capetele bărbaţilor cu un singur zâmbet. Era o reamintire tulburătoare a faptului că atât oamenii frumoşi, cât şi cei urâţi sunt aduşi de bacterii şi insecte pe acelaşi plan similar şi sinistru al cărnii putrede.

— Nu mă pot pronunţa încă, zise Isles. Încă nu.

— Mai mult de o zi? insistă Rizzoli.

— Da.

— Răpirea a avut loc duminică noaptea. E posibil să fi fost moartă

de atunci?

— Patru zile? Depinde de temperatura ambientală. Absenţa urmelor de insecte mă face să cred că a fost ţinută în interior până de curând. Protejată de mediu. O cameră cu aer condiţionat ar încetini descompunerea.

Rizzoli şi Korsak schimbară priviri, amândoi întrebându-se acelaşi lucru. De ce aşteptase criminalul atât de mult timp să se descotorosească de un cadavru în descompunere?

Auziră ţiuitul unui walkie-talkie, al detectivului Sleeper, şi apoi vocea lui Doud:

— Tocmai a sosit detectivul Frost. Şi a sosit şi maşina criminaliştilor. Sunteţi pregătiţi pentru ei?

— Aşteaptă puţin, zise Sleeper.

Deja părea epuizat, dărâmat de arşiţă. Era cel mai bătrân detectiv din secţie, nu mai avea decât cinci ani până la pensionare, şi nu mai simţea deloc nevoia să-şi facă o reputaţie. Se uită la Rizzoli.

— Noi am ajuns la coada acestui caz. Ai lucrat cu poliţia din Newton la el?

Rizzoli încuviinţă.

— De luni.

— Deci tu o să coordonezi cazul?

— Exact, zise Rizzoli.

— Hei, protestă Crowe. Noi am ajuns primii la faţa locului.

— Răpirea a avut loc în Newton, interveni Korsak.

— Dar cadavrul e acum în Boston, replică Crowe.

— Of, Doamne, zise Sleeper. De ce naiba ne certăm pentru el?

— E al meu, afirmă Rizzoli. Eu conduc cazul.

Se uită fix la Crowe, provocându-l să o înfrunte. Aşteptându-se ca rivalitatea lor obişnuită să explodeze iar, ca totdeauna. Văzu cum colţul gurii i se ridică în începutul unui rânjet răutăcios.

În clipa aceea Sleeper zise în walkie-talkie:

— Detectiv Rizzoli e acum la conducerea anchetei. Eşti gata să-i laşi pe criminalişti să vină? o întrebă el.

Rizzoli se uită în sus spre cer. Era deja ora 17.00 şi soarele coborâse după copaci.

— Hai să-i lăsăm să vină cât timp mai pot să vadă ceva.

Un loc al crimei în aer liber, în lumina scăzută a amurgului, nu era exact scenariul ei favorit. În zonele împădurite, animalele sălbatice aveau întotdeauna tendinţa să coboare să împrăştie rămăşiţele şi să mute sau să strice probele lăsate. Ploile spală sângele şi materia seminală, iar vântul împrăştie fibrele. De asemenea, nu există uşi pe care să le încui ca să împiedici accesul persoanelor neautorizate şi perimetrele erau uşor încălcate de curioşi. Aşa că simţea că e urgent ca oamenii de la Criminalistică să înceapă cercetarea locului. Îşi

aduseseră cu ei detectoare de metal, ochi pătrunzători şi pungi pentru probe, aşteptând să fie umplute cu comori groteşti.

Pe când ieşise din pădure şi se găsea din nou pe terenul de golf, Rizzoli era transpirată, murdară şi obosită să tot alunge ţânţarii. Se opri să-şi scuture o crenguţă din păr şi să-şi culeagă scaieţii de pe pantaloni. Când se îndreptă în sfârşit de spate, văzu un bărbat cu păr de culoarea nisipului în costum şi cravată, care stătea lângă maşina de medicină legală, cu un telefon mobil la ureche.

Se duse la Doud, care era încă însărcinat cu protejarea perimetrului.

— Cine e tipul în costum? întrebă ea.

Doud aruncă o privire înspre bărbatul respectiv.

— Acela? Zice că e de la FBI.

— Poftim?

— Mi-a arătat legitimaţia şi a încercat să mă convingă să-l las să treacă. I-am spus că trebuie să am aprobarea dumneavoastră mai întâi. N-a părut prea fericit să audă asta.

— Ce face aici FBI-ul?

— Habar n-am.

Rizzoli se uită fix la agentul FBI pentru o clipă, deranjată de sosirea lui. Ca şef al anchetei, voia ca delimitarea autorităţii să nu fie câtuşi de puţin neclară, iar acest bărbat, cu postura lui militară şi costumul de om de afaceri, arăta deja ca şi cum el era şeful. Rizzoli se duse la el, dar agentul nu păru să-i observe prezenţa până nu ajunse exact în faţa lui.

— Scuză-mă, zise ea. Să înţeleg că eşti de la FBI?

Bărbatul îşi închise telefonul cu un pocnet şi se răsuci să o privească. Avea trăsături puternice şi clar conturate, şi o privire rece şi impenetrabilă.

— Sunt detectiv Jane Rizzoli, eu conduc acest caz, confirmă ea. Pot să-ţi văd legitimaţia?

Agentul îşi vârî mâna în haină şi-şi scoase legitimaţia. În timp ce o studia, Rizzoli îl simţi privind-o din cap până-n picioare, evaluând-o. Era furioasă pe estimarea lui tăcută, pe felul în care o punea în gardă, ca şi cum el era cel la conducere.

— Agent Gabriel Dean, zise ea, dându-i înapoi legitimaţia.

— Da, doamnă.

— Pot să ştiu şi eu ce face FBI-ul aici?

— Nu ştiam că suntem adversari.

— Am spus eu că suntem?

— Îmi dai senzaţia clară că n-ar trebui să fiu aici.

— FBI-ul nu apare de obicei la crimele noastre. Sunt pur şi simplu curioasă ce anume te-a adus la asta.

— Am primit o informare de la Poliţia Newton despre crima

Yeager.

Era un răspuns incomplet; lăsase deoparte mult prea multă informaţie, forţând-o pe ea să ceară lămuriri. Reţinerea informaţiilor era o formă de putere, şi Rizzoli înţelegea foarte bine jocul pe care-l făcea el.

— Presupun că primiţi o tonă de informări de rutină, afirmă ea.

— Da, aşa e.

— Despre fiecare crimă, nu-i aşa?

— Suntem anunţaţi, da.

— Şi e ceva anume la asta ce o face mai specială?

Bărbatul o privi cu expresia lui impenetrabilă.

— Mă gândesc că victima ar fi de părerea asta.

Furia ei ieşea la iveală ca o aşchie vârâtă sub piele.

— Cadavrul ăsta a fost găsit de-abia de câteva ore, zise ea. Informările astea sunt acum instantanee?

Îi văzu fluturând pe buze începutul unui zâmbet.

— Nu suntem cu totul pe dinafară, doamnă detectiv. Şi v-am fi recunoscători dacă ne-aţi ţine la curent cu desfăşurarea anchetei. Rapoartele de autopsie. Probele prelevate. Copii ale declaraţiilor martorilor...

— Astea-s o mulţime de hârtii.

— Sunt conştient de asta.

— Şi le vreţi pe toate?

— Da.

— Există şi un motiv?

— N-ar trebui să fim interesaţi de o crimă şi o răpire? Am vrea să urmărim cazul ăsta.

Pe cât de impunător era, Rizzoli nu ezită să-l provoace, şi făcu un pas către el.

— Şi când aveţi de gând să daţi porunci?

— Rămâne cazul dumitale. Eu nu sunt aici decât să asist.

— Chiar şi dacă eu nu văd nici o nevoie pentru asta?

Privirea lui se mută la doi oameni care ieşeau din pădure şi încărcau acum targa cu rămăşiţele moartei în dubiţa de medicină legală.

— Chiar contează cine rezolvă cazul? întrebă el cu glas scăzut. Atâta timp cât este prins criminalul?

Priviră amândoi dubiţa îndepărtându-se, ca să ducă la sala de autopsie pentru alte umilinţe cadavrul deja profanat. Răspunsul lui Gabriel Dean îi reaminti cu claritate nemiloasă cât de puţin importante erau, de fapt, chestiunile de jurisdicţie.

Lui Gail Yeager nu-i păsa cine îşi asuma meritul capturării ucigaşului ei. Tot ceea ce cerea era să se facă dreptate, oricine ar fi făcut-o. Rizzoli nu-i datora decât dreptate.

Dar mai trecuse şi înainte prin frustrarea de a-şi vedea rezultatele propriilor eforturi chinuitoare asumate de către colegii ei. Deja de mai multe ori văzuse bărbaţi venind şi pretinzând cu aroganţă dreptul de comandă asupra cazurilor pe care ea însăşi le clădise cu trudă din nimic. Şi nu va permite să se întâmple asta din nou acum.

— Sunt recunoscătoare FBI-ului pentru oferta de ajutor, zise ea. Dar pe moment, cred că am situaţia sub control. O să vă anunţ dacă am nevoie de voi.

Şi cu aceste cuvinte se întoarse cu spatele şi se îndepărtă.

— Nu sunt sigur că înţelegi situaţia, spuse el. Facem acum parte din aceeaşi echipă.

— Nu-mi amintesc să fi cerut ajutorul FBI-ului.

— A fost aranjat prin comandantul unităţii dumitale: domnul locotenent Marquette. Vrei să-ţi confirme chiar el? întrebă el, întinzându-i celularul lui.

— Şi eu am telefon, mulţumesc.

— Atunci, te îndemn să-l suni. Ca să nu pierdem vremea cu certuri teritoriale.

Rizzoli era uluită de cât de uşor intrase în echipă. Şi de cât de bine îl evaluase de la început. Acesta era un bărbat care nu va sta liniştit deoparte.

Îşi scoase propriul telefon şi începu să formeze numerele. Dar înainte să răspundă Marquette, îl auzi pe Doud strigând-o.

— Domnul detectiv Sleeper vă caută, zise el, şi-i dădu un walkie-talkie.

Rizzoli apăsă butonul de emisie.

— Rizzoli.

Printr-un bâzâit de static, îl auzi pe Sleeper:

— Cred c-ar trebui să vii înapoi aici.

— Ce-aţi găsit?

— Ăă... ar fi mai bine să vii să vezi cu ochii tăi. Suntem cam la cincizeci de metri la nord de unde a fost găsit celălalt.

Celălalt?

Îi dădu aparatul de recepţie înapoi lui Doud şi o luă la fugă înspre pădure. Era atât de grăbită, încât nu observă imediat că Gabriel Dean o urmărea. Abia când auzi plesnetul unei crenguţe uscate se răsuci şi-l văzu exact în spatele ei, cu faţa mohorâtă şi implacabilă. Nu mai avea răbdare să se certe cu el, aşa că-l ignoră şi se năpusti înainte.

Observă bărbaţii care stăteau într-un cerc trist sub copaci, ca nişte îndoliaţi tăcuţi, cu capetele plecate. Sleeper se întoarse şi-i întâlni privirea.

— Tocmai terminaseră prima verificare cu detectoarele de metal, zise el. Tehnicianul se îndrepta deja înapoi spre terenul de golf când a sunat alarma.

Rizzoli se apropie de cercul de oameni şi se ghemui la pământ să inspecteze ceea ce găsiseră.

Craniul fusese separat de corp şi stătea izolat de restul rămăşiţelor aflate aproape în stadiul de schelet. O coroană de aur sclipea ca un dinte de pirat din şirul de dinţi pătaţi de pământ. Nu văzu nici o îmbrăcăminte, nici o urmă de material, numai oase pe care atârnau bucăţi de carne în descompunere ca pielea tăbăcită. Pe frunze erau grămăjoare de păr lung castaniu năclăit, sugerând că era cadavrul unei femei.

Se ridică în picioare, scrutând cu privirea terenul din jur. Pe faţă i se aşezară ţânţari ce începură să-i bea sângele, dar Rizzoli nu le băga în seamă înţepăturile. Nu se concentra decât pe straturile de frunze moarte şi crenguţe şi pe ierburile dese. Un adăpost ascuns în pădure pe care-l privea acum cu oroare.

„Câte femei zac în pădurea asta?"

— Aici îşi aruncă victimele.

Se întoarse şi se uită la Gabriel Dean, care tocmai vorbise. Acesta stătea ghemuit la câţiva paşi distanţă, scormonind printre frunze cu mâinile în mănuşi. Nici măcar nu-l văzuse punându-şi mănuşile. Acum se ridică şi el în picioare şi-i întâlni privirea.

— Criminalul vostru a folosit locul ăsta şi înainte, afirmă Dean. Şi probabil o să-l mai folosească.

— Dacă nu-l speriem.

— Şi asta e provocarea. Să ţinem totul secret. Dacă nu-l alarmaţi, există şansa să vină înapoi. Nu numai ca să mai arunce un cadavru, ci şi în vizită. Să retrăiască fiorul.

— Eşti de la Biroul de psihologie comportamentală. Nu-i aşa?

Se întoarse fără să-i răspundă la întrebare, ca să se uite la mulţimea de poliţişti care se găseau în pădure.

— Dacă noi reuşim să ţinem asta secret de presă, am putea reuşi. Dar trebuie să începem de pe-acum.

Noi. Cu această simplă exprimare la persoana întâi, intrase într-un parteneriat cu ea, pe care ea nu-l căutase deloc şi la care nu consimţise. Şi totuşi, iată-l emiţând edicte. Ceea ce făcea asta şi mai enervant era faptul că toţi le ascultau discuţia şi înţelegeau că autoritatea ei era pusă sub semnul întrebării.

Numai Korsak, cu francheţea lui obişnuită, îndrăzni să intervină în dialog.

— Scuză-mă, *detectiv* Rizzoli, zise el. Cine este domnul ăsta?

— FBI, răspunse ea, cu privirea fixată încă pe Dean.

— Şi-mi explică şi mie cineva când s-a transformat ăsta într-un caz federal?

— Nu s-a transformat, zise ea. Iar agentul Dean este pe punctul de a pleca de aici. Vrea cineva să-i arate drumul?

Rizzoli şi Dean îşi continuară duelul vizual pentru încă un moment. După aceea, Dean înclină uşor din cap către ea, într-o recunoaştere tăcută a faptului că se admitea învins în runda aceasta.

— Pot să merg şi singur, spuse el.

Se întoarse şi plecă înapoi spre terenul de golf.

— Care-i treaba cu FBI? întrebă Korsak. Întotdeauna ei cred că sunt regii universului. Ce vor de aici?

Rizzoli se uită lung la pădurea unde dispăruse Gabriel Dean, o siluetă cenuşie pierzându-se în înserare.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Locotenentul Marquette sosi o jumătate de oră mai târziu.

Prezenţa superiorilor era de obicei ultimul lucru pe care şi-l dorea Rizzoli. Nu-i plăcea deloc să aibă un ofiţer superior uitându-i-se peste umăr în timp ce lucra. Dar Marquette nu interveni, rămase pur şi simplu în tăcere între copaci, evaluând situaţia.

— Domnule locotenent, spuse ea.

Marquette răspunse cu un gest scurt din cap.

— Rizzoli.

— Care-i treaba cu FBI-ul? Au trimis un agent aici, care-a pretins acces complet.

Marquette încuviinţă.

— Cererea a venit prin OPC[1].

Deci fusese aprobat din vârful ierarhiei – Biroul Comisarului Poliţiei.

Rizzoli privi echipa de criminalişti care-şi împacheta echipamentele şi se îndrepta spre maşină. Deşi erau în perimetrul oraşului Boston, acest colţ întunecat al Rezervaţiei Stony Brook dădea senzaţia de izolare a unui codru adânc. Vântul sufla frunzele în aer şi răscolea mirosul de putreziciune. Printre copaci văzu lumina lanternei lui Barry Frost mişcându-se prin întuneric în timp ce dezlega panglica din jurul copacilor, îndepărtând orice urmă a activităţii poliţiei. În seara asta va începe urmărirea, în speranţa că ucigaşul va dori să vină înapoi în acest parc singuratic, în acest pâlc tăcut de copaci, ca să simtă încă o dată mirosul de putreziciune.

— Deci n-am nici un cuvânt de spus? întrebă ea. Trebuie să cooperez cu agentul Dean.

— L-am asigurat pe comisar că vom coopera.

— Dar ce interes are FBI-ul în cazul acesta?

— L-ai întrebat pe Dean?

— E ca şi cum ai vorbi cu un copac. Nu primeşti nimic înapoi. Nu sunt deloc încântată de asta. Noi trebuie să-i dăm lui totul, dar el nu trebuie să ne zică nouă nimic.

— Poate nu l-ai abordat cum trebuie.

Se simţi străpunsă de furie ca de o săgeată otrăvită. Înţelegea sensul nerostit al acelei fraze: „Eşti foarte urâcioasă, Rizzoli. Întotdeauna îi enervezi pe toţi bărbaţii”.

— Nu l-ai întâlnit niciodată pe agentul Dean? întrebă ea.

— Nu.

Rizzoli râse cât mai sarcastic.

— Ce norocos ai fost!

— Ascultă, o să văd ce pot afla. Încearcă măcar să lucrezi cu el, bine?

— A zis cineva că n-am încercat?

— Aşa mi-au zis la telefon. Am auzit că l-ai fugărit afară de-aici. Asta nu se cheamă întru totul o relaţie de cooperare.

— Mi-a pus la îndoială autoritatea. Trebuie să stabilesc ceva de la bun început, aici. Eu conduc cazul? Sau nu?

O pauză.

— Tu.

— Sper că şi agentul Dean primeşte acest mesaj.

— O să am grijă să-l primească, zise Marquette întorcându-se să se uite la pădure. Deci acum avem două seturi de rămăşiţe. Amândouă femei?

— Având în vedere mărimea scheletului şi părul lung, şi a doua pare să fie tot femeie. Aproape că n-a mai rămas deloc ţesut moale. Cadavrul prezintă urme lăsate post-mortem de animale necrofage, dar nici o cauză evidentă a morţii.

— Suntem siguri că nu mai sunt şi altele aici?

— Câinii de căutare a cadavrelor n-au mai găsit nici unul.

Marquette oftă.

— Slavă Domnului.

Pagerul lui Rizzoli vibră. Aruncă o privire spre el şi recunoscu numărul de pe ecran. Departamentul de Medicină Legală.

— E exact ca vara trecută, murmură Marquette, rămas nemişcat între copaci. Chirurgul a început să omoare cam tot în perioada asta.

— E din cauza căldurii, zise Rizzoli scoţându-şi mobilul. Scoate monştrii la suprafaţă.

ŞASE

Îmi ţin libertatea în palmă.

Are forma unui pentagon mărunt alb cu MSD 97 ştanţat pe o parte. Decadron, patru miligrame. Ce formă drăgălaşă pentru o pastilă, nu un disc plictisitor sau o capsulă în formă de torpilă ca atâtea alte medicamente. Designul acesta a avut nevoie de un efort de imaginaţie, de o scânteiere de capriciu. Parcă-i văd pe tipii de marketing de la Merck Pharmaceuticals, stând la o masă de conferinţă, întrebându-se unul pe altul: „Cum să facem tableta asta instantaneu de recunoscut?" Şi rezultatul este această pastilă cu cinci laturi, ce arată ca o mică bijuterie în palma mea. Am păstrat-o ascunsă într-o mică ruptură a saltelei, aşteptând momentul potrivit să-i folosesc magia.

Aşteptând un semn.

Stau ghemuit pe patul din celulă, cu o carte rezemată pe genunchi. Camera de supraveghere nu vede decât un prizonier dedat studiului, care citeşte *Opere complete* de William Shakespeare. Nu poate vedea prin coperta cărţii. Nu poate vedea ce ţin în mână.

Jos în camera de zi, o reclamă face gălăgie la televizor şi o minge de ping-pong păcăneşte înainte şi înapoi pe masă. O seară obişnuită de relaxare în Blocul de Celule C. Într-o oră interfonul va anunţa ora de stingere şi oamenii vor urca scările cu pantofii bocănind pe treptele metalice. Fiecare va intra în cuşca lui, şobolani ascultători supunându-se voinţei stăpânilor lor de la megafoane. În cabina de gardă, comanda va fi scrisă în calculator şi toate uşile celulelor se vor închide simultan, încuind şobolanii pe perioada nopţii.

Mă îndoi şi mai tare de spate, apropiindu-mi faţa de pagină, ca şi cum scrisul ar fi prea mărunt. Mă uit fix, concentrându-mă amarnic pe *A douăsprezecea noapte,* Actul 3, Scena trei: „O stradă. Antonio şi Sebastian se apropie..."

Nu e nimic de văzut aici, prieteni. Numai un bărbat în patul lui, citind. Un bărbat care tuşeşte dintr-odată şi-şi duce din reflex mâna la gură. Camera nu poate vedea mica tabletă din palma mea. Nu vede nici mişcarea limbii mele sau pastila ce se lipeşte de ea ca o ciocolată amară în momentul în care o trag în gură. Înghit pastila uscată, nu am nevoie de apă. E suficient de mică să o pot înghiţi uşor.

Chiar înainte să mi se dizolve în stomac, îmi imaginez că-i simt puterea învolburându-mi-se în sânge. Decadron este un nume de marcă pentru dexametazon, un steroid adrenocortical cu efecte profunde asupra fiecărui organ din corpul omenesc. Glucocorticoizii, aşa cum e şi Decadronul, afectează totul, de la zahărul din sânge şi retenţia de fluide până la sinteza ADN-ului. Fără ei, corpul intră în colaps. Ei ne ajută să ne menţinem presiunea arterială şi să prevenim şocul rănirilor şi a infecţiilor. Ne afectează creşterea oaselor şi fertilitatea, dezvoltarea muşchilor şi imunitatea.

Ne schimbă compoziţia sângelui.

Când în cele din urmă uşile cuştii se închid şi se sting luminile, stau întins în pat, simţindu-mi sângele pulsând în mine. Imaginându-mi celulele rostogolindu-se prin vene şi artere.

Am văzut celule sangvine de nenumărate ori la microscop. Ştiu forma şi funcţia fiecăreia, şi cu o singură privire prin ocular pot să-mi dau seama dacă o pată de sânge e normală. Pot scana un câmp şi estima imediat procentajul diferitelor leucocite – globulele albe din sânge care ne apără de infecţii. Testul se numeşte diferenţial al globulelor albe, şi l-am făcut de nenumărate ori ca laborant.

Mă gândesc la propriile leucocite circulându-mi în vene. În exact acest moment, numărul meu diferenţial de globule albe se schimbă. Pastila de Decadron pe care am înghiţit-o acum două ore mi s-a dizolvat deja în stomac şi hormonul mi se învârte prin sistem, înfăptuindu-şi vraja. O mostră de sânge luată din venă mea va arăta şocant de anormal: o oştire copleşitoare de globule albe cu nuclee multilobate şi modele granulare. Acestea sunt leucocitele neutrofile, care roiesc automat în acţiune când sunt ameninţate de o infecţie uriaşă.

Când auzi sunet de copite – sunt învăţaţi studenţii de la medicină -, trebuie să te gândeşti la cai, nu la zebre. Doctorul care-mi va vedea analiza sângelui se va gândi cu siguranţă la cai. Va ajunge la o concluzie perfect logică. Nici nu-i va trece prin minte că, de data asta, cea care galopează este într-adevăr o zebră.

*

Rizzoli se îmbrăcă în vestiarul sălii de autopsie, punându-şi halatul, acoperitoarele de pantofi, mănuşile şi casca de hârtie pentru păr. Nu avusese timp să facă duş de când cutreierase prin Rezervaţia Stony Brook şi în această cameră foarte rece transpiraţia de pe ea i se răcise ca promoroaca pe piele. Nu mâncase nimic la cină şi se simţea ameţită de foame. Pentru prima dată în cariera ei, se gândi să-şi pună puţin Vicks sub nas ca să blocheze mirosurile autopsiei, dar rezistă tentaţiei. Nu făcuse niciodată uz de el până acum, pentru că se gândise că era un semn de slăbiciune. Un poliţist de la Departamentul de omucideri ar trebui să fie în stare să facă faţă fiecărui aspect al meseriei, oricât de neplăcut, şi în timp ce colegii ei aveau voie să se retragă în spatele scutului de mentol, ea îndurase cu încăpăţânare mirosurile nemascate ale sălii de autopsie.

Respiră o dată adânc, inhalând o ultimă gură de aer relativ curat, şi trecu printre uşile batante în cealaltă încăpere.

Se aşteptase să-i găsească pe Korsak şi pe doctoriţa Isles aşteptând-o; nu se aşteptase însă să-l găsească şi pe Gabriel Dean în cameră. Stătea în picioare de cealaltă parte a mesei, cu un halat chirurgical acoperindu-i cămaşa şi cravata. Pe faţa lui Korsak şi în

ţinuta pleoştită a umerilor săi se citea cu uşurinţă epuizarea; în schimb, agentul Dean nu părea nici obosit, nici dărâmat de întâmplările zilei. Numai obrajii şi bărbia nerase de dimineaţă îi umbreau oarecum aspectul spilcuit şi frumos. Se uită la ea cu privirea mândră a unui om care ştie foarte bine că are dreptul să fie unde se află.

Sub luminile strălucitoare ale mesei de examinare, corpul arăta într-o stare cu mult mai degradată decât cea în care îl văzuse cu doar câteva ore în urmă. Fluidele de excreţie continuaseră să se scurgă din nas şi din gură, lăsând dâre însângerate pe faţă. Abdomenul era atât de umflat, încât părea să fie în stadiu avansat de graviditate. Băşici umplute cu fluid se umflau pe sub piele, ridicând-o de la nivelul dermei în foiţe ca de hârtie. Pielea se decojea în întregime de pe zone mari pe trunchi şi se adunase ca un pergament şifonat sub sâni.

Rizzoli observă că vârfurile degetelor îi fuseseră date cu tuş.

— Ai luat deja amprentele.

— Exact înainte să ajungi aici, zise doctoriţa Isles.

Atenţia îi era concentrată asupra tăvii cu instrumente pe care o adusese Yoshima lângă masă. Morţii o interesau pe Isles mai mult decât viii şi, ca de obicei, nu părea să bage deloc de seamă tensiunea emoţională ce vibra în încăpere.

— Dar mâinile? Înainte să le dai cu tuş?

— Am finalizat examenul extern, zise agentul Dean. Pielea a fost lipită cu bandă adezivă pentru prelevarea fibrelor şi s-au prelevat de asemenea unghiile tăiate.

— Şi când ai ajuns *dumneata* aici, agent Dean?

— Era aici şi când am ajuns eu, zise Korsak. Presupun că unii dintre noi suntem situaţi mai sus pe lanţul trofic.

Dacă prin acest comentariu Korsak intenţionase să o enerveze şi mai tare, atunci reuşise. Unghiile unei victime pot avea sub ele bucăţele de piele zgâriate de pe atacator. Fire de păr sau fibre pot rămâne încleştate în pumnul strâns. Examinarea mâinilor victimei era un pas crucial în autopsie, şi ea o ratase.

Dean însă fusese aici.

— Avem deja o identificare clară, zise Isles. Radiografia dentară a lui Gail Yeager e pe ecranul luminos.

Rizzoli se duse la ecran şi studie şirul de mici filme agăţate acolo. Dinţii sclipeau ca un şir de pietre de mormânt fantomatice pe fundalul negru al filmului.

— Dentistul doamnei Yeager i-a pus o coroană anul trecut. Se poate vedea aici. Coroana de aur este numărul douăzeci în seria periapicală. De asemenea, avea plombe de amalgam de argint la numerele trei, paisprezece şi douăzeci şi nouă.

— Se potriveşte?

Isles încuviinţă.

— Nu am nici o îndoială că acestea sunt rămăşiţele lui Gail Yeager.

Rizzoli se răsuci iar către cadavrul de pe masă, şi privirea i se opri asupra cercului de vânătăi din jurul gâtului.

— I-ai făcut o radiografie la gât?

— Da. Are fracturi bilaterale tiroidiene, în concordanţă cu strangularea manuală.

Isles se întoarse spre Yoshima, a cărui eficienţă tăcută şi fantomatică te făcea uneori să uiţi chiar că e în încăpere.

— S-o aşezăm în poziţie pentru prelevarea de probe vaginale.

Ceea ce urmă după aceea i se păru lui Rizzoli drept cea mai gravă profanare ce se putea întâmpla corpului muritor al unei femei. Era mai rău decât despicarea burţii şi rezecţia inimii şi a plămânilor. Yoshima manevră picioarele flacide într-o poziţie ca de broască, desfăcând larg coapsele pentru examinarea pelviană.

— Scuză-mă, domnule detectiv? i se adresă Yoshima lui Korsak, care stătea cel mai aproape de coapsa stângă a lui Gail Yeager. Ridici te rog piciorul acela în poziţie?

Korsak se holbă la el oripilat.

— Eu?

— Nu trebuie decât să-i ţii genunchiul îndoit aşa, ca să facem prelevările.

Korsak puse mâna cu reticenţă pe coapsa cadavrului, apoi sări brusc un pas înapoi când un strat de piele i se decoji în mâna cu mănuşă.

— Oh, Dumnezeule! Oh! Isuse Hristoase!

— Pielea o să alunece, orice faci. Nu trebuie decât să-i ţii piciorul desfăcut aşa, OK?

Korsak suflă adânc şi se apropie iar. Prin duhoarea din încăpere, Rizzoli simţi o adiere de mentol Vicks. Korsak, cel puţin, nu fusese prea mândru să nu-şi dea cu el pe buza superioară. Cu o grimasă, apucă de picior şi-l roti lateral, expunând astfel organele genitale ale lui Gail Yeager.

— Ei na, asta chiar c-o să facă sexul foarte atrăgător de-acum înainte, murmură el.

Doctoriţa Isles dirijă lumina de examinare pe perineu. Desfăcu blând labiile umflate şi lăsă să se vadă orificiul vaginal. Rizzoli, pe cât de stoică era, tot nu suportă să vadă această invazie grotescă şi îşi întoarse capul.

Întâlni privirea lui Gabriel Dean.

Până în momentul acela, acesta observase procedura cu detaşare şi în linişte. Dar în clipa aceea Rizzoli îi văzu furie în ochi. Era aceeaşi furie turbată pe care o simţea acum şi ea împotriva bărbatului care-i

provocase această ultimă degradare lui Gail Yeager. Uitându-se unul la altul, în egală măsură de revoltaţi, uită momentan de rivalitatea dintre ei.

Doctor Isles inseră un beţişor cu vată în vagin, îl trecu apoi peste o lamelă de microscop şi aşeză lamela pe o tavă. După aceea luă şi o probă rectală, ce urma de asemenea să fie analizată pentru prezenţă de materie seminală. După ce termină prelevarea probelor şi picioarele lui Gail Yeager erau din nou întinse drept pe masă, Rizzoli simţi că partea cea mai rea se terminase. Chiar şi când Isles începu incizia în formă de Y, tăind în diagonală de la umărul drept până la partea de jos a sternului, Rizzoli tot se gândi că nimic nu putea depăşi umilinţa a ceea ce se întâmplase deja cu victima.

Isles era tocmai pe punctul de a începe o incizie similară de la umărul stâng, când Dean o întrebă:

— Şi ce faceţi cu proba vaginală?

— Lamelele vor fi trimise la laboratorul de criminalistică, zise doctor Isles.

— Nu faceţi o probă udă?

— Laboratorul poate identifica la fel de bine materia seminală şi pe o lamelă uscată.

— Dar aceasta e singura şansă de a examina specimenul proaspăt.

Doctoriţa Isles se opri pe loc, cu vârful bisturiului deasupra pielii şi se uită la Dean cu o privire nedumerită. Apoi se întoarse spre Yoshima.

— Pune câteva picături de soluţie salină pe lamelă şi pune-o la microscop. O să arunc o privire pe ea într-o secundă.

Urmă incizia abdominală şi bisturiul despică pântecul umflat. Duhoarea organelor în descompunere fu mai mult decât putu suporta Rizzoli. Se îndepărtă cu paşi împleticiţi şi rămase pe punctul de a vomita deasupra chiuvetei, regretând că încercase să-şi dovedească tăria atât de prosteşte. Se întrebă dacă agentul Dean o privea şi dacă avea un sentiment de superioritate. Nu văzuse lucirea cremei mentolate Vick nici pe buza *lui.* Rămase cu spatele la masă şi ascultă, nu privi, cum se continua autopsia în spatele *ei.* Auzi aerul suflând constant prin sistemul de ventilaţie, apa gâlgâind şi clinchetul instrumentelor metalice.

Apoi îl auzi pe Yoshima exclamând, cu o voce surprinsă:

— Doctor Isles?

— Da?

— Am pus lamela la microscop şi...

— E materie seminală?

— Chiar că trebuie să veniţi să vedeţi singură.

Cu senzaţia de greaţă slăbind, Rizzoli se întoarse ca s-o vadă pe Isles dându-şi jos mănuşile şi aşezându-se la microscop. Yoshima

rămase în apropiere cât timp se uită ea.

— Le vedeţi? întrebă el.

— Da, murmură ea, rezemându-se de spătarul scaunului, părând uluită. Se întoarse spre Rizzoli. Cadavrul a fost găsit la orele paisprezece?

— Aproximativ, da.

— Şi acum e douăzeci şi unu...

— Ei bine, este spermă sau nu? interveni Korsak.

— Da, este spermă, zise Isles. Şi e mobilă.

Korsak se încruntă.

— Ce înseamnă asta? Că *se mişcă?*

— Da. Se mişcă.

Încăperea fu cufundată în tăcere. Semnificaţia acestei descoperiri îi şocase pe toţi.

— Cât timp rămâne materia seminală mobilă? întrebă Rizzoli.

— Depinde de mediu.

— Cât timp?

— După ejaculare, poate rămâne mobilă o zi sau două. Cel puţin jumătate din spermatozoizii de la microscopul acela se mişcă. Aceasta e ejaculaţie proaspătă. Probabil nu mai veche de o zi.

— Şi de cât timp a murit victima? întrebă Dean.

— Pe baza nivelurilor de potasiu vitros, pe care l-am extras acum aproximativ cinci ore, e moartă de cel puţin şaizeci de ore.

Se lăsă din nou tăcerea. Rizzoli văzu aceeaşi concluzie apărând pe chipurile tuturor. Se uită la Gail Yeager, care zăcea acum cu trunchiul despicat şi deschis, şi organele interne scoase la lumină. Mâinile îi zburară la gură şi Rizzoli se răsuci către chiuvetă. Pentru prima dată în cariera ei de poliţist, Jane Rizzoli vomă.

— El ştia, zise Korsak. Nemernicul ăla *ştia.*

Stăteau împreună în parcarea din spatele clădirii de medicină legală, iar vârful ţigării lui Korsak sclipea portocaliu. După aerul rece din sala de autopsie, era aproape plăcut să fie scăldată în aburul nopţii de vară, să scape de luminile necruţătoare ale sălii de examinare şi să se retragă la adăpostul mantiei de întuneric. Se simţea umilită din cauza slăbiciunii ei, umilită mai ales pentru că agentul Dean fusese de faţă să o vadă. Cel puţin fusese suficient de bine-crescut să nu comenteze nimic şi o privise fără milă sau batjocură, ci doar cu indiferenţă.

— Dean e cel care a cerut testul acela pe spermă, zise Korsak. Cum i-o fi zicând...

— Proba udă.

— Da, proba udă sau mai ştiu eu cum. Isles nici măcar n-avea de gând să se uite la ea proaspătă. Voia s-o lase să se usuce prima dată. Şi

atunci vine tipul ăsta de la FBI şi-i zice doctoriţei noastre ce să facă. Ca şi cum ar şti exact ce să caute, exact ce-o să găsească. De unde a ştiut? Şi de ce naiba e implicat FBI-ul în cazul ăsta, de fapt?

— Tu ai făcut verificarea familiei Yeager. Ai găsit ceva acolo care să atragă atenţia FBI-ului?

— Nimic.

— Erau implicaţi în ceva ce n-ar fi trebuit?

— Faci să sune ca şi cum ei *personal* ar fi fost de vină c-au fost omorâţi.

— El era doctor. Nu cumva avem de-a face cu trafic de droguri? Sau era martor federal?

— Era curat. Şi nevastă-sa era curată.

— Lovitura aceea de graţie – semăna cu o execuţie. Poate era simbolică. O tăietură pe tot gâtul, ca să-l facă să tacă.

— Doamne, Rizzoli. Dar chiar c-ai făcut o schimbare de o sută optzeci de grade. Prima dată am crezut că e un criminal sexual care omoară pentru senzaţii tari. Acum vii şi spui că e o conspiraţie.

— Încerc să înţeleg de ce e implicat Dean. Cei de la FBI n-au dat niciodată o ceapă degerată pe ce facem noi. Ei nu se bagă în treburile noastre, noi nu ne băgăm într-ale lor, toată lumea e mulţumită. Nu le-am cerut ajutorul nici cu Chirurgul. Ne-am descurcat noi singuri, am avut propriul analist comportamental. Echipa lor de psihologi e prea ocupată să se dea bine cu Hollywoodul ca să se uite măcar la noi. Atunci, ce e diferit la cazul ăsta? Ce face familia Yeager să fie aşa de specială?

— N-am găsit nimic despre ei, zise Korsak. Nici o datorie sau alte chestii suspecte financiar. Nici un caz judiciar în desfăşurare. Nimeni n-a zis nimic rău despre nici unul din ei.

— Şi atunci de ce sunt interesaţi cei de la FBI?

Korsak se gândi pentru câteva clipe.

— Poate cei doi Yeager aveau prieteni sus-puşi. Cineva care acum strigă să se facă dreptate.

— Nu ne-ar spune Dean asta?

— FBI-ul nu-ţi spune niciodată nimic, zise Korsak.

Rizzoli se uită la clădire. Era aproape miezul nopţii şi încă nu o văzuseră pe Maura Isles plecând. Când Rizzoli ieşise din sala de autopsii, Isles îşi dicta raportul şi abia se obosise să facă un semn de noapte bună cu mâna. Regina Morţilor nu dădea prea mare atenţie viilor.

„Şi parcă eu sunt aşa de diferită! Când stau trează noaptea în pat, nu văd decât feţele celor ucişi."

— Cazul ăsta e mai mare decât cei doi Yeager, zise Korsak. Acum avem şi al doilea cadavru.

— Cred că asta îl dezvinovăţeşte pe Joey Valentine, spuse Rizzoli.

Acum se explică părul acela de cadavru de pe criminalul nostru – era de pe o victimă de dinainte.

— N-am terminat încă de discutat cu Joey. Mai trebuie să-l iau la bani mărunţi o dată.

— Ai găsit ceva împotriva lui?

— Caut, mai caut încă.

— O să-ţi trebuiască mai mult decât o condamnare veche pentru spionare sexuală.

— Dar Joey ăsta e tare ciudat. Trebuie să fii ciudat să-ţi placă să pui ruj pe femei moarte.

— Ciudăţenia nu e de-ajuns. Se uită din nou la clădire, gândindu-se la Maura Isles. Într-un fel, toţi suntem ciudaţi.

— Da, dar suntem *normal* de ciudaţi. Joey însă n-are nici un pic de normalitate în ciudăţenia lui.

Rizzoli izbucni în râs. Conversaţia asta alunecase în domeniul absurdului, şi era prea obosită să mai încerce s-o înţeleagă.

— Ce naiba am zis? întrebă Korsak.

Rizzoli se întoarse la maşina ei.

— Sunt deja ameţită de oboseală. Trebuie să mă duc acasă să mă culc.

— O să fii aici când vine doctorul de oase?

— O să fiu.

A doua zi după-amiaza, un antropolog juridic o va asista pe Isles la examinarea scheletului celei de-a doua femei. Deşi nu era încântată de o a doua vizită atât de rapidă în acea casă a ororilor, era o datorie pe care Rizzoli nu avea cum s-o evite. Ajunse la maşină şi descuie uşa.

— Hei, Rizzoli? strigă Korsak.

— Da?

— Ai mâncat ceva de cină? Vrei să mergem la un hamburger sau aşa ceva?

Era tipul de invitaţie pe care poliţiştii şi-o făceau deseori unul altuia. Un hamburger, o bere, câteva ore să se deconecteze după o zi stresantă. Nimic neobişnuit sau necuviincios, şi totuşi o făcu să se simtă stânjenită pentru că simţea singurătatea şi disperarea ce se ascundeau în spatele ei. Şi nu voia să fie prinsă în pânza lipicioasă de nevoi personale ale acestui om.

— Poate altă dată, răspunse ea.

— Da, OK, zise el. Altă dată.

Cu un gest rapid de salut, Korsak se răsuci pe loc şi se duse la maşina lui.

Când ajunse acasă, Rizzoli găsi un mesaj de la fratele ei Frankie pe mesageria telefonică. Îi ascultă vocea răsunătoare în timp ce-şi răsfoia corespondenţa şi putea să-i vadă silueta trufaşă în faţa ochilor, cu chipul poruncitor.

— Hei, Janie? Eşti acasă? O pauză lungă. Oh, la naiba. Ascultă, am uitat de ziua mamei de mâine. Ce zici să împărţim cadoul de la tine pe din două. Pune şi numele meu pe el. O să-ţi trimit eu un cec. Tu spune-mi numai cât să-ţi trimit, bine? Salut. Oh, şi hei, ce mai faci?

Rizzoli îşi trânti scrisorile pe masă şi murmură:

— Da, Frankie, sigur. Exact aşa cum mi-ai plătit şi pentru celălalt cadou.

Era oricum prea târziu. Cadoul fusese deja trimis – o cutie cu prosoape de baie de culoarea piersicii, cu monogramă, iniţialele Angelei. „Anul ăsta, Janie îşi asumă tot meritul. Cât de multă importanţă o fi având şi asta, mă rog.” Frankie era omul celor o mie de scuze, şi toate valorând aur curat după părerea mamei lui. Era sergent de instrucţie la Camp Pendleton, şi Angela era îngrijorată din cauza lui, obsedată de siguranţa lui, ca şi cum ar fi avut de înfruntat foc inamic în fiecare zi în acea cazarmă periculoasă din California. Chiar se întrebase cu voce tare dacă Frankie avea de ajuns de mâncare. „Da, sigur, mamă. Marina SUA o să-ţi lase bebeluşul de o sută de kilograme să moară de foame.” De fapt, cea care nu mâncase nimic de la amiază era Jane. Şi accesul atât de stânjenitor de vomă din sala de autopsie îi golise stomacul de orice o mai fi fost înăuntru, aşa că acum se simţea absolut lihnită.

Cotrobăi în dulapuri şi găsi comoara femeii leneşe: conserve de peşte Starkist Tuna, pe care le mâncă direct din conservă cu o mână de biscuiţi săraţi. Îi era încă foame, aşa că mai căută în dulap şi găsi nişte piersici felii, pe care le înfulecă pe loc, lingând siropul de pe furculiţă, uitându-se la harta Bostonului agăţată de perete.

Rezervaţia Stony Brook era o pată mare de verde înconjurată de suburbii – West Roxbury şi Clarendon Hills la nord, Dedham şi Readville la sud. În orice zi de vară, rezervaţia atrăgea un număr mare

de familii şi de oameni veniţi la jogging sau picnicuri. Cine ar observa un bărbat singur într-o maşină, în parcarea Enneking? Cine s-ar obosi să se uite la el dacă oprea într-o zonă de serviciu şi se uita lung înspre pădure? Un parc suburban e irezistibil pentru toţi cei săturaţi de beton şi asfalt, concasoare şi claxoane asurzitoare. Împreună cu cei care veneau aici în căutarea unui refugiu în răcoarea pădurii şi a ierbii era însă şi o persoană care avea un scop cu totul diferit. Un prădător care căuta un loc unde să-şi arunce prada.

Rizzoli analiză parcul prin ochii lui: copacii deşi, covorul de frunze moarte. O lume unde insectele şi animalele pădurii vor colabora bucuroase să-l scape de cadavru.

Lăsă furculiţa să-i cadă din mână, şi zăngănitul metalic fu şocant de zgomotos.

Luă din bibliotecă un pachet de ace cu gămălii colorate, înfipse un ac roşu pe strada unde trăise Gail Yeager în Newton şi încă unul roşu în Stony Brook, unde fusese găsit corpul lui Gail Yeager. Mai adăugă un ac în Stony Brook – albastru – ca să reprezinte rămăşiţele femeii necunoscute. Apoi se aşeză iar pe scaun şi analiză geografia lumii criminalului.

În timpul crimelor Chirurgului învăţase să studieze harta oraşului în felul în care un prădător îşi studiază terenul de vânătoare. La urma urmei, şi ea era un vânător, şi ca să-şi prindă prada trebuia să înţeleagă universul în care trăia, străzile pe care mergea, zonele pe unde colinda. Ştia că prădătorii umani cel mai adesea vânau în zone familiare. Ca toată lumea, şi ei aveau zone în care se simţeau în siguranţă, rutina lor zilnică. Aşa că, uitându-se la acele de pe hartă, ştia că vedea mai mult decât doar locurile unde se desfăşurase crima şi unde aruncase cadavrele; vedea, de asemenea, sfera lui de activitate.

Oraşul Newton era înstărit şi elitist, o suburbie de oameni de carieră. Rezervaţia Stony Brook se găsea la cinci kilometri la sud-est de el, într-o zonă nici pe departe atât de şic ca Newton. Oare criminalul era rezident într-una din aceste zone şi-şi păndea prada ce-i ieşise în cale în timp ce mergea de acasă la serviciu? Ar trebui atunci să fie cineva care se potrivea perfect în peisaj, care nu trezea bănuieli arătând ca o persoană venită din afară. Dacă trăia în Newton, atunci trebuia să fie un bărbat cu o profesie bine plătită şi cu educaţie superioară, cu toate gusturile acestei clase sociale.

Şi, de asemenea, cu victime din această clasă.

Reţeaua străzilor bostoniene i se împăienjeni în faţa ochilor obosiţi, dar nu se dădu bătută şi nu se duse la culcare; rămase într-o stare de ameţeală, dincolo de epuizare, cu sute de amănunte învârtindu-i-se în cap. Se gândi la materia seminală proaspătă din cadavrul în descompunere. Se gândi la rămăşiţele scheletizate ce nu aveau încă nume. La fibre de carpetă bleumarin. Un ucigaş care lăsa în

urmă păr de la victimele anterioare. Un pistol cu electroşocuri, un cuţit de vânătoare şi haine de noapte împăturite.

Şi Gabriel Dean. Ce rol avea FBI-ul în toate astea?

Îşi lăsă capul în mâini, simţind că-i va exploda de atâtea informaţii. Ea voise conducerea cazului, o pretinsese de fapt, şi acum povara anchetei o zdrobea. Era prea obosită să gândească şi prea agitată să doarmă. Se întrebă dacă aşa te simţi în timpul unei căderi nervoase şi apoi alungă gândul acesta fără milă. Jane Rizzoli nu şi-ar permite niciodată să fie aşa de penibilă, încât să sufere o cădere nervoasă. În cursul carierei ei fugărise un suspect pe un acoperiş, spărsese uşi şi se confruntase cu propria moarte într-o pivniţă întunecată.

Omorâse un om.

Dar până în acest moment, nu se simţise niciodată atât de aproape de prăbuşire.

*

Infirmiera închisorii îmi leagă garoul în jurul braţului drept fără blândeţe, plesneşte latexul ca pe o bandă de cauciuc. Mi-a prins pielea şi-mi trage firele de păr de pe braţ, dar nu-i pasă; pentru ea, nu sunt decât un bolnav prefăcut care-a trezit-o din somn şi i-a întrerupt tura de obicei plictisitoare în clinica închisorii. E de vârstă mijlocie, sau cel puţin aşa arată, cu ochii umflaţi şi sprâncenele pensate prea mult, şi respiraţia îi miroase a somn şi a ţigări. Dar e femeie, şi mă uit lung la gâtul ei, moale şi ridat, când mi se apleacă peste braţ ca să localizeze o venă bună. Mă gândesc la ceea ce se ascunde sub pielea ei albă ca de hârtie creponată. Artera carotidă, pulsând cu sânge sclipitor şi, lângă ea, vena jugulară, umflată cu râul său mai întunecat de sânge venos. Anatomia gâtului unei femei îmi este foarte familiară şi îl studiez şi pe al ei, pe oricât de neatrăgător este.

Vena din antebraţ mi s-a umflat şi asistenta scoate un sunet de satisfacţie. Deschide o compresă cu alcool şi-mi şterge cu ea pielea. E un gest neglijent şi neatent, nu ceea ce te-ai aştepta de la o persoană cu pregătire medicală profesională, gest făcut din obişnuinţă şi nimic mai mult.

— O să simţi o înţepătură, mă anunţă ea.

Simt înţepătura acului fără să tresar. A nimerit vena foarte curat şi sângele se scurge într-un tub Vacutainer cu un capac roşu. Am lucrat cu sângele a nenumăraţi alţi oameni, dar niciodată cu al meu, aşa că mă uit la el cu interes, observând că e intens şi întunecat, de culoarea vişinelor coapte.

Tubul e aproape plin. Îl scoate de pe acul din Vacutainer şi fixează încă un tub. Tubul acesta are capac violet, pentru o analiză completă de sânge. Când şi acesta e plin, îmi scoate acul din venă,

desface garoul şi-mi împunge o bucată de vată în locul înţepăturii.

— Ţine-o acolo, îmi porunceşte.

Zăngănesc neajutorat din cătuşa de la mâna stângă, prinsă de marginea metalică a patului medical.

— Nu pot, zic cu o voce înfrântă.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, oftează ea.

Nu e compasiune, ci doar iritare. Există unii oameni care-i dispreţuiesc pe cei slabi, şi evident această asistentă face parte dintre ei. Dacă i s-ar da putere absolută şi un subiect vulnerabil, s-ar transforma cu uşurinţă în tipul de monştri care i-au torturat pe evrei în lagărele de concentrare. Cruzimea e chiar acolo, imediat sub suprafaţă, mascată de uniformă albă şi ecusonul cu iniţialele R.N.

Aruncă o privire către gardian.

— Ţine-o tu, zice ea.

Acesta ezită, apoi îşi pune degetele pe vată, apăsându-mi-o pe piele. Neplăcerea sa de a mă atinge nu e din cauză că s-ar teme de violenţă din partea mea; m-am purtat întotdeauna foarte bine şi politicos, un prizonier model, şi nici un gardian nu se teme de mine. Nu, sângele meu e cel ce-l sperie. Vede roşul trecând prin vată şi-şi imaginează tot felul de orori microbiene năpustindu-se spre degetele lui. Când infirmiera desface un pansament cu leucoplast şi-mi lipeşte vata pe braţ, gardianul pare uşurat. Se duce imediat la chiuvetă şi-şi spală mâinile cu apă şi săpun. Îmi vine să râd de groaza lui din cauza unui lucru atât de elementar ca sângele. Stau în schimb nemişcat pe pat, cu genunchii ridicaţi şi ochii închişi, scoţând ocazional un geamăt nefericit.

Infirmiera iese din încăpere cu tuburile pline cu sângele meu şi gardianul, cu mâinile bine spălate, se aşază pe scaun să aştepte.

Aşteaptă.

Mi se pare că trec ore întregi în această cameră rece şi sterilă. Nu auzim nimic de la infirmieră; parcă ne-a abandonat sau uitat. Gardianul se foieşte în scaun, întrebându-se ce-i ia atât de mult timp.

Eu ştiu deja.

Deja aparatul şi-a încheiat analiza sângelui şi infirmiera ţine rezultatele în mână. Numerele o alarmează. Orice îngrijorare că sunt un prizonier care se preface numai că e bolnav a dispărut; vede negru pe alb dovada că o infecţie periculoasă îmi devastează corpul. Că plângerea mea că simt dureri abdominale este cu siguranţă autentică. Deşi mi-a examinat burta, mi-a simţit muşchii tresărind şi m-a auzit gemând la atingerea ei, nu mi-a crezut cu adevărat simptomele. E infirmieră de închisoare de prea multă vreme, şi experienţa a făcut-o sceptică în ceea ce priveşte plângerile deţinuţilor. În ochii ei toţi suntem manipulatori şi escroci, şi fiecare simptom pe care-l acuzăm nu e decât o încercare de a pune mâna pe nişte droguri.

Dar un test de laborator e obiectiv. Sângele intră în maşină şi o hârtie cu numere iese afară. Nu poate ignora numărul alarmant de leucocite. Aşa că este cu siguranţă la telefon, consultându-se cu ofiţerul medical:

— Am un prizonier aici cu dureri abdominale grave. Prezintă sunete intestinale, însă în zona inferioară a pântecului simte dureri. Ceea ce mă îngrijorează cu adevărat e numărul de leucocite...

Se deschide uşa, şi aud scârţâitul pantofilor infirmierei pe linoleum. Când mi se adresează, nu detectez deloc tonul batjocoritor cu care mi-a vorbit mai înainte. Acum e politicoasă, chiar respectuoasă. Ştie că are de-a face cu un om grav bolnav şi că dacă mi se întâmplă ceva ea va fi făcută răspunzătoare. Dintr-odată nu mai sunt un motiv de dispreţ, ci o bombă cu ceas ce ar putea să-i distrugă cariera. Şi deja a amânat prea mult.

— O să te transferăm la spital, îmi zice, şi se uită la gardian. Trebuie să fie mutat imediat.

— Shattuck? întreabă el, referindu-se la Spitalul Lemuel Shattuck, Unitatea Corecţională din Boston.

— Nu, e prea departe. Nu poate aştepta aşa de mult. Am aranjat să fie transferat la Spitalul Fitchburg.

În voce i se aude graba şi gardianul îmi aruncă acum şi el o privire îngrijorată.

— Dar ce are? întreabă el.

— S-ar putea să aibă apendicele perforat. Am pregătit deja actele, şi am sunat la Urgenţe la Fitchburg. O să trebuiască să fie dus cu ambulanţa.

— Oh, la naiba. Atunci trebuie să merg şi eu cu el. Cât timp o să dureze?

— Probabil o să fie internat. Cred că trebuie operat.

Gardianul se uită la ceas. Se gândeşte la ora când i se termină schimbul şi dacă va apărea cineva la timp să-l înlocuiască la spital. Nu se gândeşte deloc la mine, ci la detaliile propriului program, ale vieţii personale. Eu nu sunt decât o complicaţie.

Infirmiera îndoaie un teanc de hârtii şi le pune într-un plic. Îi dă plicul gardianului.

— Asta e pentru Camera de Urgenţe de la Fitchburg. Ai grijă să ajungă la doctor.

— Trebuie să meargă neapărat cu ambulanţa?

— Da.

— Securitatea va fi problematică.

Infirmiera îmi aruncă o privire. Mâna mi-e în continuare legată cu o cătuşă de pat. Stau perfect nemişcat, cu genunchii îndoiţi – poziţia clasică a unui pacient ce suferă de o peritonită agonizantă.

— Eu nu mi-aş face prea multe griji pentru securitate. Ăsta e prea

bolnav ca să-ţi facă vreo problemă.

ŞAPTE

— Necrofilia, sau iubirea pentru morţi, zice doctorul Lawrence Zucker. A fost dintotdeauna unul dintre secretele cele mai întunecate ale umanităţii. Cuvântul vine din greacă, dar există dovezi despre această practică încă din vremea faraonilor. O femeie frumoasă sau de rang înalt care murea în vremea aceea era întotdeauna ţinută departe de îmbălsămători cel puţin trei zile după deces. Asta pentru a se asigura că bărbaţii însărcinaţi s-o pregătească pentru înmormântare nu-i profanau cadavrul. Abuzul sexual al morţilor a fost semnalat de-a lungul întregii istorii. Chiar şi regele Irod se zice că ar fi făcut sex cu soţia lui timp de şapte ani după moartea ei.

Rizzoli se uită în jur în sala de conferinţe şi fu frapată de familiaritatea stranie a scenei: o adunare de detectivi obosiţi, dosare şi fotografii ale crimei răspândite pe masă. Vocea şoptită a psihologului Lawrence Zucker, ademenindu-i în mintea coşmărească a unui prădător. Şi răceala – cel mai mult îşi amintea răceala din cameră, cum i se infiltrase în oase şi-i amorţise mâinile. Multe feţe erau aceleaşi: detectivul Jerry Sleeper, Darren Crowe şi partenerul ei, Barry Frost. Poliţiştii cu care lucrase şi în ancheta Chirurgului cu un an înainte.

O altă vară, un alt monstru.

Dar de data asta era o persoană lipsă din echipă. Detectivul Thomas Moore nu era între ei, şi îi era dor de el, de prezenţa şi siguranţa lui de sine, de stabilitatea lui. Deşi se certaseră în timpul anchetei Chirurgului, îşi reparaseră între timp prietenia, şi acum îi simţea absenţa ca pe un gol.

În locul lui Moore, stând exact pe scaunul în care stătea de obicei Moore, era un bărbat în care nu avea încredere: Gabriel Dean. Oricine ar fi intrat în încăpere ar fi observat imediat că Dean era un intrus în această adunare de poliţişti. De la costumul lui bine croit, până la postura militărească, se deosebea clar de ceilalţi, şi toţi erau perfect

conştienţi de această diferenţă. Nimeni nu vorbea cu Dean; el era observatorul tăcut, omul de la FBI, al cărui rol rămânea un mister pentru toţi.

— Sexul cu un cadavru e o activitate la care majoritatea dintre noi nici nu vrem să ne gândim, continuă doctorul Zucker. Dar este menţionat în mod repetat în literatură, istorie şi într-un număr de cazuri penale. Nouă la sută dintre victimele ucigaşilor în serie sunt violate sexual după moarte. Jeffrey Dahmer, Henry Lee Lucas şi Ted Bundy, toţi au recunoscut că au făcut acest lucru. Aşa că prezenţa materiei seminale proaspete în această victimă nu este chiar aşa de surprinzătoare, zise el, lăsându-şi privirea pe fotografia de autopsie a lui Gail Yeager.

— Mai demult se spunea că numai nebunii fac aşa ceva, interveni Darren Crowe. Aşa mi-a zis un analist psiholog de la FBI. Tipul ăla de dementi care merg pe stradă vorbind cu vocile din capul lor.

— Da, se credea la început că e semnul unui criminal foarte grav dezechilibrat, zise Zucker. O persoană care pluteşte într-o ceaţă de psihoză profundă. E adevărat că un mare număr dintre aceşti criminali sunt psihopaţi care intră în categoria ucigaşilor dezorganizaţi – nebuni şi lipsiţi de inteligenţă. Au atât de puţin control asupra propriile impulsuri încât lasă tot felul de probe în urma lor. Fire de păr, materie seminală, amprente. Sunt cel mai uşor de prins, pentru că nu ştiu, sau nu le pasă, de medicină legală.

— Şi atunci individul ăsta?

— Subiectul acesta nu e psihopat. E o creatură cu totul diferită.

Zucker deschise dosarul de fotografii de la domiciliul familiei Yeager şi le aranjă pe masă. Apoi se uită la Rizzoli.

— Doamnă detectiv, dumneata ai fost la locul crimei.

Rizzoli încuviinţă.

— Subiectul acesta a fost metodic. A venit cu o trusă pregătită pentru crimă. A fost ordonat şi eficient. N-a lăsat aproape nici o urmă sau probă.

— A lăsat materie seminală, îi atrase atenţia Crowe.

— Dar nu într-un loc unde era probabil că o să căutăm. Ar fi fost foarte uşor să n-o găsim. De fapt, aproape că n-am găsit-o.

— Şi impresia generală? întrebă Zucker.

— E organizat. Inteligent. Exact ca şi Chirurgul, adăugă ea, după o scurtă pauză.

Privirea lui Zucker o fixă pe a ei. Zucker o făcuse întotdeauna să se simtă inconfortabil, şi se simţi invadată de privirea lui meditativă. Dar aproape sigur toţi se gândeau la Warren Hoyt. Nu era posibil ca ea să fie singura care simţea că aceasta nu era decât o repetiţie a unui vechi coşmar.

— Sunt de acord cu dumneata, zise Zucker. Acesta e un ucigaş

organizat. Urmează ceea ce unii analişti comportamentali numesc o temă de obiect cognitiv. Comportamentul lui nu are scopul doar de a dobândi o satisfacţie imediată, acţiunile lui au un ţel anume, şi acest ţel este de a controla complet trupul unei femei – în cazul acesta victima Gail Yeager. Subiectul acesta vrea s-o posede, să se folosească de ea, chiar şi după moartea ei. Violând-o în faţa soţului ei, îşi stabileşte dreptul de posesie. Devine dominatorul, asupra amândurora. Mi se pare interesant că nu a fost nici mutilată, nici dezmembrată, zise el, luând o fotografie în mână. Cu excepţia schimbărilor naturale ale primelor stadii de descompunere, cadavrul pare a fi într-o stare destul de bună.

Se uită la Rizzoli pentru o confirmare.

— Nu avea nici o rană deschisă, afirmă ea. Cauza morţii a fost strangularea.

— Care este cea mai intimă metodă de a ucide pe cineva.

— Intimă?

— Gândiţi-vă ce înseamnă de fapt să sugrumi pe cineva manual. Cât de personal este. Contactul direct. Piele lipită de piele. Mâinile tale pe carnea ei. Apăsându-i gâtul în timp ce simţi cum se scurge viaţa din ea.

Rizzoli se holbă la el dezgustată.

— Dumnezeule!

— Aşa gândeşte *el.* Aşa simte *el.* Acesta e universul în care trăieşte, şi trebuie să descoperim cum e acest univers. Zucker arătă fotografia cu Gail Yeager. E obsedat de dorinţa de a-i poseda trupul, de a-i fi proprietar, fie că e moartă, fie că trăieşte. Acesta e un bărbat care dezvoltă un ataşament personal faţă de un cadavru, şi continuă să-l mângâie. Să-l abuzeze sexual.

— Atunci de ce s-a debarasat de el? întrebă Sleeper. De ce nu l-a ţinut şapte ani? Aşa cum a făcut regele Irod cu nevastă-sa?

— Motive practice? oferi Zucker. Poate că trăieşte într-un bloc de apartamente, unde mirosul unui cadavru în putrefacţie ar atrage atenţia vecinilor. Trei zile este limita duratei în care ai vrea să păstrezi un cadavru.

Crowe râse.

— Zi mai bine trei secunde.

— Deci spui că are un ataşament aproape de amant pentru corpul acesta? întrebă Rizzoli.

Zucker încuviinţă.

— Înseamnă că i-a fost foarte greu să o arunce acolo. În Stony Brook.

— Da, cu siguranţă i-a fost greu. Ca şi cum ai fi abandonat de iubita ta.

Rizzoli se gândi la locul acela din pădure. Copacii, lumina trecând

printre crengi. Atât de departe de arşiţa şi de zgomotul oraşului.

— Nu e numai un loc unde să se debaraseze de ele, zise ea. Poate e un loc sacru.

Toţi se uitară la ea.

— Cum ai zis? se miră Crowe.

— Doamna detectiv Rizzoli a exprimat exact părerea la care voiam să ajung, zise Zucker. Locul acela, în rezervaţie, nu e numai un loc unde să arunce cadavrele folosite. Trebuie să vă întrebaţi, de ce nu le-a îngropat? De ce le-a lăsat expuse unei posibile descoperiri?

Rizzoli răspunse încet:

— Pentru că le vizitează.

Zucker încuviinţă.

— Acestea sunt iubitele lui. Haremul lui. Se întoarce acolo de multe ori, să se uite la ele, să le atingă. Poate chiar să le îmbrăţişeze. De aceea avea pe el fire de păr de pe cadavre. Când mânuieşte cadavrele, ia fire de păr de pe ele pe haine. Zucker se uită la Rizzoli. Firul acela post-mortem se potriveşte cu al doilea cadavru?

Rizzoli încuviinţă.

— Eu şi detectivul Korsak am pornit de la presupunerea că acest subiect a cules firul pe haine la locul său de muncă. Acum că ştim de unde provine părul, mai are sens să verificăm pista casei de pompe funebre?

— Da, zise Zucker. Şi să vă spun de ce. Necrofilii sunt atraşi de cadavre. Ei simt o excitare sexuală de la mânuirea cadavrelor. Când le îmbălsămează, când le îmbracă. Când le machiază. S-ar putea să încerce să obţină acces la această plăcere alegându-şi meserii în domeniul morţilor. Un asistent de îmbălsămător, de exemplu, sau un cosmetician de la pompele funebre. Ţineţi minte că rămăşiţele neidentificate s-ar putea nici să nu aparţină măcar unei victime de crimă. Unul dintre cei mai cunoscuţi necrofili a fost un psihopat numit Ed Gein, care a început prădând cimitire. Profana morminte de femei şi ducea cadavrele la el acasă. De-abia mai târziu a început să ucidă ca să obţină cadavre.

— Oh, mamă! murmură Frost. Este din ce în ce mai bine.

— E un aspect al gamei largi al comportamentului uman. Necrofilii ni se par nouă bolnavi şi perverşi. Dar au existat dintotdeauna printre noi, această subdiviziune de oameni conduşi de obsesii bizare. Apetituri stranii. Da, unii dintre ei sunt psihopaţi. Dar câţiva sunt perfect normali în toate privinţele.

„Warren Hoyt era şi el perfect normal."

Cel care vorbi primul fu Gabriel Dean. Până în clipa aceea, nu spusese nimic pe parcursul întregii întâlniri şi Rizzoli fu surprinsă să-i audă glasul baritonal profund.

— Ai zis că subiectul s-ar putea reîntoarce în pădure să-şi viziteze

haremul.

— Da, zise Zucker. De aceea urmărirea din Stony Brook ar trebui să continue pe o perioadă nedeterminată.

— Şi ce se întâmplă când descoperă că i-a dispărut haremul?

Zucker făcu o pauză.

— Nu va fi încântat.

Rizzoli simţi un fior rece pe spinare auzind aceste cuvinte. „Sunt iubitele lui. Cum ar reacţiona orice bărbat dacă i se fură iubita?"

— Va fi înnebunit, afirmă Zucker. Turbat de furie că cineva i-a răpit proprietatea. Şi nerăbdător să înlocuiască ceea ce a pierdut. O să-l facă să vâneze din nou. Zucker se uită la Rizzoli. Trebuie neapărat să păstraţi secretul faţă de presă cât de mult posibil. Urmărirea asta s-ar putea să fie cea mai bună şansă să-l prindem. Pentru că *sigur* se va întoarce în pădure, dar numai dacă e convins că e în siguranţă. Numai dacă el crede că haremul e încă acolo, aşteptându-l.

Se deschise uşa sălii de conferinţe. Toţi se întoarseră să-l vadă pe locotenentul Marquette care stătea în uşă.

— Detectiv Rizzoli? zise el. Trebuie să vorbim.

— Chiar acum?

— Dacă nu te superi. Să mergem în biroul meu.

Având în vedere expresiile celorlalţi din încăpere, tuturor le venise aceeaşi idee: Rizzoli era chemată să i se facă morală. Şi nu avea nici cea mai mică idee de ce. Se ridică roşind de pe scaun şi ieşi după el.

Marquette o conduse pe coridor în tăcere până la Departamentul de omucideri. Intrară în biroul lui şi locotenentul închise uşa. Prin peretele de sticlă, Rizzoli îi văzu pe ceilalţi detectivi holbându-se la ea de la birourile lor. Marquette se duse şi închise cu violenţă obloanele.

— Stai jos, Rizzoli.

— Sunt bine aşa. Vreau să ştiu ce se întâmplă.

— Te rog, zise el mai încet, aproape cu blândeţe. Stai jos.

Această solicitudine nou apărută o tulbură. Ea şi Marquette nu deveniseră niciodată apropiaţi. Departamentul de omucideri era încă un club al bărbaţilor şi Rizzoli ştia foarte bine că era considerată şi acum invadatoarea ticăloasă. Se aşeză pe un scaun şi simţi că-i bubuia sângele în vine.

Marquette mai păstră tăcerea pentru un moment, încercând parcă să-şi găsească nişte cuvinte potrivite.

— Am vrut să-ţi spun asta înainte să audă şi ceilalţi. Pentru că mă gândesc că pentru tine va fi cel mai greu. Sunt sigur că e doar o situaţie temporară şi că se va rezolva totul în câteva zile, dacă nu chiar în câteva ore.

— Ce situaţie?

— Azi-dimineaţă, pe la cinci dimineaţa, Warren Hoyt a evadat.

Acum înţelegea de ce insistase să se aşeze; se aşteptase să se prăbuşească.

Dar Rizzoli nu se prăbuşi. Rămase perfect nemişcată, cu toate sentimentele blocate, cu fiecare nerv amorţit. Când vorbi, avea vocea atât de straniu de calmă, că aproape nu şi-o recunoscu.

— Cum s-a întâmplat? întrebă ea.

— În timpul unui transfer medical. A fost internat noaptea trecută la Spitalul Fitchburg pentru o apendictomie de urgenţă. Nu ştim exact ce anume s-a întâmplat. Dar în blocul operator... Nu a rămas nici un martor în viaţă, zise Marquette după o pauză.

— Câţi au murit? întrebă ea.

Vocea îi răsuna la fel de plat ca înainte. La fel de străină.

— Trei. Asistenta şi anestezista care-l pregăteau pentru operaţie. Plus gardianul care l-a însoţit la spital.

— Souza-Baranowsky e o închisoare de nivelul şase.

— Da.

— Şi i-au permis să meargă la un spital civil?

— Dacă ar fi fost o internare de rutină, ar fi fost transportat la închisoarea medicală Shattuck. Dar într-o urgenţă medicală, politica MCI[2] este de a duce prizonierii la spitalul cel mai apropiat. Şi cel mai apropiat era cel din Fitchburg.

— Cine a decis că era o urgenţă?

— Infirmiera închisorii. L-a examinat pe Hoyt şi s-a consultat cu doctorul MCI. Amândoi au fost de acord că are nevoie de îngrijire imediată.

— Pe ce bază?

Vocea începea să i se înăsprească acum, i se strecurase în ea prima notă de sentiment.

— Avea simptome. Dureri abdominale...

— Are pregătire medicală. Ştia exact ce să le zică.

— A avut şi teste de laborator anormale.

— Ce teste?

— Ceva cu numărul prea mare de globule albe.

— Au înţeles cu cine au de-a face? Au avut măcar cea mai *vagă* idee?

— Nu poţi să falsifici un test de sânge.

— El poate. A lucrat într-un spital. Ştie cum să manipuleze testele de laborator.

— Rizzoli...

— Pentru numele lui Dumnezeu, a fost laborant care se ocupa de *sânge,* ce mama dracului!

Vocea îi răsună atât de strident, că şi ea fu surprinsă. Se uită fix la el, şocată de izbucnirea ei. Şi copleşită de sentimentele care acum în sfârşit se învolburau în ea. Furie. Neputinţă.

Şi frică. Toate lunile astea, o suprimase, pentru că ştia că e iraţional să-i fie frică de Warren Hoyt. Era închis într-un loc de unde nu putea ajunge la ea, de unde nu putea s-o rănească. Coşmarurile nu erau decât nişte ecouri stăruitoare ale unei terori vechi şi sperase că în cele din urmă vor slăbi. Dar acum frica era perfect logică şi o cuprinsese în gheare.

Sări brusc în picioare şi se întoarse să plece.

— Detectiv Rizzoli!

Se opri în uşă.

— Unde mergi?

— Cred că ştii unde trebuie să merg.

— Poliţia locală din Fitchburg şi poliţia statală au situaţia sub control.

— Serios? Pentru ei, nu e decât un simplu evadat. O să se aştepte să facă aceleaşi greşeli ca toţi ceilalţi. Dar n-o să facă nici o greşeală. O să se strecoare prin plasa lor.

— Nu le acorzi suficientă încredere.

— Ei nu-l consideră pe Hoyt demn de suficientă atenţie. Nu înţeleg cu cine au de-a face, zise ea.

„Dar eu ştiu. Eu înţeleg perfect."

Afară, în parcare, lumina de un alb incandescent tremura străvezie sub soarele strălucitor şi vântul ce sufla dinspre stradă era dens şi sulfuros. Pe când intră în sfârşit în maşină, cămaşa îi era deja udă de transpiraţie. „Lui Hoyt i-ar plăcea canicula asta", se gândi ea. Era vremea lui favorită, aşa cum unei şopârle cel mai mult îi place să stea pe nisipul dogoritor al deşertului. Şi ca orice reptilă, şi el ştia să se strecoare şerpuit din calea pericolului.

„N-o să-l găsească."

În timp ce conducea spre Fitchburg, se gândi la Chirurg, liber din nou prin lume. Şi-l imagină plimbându-se pe străzile oraşului, prădătorul ajuns din nou la pradă. Se întrebă dacă mai avea tăria să-l înfrunte iarăşi. Dacă nu cumva, acum că-l învinsese o dată, îşi epuizase toată raţia de curaj pe viaţă. Nu se considera o laşă; niciodată nu dăduse înapoi în faţa unei provocări şi întotdeauna se avântase cu capul înainte în miezul acţiunii. Dar gândul să-l înfrunte pe Warren Hoyt o făcea aproape să tremure.

„M-am luptat o dată cu el, şi aproape am murit. Nu ştiu dacă mai pot s-o fac o dată. Dacă pot să forţez monstrul înapoi în cuşca lui."

Perimetrul nu era păzit de nimeni. Rizzoli se opri pe coridorul spitalului, uitându-se în jur să vadă vreun poliţist în uniformă, dar nu văzu decât nişte asistente, două îmbrăţişându-se consolator, celelalte îngrămădite laolaltă şi vorbind cu voce scăzută, cu feţele pământii de şoc.

Se strecură pe sub panglica galbenă de poliţie ce atârna pleoştită şi, fără să o întrebe nimeni ce căuta acolo, trecu prin uşile duble care se deschiseră automat cu un foşnet, ca s-o lase să intre în zona de primire a blocului operator. Văzu petele şi paşii deşi ca de la şcoala de dans conturaţi în sânge pe jos. Un tehnician criminalist îşi împacheta deja trusa. Era un loc al crimei vechi deja, de unde se recoltaseră toate probele şi peste care se umblase mult, gata să fie eliberat pentru curăţenie.

Dar oricât de vechi era, oricât de contaminat era, Rizzoli putea încă să vadă ce se întâmplase în această încăpere, căci era scris în sânge pe pereţi. Văzu curbele uscate de stropi arteriali ieşiţi din arterele pulsânde ale victimei. Trasau un val sinuos pe perete şi pătaseră o tablă mare pe care era scris orarul chirurgical al zilei, listând numărul sălii de operaţie, numele pacienţilor, numele chirurgilor şi procedurile de operaţie. Fusese înscris întreg orarul pentru o zi. Se întrebă ce se întâmplase cu pacienţii ale căror operaţii fuseseră anulate brusc pentru că blocul operator era acum o scenă a crimei. Se întrebă ce consecinţe avea o colecistectomie amânată – ce-o fi fiind şi aceea. Orarul atât de încărcat explica de ce locul fusese procesat atât de rapid. Prima dată trebuie servite nevoile celor în viaţă. Nu puteai pur şi simplu închide pe o perioadă nedefinită cel mai aglomerat bloc operator din oraşul Fitchburg.

Urmele curbe de sânge stropit se continuau peste panoul cu orarul, apoi peste colţ şi până pe celălalt perete. Aici vârfurile erau mai mici, pentru că presiunea sistolică scăzuse şi pulsaţiile începeau să coboare înspre podea, alunecând în jos. Se sfârşeau într-o băltoacă lângă biroul de recepţie.

„Telefonul. Cel care a murit aici încerca să ajungă la telefon.”

Dincolo de zona de primire, un coridor lat mărginit de chiuvete trecea pe lângă sălile de operaţii. Auzi voci de bărbaţi şi fâşâitul unui radio portabil şi urmă sunetul până la o uşă deschisă. Trecu pe lângă un şir de chiuvete, de lângă care tehnicianul criminalist de-abia îi aruncă o privire. Nimeni n-o întrebă ce făcea acolo, nici când intră în sala de operaţii numărul 4 şi se opri, oripilată de urmele masacrului. Deşi nu mai era nici o victimă în încăpere, sângele lor era pretutindeni, stropind pereţii, dulapurile, mesele şi era purtat pe podea de paşii celor care veniseră aici după plecarea criminalului.

— Doamnă? Doamnă?

Doi bărbaţi îmbrăcaţi în civil stăteau lângă dulapul cu instrumentarul, încruntându-se la ea. Cel mai înalt din ei se apropie de ea, cu papucii de hârtie peste pantofi, lipindu-se la fiecare pas de podeaua plină de sânge. Avea aproximativ treizeci şi cinci de ani şi aerul de superioritate arogantă pe care-l au toţi bărbaţii masivi şi musculoşi. Compensaţie masculină pentru părul ce i se rărea vizibil, se

gândi ea.

Înainte ca acesta să-i pună întrebarea evidentă, îşi scoase legitimaţia.

— Jane Rizzoli, Omucideri. Poliţia Boston.

— Ce caută Boston aici?

— Scuze. Nu ştiu cum vă numiţi, răspunse ea.

— Sergent Canady. Secţia de capturare a evadaţilor.

Un poliţist al Poliţiei Statale Massachusetts. Îşi întinse mâna să i-o strângă pe a lui, când observă că purta mănuşi de latex. În orice caz, tot nu părea dispus să-i ofere acest gest de politeţe.

— Vă putem ajuta cu ceva? întrebă Canady.

— Poate vă pot ajuta eu pe voi.

Canady nu păru deloc entuziasmat de ofertă.

— Cum?

Rizzoli se uită la dârele multiple de sânge stropite pe perete.

— Bărbatul care a făcut asta – Warren Hoyt...

— Ce-i cu el?

— ÎI cunosc foarte bine.

Acum li se alăturase şi bărbatul mai scund. Acesta avea chipul palid şi urechile ca Dumbo, însă, deşi era şi el evident poliţist, nu părea să aibă instinctul teritorial al lui Canady.

— Hei, te cunosc. Rizzoli. Tu l-ai prins.

— Am lucrat cu echipa.

— Nu, tu eşti cea care l-a încolţit în Lithia.

Spre deosebire de Canady, el nu purta mănuşi şi dădu mâna cu ea.

— Detectiv Arlen. Poliţia Fitchburg. Ai venit până aici numai pentru asta?

— Imediat ce-am aflat. Înţelegeţi cu cine aveţi de-a face, nu? întrebă ea, uitându-se la pereţi.

— Situaţia e sub control, interveni Canady.

— Îi ştiţi povestea?

— Ştim ce-a făcut aici.

— Dar îl ştiţi pe *el?*

— I-am primit dosarul de la Souza-Baranowski.

— Şi gardienii de acolo n-au nici cea mai vagă idee cu cine au de-a face. Altfel nu s-ar fi întâmplat aşa ceva.

— Întotdeauna i-am adus înapoi, zise Canady. Toţi fac aceleaşi greşeli.

— Nu şi ăsta.

— N-are decât şase ore avans.

— Şase ore? zise ea, clătinând din cap. Deja l-aţi pierdut.

Canady se enervă.

— Răscolim toată zona. Am stabilit baraje pe stradă şi verificări

pentru toate maşinile. Am anunţat presa, şi fotografia i-a apărut la toate posturile locale de televiziune. Cum am zis, situaţia e sub control.

Rizzoli nu răspunse, întorcându-şi atenţia asupra şuvoaielor de sânge.

— Cine a murit aici? întrebă ea încet.

— Anestezista şi asistenta de la sala de operaţie, îi răspunse Arlen. Anestezista zăcea aici, la capătul mesei. Asistenta a fost găsită acolo, lângă uşă.

— N-au ţipat? Nu l-au alertat pe gardian?

— Nu prea ar fi putut scoate un sunet. Le-a spintecat laringele la amândouă.

Rizzoli se duse la capul mesei şi se uită la bara metalică pe care erau agăţate punga de soluţie pentru o perfuzie intravenoasă, tubul de plastic şi cateterul ce atârnau până la băltoaca de apă de pe jos. Sub masă era o seringă de sticlă spartă.

— I-au pus o perfuzie, zise ea.

— I-au pus-o în camera de urgenţă, confirmă Arlen. L-au mutat direct aici, după ce chirurgul l-a examinat jos. I-au diagnosticat un apendice perforat.

— De ce n-a urcat şi chirurgul cu el? Unde era?

— Consulta alt pacient în camera de urgenţă. A urcat cam la zece, cincisprezece minute după ce s-au întâmplat toate aici. A intrat pe uşa aceea dublă, a văzut gardianul mort în zona de recepţie şi a alergat direct la telefon. Practic tot personalul de la urgenţe s-a repezit aici, dar nu mai puteau face nimic pentru victime.

Rizzoli se uită la podea şi văzu urmele şi petele mânjite lăsate de prea mulţi pantofi, prea mult haos pentru a putea fi interpretat.

— De ce nu era gardianul aici, păzind prizonierul? întrebă ea.

— Sala de operaţii trebuie să fie o zonă sterilă. Nu e voie cu haine de stradă. Probabil i s-a spus să aştepte în afara uşii.

— Dar nu e politica MCI că prizonierii să fie încătuşaţi încontinuu când nu sunt în interiorul închisorii?

— Ba da.

— Chiar şi în sala de operaţii, chiar şi sub anestezie, Hoyt ar fi trebuit să aibă un picior sau o mână legată de masă cu o cătuşă.

— Aşa ar fi trebuit.

— Aţi găsit cătuşele?

Arlen şi Canady îşi aruncară o privire unul altuia.

— Cătuşele erau pe jos, sub masă, zise Canady.

— Deci *a fost* încătuşat.

— La un moment dat, da...

— De ce oare i-au dat drumul?

— Probabil un motiv medical? sugeră Arlen. Ca să-i pună o altă

perfuzie? Să-i schimbe poziţia?

Rizzoli clătină din cap.

— Ar avea nevoie de gardian înăuntru ca să-i descuie cătuşele. Gardianul nu ar ieşi afară, lăsând prizonierul fără cătuşe.

— Înseamnă că a fost neglijent, zise Canady. Toată lumea de la Urgenţe avea impresia că Hoyt era extrem de bolnav, cu dureri prea mari ca să fie în stare să se lupte cu cineva. Evident, nu s-au aşteptat...

— Dumnezeule, şopti ea. Nu şi-a pierdut îndemânarea.

Se uită la căruciorul de anestezie şi văzu un sertar deschis. La lumina puternică din sală, dinăuntru sclipeau mai multe fiole de tiopental. Un anestezic. Aveau de gând să-l adoarmă, realiză ea. Stătea întins pe masă, cu perfuzia în braţ. Gemând, cu faţa contorsionată de durere. Iar ei n-aveau nici o idee ce se va întâmpla; toţi erau ocupaţi făcându-şi meseria. Asistenta se gândea ce instrumente să pregătească, de care dintre ele va avea nevoie doctorul. Anestezista calcula dozele de medicamente, urmărind pe monitor pulsul pacientului. Poate că i-a văzut acceleraţia inimii şi a presupus că e din cauza durerii. Nu şi-a dat seama că de fapt se încorda pentru atac. Pentru crimă.

Şi apoi... ce s-a întâmplat apoi?

Se uită la instrumentarul de lângă masă. Era gol.

— A folosit un bisturiu? întrebă ea.

— N-am găsit arma.

— E instrumentul lui favorit. Întotdeauna foloseşte un bisturiu...

Un gând brusc făcu să i se ridice părul de pe ceafă. Se uită la Arlen.

— Nu cumva e încă în clădire?

— Nu e în clădire, interveni Canady.

— S-a prefăcut şi înainte că e doctor. Ştie cum să se amestece printre cadrele medicale. Aţi verificat spitalul?

— Nu a fost necesar.

— Şi atunci de unde ştii că nu e aici?

— Pentru că avem dovada că a ieşit din clădire. E pe caseta video.

Rizzoli îşi simţi pulsul accelerându-i-se.

— L-aţi prins pe camera de securitate?

Canady încuviinţă.

— Presupun c-o să vrei s-o vezi personal.

OPT

— E ciudat ce face, zise Arlen. Ne-am uitat la caseta asta de mai multe ori, şi tot n-am înţeles.

Coborâseră în sala de conferinţe a spitalului. Într-un colţ era un dulap cu un televizor şi un video. Arlen îl lăsă pe Canady să pornească toate aparatele şi să folosească telecomanda. Controlul telecomenzii e rolul masculului alfa din haită, şi Canady avea nevoie să fie acest mascul. Arlen era suficient de sigur pe sine să nu-i pese.

Canady puse caseta în aparat şi zise:

— OK. Să vedem dacă Poliţia Boston poate să ne lămurească.

Era echivalentul verbal al aruncării mănuşii. Porni înregistrarea.

Pe ecran apăru o uşă închisă la capătul unui coridor.

— Asta e camera fixată pe tavan în holul de la parter, zise Arlen. Uşa pe care-o vezi duce direct afară, la parcarea personalului, în estul clădirii. E una dintre cele patru ieşiri. În josul imaginii e momentul înregistrării.

— 5.10, citi ea.

— În registrul de la Urgenţe, prizonierul a fost mutat la etaj la blocul operator în jurul orei 4.45, aşa că asta e cu douăzeci şi cinci de minute mai târziu. Uită-te acum. Se întâmplă pe la 5.11.

Pe ecran, secundele se scurgeau una după alta. La 5:11:13, o siluetă apăru brusc pe ecran, înaintând cu pas calm, fără grabă, apropiindu-se de ieşire. Era cu spatele la cameră, şi-i văzură părul castaniu tuns scurt peste gulerul halatului alb de laborator. Purta pantaloni de chirurg şi acoperitori de hârtie pentru pantofi. Ajunsese deja lângă uşă şi împingea bara de ieşire când dintr-odată se opri.

— Uită-te acum, zise Arlen.

Bărbatul se întoarse încet. Privirea i se ridică spre cameră.

Rizzoli se aplecă înainte, cu gâtul uscat, cu ochii lipiţi de chipul lui Warren Hoyt. I se uita direct în ochi şi avu senzaţia că şi el se uita direct la ea. Hoyt se apropie de cameră şi Rizzoli observă că ţinea ceva sub braţul stâng. O legătură cu ceva. Bărbatul se apropie până ajunse direct sub cameră.

— Acuma începe partea bizară, zise Arlen.

Uitându-se în continuare la cameră, Hoyt îşi ridică mâna dreaptă, cu palma înainte, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a depune jurământul în tribunal că va spune adevărul. Cu mâna stângă, îşi arătă palma deschisă. Şi zâmbi.

— Ce naiba vrea să însemne asta? zise Canady.

Rizzoli nu răspunse. Îl privi în tăcere pe Hoyt întorcându-se, mergând spre ieşire şi dispărând afară.

— Mai pune-o o dată, ceru ea încet.

— Ai idee ce vrea să reprezinte chestia cu mâna?

— Mai pune o dată caseta.

Canady se încruntă şi întoarse înregistrarea cu câteva secunde

înapoi, apoi o lăsă să meargă din nou.

Încă o dată, Hoyt se duse la uşă. Se răsuci. Veni înapoi la cameră, cu privirea fixată pe cei care priveau acum înregistrarea.

Rizzoli stătea cu fiecare muşchi din corp încordat, cu inima bubuindu-i în piept, aşteptând gestul următor. Cel pe care ea îl înţelesese deja.

Hoyt îşi ridică palma.

— Apasă pe „pauză”, zise ea. Chiar aici!

Canady apăsă pe „pauză”.

Pe ecran, Hoyt stătea cu un zâmbet pe chip, cu degetul arătător de la mâna stângă arătându-şi palma deschisă a mâinii drepte. Imaginea o paraliză.

Arlen rupse tăcerea în cele din urmă.

— Ce înseamnă? Ştii?

Rizzoli înghiţi în gol.

— Da.

— Ei bine, *ce e?* se răsti Canady.

Rizzoli îşi desfăcu palmele pe care le ţinuse încleştate în pumni pe genunchi. Pe amândouă palmele avea cicatricele lăsate de atacul lui Hoyt cu un an în urmă, noduri groase ce se vindecaseră peste cele două găuri tăiate de bisturiul lui.

Arlen şi Canady se holbară la cicatrice.

— Hoyt ţi-a făcut asta? zise Arlen.

Rizzoli încuviinţă.

— Asta e ceea ce înseamnă. De aceea şi-a ridicat mâna. Se uită la ecranul pe care Hoyt zâmbea încă, ţinându-şi palma deschisă către cameră. E o mică glumă, doar între noi doi. Felul lui de salut. Chirurgul vorbeşte cu mine.

— Înseamnă că l-ai enervat, nu glumă, spuse Canady, gesticulând cu telecomanda către ecran. Uită-te, numai. Parcă ţi-ar zice: „Du-te naibii!”

— Sau „Ne mai vedem noi”, zise Arlen încet.

Cuvintele lui o îngheţară. „Da, ştiu c-o să ne mai vedem. Dar nu ştiu când şi unde.”

Canady porni din nou înregistrarea şi priviră continuarea, îl văzură pe Hoyt coborându-şi mâna şi întorcându-se din nou către uşă. În timp ce ieşea afară, Rizzoli se concentră asupra legăturii de sub braţ.

— Mai opreşte-o o dată, zise ea.

Canady apăsă din nou pe „pauză”.

Rizzoli se aplecă şi atinse ecranul.

— Ce are sub braţ? Seamănă cu un prosop făcut sul.

— Asta şi e, zise Canady.

— De ce ar duce aşa ceva cu el?

— Nu prosopul. E ceea ce duce în prosop.

Rizzoli se încruntă, gândindu-se la ceea ce tocmai văzuse în blocul operator. Îşi aminti tava goală de lângă masă.

Se uită la Arlen.

— Instrumente, zise ea. A luat instrumente chirurgicale.

Arlen încuviinţă.

— Lipseşte un set de laparotomie din sală.

— Laparotomie? Ce e asta?

— E termen medical pentru despicarea abdomenului, zise Canady.

Pe ecran, Hoyt ieşise deja afară şi acum nu mai vedeau decât holul gol şi o uşă închisă. Canady stinse televizorul şi se întoarse către ea.

— Se pare că băiatul tău e nerăbdător să se întoarcă la lucru. Sunetul mobilului ei o făcu să tresară. Simţea că-i bubuie inima în timp ce-şi căuta telefonul. Cei doi bărbaţi o priveau, aşa că se ridică şi se duse la fereastră înainte să răspundă.

Era Gabriel Dean.

— Ştii că antropologul de medicină legală se întâlneşte cu noi la ora trei? întrebă el.

Rizzoli se uită la ceas.

— O să ajung la timp.

De-abia.

— Unde eşti?

— Bine, o să fiu acolo, în regulă?

Închise. Se uită afară pe geam şi trase adânc aer în piept. „Nu pot să fac faţă, se gândi ea. Monştrii mă trag în toate direcţiile...”

— Rizzoli? zise Canady.

Se întoarse spre el.

— Îmi pare rău. Trebuie să mă întorc în oraş. Sunaţi-mă în secunda când auziţi ceva de Hoyt.

Canady încuviinţă şi zâmbi.

— Nu credem c-o să ia prea mult timp.

Ultima persoană cu care avea chef să vorbească era Dean, dar când intră în parcarea de la Departamentul de Medicină Legală, îl văzu ieşind din maşina lui. Intră rapid într-un loc de parcare şi opri motorul, gândindu-se că dacă aşteaptă doar câteva minute, acesta va intra primul înăuntru, şi în felul acesta va evita orice conversaţie inutilă cu el. Din nefericire însă, şi el o observase pe ea, şi rămase aşteptând în parcare, un obstacol de neevitat. Acum nu mai avea de ales şi trebuia să-l înfrunte.

Ieşi din maşină în arşiţa dogoritoare şi se apropie de el, cu viteza unei persoane care n-are timp de pierdut.

— Nu te-ai mai întors la şedinţă azi-dimineaţă, zise el.

— Marquette m-a chemat în biroul lui.

— Mi-a spus.

Rizzoli se opri în loc şi se uită la el.

— Ce ţi-a spus?

— Că unul dintre foştii tăi criminali a evadat.

— Exact.

— Şi că te-a tulburat.

— Marquette ţi-a zis asta?

— Nu. Dar din moment ce n-ai mai venit înapoi la şedinţă, am presupus că eşti supărată.

— Au apărut alte lucruri care necesitau atenţie.

Porni cu paşi hotărâţi spre clădire.

— Dumneata eşti la conducerea acestui caz, doamnă detectiv, strigă el în urma ei.

Rizzoli se opri şi se întoarse să se uite la el.

— Şi de ce simţi nevoia să-mi reaminteşti?

Dean se apropie încet de ea, până când ajunse suficient de aproape să fie intimidant. Probabil asta şi intenţiona. Stăteau acum faţă în faţă, şi deşi nu s-ar fi dat niciodată înapoi din faţa lui, Rizzoli simţi fără să vrea că roşeşte sub privirea lui. Nu doar superioritatea lui fizică o făcea să se simtă ameninţată; mai degrabă faptul că-şi dăduse dintr-odată seama că era un bărbat dezirabil – o reacţie cu totul perversă, având în vedere cât de furioasă era. Încercă să-şi suprime atracţia, dar deja îşi înfipsese ghearele adânc în ea şi nu mai putea să se descotorosească de ea.

— Cazul acesta va avea nevoie de întreaga noastră atenţie, zise el. Ascultă, înţeleg că eşti supărată din cauza evadării lui Warren Hoyt. Asta ar fi de-ajuns să zdruncine orice poliţist. Destul cât să te facă să-ţi pierzi echilibrul...

— Nu mă cunoşti aproape deloc. Nu încerca să joci rolul de psihiatră cu mine.

— Mă întreb doar dacă te simţi suficient de concentrată să conduci această anchetă. Sau dacă vor interveni aceste „alte” probleme.

Rizzoli reuşi să-şi păstreze cumpătul. Să-l întrebe, foarte calm:

— Domnule agent Dean, ştii câţi oameni a omorât Hoyt în această dimineaţă? Trei. Un bărbat şi două femei. Le-a tăiat gâturile şi apoi a plecat, pur şi simplu. Aşa cum reuşeşte s-o facă totdeauna. Îşi ridică mâna şi Dean se holbă la cicatricele ei. Acestea sunt nişte suvenire pe care mi le-a lăsat anul trecut, chiar înainte de a fi pe punctul de a-mi tăia gâtul. Îşi lăsă mâinile în jos şi râse. Aşa că, da, ai perfectă dreptate. Am nişte probleme cu el.

— Ai, de asemenea, o treabă de făcut. Aici.

— Şi o fac.

— Hoyt îţi distrage atenţia. Îl laşi să-ţi stea în cale.

— Singura problemă care-mi stă în cale eşti *tu*. Nici măcar nu ştiu ce faci aici.

— Cooperare între agenţii. Nu asta e descrierea oficială?

— Eu sunt singura care cooperează. Tu ce-mi dai în schimb?

— Ce anume ai vrea să-ţi dau?

— Ai putea începe spunându-mi de ce e implicat FBI-ul. Nu s-a băgat niciodată în cazurile mele înainte. De ce e familia Yeager aşa de diferită? Ce ştii despre ei şi eu nu ştiu?

— Ştiu exact la fel de multe despre ei ca tine, răspunse el.

Să fie acesta adevărul? Nu-şi dădea seama. Nu-l putea citi deloc pe acest om. Şi acum atracţia sexuală venea să-i mărească deruta şi mai mult, încurcând şi mai mult mesajele dintre ei.

Dean se uită la ceas.

— E trecut de trei. Ne aşteaptă.

Cu aceste cuvinte porni spre intrare, dar Rizzoli nu-l urmă imediat. Pentru o clipă rămase singură în parcare, zguduită de reacţia pe care o avusese faţă de Dean. În cele din urmă trase adânc aer în piept şi se duse către morgă, adunându-şi puterile pentru o nouă vizită la morţi.

Cel puţin aceasta nu o mai făcu să-i vină rău. Duhoarea copleşitoare de putrefacţie care o făcuse să vomite în timpul autopsiei lui Gail Yeager era în mare măsură absentă la acest al doilea cadavru. Cu toate acestea, Korsak îşi luase precauţiile obişnuite şi se mânjise din nou cu Vicks pe sub nări. Numai câteva bucăţi de ţesut de legătură, asemănător cu pielea tăbăcită, mai erau ataşate de oase, iar mirosul, deşi neplăcut, cel puţin nu o mai forţă pe Rizzoli să se repeadă la chiuvetă. Era hotărâtă să evite o repetare a scenei atât de stânjenitoare de seara trecută, mai ales cu Gabriel Dean stând chiar în faţa ei, în aşa fel încât să-i vadă orice tresărire şi grimasă. Îşi păstră o atitudine stoică cât timp doctoriţa Isles şi antropologul criminalist, doctorul Carlos Pepe, desigilară cutia şi scoaseră cu grijă rămăşiţele scheletizate, aşezându-le pe masa de morgă acoperită cu un cearşaf.

În vârstă de şaizeci de ani şi gârbovit ca un gnom, doctorul Pepe era agitat şi entuziasmat ca un copil; scotea conţinutul cutiei, privind fiecare bucată ca şi cum ar fi fost de aur. În timp ce Rizzoli nu vedea decât o colecţie amestecată de oase murdare, imposibil de deosebit unul de altul, ca nişte rămurele din acelaşi copac, doctorul Pepe vedea clavicule, radius şi cubitus, pe care le identifica imediat şi le aşeza în poziţie anatomică. Coaste dezarticulate şi osul pieptului căzură cu zgomot pe masa de oţel inoxidabil. Vertebrele, dintre care două fuseseră fuzionate chirurgical, formau un colier butucănos în centrul

mesei până la inelul gol al pelvisului, având forma unei coroane regale macabre. Oasele braţelor formau membre subţiri ce se terminau în grămăjoare ce păreau a fi nişte pietricele murdare, dar în realitate erau oscioarele minuscule care oferă mâinii omeneşti o versatilitate atât de miraculoasă. Dovada unei vechi răni era imediat evidentă: tije chirurgicale de oţel în osul coapsei stângi. Doctorul Pepe plasă în capul mesei craniul şi falca dezarticulată. Din crusta de mizerie sclipeau nişte dinţi de aur. Acum toate oasele erau aranjate.

Dar cutia nu era încă goală.

O răsturnă cu faţa în jos, vărsând restul conţinutului pe o tavă acoperită cu pânză. Din cutie se revărsă o ploaie de pământ, frunze şi ghemotoace de păr castaniu încâlcit. Îndreptă lumina de examinare asupra tăvii şi cu o pensetă începu să culeagă prin pământ. În câteva secunde, găsi ceea ce căuta: un grăunte negru, în forma unui bob mare de orez.

— Pupă, zise el. Deseori confundată cu fecale de şobolan.

— Aşa aş fi zis şi eu, spuse Korsak. Răhăţei de şobolan.

— Sunt multe aici. Trebuie pur şi simplu să ştii ce cauţi, zise doctorul Pepe, mai culegând câteva boabe negre şi aşezându-le împreună într-o mică grămăjoară. Specia *Calliphoridae*.

— Poftim? întrebă Korsak.

— Muşte de carne, răspunse Gabriel Dean.

Doctorul Pepe încuviinţă.

— Acesta e învelişul în care se dezvoltă larvele de muşte de carne. Sunt ca nişte coconi. Este exoscheletul larvelor de stadiul trei. Ies din ele ca muşte adulte, zise el şi le privi prin lupă. Acestea sunt toate eclozate.

— Ce înseamnă asta? Eclozate? întrebă Rizzoli.

— Înseamnă că sunt goale. Muştele au ieşit deja din ele.

— Care e perioada de dezvoltare pentru *Calliphoridae* în regiunea asta? întrebă Dean.

— În această perioadă a anului, aproximativ treizeci şi cinci de zile. Dar observaţi cum diferă în culoare şi condiţie aceste două pupe? Toate sunt din aceeaşi specie, dar învelişul acesta a fost expus la intemperii mai multă vreme.

— Două generaţii diferite, zise Isles.

— Aşa mă gândesc şi eu. Sunt curios să aud ce va zice entomologul.

— Dacă fiecare generaţie are nevoie de treizeci şi cinci de zile ca să se maturizeze, înseamnă că au fost şaptezeci de zile de intemperii? întrebă Rizzoli. De atâta vreme stă acolo victima asta?

Doctorul Pepe se uită la oasele de pe masă.

— Ceea ce văd aici nu contrazice un interval post-mortem de două luni de vară.

— Nu puteţi spune un moment mai clar?

— Nu de la nişte rămăşiţe scheletizate. Este posibil să fi zăcut în pădurea aceea de două luni. Sau de şase luni.

Rizzoli îl văzu pe Korsak făcând o grimasă, câtuşi de puţin impresionat de expertul lor de oase.

Dar doctorul Pepe de-abia îşi dădea drumul. Îşi mută atenţia asupra mesei.

— Un singur individ, femeie, zise el, scrutând şirul de oase. Destul de scundă – nu mai înaltă de un metru cincizeci şi cinci. Fracturile vindecate sunt evidente. Avem o fractură veche femurală prin cominuţie, tratată cu şurub chirurgical.

— Seamănă cu o tijă Steinman, interveni Isles, arătând coloana lombară. Şi a avut o fuziune chirurgicală la L-2 şi L-3.

— Răniri multiple? întrebă Rizzoli.

— Această victimă a suferit o traumă majoră.

Doctorul Pepe îşi continuă inventarul:

— Două coaste stângi lipsesc, şi tot aşa...

Răscoli prin colecţia de oase mărunte ale mâinii.

— ... trei carpiene şi majoritatea falangelor de la mâna stângă. Cred că un animal a furat din ea cât de-o gustare.

— Un sandvici de mână, zise Korsak.

Nimeni nu râse.

— Toate oasele lungi sunt prezente. Şi toate vertebrele... Făcu o pauză, încruntându-se la oasele gâtului. Lipseşte hioidul.

— Nu l-am putut găsi, zise Isles.

— Aţi cernut?

— Da. Am mers chiar eu acolo să-l caut.

— E posibil să fi fost luat de animale, zise doctorul Pepe. Vedeţi înţepăturile acestea în formă de V? zise el, ridicând o scapulă – unul dintre oasele în formă de aripă de la umeri. Sunt făcute de dinţi canini şi carnasieri. Capul a fost găsit separat de corp? întrebă el ridicându-şi privirea.

— Era la câţiva paşi de trunchi, răspunse Rizzoli.

— Asta e tipic pentru câini, încuviinţă Pepe. Pentru ei, capul e ca o minge mare. O jucărie. Îl rostogolesc prin jur, dar nu pot să-şi înfige dinţii cu adevărat într-un cap, aşa cum pot cu un gât sau o mână ori un picior.

— Staţi puţin, zise Korsak. Vorbim de Fifi şi Nero acum?

— Toate canidele, sălbatice sau domestice, se comportă în mod asemănător. Chiar şi lupilor şi coioţilor le place să se joace cu mingea, exact ca Fifi şi Nero. Din moment ce acest cadavru a fost într-un parc suburban, înconjurat de locuinţe, aproape sigur aceste păduri erau frecventate de câini domestici. Ca toate canidele, instinctul lor e să fie necrofagi. Vor roade orice suprafaţă în jurul căreia îşi pot deschide

fălcile. Marginile sacrumului, procesele spinale. Coastele şi crestele iliace. Şi bineînţeles, vor sfâşia orice ţesut moale rămas.

Korsak păru oripilat.

— Soţia mea are un terier mic de Highland. Asta e ultima dată când îl mai las pe afurisitul ăla să mă lingă *pe mine* pe faţă.

Pepe luă craniul şi-i aruncă lui Isles o privire ironic-jucăuşă.

— Deci hai să jucăm *întreabă-l pe măgăruş,* doctor Isles. Care e părerea dumitale?

— Întreabă-l pe măgăruş? făcu Korsak.

— E o expresie de la Facultatea de Medicină, zise Isles. *Întreabă-l pe măgăruş* înseamnă să-i testezi cuiva cunoştinţele. Să-l pui în încurcătură.

— Ceea ce sunt convins că făceai şi dumneata cu studenţii dumitale de patologie la U.C., zise Pepe.

— Fără milă, recunoscu Isles. Gemeau de fiecare dată când mă uitam înspre ei. Ştiau că urma o întrebare grea.

— Şi acuma eu o să te întreb pe dumneata, rosti el, cu veselie. Spune-ne despre această victimă.

Isles se concentră asupra rămăşiţelor.

— Incisivii, forma palatului şi lungimea craniului confirmă rasa caucaziană. Craniul este destul de mic, cu creste supraorbitale minimale. Apoi mai e şi pelvisul. Forma unghiului suprapubian. E o femeie caucaziană.

— Şi ce vârstă are?

— Are o fuziune epifizară incompletă pe creasta iliacă. Nu prezintă schimbări artritice pe coloană. Tânără adultă.

— Sunt de acord, zise doctorul Pepe, şi ridică mandibula. Trei coroane de aur, observă el. Şi a avut lucrări masive de restaurare cu amalgam. I-aţi făcut radiografii?

— Yoshima i le-a făcut azi-dimineaţă. Sunt pe ecran, la lumină, zise Isles.

Pepe se duse să se uite la ele. Le arătă filmul mandibulei.

— A avut două obturaţii, afirmă el. Par a fi plombe de gutapercă. Şi uite aici. Vezi cum rădăcinile de la şapte până la zece şi de la douăzeci şi doi până la douăzeci şi şapte sunt scurte şi tocite? A avut o mişcare ortodontică.

— N-am observat asta, zise Isles.

Pepe zâmbi.

— Mă bucur că mai am ceva să te învăţ, doctor Isles. Începeai să mă faci să mă simt inutil.

— Deci e o persoană suficient de bogată să-şi permită lucrări dentare, interveni agentul Dean.

— Lucrări dentare destul de scumpe, adăugă Pepe.

Rizzoli se gândi la Gail Yeager şi la dinţii ei perfect drepţi.

Mult după ce inima încetează să le mai bată, mult după ce carnea li se descompune, starea danturii îi deosebeşte cel mai clar pe bogaţi de săraci. Cei care se chinuie să adune bani de chirie îşi neglijează molarul ce-i doare sau aspectul neatrăgător al danturii. Caracteristicile acestei victime începeau deja să sune straniu de familiare.

O tânără femeie. Albă. Înstărită.

Pepe puse mandibula la loc şi-şi mută atenţia către tors. Studie pentru o clipă cutia toracică înfundată şi sternul. Ridică o coastă dezarticulată, o arcui către stern şi studie unghiul făcut de cele două oase.

— Pectus excavatum, zise el.

Pentru prima dată, Isles păru supărată.

— N-am observat asta.

— Ce zici de tibii?

Isles se duse imediat la picioarele mesei şi ridică unul din oasele lungi. Se uită îndelung la el, încruntându-se din ce în ce mai tare. Luă apoi osul de acelaşi fel de la celălalt picior şi le aşeză unul lângă altul.

— *Genu varum* bilateral, rosti ea, părând acum foarte tulburată. Poate la cincisprezece grade. Nu-mi dau seama cum de n-am observat.

— Te concentrai pe fractură. Tija aceea chirurgicală îţi lua ochii. Şi asta nu e o condiţie întâlnită prea des în zilele de azi. E nevoie de un bătrânel ca mine ca s-o recunoască.

— Asta nu e o scuză. Ar fi trebuit să observ imediat, zise ea, rămânând tăcută pentru o clipă, cu privirea încruntată alternând între oasele picioarelor şi piept. Dar asta n-are nici o logică. Nu se potriveşte deloc cu lucrările dentare. Parcă avem de-a face cu două persoane diferite.

— Dacă nu vă deranjează, nu ne explicaţi şi nouă despre ce vorbiţi? interveni Korsak. Ce n-are nici o logică?

— Persoana aceasta avea o boală numită *genu varum,* zise doctorul Pepe. Cunoscută în mod obişnuit sub numele de „picioare încovoiate". Fluierele picioarelor îi erau curbate cu aproximativ cincisprezece grade. Asta e o curbatură a tibiei de două ori mai mare decât cea normală.

— Şi de ce faceţi amândoi aşa mare caz de chestia asta? Mulţi oameni au picioarele încovoiate.

— Nu e vorba doar de picioarele încovoiate, zise Isles. E vorba şi de piept. Uitaţi-vă la unghiul dintre coaste şi stern. Are *pectus excavatum,* sau piept în formă de pâlnie. O creştere anormală a oaselor şi a cartilajelor ce face ca sternul – osul pieptului – să fie prăbuşit în interior. Dacă e grav, poate cauza greutăţi respiratorii şi probleme cardiace. În cazul acesta, a fost o formă uşoară şi probabil nu i-a provocat nici un simptom. Boala a fost în primul rând de ordin estetic.

— Şi asta din cauza unei formări anormale a oaselor? zise Rizzoli.

— Da. Un defect în metabolismul oaselor.

— Despre ce boală e vorba?

Isles ezită şi se uită la doctorul Pepe.

— Are o statură *foarte* scundă.

— Ce estimare Trotter-Gleiser are?

Isles luă o ruletă şi măsură femurul şi tibia.

— Presupun că aproximativ 152 de centimetri. Plus sau minus trei.

— Deci avem *pectus excavatum*. *Genu varus* bilateral. Înălţime mică. E foarte sugestiv, dădu el din cap.

Isles se uită la Rizzoli.

— A avut rahitism în copilărie.

Pentru Rizzoli „rahitismul" era un cuvânt aproape ciudat, îi aduse în minte viziunea unor copii în picioarele goale printre cocioabe dărăpănate, ţipete de sugari şi mizeria sărăciei lucii. O epocă diferită, colorată în sepia. „Rahitism" nu era cuvântul ce i se potrivea unei femei cu trei coroane de aur şi dinţi îndreptaţi ortodontic.

Şi Gabriel Dean observase această contradicţie.

— Eu credeam că rahitismul e cauzat de malnutriţie, zise el.

— Aşa şi e, răspunse Isles. Lipsă de vitamina D. Majoritatea copiilor primesc o cantitate adecvată din lapte sau de la lumina soarelui. Dar dacă suferă de malnutriţie, sau sunt ţinuţi mereu în casă, vor prezenta o deficienţă de vitamina D. Şi asta afectează metabolismul calciului şi al dezvoltării oaselor. De fapt, n-am văzut niciodată un astfel de caz până acum, zise ea după o pauză.

— Hai cu mine la o deshumare într-o zi, o invită doctorul Pepe. O să-ţi arăt o mulţime de cazuri din secolul trecut. Scandinavia, nordul Rusiei...

— Dar în ziua de azi? În Statele Unite? întrebă Dean.

Pepe clătină din cap.

— E destul de rar. Considerând deformările osoase şi statura mică, aş zice că această persoană a trăind în condiţii de mare sărăcie. Cel puţin până la adolescenţă.

— Asta nu se potriveşte cu lucrările dentare.

— Nu. De aceea a zis doamna doctor că parcă am avea de-a face cu două persoane diferite.

„Copilul şi adultul", se gândi Rizzoli. Îşi aminti de propria copilărie din Revere, când toată familia se înghesuise într-o casă mică luată cu chirie, un spaţiu atât de mic, că trebuia să se târască să ajungă în locul ei secret de sub verandă ca să fie puţin singură. Îşi aminti scurta perioadă când tatăl ei fusese concediat, şoaptele speriate venind din dormitorul părinţilor, masa de cină din conserve de porumb şi pireu din fulgi de cartofi. Perioada atât de grea nu durase mult; în mai puţin de un an, tatăl ei îşi găsise o nouă slujbă şi

avuseseră din nou carne pe masă. Dar o întâlnire cu sărăcia – oricât de scurtă ar fi ea – lasă întotdeauna urme, dacă nu pe corp, atunci în minte, şi cei trei fraţi Rizzoli îşi aleseseră toţi profesii cu venituri sigure, chiar dacă nu spectaculoase – Jane în poliţie, Frankie în marină şi Mikey în Serviciul Poştal SUA, toţi trei încercând să scape de nesiguranţa din copilărie.

— De la zdrenţe la bogăţii, zise ea, uitându-se la scheletul de pe masă. Se mai întâmplă.

— Parc-ar fi dintr-un roman de Dickens, spuse Dean.

— Oh, da, zise Korsak. Puştiul ăla, Tiny Tim.

— Tiny Tim era rahitic, da, afirmă Isles.

— Şi apoi a trăit fericit până la adânci bătrâneţi, pentru că bătrânul Scrooge probabil i-a lăsat o tonă de bani, confirmă Korsak.

„Dar tu n-ai trăit fericită până la adânci bătrâneţi”, gândi Rizzoli uitându-se la rămăşiţele moartei. Acum nu mai era doar o colecţie de oase, ci o femeie a cărei viaţă începea deja să ia formă în mintea lui Rizzoli. Văzu o copilă cu picioarele strâmbe şi pieptul adâncit, împiedicată să crească de mediul atât de aspru al sărăciei. Văzu copila trecând în adolescenţă, purtând cămăşi cu nasturi nepotriviţi, cu materialul uzat până la transparenţă zdrenţuită. Chiar şi acum, era oare ceva deosebit, special, în legătură cu această fată? O privire hotărâtă în ochi, o postură înălţată a bărbiei, care anunţa că era sortită unei vieţi mai bune decât cea în care se născuse?

Pentru că femeia care devenise trăia într-o lume diferită, unde banii îţi cumpără dinţi drepţi şi coroane de aur. Norocul, munca sau poate atenţia bărbatului potrivit o ridicaseră la o condiţie mult mai confortabilă. Dar sărăcia din copilărie îi rămăsese săpată în oase, în arcuirea picioarelor şi în gaura din piept.

Existau de asemenea urme ale durerii, un eveniment catastrofic care-i zdrobise piciorul stâng şi şira spinării, lăsând-o cu două vertebre fuzionate şi o tijă de oţel înfiptă permanent în osul coapsei.

— Având în vedere lucrările dentare de proporţie şi statutul socio-economic probabil, aceasta e o femeie a cărei absenţă trebuia să fie observată, zise Isles. A murit de cel puţin două luni. Sunt şanse mari să fie în baza de date NCIC.

— Da, ea şi încă o sută de mii de alte femei, zise Korsak.

Centrul Naţional de Informaţii Criminalistice de la FBI păstra un dosar cu persoanele dispărute, ce putea fi comparat cu rămăşiţele pământeşti neidentificate, pentru a produce o listă cu posibilele potriviri.

— N-avem nimic local? întrebă Pepe. Nici un caz deschis de dispariţie care s-ar putea să se potrivească?

Rizzoli clătină din cap.

— Nu în statul Massachusetts.

Deşi era atât de epuizată în noaptea aceea, nu putea adormi. Se sculă din pat ca să verifice încă o dată încuietoarea de la uşă şi de la geamul ce dădea spre scara de incendiu. Apoi, o oră mai târziu, auzi un zgomot şi şi-l imagină pe Warren Hoyt venind pe coridor cu bisturiul în mână către dormitorul ei. Îşi luă pistolul de pe noptieră şi se ghemui în întuneric. Năclăită de transpiraţie, aşteptă cu pistolul îndreptat spre uşă, ca umbra să se materializeze în prag.

Nu văzu nimic, nu auzi nimic, în afară de bubuitul propriei inimi şi pulsaţiile muzicii dintr-o maşină ce trecea afară pe stradă.

În cele din urmă se duse încet în hol şi aprinse luminile.

Nu era nici un intrus.

Se duse iar în living, şi aprinse şi aici lumina. Cu o privire rapidă văzu din nou că lanţul era pus la uşă şi că închizătoarea geamului dinspre scara de incendiu era fixată bine. Rămase uitându-se lung la camera ce arăta exact aşa cum o lăsase şi se gândi: „Îmi pierd minţile”.

Se prăbuşi pe canapea, îşi puse pistolul jos şi-şi lăsă capul în mâini, vrând să-şi stoarcă din creier toate gândurile despre Warren Hoyt. Dar era întotdeauna acolo, ca o tumoare ce nu poate fi extirpată, metastazându-i fiecare moment din viaţă. În pat nu se gândise la Gail Yeager sau la femeia fără nume ale cărei oase tocmai le examinase. Nu se gândise nici la bărbatul din avion, al cărui dosar rămăsese pe biroul ei la serviciu, uitându-se cu reproş tăcut la ea pentru felul cum îl neglijase. Atâtea nume şi rapoarte concurau pentru atenţia ei, dar când se culca seara şi se uita la formele apărute în întuneric, numai faţa lui Warren Hoyt îi venea în minte.

Sună telefonul. Tresări brusc, cu inima bubuindu-i nebuneşte în piept. Trebui să respire adânc de câteva ori ca să se calmeze suficient să poată ridica receptorul.

— Rizzoli? zise Thomas Moore.

Nu era o voce pe care se aştepta să o audă şi fu surprinsă de cât de dor îi fusese de el. De-abia cu un an în urmă, lucrase împreună cu Moore ca parteneri în ancheta Chirurgului. Deşi relaţia dintre ei nu ajunsese niciodată mai mult decât pur şi simplu colegială, avuseseră încredere unul în altul cu propria viaţă, şi într-un anumit fel acesta este un nivel de intimitate aproape la fel de profund ca cel dintr-o căsătorie. Auzindu-i acum vocea, îşi aminti cât îi era de dor de el. Şi cât de mult o rănise căsătoria lui cu Catherine.

— Hei, Moore, răspunse ea. Cât e ora la tine?

Tonul obişnuit al vocii ei nu dezvăluise nici unul dintre sentimentele ei.

— E aproape cinci. Scuză-mă că te sun la ora asta. N-am vrut să audă şi Catherine.

— E în regulă. Încă sunt trează.

— Şi acum ai probleme cu somnul, rosti el după o pauză.

Nu era o întrebare, ci o afirmaţie. Ştia că erau amândoi bântuiţi de aceeaşi stafie.

— Te-a sunat Marquette? întrebă ea.

— Da. Speram că deja...

— Nimic încă. Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore şi încă n-a fost văzut nici măcar o dată, fir-ar să fie.

— Deci i s-a răcit urma.

— N-au avut nici o urmă de la început. A omorât trei oameni în blocul operator, s-a transformat în omul invizibil şi a ieşit afară din spital. Poliţia statală şi cea locală din Fitchburg au măturat toată zona, au pus blocaje. I-a apărut chipul la toate ştirile de seară. Nimic.

— E un singur loc unde o să fie atras. O persoană...

— Blocul tău e deja pus sub urmărire. Dacă Hoyt se apropie de el, l-am prins.

Se lăsă o tăcere lungă.

— Nu pot s-o aduc acasă, zise apoi Moore, încet. O ţin aici, unde ştiu că e în siguranţă.

Rizzoli îi auzi teama din voce, nu pentru el însuşi, ci pentru soţia lui, şi se întrebă cu o urmă de invidie: „Oare cum e să fii iubită atât de mult?"

— Catherine ştie că a evadat? întrebă ea.

— Da. A trebuit să-i spun.

— Şi cum a reacţionat?

— Mai bine ca mine. Mai degrabă încearcă să mă calmeze ea pe *mine*.

— Deja a trecut prin ce-a fost mai rău, Moore. L-a învins de două ori. A dovedit că e mai puternică decât el.

— Crede *ea* că e mai puternică. Şi când crezi asta lucrurile devin periculoase.

— Ei, măcar te are pe tine.

„Şi eu nu mă am decât pe mine." Aşa cum a fost întotdeauna şi cum va fi probabil mereu.

Cu siguranţă îi auzise nota de oboseală din voce, căci îi răspunse:

— Şi pentru tine e un coşmar, sunt sigur.

— Eu sunt bine.

— Înseamnă că faci faţă mai bine ca mine.

Rizzoli râse, cu un sunet ascuţit şi brusc ce nu era fanfaronadă.

— Parcă am timp să-mi fac griji din cauza lui Hoyt. Sunt şef de anchetă la un caz nou. Am găsit un depozit de cadavre în Rezervaţia Stony Brook.

— Câte victime?

— Două femei, plus un bărbat pe care l-a omorât în timpul răpirii.

Şi asta e rău, Moore. Ştii că e rău când Zucker îi dă o poreclă. Pe ăsta îl numim Dominatorul.

— De ce Dominatorul?

— Asta e plăcerea lui favorită, se pare. Puterea asupra altora. Controlul absolut asupra soţului. Monştrii şi ritualurile lor demente.

— Parcă ar fi o repetiţie a verii trecute.

„Numai că de data asta nu mai eşti aici să ai grijă de mine. Acum ai alte priorităţi."

— Şi, aţi găsit ceva? întrebă el.

— Prea puţin. Avem mai multe jurisdicţii implicate, jucători multipli. Poliţia din Newton şi – ascultă aici – afurisitul de FBI s-a băgat şi el.

— Poftim?

— Da. Un agent pe nume Gabriel Dean. Zice că e *consultant,* dar se bagă peste tot. Ţi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva?

— Niciodată. Ceva nu e bine, Rizzoli, adăugă el după o pauză.

— Ştiu.

— Marquette ce zice?

— El s-a culcat pe-o ureche şi face pe mortul, pentru că ne-a ordonat comisarul să cooperăm.

— Şi Dean ce zice?

— Tipul face pe secretosul, ştii? Stilul „dacă-ţi spun ceva, trebuie să te omor după aceea".

Făcu o pauză, amintindu-şi privirea lui Dean, cu ochii pătrunzători ca nişte cioburi de sticlă albastră. Da, şi-l putea imagina foarte uşor apăsând pe trăgaci fără să clipească măcar.

— Oricum, confirmă ea, Warren Hoyt nu mai e grija mea numărul unu.

— Dar e a mea, zise Moore.

— Dacă apare ceva nou, te anunţ imediat.

Închise telefonul şi în tăcerea ce urmă, toată bravada pe care o simţise vorbind cu Moore se topi instantaneu. Era din nou singură cu temerile ei, stând într-un apartament cu uşile barate, ferestrele închise şi un pistol ca singur tovarăş.

„Poate că eşti cel mai bun prieten pe care-l am", se gândi ea. Îşi luă arma şi o duse înapoi cu ea în dormitor.

NOUĂ

— Agentul Dean a fost să mă vadă azi-dimineaţă, zise locotenentul Marquette. Are îndoieli în legătură cu tine.

— Sentimentul este reciproc, răspunse Rizzoli.

— Nu-ţi pune la îndoială competenţa. Crede că eşti un poliţist bun.

— Şi atunci?

— Se întrebă dacă eşti detectivul potrivit pentru conducerea acestui caz.

Pentru o clipă, Rizzoli nu răspunse nimic, rămase calmă, uitându-se la Marquette. Când o chemase în biroul lui în acea dimineaţă, bănuise deja despre ce va fi vorba. Intrase înăuntru hotărâtă să-şi păstreze controlul absolut asupra emoţiilor, să nu-i ofere nici o secundă ceea ce aştepta să vadă de fapt: un semn că era deja la limită, că trebuia înlocuită.

Când vorbi, vocea îi era liniştită şi rezonabilă:

— Ce anume îl îngrijorează?

— Că ai atenţia distrasă. Că ai probleme nerezolvate în legătură cu Warren Hoyt. Că nu ţi-ai revenit pe deplin după anchetă în cazul Chirurgului.

— Ce vrea să însemne *nu mi-am revenit?* întrebă ea.

Ştia însă deja exact la ce se referise.

— Doamne, Rizzoli, ezită Marquette. Nu-mi e uşor să-ţi spun asta. Ştii şi tu.

— Aş prefera să-mi spui pur şi simplu.

— Crede că eşti instabilă, bine?

— Şi dumneata ce crezi, domnule locotenent?

— Cred că ai destule pe cap. Cred că evadarea lui Hoyt ţi-a dat o lovitură.

— Crezi că sunt instabilă?

— Şi doctorul Zucker şi-a exprimat îngrijorarea. N-ai fost la nici o consiliere toamna trecută.

— Nu mi s-a ordonat niciodată.

— Numai aşa merge cu tine? Trebuie să ţi se ordone?

— N-am simţit că e necesar.

— Zucker crede că încă n-ai trecut peste Chirurg. Zice că-l vezi pe Warren Hoyt după fiecare colţ. Cum poţi coordona ancheta asta, dacă o trăieşti încă pe cealaltă?

— Cred că mi-ar plăcea să aud şi părerea dumitale, domnule locotenent. *Dumneata* crezi că sunt instabilă?

Marquette oftă.

— Nu ştiu. Dar când vine la mine agentul Dean şi-mi spune că e îngrijorat, sunt nevoit să iau seama.

— Nu cred că agentul Dean este întru totul o sursă demnă de încredere.

Marquette se încruntă şi se aplecă spre ea.

— Asta e o acuzaţie gravă.

— Nu e mai gravă decât acuzaţia pe care a făcut-o el în legătură cu mine.

— Ai cu ce să-ţi susţii afirmaţia?

— Am sunat la birourile FBI Boston azi-dimineaţă.

— Şi?

— Nu ştiu nimic de agentul Gabriel Dean.

Marquette se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi pentru un moment, fără să zică nimic.

— A venit aici direct de la Washington, confirmă ea. Biroul din Boston n-are nici o legătură cu el. Nu aşa se presupune că funcţionează chestia asta. Dacă le cerem un profil psihologic, întotdeauna trece prin coordonatorul diviziei locale. Ordinul ăsta însă n-a trecut prin divizia locală. A venit direct de la Washington. De ce se bagă FBI-ul în ancheta mea în primul rând? Şi ce-are face Washingtonul cu asta?

Marquette rămase în continuare tăcut.

Rizzoli insistă, din ce în ce mai frustrată, începând să-şi piardă controlul.

— Mi-ai zis că ordinul de a coopera a venit de la biroul comisarului?

— Da.

— Cine l-a contactat pe comisar de la FBI? Cu care parte a FBI-ului avem de-a face aici?

Marquette clătină din cap.

— N-a fost FBI.

— Poftim?

— Cererea n-a venit de la FBI. Am discutat săptămâna trecută cu biroul comisarului, în ziua când a apărut Dean. Le-am pus şi eu exact întrebarea asta.

— Şi?

— Le-am promis că o să păstrez confidenţialitatea. Şi pretind acelaşi lucru de la tine. Nu continuă decât după ce Rizzoli înclină din cap în semn de încuviinţare. Cererea a venit de la birourile senatorului Conway.

Rizzoli se uită la el încremenită de uimire.

— Ce-are a face senatorul nostru cu toate astea?

— Nu ştiu.

— Comisarul nu ţi-a zis?

— Cred că nici ei nu ştiu. Dar nu pot să ignore o cerere venită direct de la Conway. Şi oricum nu cere marea cu sarea. Pur şi simplu cooperarea între agenţii. Oricum facem asta întotdeauna.

Rizzoli se aplecă înainte şi zise cu voce scăzută:

— Ceva nu e bine, aici. Şi o ştii foarte bine. Dean nu a fost cinstit cu noi.

— Nu te-am chemat aici ca să vorbim despre Dean. Vorbim despre tine.

— Dar te bazezi pe cuvântul lui. FBI-ul dictează acum ordine către Poliţia Boston?

Marquette păru complet luat prin surprindere. Se îndreptă brusc şi o privi fix. Rizzoli atinsese exact nervul potrivit. „FBI-ul contra Noastră. Eşti cu adevărat şeful aici?"

— OK, zise el. Am vorbit. M-ai ascultat. Asta e suficient pentru mine.

— Şi pentru mine.

Se ridică în picioare.

— Dar o să te urmăresc, Rizzoli.

— Nu aşa faci totdeauna? încuviinţă ea.

— Am găsit nişte fibre foarte interesante, zise Erin Volchko. Au fost prelevate cu bandă adezivă de pe pielea lui Gail Yeager.

— Tot din covorul bleumarin? întrebă Rizzoli.

— Nu. Să-ţi spun drept, nu sunt sigură ce sunt astea.

Erin nu recunoştea deseori că era nedumerită de ceva. Aşa că asta era suficient să trezească interesul lui Rizzoli faţă de lamela de la microscop. Se uită prin obiectiv şi văzu un singur fir întunecat.

— Ne uităm la o fibră sintetică, a cărei culoare aş caracteriza-o verde murdar. În baza indicelor de refracţie, acesta este vechiul nostru prieten nailonul Dupont, tip şase, şase.

— Exact ca fibrele de covor bleumarin.

— Da. Nailon şase, şase este o fibră foarte folosită pentru că e rezistentă şi tare. Se găseşte într-o mulţime de materiale.

— Şi zici că asta a fost luată de pe pielea lui Gail Yeager?

— Aceste fibre au fost găsite prinse pe coapsele ei, pe sâni şi pe un umăr.

Rizzoli se încruntă.

— Un cearşaf? Ceva în care i-a înfăşurat corpul?

— Da, dar nu un cearşaf. Nailonul nu e potrivit pentru asta, pentru că nu absoarbe umezeala aproape deloc. În plus, aceste fire sunt făcute din filamente extrem de fine de treizeci de denieri, zece filamente într-un fir. Şi firul e mai subţire decât un fir de păr de om. Din tipul ăsta de fibră se face un produs finit foarte dens. Probabil rezistent la apă.

— Un cort? O prelată?

— Posibil. E tipul de material ce se foloseşte la înfăşurarea unui cadavru.

Rizzoli avu o viziune bizară: prelate împachetate agăţate în Wal-

Mart, cu utilizările sugerate de fabricant pe etichetă: PERFECT PENTRU EXCURSII CU CORTUL, REZISTENT LA APĂ ŞI LA ÎNFĂŞURAREA CADAVRELOR.

— Dacă e doar o prelată, atunci avem de-a face cu un material destul de obişnuit, zise Rizzoli.

— Ei, asta-i acum. Te-aş chema până aici ca să te uiţi la o fibră perfect obişnuită?

— Nu e?

— De fapt, e foarte interesantă.

— Ce e aşa de interesant la o prelată de nailon?

Erin luă un dosar de pe masa laboratorului şi scoase un grafic generat pe calculator, pe care o linie trasa o siluetă de vârfuri ascuţite.

— Am făcut o analiză ATR3 pe fibrele astea. Uite ce-a ieşit.

— ATR?

— Reflexie Totală Atenuată. Foloseşte microspectroscopul cu infraroşu ca să examineze fibrele. Radiaţiile infraroşii sunt proiectate asupra fibrei şi citim apoi spectrul de lumină ce se reflectă. Graficul acesta arată caracteristicile infraroşii ale fibrei în sine. Pur şi simplu confirmă că e nailon şase, şase, aşa cum ţi-am spus deja.

— Nici o surpriză.

— Încă nu, replică Erin, cu un zâmbet şmecheresc, luând încă un grafic din dosar şi aşezându-l lângă primul. Aici vedem trasarea infraroşie pe exact aceeaşi fibră. Observi ceva?

Rizzoli se uită când la una când la cealaltă.

— Sunt diferite.

— Da, sunt diferite.

— Dar dacă sunt de la aceeaşi fibră, graficele ar trebui să fie identice.

— La al doilea grafic, am schimbat planul imaginii. Acest ATR e reflexia de la *suprafaţa* fibrei. Nu a centrului.

— Deci suprafaţa şi centrul sunt diferite.

— Exact.

— Două fibre diferite răsucite împreună?

— Nu. E o singură fibră. Dar materialul a suferit un tratament la suprafaţă. Asta se vede pe al doilea ATR – chimicale de suprafaţă. Am trecut-o prin cromatograf, şi pare să fie pe bază de silicon. După ce fibrele au fost ţesute şi vopsite, pe materialul finisat s-a aplicat o baie de silicon.

— De ce?

— Nu sunt sigură. Ca să-l facă rezistent la apă? La rupere? Cu siguranţă e un procedeu scump. Presupun că materialul acesta are un scop foarte precis. Atâta că nu ştiu care.

Rizzoli se rezemă de spătarul scaunului.

— Deci dacă găsim materialul ăsta, îl găsim şi pe criminal, zise

ea.

— Da. Spre deosebire de covorul albastru obişnuit, materialul ăsta e unic.

Prosoapele cu monogramă erau aşezate pe măsuţa de cafea ca să fie văzute de toţi invitaţii, cu literele AR, de la Angela Rizzoli, împletite în cârlionţi baroci. Jane alesese culoarea piersicii, favorita mamei ei, şi plătise o taxă în plus pentru împachetarea luxoasă de zi de naştere, cu panglici de culoarea caisei şi un buchet de flori de mătase. Fuseseră livrate în mod special prin Federal Express, pentru că mama ei asocia camioanele lor cu roşu, alb şi albastru cu pachete surpriză şi evenimente fericite.

Şi ziua de naştere a Angelei Rizzoli, la împlinirea a cincizeci şi nouă de ani trebuia considerată un eveniment fericit. Se făcea foarte mare tevatură în legătură cu zilele de naştere în familia Rizzoli. În fiecare decembrie, când Angela cumpăra un calendar pentru anul nou, primul lucru pe care-l făcea era să răsfoiască printre pagini pentru a marca diferitele zile de naştere ale familiei. A uita ziua specială a unei persoane iubite era o infracţiune foarte gravă. A uita însă ziua de naştere a mamei tale era un păcat de neiertat, şi Jane avea mare grijă să nu lase niciodată ziua aceasta nesărbătorită. Ea era cea care cumpărase îngheţata, agăţase ornamentele şi trimisese invitaţiile la duzina de vecini adunaţi acum în sufrageria casei Rizzoli. Ea era cea care acum tăia tortul şi împărţea farfuriile de carton oaspeţilor. Îşi făcuse datoria ca de obicei, dar anul acesta petrecerea era un eşec. Şi asta numai din cauza lui Frankie.

— S-a întâmplat ceva, zise Angela.

Stătea pe canapea între soţul şi fiul ei mai mic, Michael, şi se uita fără nici o bucurie la cadourile aranjate pe măsuţa de cafea – suficiente bile de ulei de baie şi pudră de talc s-o facă să miroasă frumos încă un deceniu.

— Poate e bolnav. Poate a avut un accident şi nimeni nu m-a sunat încă.

— Mamă, Frankie e bine, zise Jane.

— Da, interveni Michael. Poate l-au trimis la – cum li se zice? Când se joacă de-a războiul?

— Manevre, răspunse Jane.

— Da, ceva manevre. Sau poate chiar în străinătate. Într-un loc în care n-are voie să spună nimănui, de unde nu poate ajunge la un telefon.

— E sergent de instrucţie, Mike. Nu e Rambo.

— Chiar şi Rambo îi trimite o felicitare mamei lui de ziua ei, se răsti Frank senior.

În tăcerea bruscă, toţi oaspeţii îşi feriră privirile şi luară simultan

câte o îmbucătură de tort. Următoarele câteva secunde le petrecură mestecând într-o concentrare înverşunată.

Gracie Kaminsky, vecina de vizavi a familiei, sparse tăcerea cu mare curaj:

— Tortul ăsta e *aşa* de bun, Angela! Cine l-a făcut?

— Eu singură, zise Angela. Imaginează-ţi, să trebuiască să-mi fac singură tort. Dar aşa se întâmplă în familia asta.

Jane se înroşi ca şi cum ar fi primit o palmă. Totul era din vina lui Frankie. Pe el era de fapt Angela furioasă, dar ca de obicei, pe Jane se răsfrângeau cele mai urâte cuvinte.

— M-am oferit să aduc eu tort, mamă, rosti ea încet, cu voce rezonabilă.

Angela ridică din umeri.

— De la o patiserie.

— N-am avut timp să fac eu unul.

Acesta era adevărul, dar, oh, Doamne, era exact lucrul greşit de spus. Îşi dădu seama de asta în momentele în care cuvintele îi ieşiră afară pe gură. Îl văzu pe fratele ei Mike făcându-se mic pe canapea. Tatăl său se înroşi la faţă şi se întări vizibil.

— N-ai avut timp, zise Angela.

Jane scoase un mic hohot disperat de râs.

— Şi oricum, torturile mele sunt totdeauna un dezastru.

— N-ai avut timp, repetă Angela.

— Mamă, vrei nişte îngheţată? Ce zici de...

— Din moment ce eşti atât de *ocupată,* presupun c-ar trebui să mă pun în genunchi şi să-ţi *mulţumesc* că ai reuşit să vii la *ziua* mamei tale.

Fiica ei nu zise nimic, rămase pur şi simplu acolo cu faţa roşie ca focul, luptându-se să-şi ţină lacrimile sub control. Musafirii se întoarseră cu frenezie la devorarea tortului, nici unul dintre ei neîndrăznind să întâlnească privirea cuiva.

Sună telefonul. Toată lumea îngheţă.

În cele din urmă, Frank senior răspunse.

— Maică-ta e chiar aici, zise el.

Îi dădu mobilul Angelei.

„Doamne, Frankie, ce ţi-a luat aşa de mult?" Cu un oftat de uşurare, Jane începu să adune farfuriile de carton folosite şi furculiţele de plastic.

— Ce cadou? zise mama ei. Nu l-am primit.

Jane făcu o grimasă. „Oh, nu, Frankie. Nu încerca să-mi pui asta mie în cârcă."

În secunda următoare însă, toată furia se topise ca prin magie din vocea mamei sale.

— Oh, Frankie, înţeleg, scumpule. Sigur că da. Marina asta, eşti

obligat să lucrezi atât de mult!

Clătinând din cap, Jane se îndreptă spre bucătărie, când fu strigată de mama ei.

— Vrea să-ţi zică ceva.

— Mie?

— Aşa a spus.

Jane luă telefonul.

— Salut, Frankie, zise ea.

— Ce mama dracului, Janie? se răsti fratele ei.

— Poftim?

— Ştii despre ce vorbesc.

Ieşi imediat din cameră, ducând cu ea telefonul în bucătărie şi lăsând uşa să se închidă în urma ei.

— Te-am rugat să-mi faci *o singură* nenorocită de favoare, zise el.

— Vorbeşti despre cadou?

— Sun să-i zic la mulţi ani şi începe să ţipe la mine.

— Puteai să te aştepţi la asta.

— Pun pariu că te gândeşti că e superdistractiv, nu? Să o faci să se enerveze pe mine.

— Tu singur ţi-ai făcut-o. Şi se pare că ai ştiut să te scoţi imediat.

— Şi de asta ţi-e de fapt ciudă, nu?

— Nu mă interesează ce faci tu, Frankie. Chestia asta e între tine şi mama.

— Da, dar tu eşti totdeauna acolo, pe furiş pe la spatele meu. Orice numai să mă faci să cad eu de rău. Nici măcar n-ai putut să-mi pui naibii şi numele meu pe cadoul tău nenorocit.

— Cadoul *meu* era deja trimis.

— Şi presupun că era prea *dificil* să te duci să iei ceva şi pentru mine?

— Da, era. Nu-i treaba mea să te şterg pe tine la fund. Eu lucrez optsprezece ore pe zi.

— Oh, da. Aşa zici totdeauna. „Sărăcuţa de mine, cum mă spetesc toată cu lucrul, nici n-apuc să dorm mai mult de cincisprezece minute pe noapte."

— Şi-n plus de asta, nici nu mi-ai plătit pentru celălalt cadou.

— Ba ţi-am plătit.

— Ba nu.

„Şi mă înfurie şi acum când o aud pe mama zicând «Veioza aceea drăgălaşă de la Frankie»."

— Deci toată chestia asta e pentru bani, atunci? zise el.

Îi sună brusc pagerul, vibrându-i la centură. Se uită la număr.

— Nu dau o ceapă degerată pe banii tăi. E pur şi simplul felul cum mereu faci chestii din astea şi nimeni nu-ţi zice nimic. Nici măcar nu încerci, şi cumva tot tu eşti cel care primeşte toate laudele.

— Iar începi cu circul ăsta, „Sărăcuţa de mine, ce persecutată sunt”?

— Să ştii că închid, Frankie.

— Dă-mi-o pe mama!

— Prima dată trebuie să răspund la un apel. Sună tu din nou într-un minut.

— Ce naiba! Nu mai plătesc pentru încă o convorbire interurbană...

Îi închise telefonul. Aşteptă o clipă să se calmeze, apoi formă numărul de pe ecranul pagerului.

Răspunse Darren Crowe.

N-avea nici un chef să discute cu încă un bărbat dezagreabil şi-i răspunse răstit.

— Rizzoli. Mi-ai dat apel.

— Mamă, Rizzoli, ia un calmant, ce ai?

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— Da, am primit un 10-54. Beacon Hill. Am ajuns aici cu Sleeper acum aproape o jumătate de oră.

Auzi un hohot de râs din sufrageria mamei ei şi aruncă o privire către uşa închisă. Se gândi la scena ce sigur va urma dacă pleca în timpul petrecerii de ziua Angelei.

— O să vrei să vezi şi tu asta, continuă Crowe.

— De ce?

— O să-ţi fie clar odată ce ajungi aici.

ZECE

Stând pe treapta de sus din faţa uşii de la intrare, Rizzoli simţi mirosul de moarte prin uşa deschisă şi se opri, nedorind să facă acest prim pas în interiorul casei. Să vadă ceea ce ştia deja că o aşteaptă înăuntru. Ar fi preferat să amâne momentul încă o clipă sau două, să se pregătească pentru acest chin, dar Darren Crowe, care deschisese uşa ca s-o lase să intre, se uita acum la ea, şi nu avu de ales. Îşi puse mănuşile şi acoperitorile de hârtie pentru pantofi şi intră pentru a face

ceea ce trebuia făcut.

— Frost a sosit deja? întrebă ea în timp ce-şi punea mănuşile.

— A ajuns acum aproximativ douăzeci de minute. E înăuntru.

— Aş fi ajuns şi eu mai repede, dar a trebuit să vin din Revere.

— Ce s-a întâmplat în Revere?

— Ziua de naştere a mamei mele.

Crowe izbucni în râs.

— Da' ştiu că păreai să te distrezi *de minune* când te-am sunat.

— Nu mă întreba.

Îşi acoperi şi al doilea pantof şi se îndreptă de spate, cu expresia serioasă. Bărbaţii de felul lui Crowe nu respectau decât puterea, aşa că Rizzoli nu le permitea să vadă decât putere. În momentul când păşiră înăuntru, ştia că se uita fix la ea, urmărind să vadă orice reacţie va avea la ceea ce o aştepta.

Testând, mereu testând, aşteptând momentul când va face o greşeală. Ştiind că mai devreme sau mai târziu, se va întâmpla.

Crowe închise uşa de la intrare şi Rizzoli avu brusc o senzaţie de claustrofobie, de sufocare. Duhoarea de moarte era mult mai puternică aici şi plămânii i se umplură cu otrava sa. Nu lăsă însă nici una dintre aceste emoţii să i se citească pe faţă, studie holul, tavanul înalt, de aproape patru metri, pendula mare şi veche – care nu bătea. Întotdeauna considerase zona Beacon Hill din Boston ca locul de vis, cartierul unde s-ar muta dacă ar câştiga vreodată la loterie sau, chiar şi mai extravagant, dacă s-ar mărita cu Domnul Perfect. Şi aceasta ar fi putut fi exact casa ei de vis. Deja era tulburată de asemănarea cu locul crimei din casa Yeager. O casă frumoasă într-un cartier frumos. Mirosul măcelului plutea în aer.

— Sistemul de securitate era oprit, zise Crowe.

— Deconectat?

— Nu. Victimele nu l-au pornit. Probabil n-au ştiut cum funcţionează, din moment ce asta nu e casa lor.

— A cui casă e?

Crowe îşi deschise carnetul şi citi.

— Proprietarul e Christopher Harm, de şaizeci şi doi de ani. Agent de bursă pensionat. Face parte din consiliul de administraţie al Orchestrei Simfonice Boston. Îşi petrece vara în Franţa. Le-a oferit celor doi Ghent casa pe durata turneului lor în Boston.

— Ce turneu?

— Amândoi sunt muzicieni. Au venit cu avionul săptămâna trecută din Chicago. Karenna Ghent e pianistă. Soţul ei Alexander era violoncelist. Astă-seară trebuia să aibă ultimul spectacol la Symphony Hall.

Rizzoli observă că se referise la bărbat la timpul trecut, însă nu şi la femeie.

Se apropiară de vocile ce se auzeau dinăuntru şi acoperitorile de hârtie de pe pantofi le foşneau pe podelele de lemn de pe coridor. Când intră în living, Rizzoli nu văzu la început cadavrul, pentru că Sleeper şi Frost îi blocau vederea, stând cu spatele la ea. Ceea ce văzu era povestea de groază deja familiară scrisă pe pereţi: curbe multiple de stropi de sânge arterial. Probabil trăsese aer adânc în piept, pentru că atât Frost cât şi Sleeper se răsuciră simultan să se uite la ea. Se traseră apoi la o parte, şi o văzu pe doctoriţa Isles, ghemuită lângă victimă.

Alexander Ghent stătea rezemat de perete ca o marionetă tristă, având capul lăsat pe spate, lăsând să se vadă rana deschisă ce fusese gâtul său. „Ce tânăr e!" fu prima ei reacţie uitându-se la chipul tulburător de calm, la ochii albaştri. „E aşa de tânăr."

— O funcţionară de la Symphony Hall – pe nume Evelyn Petrakas – a venit să-i ia pe la şase pentru spectacolul de seară, zise Crowe. N-au răspuns la uşă. Femeia a văzut că uşa nu era încuiată, aşa că a intrat să vadă ce fac.

— Bărbatul poartă pantaloni de pijama, zise Rizzoli.

— E în rigiditate cadaverică, spuse Isles ridicându-se în picioare. Şi prezintă o răcire semnificativă. Voi putea fi mai precisă când voi avea rezultatele analizei potasiului vitros. În momentul de faţă pot estima momentul morţii între şaisprezece şi douăzeci de ore în urmă. Ceea ce înseamnă... Aproximativ între orele unu şi cinci noaptea, zise uitându-se la ceas.

— Patul e nefăcut, afirmă Sleeper. Cei doi au fost văzuţi ultima dată în viaţă aseară. Au plecat de la Symphony Hall pe la unsprezece noaptea şi doamna Petrakas i-a adus aici cu maşina ei.

Victimele dormeau, se gândi Rizzoli, uitându-se la pantalonii de pijama ai lui Alexander Ghent. Dormeau fără să ştie că cineva era în casă cu ei. Apropiindu-se de dormitorul lor.

— Este o uşă deschisă la bucătărie, ce dă într-o curte mică în spatele casei, zise Sleeper. Am găsit mai multe urme de picioare în straturile cu flori, dar nu sunt toate de aceeaşi mărime. Câteva dintre ele sunt poate ale grădinarului. Sau chiar ale victimelor.

Rizzoli se uită la banda adezivă cu care erau legate gleznele lui Alex Ghent.

— Şi doamna Ghent? întrebă ea, ştiind deja răspunsul.

— A dispărut, zise Sleeper.

Rizzoli îşi mută privirea într-un cerc mai mare în jurul corpului, dar nu văzu nici o ceaşcă spartă, nici un ciob de porţelan. „Ceva nu e bine", se gândi ea.

— Doamna detectiv Rizzoli?

Se întoarse şi văzu un tehnician criminalist stând în hol.

— Poliţistul de la intrare zice că e un tip afară care pretinde că vă

cunoaşte. Face un circ de toată frumuseţea ca să-l lase să intre. Vreţi să vedeţi ce-i cu el?

— Ştiu cine e, spuse ea. Mă duc să-l aduc înăuntru.

Korsak fuma o ţigară şi mergea înainte şi-napoi pe trotuar, atât de furios că era umilit şi redus la statutul de trecător civil, încât fumul părea să-i iasă şi pe urechi. O văzu şi-şi aruncă imediat chiştocul, strivindu-l apoi cu pantoful ca şi cum ar fi fost un gândac dezgustător.

— Mă scoţi afară acum, sau ce? zise el.

— Hei, îmi pare rău. Poliţistul n-a fost informat.

— Naiba să-l ia de începător. N-are nici un pic de respect.

— N-a ştiut, OK? A fost vina mea. Rizzoli ridică panglica galbenă şi Korsak se strecură pe sub ea. Hai să vezi asta.

La uşa de intrare, aşteptă până îşi puse acoperitorile de pantofi şi mănuşile de latex. Când încercă să stea în echilibru într-un picior, se clătină. Rizzoli îl prinse să nu cadă şi fu şocată să-i simtă miros de alcool în respiraţie. Îl sunase din maşină, şi îl găsise acasă într-o seară când nu era de serviciu. Acum regreta că-l anunţase. Era deja nervos şi arţăgos, dar nu putea să-i refuze intrarea fără să provoace o scenă zgomotoasă şi foarte publică. Nu putea decât să spere că era suficient de treaz să nu-i facă de ruşine pe amândoi.

— OK, zise el gâfâit. Arată-mi.

În living se uită fără comentariu la cadavrul lui Alexander Ghent, prăbuşit într-o băltoacă de sânge. Korsak avea cămaşa scoasă din pantaloni şi respira cu fornăitul adenoidal obişnuit. Rizzoli îi văzu pe Crowe şi pe Sleeper aruncându-le o privire şi-l văzu pe Crowe făcând o grimasă; dintr-odată se simţi furioasă pe Korsak pentru că apăruse în halul ăsta. Îl chemase pentru că fusese primul detectiv la locul crimei Yeager şi voise să afle ce impresie îi făcea şi cazul acesta. Şi în schimb avea de-a face cu un poliţist beat a cărui simplă prezenţă începea s-o umilească.

— S-ar putea să fie omul nostru, zise Korsak.

Crowe pufni.

— Nu mai spune, serios, Sherlock?

Korsak îşi întoarse ochii injectaţi spre Crowe.

— Tu eşti unul dintre băieţii ăia genii, nu? Ştie-tot.

— Nu e nevoie de un geniu să vadă ce avem aici.

— Ce crezi că avem?

— O repetiţie. Intrare forţată noaptea. Cei doi surprinşi în pat. Soţia răpită, soţul primeşte lovitura de graţie. Totul e aici.

— Şi atunci, unde e ceaşca de ceai?

Deşi era băut, Korsak reuşise să observe exact detaliul ce o deranjase şi pe Rizzoli.

— Nu e nici o ceaşcă, zise Crowe.

Korsak se uită la victima ce nu avea nimic în poală.

— A aşezat victima în poziţie. L-a rezemat de perete să se uite la spectacol, exact ca data trecută. Dar a uitat sistemul de alarmă. Ceaşca de ceai. Dacă o viola pe soţie, cum îl supraveghea pe soţ?

— Ghent e un tip slăbuţ. Nu era prea ameninţător. Şi-n plus de asta, era legat fedeleş. Cum să se ridice să-şi apere soţia?

— E diferit; asta-i tot ce-am spus.

Crowe ridică din umeri şi se întoarse cu spatele.

— Ei şi? Şi-a schimbat scenariul.

— Frumuşelul ăsta le ştie pe toate, nu-i aşa?

Se lăsă tăcerea. Chiar şi doctor Isles, care deseori avea pregătit un comentariu ironic, se uită doar, fără să spună nici un cuvânt, însă cu o expresie vag amuzată.

Crowe se întoarse şi îşi fixă privirea ca nişte raze laser pe Korsak. Dar cuvintele îi fură adresate lui Rizzoli.

— Doamnă detectiv, există vreun motiv pentru omul acesta să deranjeze scena crimei?

Rizzoli îl apucă pe Korsak de braţ. Era jilav şi moale şi mirosea a transpiraţie râncedă.

— N-am văzut încă dormitorul. Haide.

— Da, râse Crowe. Nu vrem să ratezi dormitorul.

Korsak se smuci de lângă ea şi făcu un pas spre Crowe.

— Am lucrat la criminalul ăsta mult înaintea ta, cretinule.

— Hai, Korsak, zise Rizzoli.

— ... urmărind fiecare nenorocită de pistă. Pe mine trebuia să mă fi chemat aici primul, pentru că eu îl ştiu acum. Îl pot mirosi.

— Oh. Asta mirosea? făcu Crowe.

— Hai *odată,* zise Rizzoli, pe punctul de a-şi pierde cumpătul.

Îi era frică de furia turbată ce ar fi explodat din ea dacă ar fi lăsat-o. Furie atât împotriva lui Korsak, cât şi a lui Crowe, pentru rivalitatea lor stupidă.

Barry Frost interveni cu abilitate şi eleganţă să potolească tensiunea. Instinctul lui Rizzoli era de obicei să se repeadă în orice altercaţie cu amândouă picioarele înainte, dar al lui Frost era să facă pe împăciuitorul. Era blestemul copilului de la mijloc, îi spusese el odată, cel care ştie că altfel faţa lui va încasa pumnii de la toţi cei implicaţi. Nici măcar nu încercă să-l calmeze pe Korsak, adresându-se în schimb lui Rizzoli:

— Trebuie să vezi ce-am găsit în dormitor. Asta leagă cele două cazuri.

Ieşi din living şi intră în alt hol, cu mers obişnuit şi hotărât ce spunea: „Dacă vrei să mergi unde e miezul acţiunii, hai după mine”.

După un moment, Korsak îl urmă.

În dormitor, Frost, Korsak şi Rizzoli se uitară la cearşafurile mototolite şi la aşternuturile aruncate la o parte. Pe covor erau două

dâre identice.

— Au fost târâţi din pat, zise Frost. Ca şi cei doi Yeager.

Dar Alexander Ghent era mai scund şi mult mai puţin musculos decât doctorul Yeager, şi suspectului îi va fi venit mult mai uşor să-l mute în hol şi să-l rezeme de perete. De asemenea, mai uşor să-l prindă de păr şi să-i dezvelească gâtul.

— E pe măsuţa de toaletă, zise Frost.

Era o pijama de mătase albastră de mărimea 34, împăturită frumos şi stropită cu sânge. Stilul de haine de noapte pe care o tânără le poartă să atragă un iubit sau să excite un soţ. Cu siguranţă Karenna Ghent nu-şi imaginase niciodată scena violentă în care această pijama va servi atât de recuzită, cât şi de costumaţie. Lângă ea erau două bilete de avion Delta Airline. Rizzoli se uită la ele şi văzu itinerarul, aranjat prin agenţia familiei Ghent.

— Trebuiau să zboare mâine, zise ea. Următoarea oprire era la Memphis.

— Ce păcat, zise Korsak. N-au mai apucat să vadă Graceland.

Rizzoli şi Korsak stăteau în maşina lui cu ferestrele deschise şi detectivul fumă o ţigară. Trăgea fumul adânc în piept, unde acesta îşi îndeplinea magia otrăvitoare în plămânii lui, şi apoi scotea un oftat satisfăcut. Părea mai calm, mai concentrat decât atunci când sosise, cu trei ore în urmă. Explozia de nicotină părea să-i fi ascuţit mintea. Sau probabil alcoolul i se epuizase în sfârşit din sânge.

— Te îndoieşti că ăsta e tipul nostru? o întrebă el.

— Nu.

— Crimescope-ul n-a găsit nici un pic de materie seminală.

— Poate a fost mai ordonat de data asta.

— Sau poate n-a violat-o, zise Korsak. Şi de aceea nici n-a avut nevoie de ceaşcă.

Enervată pe fumul lui, Rizzoli se întoarse cu faţa spre fereastra deschisă şi flutură din mână să limpezească aerul.

— Crima nu urmează un scenariu fix, afirmă ea. Fiecare victimă reacţionează diferit. E o piesă cu două personaje, Korsak. Criminalul şi victima. Oricare din ei poate influenţa rezultatul. Doctorul Yeager a fost un bărbat mult mai masiv decât Alex Ghent. Poate că suspectul nostru nu s-a simţit aşa de sigur pe el că-l va putea controla pe Yeager, aşa că a folosit ceaşca de ceai ca pe un semnal de alarmă. Iar cu Ghent n-a mai simţit nevoia să facă asta.

— Nu ştiu, zise Korsak scuturându-şi scrumul ţigării pe geam afară. E o chestie aşa de bizară, faza cu ceaşca de ceai. E o parte din semnătura lui. Nu e ceva ce ar lăsa pe dinafară.

— În rest totul a fost identic, îi atrase ea atenţia. Cuplu înstărit. Bărbatul legat şi poziţionat. Femeia dispărută.

Tăcură amândoi fiind copleşiţi de acelaşi gând deprimant: „Femeia. Ce i-a făcut Karennei Ghent?”

Rizzoli ştia deja răspunsul. Deşi chipul Karennei va apărea în curând pe ecranele televizoarelor din tot oraşul însoţit de un apel la ajutorul publicului, deşi Poliţia Boston se va chinui să urmărească fiecare indiciu primit la telefon de la oricine va pretinde că o văzuse pe femeia cu părul negru, Rizzoli ştia care va fi rezultatul. Îl putea simţi, ca pe o piatră rece în stomac. Karenna Ghent era moartă.

— Corpul lui Gail Yeager a fost lăsat în parc la două zile după dispariţia ei, zise Korsak. Şi acum a trecut – cât? Aproximativ douăzeci de ore de la atacul asupra acestui cuplu.

— Rezervaţia Stony Brook, spuse Rizzoli. Acolo o s-o ducă. O să aranjez să se întărească supravegherea. Îl vezi cumva pe Joey Valentine implicat în chestia asta? întrebă ea, aruncându-i o privire.

— Verific încă. Mi-a dat în sfârşit o probă de sânge. Trebuie să primesc rezultatele de ADN.

— Asta nu prea sună a om vinovat. Îl mai urmăreşti şi acum?

— L-am urmărit. Până a depus plângere că-l hărţuiesc.

— Şi? Îl hărţuiai?

Korsak râse, pufnind un val de fum.

— Orice bărbat adult care se excită pudrând femei moarte o să chelălăie ca o fetiţă, orice i-aş face.

— Şi exact cum chelălăie fetiţele? replică ea iritată. Cam aşa ca băieţii?

— Oh, Doamne. Nu mă lua cu feminismele astea tâmpite. Fiică-mea mă bate la cap cu astea totdeauna. Şi apoi îşi cheltuie toţi banii şi vine să se smiorcăie la şovinul de taică-său să-i dau bani. Hei, zise el îndreptându-se brusc. Uite cine a apărut.

Un Lincoln negru parcase într-un spaţiu de cealaltă parte a străzii. Rizzoli îl văzu pe Gabriel Dean ieşind din maşină, cu silueta atletică şi elegantă smulsă parcă din paginile revistei *GQ.* Se opri să se uite la faţada de cărămidă roşie a locuinţei. Apoi se apropie de poliţistul care păzea perimetrul şi-i arătă insigna.

Poliţistul îl lăsă să treacă de panglică.

— Ia uite la asta, zise Korsak. Ei, vezi, *asta* chiar că mă calcă pe nervi. Exact poliţistul ăla m-a făcut să stau afară până ai venit tu. Ca şi cum aş fi fost un derbedeu de pe stradă. Dar Dean, el nu trebuie decât să-şi fluture insigna magică şi să zică „nenorocit de agent federal” şi zici că e de aur. Pe el de ce naiba l-a lăsat să treacă?

— Poate pentru că s-a obosit să-şi bage cămaşa în pantaloni.

— Da, exact, parcă un costum fain m-ar schimba pe mine. E din cauza atitudinii lui. Uită-te la el. Zici că e regele lumii, naiba să-l ia.

Rizzoli îl privi pe Dean stând graţios în echilibru într-un picior ca să-şi pună acoperitorile de pantofi. Îşi vârî mâinile lungi în mănuşi, ca

un chirurg pregătindu-se de operaţie. Da, într-adevăr, era din cauza atitudinii lui. Korsak era ca un pugilist nervos care se aştepta ca lumea să-l ia la şuturi. Aşa că natural că asta se şi întâmpla.

— Cine l-a chemat aici? zise Korsak.

— Nu eu.

— Şi totuşi a apărut, ca din întâmplare.

— Întotdeauna face aşa. Cineva îl ţine la curent cu tot ce se întâmplă. Şi nu cineva din echipa mea. Cineva de mai sus.

Rizzoli se uită din nou la uşa din faţă. Dean intrase deja înăuntru şi Rizzoli şi-l imagină stând în living, studiind petele de sânge. Citindu-le aşa cum ai citi un raport de teren, stropii sclipitori detaşaţi de umanitatea provenienţei lor.

— Ştii, m-am gândit la asta, zise Korsak. Dean n-a apărut în peisaj până aproape trei zile după ce a fost atacată familia Yeager. Prima dată l-am văzut la Rezervaţia Stony Brook, când a fost găsit corpul doamnei Yeager. Nu-i aşa?

— Aşa e.

— De ce i-a trebuit aşa de mult timp? Zilele trecute, ne jucam cu ideea că a fost o execuţie. Că cei doi Yeager au intrat în cine ştie ce încurcătură. Dacă erau deja pe radarul FBI-ului – anchetaţi de exemplu, sau poate doar urmăriţi – s-ar crede că FBI-ul ar interveni în ancheta noastră în secunda când doctorul Yeager a fost omorât. Dar au aşteptat trei zile ca să se implice. Ce i-a atras până la urmă? Ce i-a făcut să fie aşa de interesaţi?

Rizzoli se uită la el.

— Ai completat un raport VICAP?

— Da. Mi-a trebuit o afurisită de oră să-l termin. O sută optzeci şi nouă de întrebări. Chestii bizare ca de exemplu: „A fost muşcată vreo parte din corp? Ce obiecte au fost introduse în care orificii?" Acum trebuie să fac un raport suplimentar pentru doamna Yeager.

— Ai cerut o evaluare de profil psihologic când ai trimis formularul?

— Nu. N-am văzut ce sens are să vină un tip de la FBI să-mi facă un profil pe care oricum îl ştiu dinainte. Mi-am făcut pur şi simplu datoria civică şi am trimis formularul VICAP.

VICAP, sau Programul de Arestare al Criminalilor Violenţi, era baza de date FBI asupra crimelor violente. Întocmirea acestei baze de date necesita cooperarea ofiţerilor de poliţie deseori epuizaţi şi hărţuiţi care, confruntaţi cu un chestionar atât de lung, deseori nici nu se mai oboseau cu el.

— Când ai trimis raportul? întrebă ea.

— Imediat după autopsia doctorului Yeager.

— Şi atunci a apărut Dean. A doua zi.

— Crezi că asta e? zise Korsak. Asta l-a adus?

— Poate raportul tău a pornit o alarmă.

— Dar ce anume le-a atras atenţia?

— Nu ştiu, zise ea, uitându-se la uşa pe care dispăruse Dean. Şi e foarte clar că el n-are de gând să ne spună.

UNSPREZECE

Jane Rizzoli nu era o fată interesată în muzică simfonică, întregul ei contact cu muzica era colecţia de CD-uri de muzică uşoară şi cei doi ani în care cântase la trompetă în generală, una din cele doar două fete care aleseseră acest instrument. Fusese atrasă de trompetă pentru că producea cel mai zgomotos şi mai neobrăzat sunet dintre toate, nu ca şuierăturile clarinetului sau ciripiturile fluierelor la care cântau celelalte fete. Nu, Rizzoli voia să fie auzită, aşa că stătea lângă băieţii din secţiunea trompetelor. Adora să audă explozia de sunet a notelor trompetei.

Din nefericire, multe dintre aceste note erau greşite.

După ce tatăl ei o exilase în curtea din spate pentru repetiţii şi apoi câinii vecinilor începură să urle nefericiţi de fiecare dată când repeta, se hotărî şi ea în cele din urmă să renunţe cu totul la acest instrument. Chiar şi ea recunoştea că simplul entuziasm şi plămânii puternici nu sunt suficienţi pentru a compensa o lipsă descurajatoare de talent.

De atunci, muzica nu însemnase nimic mai mult pentru ea decât sunetul slab din lifturi şi notele bas tunătoare ale maşinilor din trafic. Nu intrase în Symphony Hall de la colţul dintre Huntington şi Mass Avenue decât de două ori în viaţă, de amândouă dăţile ca elevă de liceu în excursii şcolare ca să audă repetiţiile Orchestrei Simfonice. În 1990 se adăugase aripa Cohen, o parte din Symphony Hall în care Rizzoli nu mai fusese niciodată. Când intră împreună cu Frost în aripa nouă, fu surprinsă de cât de modernă arăta – nu semăna deloc cu clădirea întunecoasă şi părăginită pe care şi-o amintea.

Îşi arătară insignele gardianului în vârstă de la intrare, care-şi îndreptă spinarea îndoită când văzu că cei doi vizitatori erau de la

Omucideri.

— În legătură cu soţii Ghent? întrebă el.

— Da, domnule, zise Rizzoli.

— Îngrozitor. Absolut îngrozitor. I-am văzut săptămâna trecută, imediat după ce au ajuns în oraş. Au trecut pe aici să vadă sala. Părea un cuplu de tineri atât de drăguţi, spuse el clătinând din cap.

— Eraţi de serviciu în noaptea când au dat spectacolul?

— Nu, doamnă. Eu lucrez numai în timpul zilei. Trebuie să plec la cinci ca să-mi iau soţia de la sanatoriu. Are nevoie de îngrijire constantă, ştiţi? Uită să oprească gazul la cuptor... Se opri brusc, înroşindu-se la faţă. Dar mă gândesc că voi n-aţi venit aici la pălăvrăgeală. Aţi venit să vorbiţi cu Evelyn?

— Da. Încotro e biroul ei?

— Nu e aici. Am văzut-o intrând în sala de concerte acum câteva minute.

— Are loc o repetiţie, sau ceva?

— Nu, doamnă. E sezonul liniştit. Orchestra e plecată în Tanglewood pe durata verii. Perioada asta a anului, nu avem decât spectacole oaspete.

— Deci putem intra pur şi simplu în sală?

— Doamnă, aveţi insigne de poliţie. După câte ştiu eu, puteţi intra oriunde.

Nu o văzură imediat pe Evelyn Petrakas. Când intră în auditoriul întunecos, Rizzoli nu văzu la început decât o mare de locuri goale, coborând înspre scena iluminată de reflectoare. Atraşi de lumină, începură să coboare pe coridor, podeaua de lemn scârţâindu-le sub paşi ca scândurile unei corăbii vechi. Ajunseseră deja la scenă când o voce le strigă de departe.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Mijindu-şi ochii din cauza strălucirii reflectoarelor, Rizzoli se întoarse spre rândurile din spate ale sălii.

— Doamna Petrakas?

— Da?

— Sunt detectiv Rizzoli. Acesta e detectiv Frost. Putem discuta pentru un moment?

— Sunt aici. În ultimul rând.

Urcară culoarul între scaune şi ajunseră la ea. Evelyn nu se ridică de pe scaun, rămânând ghemuită unde era, părând să se ascundă de lumină. Îşi înclină mohorâtă capul către cei doi detectivi când aceştia se aşezară pe două scaune lângă ea.

— Am vorbit deja cu un poliţist. Aseară, zise Evelyn.

— Detectivul Sleeper?

— Da. Cred că aşa îl chema. Un bărbat mai în vârstă, destul de simpatic. Ştiu că trebuia să aştept să mai vorbesc şi cu alţi detectivi,

dar a trebuit să plec. Pur şi simplu n-am mai putut sta în casa aceea...

Se uită la scenă, ca hipnotizată de un spectacol pe care numai ea îl putea vedea. Chiar şi în întunecimea din sală, Rizzoli văzu că avea un chip plăcut, de probabil patruzeci de ani, cu fire cărunte premature în părul negru.

— Am avut responsabilităţi aici, zise Evelyn. Toţi banii de pe bilete trebuiau restituiţi. Şi a început să apară şi presa. A trebuit să mă întorc să mă ocup de asta, spuse cu un râset obosit. Mereu sting incendii. Asta-i sarcina mea.

— Ce sarcini aveţi aici exact, doamnă Petrakas? întrebă Frost.

— Titlul meu oficial? zise ea ridicând din umeri. „Coordonator de program pentru artişti oaspeţi". Ceea ce înseamnă că încerc să-i menţin fericiţi şi sănătoşi cât timp sunt în Boston. E uluitor cât de neajutoraţi sunt unii dintre ei. Îşi petrec toată viaţa în săli de repetiţii şi studiouri. Lumea reală este un mister pentru ei. Aşa că le recomand unde să se cazeze. Aranjez să fie aşteptaţi la aeroport. Coşuri de fructe în cameră. Orice alte facilităţi în plus au nevoie. Îi ţin de mână.

— Când v-aţi întâlnit prima dată cu soţii Ghent? întrebă Rizzoli.

— A doua zi după ce au sosit în oraş. Am mers să-i iau de acasă. Nu puteau să ia un taxi pentru că violoncelul lui Alex nu ar fi încăput bine într-o maşină mică. Dar eu am o dubiţă cu bancheta din spate rabatabilă.

— I-aţi condus prin oraş cât timp au stat aici?

— Numai de la casă la Symphony Hall şi înapoi.

Rizzoli îşi aruncă o privire în carnet.

— Casa de pe Beacon Hill aparţine unui membru din consiliul de administraţie al Simfoniei. Un anume Christopher Harm. Deseori invită muzicieni să stea acolo?

— Pe perioada verii, când e în Europa. E mult mai frumos decât la hotel. Domnul Harm are încredere în muzicienii de muzică clasică. Ştie că aceştia o să aibă grijă de casă.

— S-a plâns vreodată vreun oaspete în casa domnului Harm de probleme cât a stat acolo?

— Probleme?

— Intruşi. Spărgători. Ceva care să-i neliniştească.

Evelyn clătină din cap.

— E Beacon Hill, doamnă detectiv. Nu se poate pretinde un cartier mai bun. Ştiu că lui Alex şi Karennei le-a plăcut foarte mult acolo.

— Când i-aţi văzut ultima dată?

Evelyn înghiţi.

— Aseară, răspunse apoi, încet. Când l-am găsit pe Alex...

— M-am referit la ultima dată când i-aţi văzut în viaţă, doamnă Petrakas.

— Oh, zise Evelyn cu un râset jenat. Bineînţeles că la asta v-aţi referit. Îmi cer scuze; nu mai gândesc bine. E aşa de greu să mă concentrez. Nici nu ştiu de ce m-am mai obosit să vin la serviciu azi, continuă, clătinând din cap. Mi s-a părut pur şi simplu că trebuie să fac asta.

— Ultima dată când i-aţi văzut? o îndemnă Rizzoli.

De data asta Evelyn răspunse mai sigură pe ea:

— Cu o noapte înainte. După spectacol, i-am dus cu maşina înapoi la Beacon Hill. Era aproximativ ora unsprezece.

— Pur şi simplu i-aţi lăsat acolo? Sau aţi intrat cu ei înăuntru?

— I-am lăsat exact în faţa casei.

— I-aţi văzut intrând efectiv în casă?

— Da.

— Deci nu v-au invitat înăuntru?

— Cred că erau destul de obosiţi. Şi se simţeau cam deprimaţi.

— De ce?

— După toate aşteptările pe care şi le făcuseră că vin la Boston, n-a fost un public chiar atât de numeros pe cât se aşteptaseră. Şi ăsta se presupune că e oraşul muzicii. Dacă nu am putut atrage mai mulţi oameni aici, atunci ce speranţe puteau avea pentru Detroit sau Memphis? Evelyn se uită nefericită spre scenă. Noi suntem dinozaurii. Aşa a zis Karenna, în maşină. Cine mai apreciază muzica clasică în ziua de azi? Majoritatea tinerilor preferă să se uite mai degrabă la videoclipuri muzicale. Oameni care se fâţâie cu inele de metal vârâte în faţă. Nu mai e vorba decât de sex, sclipici şi costume cretine. Şi de ce trebuie cântăreţul acela – cum Dumnezeu îl cheamă? – să-şi scoată limba din gură? Ce are asta a face cu muzica?

— Absolut nimic, încuviinţă Frost, aprobând imediat subiectul. Ştiţi, doamnă Petrakas, eu şi soţia mea am avut chiar această conversaţie zilele trecute. Alice pur şi simplu adoră muzica clasică. În fiecare an cumpărăm abonamente de sezon la simfonie.

Evelyn îi oferi un zâmbet trist.

— Atunci mă tem că şi dumneavoastră sunteţi dinozauri.

Când se ridicară să plece, Rizzoli observă un program tipărit pe hârtie lucioasă pe scaunul din faţa ei. Se întinse să-l ia.

— Şi familia Ghent e trecută aici? întrebă ea.

— Întoarceţi la pagina cinci, zise Evelyn. Acolo. Aceea e fotografia lor de publicitate.

Era o fotografie cu doi oameni îndrăgostiţi.

Karenna, subţire şi elegantă într-o rochie neagră de seară, se uita în sus în ochii zâmbitori ai soţului ei. Avea chipul luminos şi părul negru ca de spaniolă. Alexander se uita în jos la ea cu un zâmbet băieţesc, cu o şuviţă de păr blond căzându-i în ochi.

— Erau frumoşi, nu-i aşa? zise Evelyn încet. Ce ciudat e. N-am

apucat să stau pur şi simplu să vorbesc cu ei cu adevărat. Dar le-am cunoscut muzica. Le-am ascultat înregistrările. I-am privit în spectacol, pe scenă. Îţi poţi da seama de multe ascultându-le muzica. Şi ceea ce-mi amintesc cel mai bine e cu câtă tandreţe cântau. Cred că ăsta e cuvântul ce-i descrie cel mai bine. Erau oameni atât de tandri.

Rizzoli se uită la scenă şi şi-i imaginã pe Alexander şi pe Karenna în noaptea ultimului lor spectacol. Părul ei negru şi lucios sub luminile scenei, violoncelul lui sclipitor. Şi muzica lor, ca vocile a doi îndrăgostiţi cântându-şi unul altuia.

— În noaptea spectacolului, zise Frost. Aţi zis că a fost un public dezamăgitor de mic.

— Da.

— Cam cât de mic?

— Cred că am vândut în jur de patru sute cincizeci de bilete.

Patru sute cincizeci de perechi de ochi, se gândi Rizzoli, toţi concentraţi asupra scenei, unde un cuplu de îndrăgostiţi era încununat de lumină. Ce sentimente inspiraseră publicului cei doi Ghent? Plăcerea muzicii interpretată bine? Bucuria de a privi doi tineri îndrăgostiţi? Sau apăruseră şi alte sentimente, mai întunecate, în inima cuiva care stătea chiar în această sală? Foame. Invidie. Amărăciunea de a dori proprietatea altuia.

Se uită din nou la fotografia soţilor Ghent.

„Oare frumuseţea ei ţi-a atras atenţia? Sau faptul că erau îndrăgostiţi?”

Bău cafeaua neagră şi se uită fix la morţii adunaţi pe biroul ei. Richard şi Gail Yeager. Doamna rahitică. Alexander Ghent. Bărbatul din avion care, deşi nu mai era considerat victimă a unei crime, era încă o povară în mintea ei. Morţii erau întotdeauna aşa pentru ea. Un şir nesfârşit de cadavre, fiecare pretinzându-i atenţia, fiecare cu propria poveste de groază, dacă Rizzoli ar săpa doar suficient de adânc să dezvelească oasele poveştii lor. Săpa de atât de mult timp, încât toţi morţii pe care-i ştia începeau să se amestece laolaltă ca scheletele încâlcite dintr-un mormânt comun.

Când primi un mesaj de la laborator pentru rezultatele de ADN, fu uşurată pentru această evadare, chiar şi momentană, din faţa teancului acuzator de dosare. Se ridică de la birou şi se îndreptă spre coridorul ce ducea în aripa de sud a clădirii.

Laboratorul de ADN era în S253 şi criminalistul care o sunase era Walter De Groot, un olandez blond cu o faţă palidă ca a omului de pe lună. De obicei se strâmba când o vedea, pentru că vizitele ei aveau aproape întotdeauna scopul de a-l îndemna sau sâcâi, orice numai să obţină mai repede un profil ADN. Astăzi însă, îi oferi un zâmbet larg.

— Am developat o autorad, zise el. Am agăţat-o acolo.

O autorad, sau autoradiogramă, era un film de raze X ce captura structura fragmentelor de ADN. De Groot luă filmul de pe sârma unde stătea la uscat şi îl prinse cu o clamă în faţa reflectorului. De sus până jos apărură şiruri paralele de pete negre.

— Aici se vede profilul NVRT, zise el. Asta e prescurtarea de la „numere variabile de repetări în tandem". Am extras ADN-ul din diferitele surse pe care mi le-aţi oferit şi am izolat fragmentele cu locurile respective pe care le comparăm. Acestea nu sunt cu adevărat gene, ci secţiuni de fire de ADN ce se repetă fără scop clar. Astea formează marcatori buni de identificare.

— Deci ce sunt aceste dungi diferite? La ce corespund?

— Primele două şiruri, începând de la stânga, sunt controalele. Numărul unu e o scară ADN standard, ca să ne ajute să estimăm poziţiile relative ale diferitelor mostre. Şirul al doilea e o linie standard de celule, folosite şi ele pentru control. Liniile trei, patru şi cinci sunt linii de evidenţiere, luate de la origini cunoscute.

— Ce origini?

— Şirul trei este suspectul Joey Valentine. Şirul patru e doctorul Yeager. Şirul cinci e doamna Yeager.

Privirea lui Rizzoli zăbovi asupra şirului cinci. Încercă să cuprindă în minte conceptul că aceasta făcea parte din schiţa prin care se crease Gail Yeager. Că o fiinţă omenească unică, de la nuanţa precisă de blond a părului până la sunetul râsului ei, putea fi distilată în acest lanţ de dungi negre. Nu văzu nici o urmă de umanitate în această autorad, nimic din femeia care-şi iubise soţul şi-şi jelise mama. „Asta e tot ce suntem? Un şirag de chimicale? Unde se ascunde sufletul în această spirală dublă?"

Privirea i se mută la ultimele două şiruri.

— Şi ultimele? întrebă ea.

— Acestea sunt cele neidentificate. Şirul şase e din pata seminală de pe covorul din casa Yeager. Şirul şapte e materia seminală proaspătă prelevată din vaginul lui Gail Yeager.

— Astea două din urmă par să se potrivească.

— Corect. Amândouă probele neidentificate de ADN provin de la acelaşi bărbat. Şi, după cum observi, nu de la doctorul Yeager sau domnul Valentine. Prin asta, domnul Valentine e eliminat în mod efectiv ca sursa materiei seminale.

Rizzoli se uită lung la cele două şiruri neidentificate. Amprenta genetică a unui monstru.

— Ăsta vă e criminalul, zise De Groot.

— Ai sunat la CODIS? E vreo şansă să-i convingem să se mişte puţin mai repede cu verificarea de date?

CODIS era banca naţională de date ADN. Avea înregistrarea profilelor genetice a mii de infractori condamnaţi, şi de asemenea

profilele neidentificate găsite la locul crimelor din întreaga ţară.

— De fapt, ăsta e motivul pentru care te-am sunat. Le-am trimis ADN-ul din pata de pe covor săptămâna trecută.

Rizzoli oftă.

— Ceea ce înseamnă că o să primim un rezultat într-un an sau aşa ceva.

— Nu. Tocmai m-a sunat agentul Dean. ADN-ul subiectului nostru nu e în CODIS.

Rizzoli se uită surprinsă la el.

— Agentul Dean ţi-a dat vestea asta?

— Probabil a mers cu biciul la ei sau ceva în genul ăsta. De când sunt eu aici, încă n-am primit rezultatele unei verificări CODIS atât de repede.

— Ai confirmat rezultatul direct cu CODIS?

De Groot se încruntă.

— Păi, nu. Am presupus că agentul Dean ştie...

— Te rog, sună-i. Vreau să-mi confirme.

— Există vreo... ăă... bănuială că Dean nu e de încredere?

— Hai mai bine să fim siguri, OK? zise ea uitându-se din nou la autorad. Dacă e adevărat că amicul nostru nu e în CODIS...

— Atunci aveţi pe cap un jucător nou. Sau cineva care a reuşit să rămână invizibil faţă de sistem.

Rizzoli se uită frustrată la şirul de dungi negre. „Îi avem ADN-ul, se gândi ea. Îi avem profilul genetic. Şi tot nu-i ştim numele."

Rizzoli puse un CD în aparat şi se scufundă în canapea, ştergându-şi cu prosopul părul ud. Acordurile bogate ale unui solo de violoncel se scurseră din difuzoare ca ciocolata topită. Deşi nu era fană a muzicii clasice, îşi cumpărase un CD cu o înregistrare mai veche a lui Alex Ghent de la magazinul de suvenire de la Symphony Hall. Dacă voia să se familiarizeze cu fiecare aspect al morţii lui, atunci ar trebui să ştie ceva şi despre viaţa lui. Şi mare parte din viaţa lui era muzica.

Arcuşul lui Ghent alunecă peste strunele violoncelului, iar melodia *Suitei nr. 1 în G major* a lui Bach urca şi cobora asemenea valurilor oceanului. Fusese înregistrată când nu avea decât optsprezece ani. Stând în studio, cu degetele acoperite de carne caldă, apăsase coardele, strânsese arcuşul. Aceleaşi degete erau acum albe şi reci în frigiderul de la morgă, cu muzica amuţită. Rizzoli asistase la autopsia lui în acea dimineaţă şi-i observase degetele lungi şi fine, şi le imaginase zburând în sus şi-n jos pe gâtul violoncelului. Părea un miracol că mâinile omeneşti se puteau uni cu simplu lemn şi coarde pentru a produce sunete atât de bogate.

Luă carcasa CD-ului şi-i studie fotografia, făcută când era încă doar un băiat. Stătea cu privirea în jos, cu braţul stâng drapat peste

instrument, îmbrăţişându-i curbele, aşa cum într-o zi o va îmbrăţişa pe soţia lui Karenna. Rizzoli căutase un CD cu amândoi, însă toate înregistrările lor comune se vânduseră la magazinul de suvenire. Numai al lui Alexander mai era în stoc. Violoncelul singuratic, chemându-şi perechea. Şi unde era acum perechea sa? Vie şi în chinuri, înfruntând groaza ultimă a morţii? Sau dincolo de durere şi deja în primele stadii de descompunere?

Sună telefonul. Opri CD-playerul şi ridică receptorul.

— Eşti acasă, zise Korsak.

— Am venit să fac un duş.

— Te-am sunat acum câteva minute. N-ai răspuns.

— Înseamnă că n-am auzit telefonul. Ce s-a întâmplat?

— Asta vreau să ştiu şi eu.

— Dacă apare ceva, pe tine te sun primul.

— Mda. Aşa cum m-ai sunat măcar *o dată* azi? A trebuit să aud de ADN-ul lui Joey Valentine de la tipul de la laborator.

— N-am apucat să-ţi spun. M-am învârtit toată ziua în toate direcţiile.

— Ţine minte că eu sunt cel care te-a chemat prima dată în cazul ăsta.

— N-am uitat.

— Ştii, zise Korsak. Deja au trecut cincizeci de ore de când a luat-o.

„Şi Karenna Ghent era probabil moartă de două zile", se gândi ea. Dar moartea nu era o piedică pentru ucigaşul ei. Nu făcea decât să-i mărească apetitul. Se va uita la cadavrul ei şi nu va vedea decât un obiect al dorinţei. Cineva pe care să o controleze. Ea nu-i mai opunea nici o rezistenţă. Era carne rece, pasivă, supunându-se oricărei înjosiri. Era amanta perfectă.

CD-ul se auzea în continuare încet, violoncelul lui Alexander ţesându-şi farmecul dezolat. Rizzoli ştia unde ducea această conversaţie, ştia ce voia Korsak. Şi nu ştia cum să-l refuze. Se ridică de pe canapea şi opri CD-ul. Chiar şi în tăcerea de acum acordurile violoncelului păreau să zăbovească.

— Dacă se poartă ca data trecută, o s-o arunce în noaptea asta, zise Korsak.

— O să fim pregătiţi.

— Deci, fac şi eu parte din echipă, sau nu?

— Avem deja echipajele de urmărire.

— Pe mine nu mă aveţi. Nu vă strică un om în plus.

— Deja am alocat poziţiile. Ascultă, te sun imediat ce...

— La naiba cu „sunatul"! Fir-ar să fie! N-o să stau lângă telefon ca o afurisită de fată bătrână care nu dansează cu nimeni la bal. Îl ştiu pe tipul ăsta dinaintea ta, dinaintea oricui. Tu cum te-ai simţi, dacă

cineva s-ar băga în jocul tău? Să te lase afară chiar la momentul când îl arestează? Ia gândeşte-te la asta!

Ştia. Îi înţelegea furia ce-l cuprinsese. O înţelegea mai bine ca oricine, căci i se întâmplase şi ei. Şi ea fusese dată la o parte şi privise plină de amărăciune de pe margine cum alţii se duceau să-şi asume meritul pentru victoria ei.

Se uită la ceas.

— Eu plec chiar acum. Dacă vrei să vii cu mine, va trebui să ne întâlnim acolo.

— Care e poziţia ta?

— Zona de parcare vizavi de Smith Playground. Ne întâlnim lângă terenul de golf.

— O să fiu acolo.

DOISPREZECE

La ora două noaptea, în Rezervaţia Stony Brook aerul era mâlos şi dens ca o supă. Rizzoli şi Korsak stăteau în maşina ei parcată, foarte aproape de un tufăriş des. Din poziţia lor puteau observa toate maşinile ce intrau în Stony Brook dinspre est. Alte vehicule de supraveghere erau staţionate de-a lungul aleii Enneking, drumul principal ce trecea şerpuind prin rezervaţie. Orice vehicul ce oprea într-una dintre parcările murdare din parc putea fi înconjurat rapid din toate direcţiile de vehicule convergente. Era o capcană ca o gură de sac, din care nu putea să scape nici o maşină.

Rizzoli transpirase în vesta de pe ea. Deschise geamul maşinii şi inspiră mirosul frunzelor în descompunere şi al solului umed. Mirosuri de pădure.

— Hei, vezi că laşi să intre ţânţari, se plânse Korsak.

— Am nevoie de aer curat. Miroase a ţigări aici.

— N-am aprins decât una. Eu nu simt nici un miros.

— Fumătorii nu simt niciodată mirosul.

Korsak se uită la ea.

— Doamne, toată noaptea te-ai răţoit la mine. Dacă ai o problemă

cu mine, cred că ar trebui să vorbim despre asta.

Rizzoli se uită afară pe geam la strada ce era în continuare întunecată şi pustie.

— Nu e din cauza ta, zise ea.

— Cine atunci?

Când nu-i răspunse, Korsak scoase brusc un sunet de înţelegere.

— Oh, iarăşi Dean. Ce-a mai făcut acum?

— Acum câteva zile, i-a făcut o plângere lui Marquette în legătură cu mine.

— Ce i-a spus?

— Că nu sunt persoana potrivită pentru treaba asta. Că poate am nevoie de consiliere pentru *probleme nerezolvate*.

— Vorbea despre Chirurg?

— Tu ce crezi?

— Ce măgar!

— Şi azi, aflu că primeşte instantaneu rezultate de la CODIS. Nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Şi Dean ăsta nu trebuie decât să plesnească din degete şi toţi sar să-i îndeplinească porunca. Pur şi simplu vreau să ştiu ce caută aici.

— Ei vezi, asta-i chestia cu federalii. Ştii cum se spune că informaţia e putere? Ei bine, ei ascund informaţiile pentru că este un joc de mascul puternic pentru ei. Eu şi cu tine, noi nu suntem decât pioni pentru Măria Sa domnul James afurisitul de Bond.

— Cred că-l confunzi cu CIA.

— CIA, FBI, zise el ridicând din umeri. Agenţiile astea cu nume alfabetice nu se preocupă decât de secrete.

Se auzi un scârţâit în radio.

— Postul trei. Avem un vechiul, sedan model nou, în direcţia sud pe Enneking Parkway.

Rizzoli se încordă, aşteptând raportul celei de-a două echipe.

— Postul doi, auziră ei vocea lui Frost, din următoarea echipă. Îl vedem. Se duce în continuare spre sud. Nu pare să încetinească.

Câteva secunde mai târziu, auziră raportul echipei trei.

— Post cinci. Tocmai a trecut de intersecţia de pe Bald Knob Road. Iese afară din parc.

„Nu e amicul nostru.” Chiar şi la ora aceasta târzie din noapte, se circulă mult pe Enneking Parkway. Deja pierduseră şirul vehiculelor pe care le urmăriseră trecând prin rezervaţie. Prea multe alarme false întrerupând intervale lungi de plictiseală îi epuizaseră adrenalina, şi acum aluneca rapid într-o toropeală provocată de lipsă de somn.

Se rezemă de spătarul scaunului cu un oftat dezamăgit. Prin parbriz se vedea întunecimea pădurii, iluminată doar de scânteierea ocazională a unui licurici.

— Hai odată, nemernic nenorocit, murmură ea. Hai la mama...

— Vrei nişte cafea? întrebă Korsak.

— Mersi.

Îi turnă o ceaşcă din termosul lui şi i-o dădu. Cafeaua era neagră, amară şi absolut dezgustătoare, dar o bău şi aşa.

— Am făcut-o supertare în seara asta, zise el. Am pus două linguri de Folgers, nu numai una. E aşa de tare, că-ţi creşte păr pe piept.

— Da, exact ce am nevoie acum.

— Mă gândeam că, dacă beau destulă, poate o parte din părul ăla îmi va migra înapoi pe cap.

Rizzoli se uită înspre pădure, unde întunericul ascundea frunze putrede şi animale la pândă. Animale cu dinţi. Îşi aminti de rămăşiţele roase ale Doamnei Rahitice şi se gândi la ratoni mestecând coaste şi câini rostogolind capete ca pe nişte mingi, şi viziunile imaginate printre copaci nu semănau câtuşi de puţin cu Bambi.

— Nici măcar nu mai pot vorbi de Hoyt, zise ea. Nu pot să-l menţionez fără ca oamenii să se uite la mine cu *milă*. Ieri, am încercat să subliniez paralele între Chirurg şi băiatul cel nou şi l-am văzut pe Dean cum se gândea: „Şi acum e tot cu Chirurgul în minte". Se gândeşte că sunt obsedată. Poate că sunt, oftă ea. Poate aşa o să fiu întotdeauna. O să merg la orice crimă şi n-o să văd decât semnătura lui. Fiecare infractor nu va avea decât faţa lui.

Se uitară amândoi la radioul ce transmitea un mesaj de la dispecerat.

— Am primit o cerere pentru o verificare de perimetru la cimitirul Fairview. Este vreun echipaj în zonă?

Nu răspunse nimeni.

Dispeceratul repetă cererea.

— Am primit un apel să verificăm cimitirul Fairview. Posibilă intrare neautorizată. Echipajul doisprezece, mai sunteţi în zonă?

— Aici echipajul doisprezece. Noi suntem la 10-40 pe River Street. E un cod unu. Nu putem răspunde.

— Recepţionat. Echipaj cincisprezece? Ce 10-10 aveţi?

— Echipaj cincisprezece. West Roxbury. Încă suntem la Missile, şase. Oamenii ăştia nu vor să se calmeze. Estimăm încă cel puţin o jumătate de oră, o oră, până putem să mergem la Fairview.

— Alte echipaje? zise dispecera, cercetând undele radio să găsească o maşină de patrulă disponibilă.

Într-o seară caldă de sâmbătă, o verificare de rutină la un cimitir nu era un apel de mare prioritate. Morţilor nu le mai pasă de perechile de îndrăgostiţi sau de vandalii adolescenţi. Cei vii necesită atenţia principală a unui poliţist.

Tăcerea radio fu întreruptă de un membru al echipei de urmărire a lui Rizzoli.

— Aici e echipajul cinci. Suntem pe Enneking Parkway. Cimitirul

Fairview e aproape de noi...

Rizzoli înşfacă microfonul şi apăsă cu forţă pe butonul de transmisie.

— Echipaj cinci, aici echipaj unu, interveni ea. Nu vă abandonaţi poziţia. Aţi înţeles?

— Avem cinci vehicule în urmărirea asta...

— Cimitirul *nu* e prioritatea noastră.

— Echipaj unu, zise dispecera. Toate echipajele sunt angajate în momentul acesta. Nu e posibil să eliberezi unul?

— Nu. Vreau ca toată echipa să-şi menţină poziţia. Ai auzit, echipaj cinci?

— 10-4. Menţinem poziţia. Dispecer, nu putem răspunde la verificarea perimetrului.

Rizzoli scoase un oftat. S-ar putea să apară plângeri din cauza asta dimineaţa, dar nu avea de gând să trimită nici măcar un vehicul din echipa de supraveghere, şi mai ales nu pentru un apel atât de neînsemnat.

— Nu suntem copleşiţi de activitate aici, zise Korsak.

— Când o să se întâmple, o să fie rapid. Nu am de gând să las ceva să strice chestia asta.

— Îţi aduci aminte ce vorbeam mai înainte? Despre faptul că eşti obsedată?

— Nu începe acum şi tu.

— Nu, n-am de gând, nu te speria. Nu e nevoie să sari pe mine.

Deschise uşa cu violenţă.

— Unde te duci?

— Să mă uşurez. Trebuie să-ţi cer permisiunea?

— Am întrebat numai.

— Cafeaua asta trece direct afară prin mine.

— Nu-i de mirare. Cafeaua ta ar arde o gaură şi prin fier forjat.

Korsak ieşi din maşină şi se duse între copaci, cu mâna deja la şliţul pantalonilor. Nu se obosi să se ducă în spatele unui copac, ci rămase pur şi simplu acolo, urinând în tufişuri. Rizzoli nu avea chef să vadă aşa ceva, aşa că îşi întoarse privirea. În fiecare clasă era un copil care făcea lucruri scârboase, şi Korsak era exact aşa – băiatul care-şi vâra fără jenă degetul în nas, care râgâia cu entuziasm şi-şi purta prânzul pe reverul cămăşii. Băiatul cu mâinile jilave şi durdulii pe care evitai să le atingi cu orice preţ, pentru că erai sigur c-o să iei ceva de la el. Îi era în acelaşi timp silă şi milă de el. Se uită la cafeaua pe care i-o turnase şi aruncă ce mai rămăsese din ea afară pe geam.

Din radio izbucni o nouă explozie de cuvinte, făcând-o să tresară.

— Un vehicul din direcţia est vine pe Dedham Parkway. Pare să fie un taxi galben.

Rizzoli răspunse:

— Un taxi la trei dimineaţa?

— Asta se vede.

— Unde merge?

— Tocmai a luat curba spre nord pe Enneking.

— Echipaj doi? zise Rizzoli, apelând următorul echipaj de pe rută.

— Echipaj doi, răspunse Frost. Da, îl vedem. Tocmai a trecut pe lângă noi... Urmă un moment de linişte, şi apoi cu încordare bruscă: încetineşte...

— Ce face?

— Pune frână. E pe punctul de a trage pe dreapta...

— Locaţia? se răsti Rizzoli.

— Zona de parcare cu pământ. Tocmai a intrat în parcare!

„El e."

— Korsak, a început! şuieră ea pe geam.

Îşi puse comunicatorul personal şi îşi aranjă receptorul la ureche, cu fiecare nerv din corp vibrându-i de încordare.

Korsak îşi închise fermoarul şi se repezi înapoi la maşină.

— Ce-i? Ce e?

— Un vehicul a oprit pe Enneking – echipaj doi, ce face?

— Stă pur şi simplu acolo. Are farurile stinse.

Rizzoli se aplecă în faţă, apăsându-şi concentrată receptorul la ureche. Secundele trecură una după alta, fără nici o transmisie, toţi aşteptând mişcarea următoare a suspectului.

„Verifică zona. Se asigură că nu e riscant să înceapă."

— Tu hotărăşti, Rizzoli, zise Frost. Facem o mişcare?

Rizzoli ezită, cântărindu-şi opţiunile. Îi era frică să nu dezvăluie capcana prea repede.

— Stai puţin, reluă Frost. Şi-a aprins din nou farurile. Oh, la naiba, dă înapoi. S-a răzgândit.

— V-a văzut? Frost, v-a văzut?

— Nu ştiu! A dat în marşarier pe Enneking. Se îndreaptă spre nord...

— L-am speriat!

În acea fracţiune de secundă, singura decizie posibilă îi apăru limpede ca lumina zilei. Strigă în microfon:

— Toate echipajele, porniţi! *Acum!* Acum! Prinde-ţi-l *acum!*

Porni maşina, băgând în viteză cu violenţă. Roţile se răsuciră lăsând o urmă adâncă în pământul moale şi covorul de frunze, iar crengile biciuiră parbrizul. Auzi transmisiunile rapide ca nişte rafale ale echipei şi vuietul îndepărtat al mai multor sirene.

— Echipaj trei. Am blocat Enneking nord...

— Echipaj doi. Suntem în urmărire...

— Vehiculul se apropie! Frânează...

— Încercuiţi-l! Încercuiţi-l!

— Nu-l confruntaţi fără întăriri! ordonă Rizzoli. Aşteptaţi întăriri!

— Am înţeles. Vehiculul s-a oprit. Ne menţinem poziţia.

Pe când ajunse Rizzoli şi-şi opri maşina cu scrâşnet de roţi, Enneking Parkway era un nod de maşini de patrulă şi lumini albastre pulsânde. Pentru o clipă, Rizzoli fu orbită când ieşi din maşină. Fluxul de adrenalină îi făcuse pe toţi să se manifeste ca şi cuprinşi de febră, se auzea în vocile lor, tensiunea vibrândă a bărbaţilor aflaţi pe punctul de a comite acte de violenţă.

Frost deschise cu forţă uşa maşinii suspectului şi cel puţin şase arme fură ţintite la capul şoferului. Taximetristul clipea dezorientat, cu luminile albastre pulsându-i pe faţă.

— Coboară din vehicul, ordonă Frost.

— Ce... Ce-am făcut?

— *Coboară din vehicul!*

În această-seară înecată în adrenalină, chiar şi Barry Frost se transformase într-o persoană înfricoşătoare.

Taximetristul coborî încet, ţinându-şi mâinile ridicate sus. În clipa când atinse pământul cu amândouă picioarele, fu răsucit şi îmbrâncit cu faţa în jos pe capota maşinii.

— Ce-am *făcut?* strigă el, în timp ce Frost îl percheziţionă.

— Cum te numeşti? întrebă Rizzoli.

— Nu ştiu despre ce e vorba aici...

— *Numele!*

— Wilensky, zise el hohotind. Vernon Wilensky...

— Se verifică, zise Frost, citind actul de identitate al taximetristului. Vernon Wilensky, bărbat alb, născut în 1955.

— Se potriveşte şi cu permisul maşinii, zise Korsak, care se aplecase în taxi să verifice legitimaţia prinsă cu o clamă de vizor.

Rizzoli îşi ridică privirea, îngustându-şi ochii în faţa farurilor maşinii ce se apropia. Chiar şi la trei noaptea era încă trafic pe alee şi având în vedere că drumul era acum blocat de maşinile poliţiei, în curând vor avea şiruri de maşini în ambele direcţii.

Se concentră din nou asupra taximetristului. Înşfăcându-l de cămaşă, îl întoarse spre ea şi-i vârî lumina lanternei în ochi.

Văzu un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr blond rar şi vâlvoi, cu pielea pământie în raza aspră a lanternei. Nu aceasta era faţa pe care şi-o imaginase la suspectul lor. Privise în ochi răul de mai multe ori decât voia să-şi amintească şi păstra în memorie toate chipurile ce aparţineau monştrilor întâlniţi în cariera sa. Bărbatul acesta speriat nu făcea parte din acea galerie.

— Ce faceţi aici, domnule Wilensky? întrebă ea.

— Am venit să... am venit să iau un client.

— Ce client?

— Un individ, a sunat după taxi. A zis că a rămas fără benzină pe Enneking Parkway.

— Unde e?

— Nu ştiu! Am oprit unde mi-a zis că o să aştepte, şi nu era acolo. Vă rog, e o greşeală. Sunaţi la centralista de la noi! O să vedeţi că aşa a fost!

Rizzoli îi zise lui Frost:

— Deschide portbagajul!

Se duse să vadă şi ea ce era în portbagaj, cu senzaţia de rău crescându-i în stomac. Ţinu de capota portbagajului cu o mână şi cu cealaltă lumină interiorul cu lanterna Maglite. Aproape cinci secunde întregi se uită în portbagajul gol, iar senzaţia de rău ajunsese la stadiul de greaţă propriu-zisă. Îşi puse mănuşi. Îşi simţi faţa înroşindu-se inflamată şi pieptul apăsat de disperare, trase de carpeta cenuşie ce căptuşea portbagajul. Văzu o anvelopă de rezervă, un cric şi câteva unelte, începu să tragă cu forţă de carpetă, dezlipind-o şi mai tare, focalizându-şi furia pe dezvelirea fiecărui centimetru de portbagaj, expunând luminii lanternei fiecare colţişor ascuns. Era ca o femeie nebună, scormonind disperată după firimiturile propriei mântuiri. Când nu mai avu ce smulge şi portbagajul era expus până la carcasa goală de metal, Rizzoli rămase uitându-se în gol, refuzând să accepte evidenţa. Dovada de netăgăduit că greşise.

„O înscenare. A fost doar o înscenare, menită să ne distragă atenţia. Dar de la ce?”

Răspunsul îi veni cu viteză ameţitoare. Din toate radiourile erupse acelaşi apel.

— 10-54, 10-54, cimitirul Fairview. Toate unităţile, 10-54, cimitirul Fairview.

Frost îi întâlni privirea, amândoi dându-şi seama în secunda aceea de aceeaşi idee îngrozitoare. 10-54. Omucidere.

— Stai lângă taxi! îi ordonă lui Frost.

O luă apoi la goană înspre maşina ei. În învălmăşeala de vehicule, al ei era cel mai uşor de extras, cel mai rapid de întors. Se repezi să urce la volan şi în timp ce învârtea cheia de contact, îşi înjura în gând propria prostie.

— Hei! Hei! strigă Korsak.

Acesta alergă pe lângă maşină, bătând cu pumnul în geam.

Rizzoli frână doar pentru câteva clipe, destul cât să-l lase să urce în maşină şi să trântească uşa. Apoi apăsă pedala de acceleraţie până la podea, făcându-l să se izbească cu spatele de scaun.

— Ce naiba, voiai să mă laşi acolo? urlă el.

— Pune-ţi centura.

— N-am venit numai să mă ţin aiurea după voi.

— *Pune-ţi centura!*

Korsak îşi trase centura peste umăr şi o închise. Chiar şi cu vocile învălmăşite şi stridente de la radio, Rizzoli îi auzea respiraţia greoaie, umedă, cu horcăieli pline de mucozităţi.

— Echipaj unu, răspundem la 10-54, zise ea către dispecerat.

— Ce 10-10 aveţi?

— Enneking Parkway, tocmai am trecut de intersecţia cu Turtle Pond. Estimez că ajungem în mai puţin de un minut.

— O să fiţi primii la faţa locului.

— Situaţia?

— Nu sunt alte informaţii. Pregătiţi-vă pentru 10-58.

Înarmat şi probabil periculos.

Piciorul lui Rizzoli era ca de plumb pe pedală. Strada către cimitirul Fairview apăru atât de rapid, că aproape trecu pe lângă ea. Luă curba cu roţile scrâşnind, chinuindu-se să menţină volanul sub control.

— Au! îi scăpă lui Korsak când aproape se ciocniră de un şir de stâlpi de marcaj din beton.

Poarta de fier forjat era deschisă larg şi Rizzoli intră fără ezitare. Cimitirul nu era luminat, şi dincolo de farurile maşinii se vedeau peluze întinse şi pietre de mormânt răsărite ca nişte dinţi albi.

Un vehicul de la o patrulă privată de securitate era parcat la nouăzeci de metri de poarta cimitirului. Uşa şoferului era deschisă şi lumina de interior era aprinsă. Rizzoli frână şi în momentul când cobora din maşină deja îşi apucase pistolul în mână, reflexul fiindu-i atât de automat, că nici nu-l mai observă. Era asaltată de mult prea multe alte detalii: mirosul ierbii proaspăt tunse şi de pământ jilav. Bubuitul inimii ei în piept.

Şi frica. Mătură întunericul cu privirea şi mâna îngheţată a fricii îi cuprinse inima, fiindcă ştia că dacă taxiul fusese o înscenare, atunci, şi aceasta putea fi tot aşa: un joc sângeros din care nici măcar nu-şi dăduse seama că făcea parte.

Îngheţă pe loc, concentrându-şi privirea pe o umbră de la baza obeliscului memorial. Îşi îndreptă lanterna Maglite într-acolo şi văzu trupul prăbuşit la pământ al gardianului de securitate.

Se apropie de el şi simţi miros de sânge. Nu exista nici un alt miros ca acesta, şi creierul îi răsuna de sirene primitive de alarmă. Îngenunche pe iarba udă de sânge, caldă încă de la el. Korsak era chiar lângă ea, ţintindu-şi şi el lanterna, şi Rizzoli îi auzi respiraţia gâfâită şi sunetele porcine pe care le făcea de fiecare dată când depunea un efort fizic.

Gardianul zăcea cu faţa în jos. Rizzoli îl răsuci pe spate.

— Doamne sfinte! ţipă Korsak, trăgându-se înapoi atât de violent

că-şi îndreptă lanterna necontrolat spre cer.

În raza lanternei lui, Rizzoli tremură în timp ce se uita la gâtul aproape complet despicat, cu cioturi de cartilagii sclipind albe din carnea hăcuită. Om doborât, într-adevăr. Doborât, scos din joc, de-abia ataşat de propriul cap.

Întunericul nopţii fu întrerupt de luminile albastre ale girofarelor, ca într-un caleidoscop suprarealist ce se apropia de ei. Rizzoli se ridică în picioare şi pantalonii îi erau lipicioşi de sânge, iar materialul îi aderase de genunchi. Îşi îngustă ochii împotriva strălucirii farurilor maşinilor de poliţie ce se apropiau şi se întoarse cu spatele către ele, uitându-se la întinderea neagră a cimitirului. În clipa aceea, când farurile ce se apropiau tăiară un arc luminos prin întuneric, o imagine îi îngheţă pe retine: o siluetă ce se mişca printre pietrele de mormânt. Fu o sclipire de o fracţiune de secundă, şi în următorul puls de lumină, silueta se pierduse în marea de blocuri de marmură şi granit.

— Korsak, zise ea. Cineva se mişcă – la ora două.

— Nu văd nimic.

Rizzoli se uită cu atenţie. Şi-l văzu din nou, mişcându-se în jos pe pantă, către copaci. În secunda următoare o pornise deja la goană după el, trecând ca la slalom prin cursa cu pietre de mormânt, cu picioarele tropăind peste morţii adormiţi. Îl auzi pe Korsak undeva aproape în urma ei, horcăind ca un acordeon, dar detectivul nu putea ţine pasul cu ea. În câteva secunde era singură, cu picioarele alergând alimentate de adrenalină ca un combustibil de rachetă. Aproape ajunsese la copaci, foarte aproape de locul unde zărise ultima dată silueta întunecată, dar acum nu mai văzu nici o mişcare, nici o străfulgerare de întuneric pe fundalul întunericului. Încetini, se opri, măturând cu privirea înainte şi înapoi, căutând chiar şi cea mai mică mişcare printre umbre.

Deşi acum stătea pe loc, pulsul îi era în continuare accelerat, antrenat de frică. De siguranţa absolută că *el* era în apropiere, o siguranţă ce făcea să i se ridice părul pe ceafă. *El* se uita la ea. Şi totuşi nu voia să-şi aprindă lanterna, să-şi transmită poziţia ca un far.

Trosnetul unei crenguţe o făcu să se învârtă spre dreapta. Copacii se înălţau neguroşi în faţa ei, o cortină neagră impenetrabilă. Prin vuietul propriului sânge din urechi şi vâjâitul aerului ce-i năvălea în plămâni, auzi un foşnet de frunze şi alte crenguţe trosnind.

„Se apropie de mine.”

Se ghemui la pământ, cu pistolul aţintit şi nervii încordaţi la maximum.

Paşii se opriră brusc.

Rizzoli aprinse lanterna şi o îndreptă direct înainte. Şi îl văzu, îmbrăcat în negru, în picioare între copaci. Prins în raza lanternei, bărbatul se răsuci într-o parte, ridicându-şi un braţ să-şi umbrească

ochii.

— *Nu mişca!* strigă ea. Poliţia!

Bărbatul încremeni pe loc, cu faţa întoarsă într-o parte, cu mâna îndreptată spre faţă. Apoi vorbi, cu voce scăzută:

— O să-mi dau jos ochelarii cu infraroşii acum.

— Nu, nemernicule! O să stai nemişcat exact acolo unde eşti.

— Şi apoi ce facem, doamnă detectiv Rizzoli? O să ne arătăm insignele unul altuia? O să ne percheziţionăm reciproc?

Rizzoli se holbă la el, recunoscându-i dintr-odată vocea. Încet, cu grijă, Gabriel Dean îşi scoase ochelarii de vedere nocturnă şi se întoarse să se uite la ea. Cu lumina lanternei în ochi, el nu o vedea, însă ea îl vedea foarte bine, şi era calm şi sigur pe el. Rizzoli îi cercetă corpul de sus până jos cu raza lanternei, şi văzu că era îmbrăcat în negru şi avea o armă într-un toc la şold. În mână ţinea ochelarii de noapte pe care tocmai şi-i scosese. Imediat îi veniră în minte cuvintele lui Korsak: *Măria Sa domnul James afurisitul de Bond.*

Dean făcu un pas către ea.

Rizzoli îşi ridică instantaneu pistolul.

— Stai exact unde eşti.

— Calm, Rizzoli. Nu e nici un motiv să mă împuşti.

— Chiar nu e?

— Pur şi simplu mă apropii. Ca să putem vorbi.

— Putem vorbi foarte bine de la distanţa asta.

Dean se uită spre luminile maşinilor de poliţie.

— Cine crezi că a sunat să anunţe crima?

Rizzoli ţinu în continuare pistolul ţintit spre el, fără ezitare.

— Foloseşte-ţi creierul, Rizzoli. Presupun că ai unul bun. Mai făcu un pas spre ea.

— Stai dracului acolo şi nu mişca.

— OK. Îşi ridică mâinile sus şi repetă cu voce scăzută. OK.

— Ce faci aici?

— Acelaşi lucru ca tine. Aici este miezul acţiunii.

— De unde ai ştiut? Dacă tu ai anunţat acel 10-54, de unde ai ştiut că aici se întâmplă acţiunea?

— N-am ştiut.

— Pur şi simplu ai trecut pe aici *din întâmplare* şi l-ai găsit?

— Am auzit dispeceratul cerând o verificare la cimitirul Fairview. O posibilă încălcare de proprietate.

— Şi?

— Şi m-am întrebat dacă nu cumva e suspectul nostru.

— Te-ai întrebat?

— Da.

— Sunt sigură că ai avut un motiv bun.

— Instinctul.

— Nu-mi vinde gogoşi, Dean. Apari îmbrăcat în costumaţie pentru operaţiuni speciale de noapte şi eu ar trebui să cred că pur şi simplu te plimbai gură cască şi-ai trecut pe-aici să verifici o încălcare de proprietate?

— Am instincte bune.

— Ar trebui să fii medium pentru a fi aşa de bun.

— Ne pierdem vremea aici, doamnă detectiv. Ori mă arestezi, ori lucrezi cu mine.

— Înclin mai degrabă spre prima variantă.

Dean o privi cu o expresie netulburată. Erau mult prea multe lucruri pe care nu i le spunea, prea multe secrete pe care nu le va afla de la el. Cel puţin nu aici, nu în seara asta. În cele din urmă Rizzoli îşi coborî arma, dar nu o puse în toc. Gabriel Dean nu inspira nivelul acesta de încredere.

— Din moment ce ai ajuns primul la faţa locului, ce ai văzut?

— L-am găsit pe gardian deja prăbuşit la pământ. Am folosit radioul maşinii lui să sun dispeceratul. Sângele era cald încă. M-am gândit că există şansa ca individul nostru să fie încă în apropiere. Aşa că m-am dus să verific.

Rizzoli pufni neîncrezătoare.

— Între copaci?

— N-am văzut nici un alt vehicul în cimitir. Ştii ce ne înconjoară, doamnă detectiv?

Rizzoli ezită.

— La est e Dedham. Hyde Park la nord şi sud.

— Exact. Cartiere rezidenţiale în toate părţile, cu o mulţime de locuri unde să-şi lase maşina. De acolo e cale scurtă până la cimitirul ăsta.

— De ce ar veni suspectul aici?

— Ce ştim despre el? Amicul nostru e obsedat de morţi. Tânjeşte să-i miroasă, să-i atingă. Ţine acasă cadavrele până când e imposibil să le mai mascheze duhoarea, ca să le ţină ascunse. Abia atunci renunţă la rămăşiţe. Bărbatul ăsta probabil se excită şi numai plimbându-se printr-un cimitir. Aşa că era aici, în întuneric, delectându-se într-o mică aventură erotică.

— Asta e greţos.

— Trebuie să te uiţi în mintea *lui,* în universul *lui.* Noi gândim că e greţos, dar pentru el, locul ăsta e o bucată de paradis. Locul unde morţii sunt culcaţi la odihnă. Exact tipul de loc unde ar veni Dominatorul. Se plimbă pe aici şi probabil îşi imaginează un întreg harem de femei adormite chiar sub picioarele lui. Şi dintr-odată e deranjat, surprins de venirea unei patrule de securitate. Un gardian care probabil nu se aştepta să aibă de-a face cu ceva mai periculos decât nişte adolescenţi veniţi la o mică aventură nocturnă.

— Şi gardianul lasă un bărbat singuratic să vină pur şi simplu la el şi să-i taie gâtul?

Dean rămase tăcut. Pentru asta nu avea nici o explicaţie. Nici Rizzoli n-avea.

Când ajunseră înapoi sus pe pantă, întunericul pulsa de luminile albastre ale girofarelor şi echipa ei înconjura deja scena crimei cu panglică galbenă legată de nişte ţăruşi. Rizzoli se uită la vânzoleala sinistră şi brusc se simţi mult prea obosită ca să poată să-i facă faţă. Rareori îşi pusese la îndoială propriile raţionamente, propriile instincte. Dar în noaptea aceasta, confruntată cu dovada eşecului ei, se întrebă dacă Gabriel Dean nu avusese cumva dreptate – poate că într-adevăr n-avea ce căuta la conducerea anchetei. Poate că trauma pricinuită de Warren Hoyt o vătămase în aşa măsură, încât nu mai putea funcţiona eficient că poliţistă. În seara aceasta făcuse o alegere greşită, refuzase să elibereze măcar una dintre unităţile din echipă ca să vină să facă verificarea terenului la cimitir. „Nu eram decât la un kilometru şi jumătate distanţă. Stăteam în maşini, aşteptând în zadar, în timp ce omul ăsta murea."

Şirul de înfrângeri o împovărau atât de amarnic, că simţi că i se încovoaie spinarea ca şi cum ar fi purtat nişte bolovani reali în spate. Se întoarse la maşină şi-şi deschise telefonul mobil; răspunse Frost.

— Centralista de la taxiuri a confirmat povestea taximetristului, îi zise el. Au primit un apel la ora 2.16. Un bărbat care a pretins că i s-a terminat benzina pe Enneking Parkway. Centralista l-a trimis pe domnul Wilensky. Încercăm acum să găsim numărul de la care a sunat.

— Băiatul ăsta nu e prost. Apelul n-o să ducă nicăieri. Un telefon public. Sau un mobil furat. *Fir-ar să fie!*

Lovi cu palma tabloul de bord.

— Deci ce facem cu taximetristul? E curat.

— Dă-i drumul.

— Eşti sigură?

— N-a fost decât un joc, Frost. Suspectul a ştiut că o să-l aşteptăm. Se joacă cu noi. Ne demonstrează că el deţine controlul. Că e mai deştept ca noi.

„Şi tocmai a dovedit-o."

Închise telefonul şi rămase pe loc pentru un moment, adunându-şi puterile pentru a ieşi din maşină şi a înfrunta ceea ce urma. Încă o anchetă de crimă. Toate întrebările ce cu siguranţă vor urma în legătură cu deciziile luate în această noapte. Se gândi la pasiunea cu care îşi agăţase toate speranţele de credinţa că suspectul va adera la modelul dinainte. Şi în schimb acesta se folosise de model ca să-şi bată joc de ea. Ca să producă acest fiasco total.

Câţiva poliţişti care stăteau lângă panglica galbenă din jurul

scenei crimei se întoarseră şi se uitară în direcţia ei – un semnal că, aşa obosită cum era, nu mai putea să se ascundă prea mult timp în maşină. Îşi aminti de termosul de cafea al lui Korsak; oricât de oribilă era, nu i-ar strica puţină cafeină. Se răsuci să ia termosul de pe bancheta din spate şi dintr-odată se opri.

Se uită la personalul de poliţie ce stătea între maşini. Îl văzu pe Gabriel Dean, zvelt şi lunecos ca o pisică neagră, înconjurând perimetrul scenei crimei. Văzu poliţiştii cercetând solul, luminile lanternelor măturând terenul în toate direcţiile. Dar nu-l văzu pe Korsak.

Ieşi din maşină şi se apropie de poliţistul Doud, care făcuse şi el parte din echipa de urmărire.

— L-ai văzut cumva pe detectivul Korsak? îl întrebă ea.

— Nu, doamnă.

— N-a fost aici când aţi sosit? Nu aştepta lângă cadavru?

— Nu l-am văzut aici deloc.

Rizzoli se uită lung înspre copaci, unde îl întâlnise pe Gabriel Dean. „Korsak alerga imediat în urma mea. Dar nu m-a ajuns din urmă. Şi nici n-a venit înapoi aici...”

Începu să se apropie de copaci, refăcând traseul pe care-l străbătuse în fugă prin cimitir. În timpul acelei goane, fusese atât de concentrată asupra urmăririi, că nu-i acordase aproape deloc atenţie lui Korsak, care venea cu greu în urma ei. Îşi amintea de propria ei frică, de bubuitul inimii, de briza nopţii ce-i şuiera pe faţă. Îşi amintea respiraţia lui gâfâită în urma ei, chinuindu-se să ţină pasul cu ea. Apoi însă rămăsese mult în urmă şi Rizzoli nu-l mai băgase în seamă.

Mergea mai repede acum, măturând cu lanterna la dreapta şi la stânga. Pe aici oare fugise? Nu, nu, trecuse printre alte pietre de mormânt. Recunoscu un obelisc înălţându-se undeva la stânga.

Corectându-şi traiectoria, se îndreptă spre obelisc şi aproape se împiedică de picioarele lui Korsak.

Acesta zăcea prăbuşit lângă o piatră de mormânt, iar umbra corpului său masiv fuziona cu granitul. Imediat se lăsă în genunchi, strigând după ajutor, şi-l rostogoli pe spate. Dintr-o singură privire la chipul umflat şi pământiu îşi dădu seama că avea un stop cardiac.

Îi pipăi gâtul, dorindu-şi atât de disperată să simtă un puls la carotidă, că aproape confundă pulsul bubuitor din propriile degete cu al lui. Dar Korsak nu avea puls deloc.

Îl izbi cu pumnul în piept. Dar chiar şi această lovitură violentă nu-i trezi inima la viaţă.

Îi trase capul spre spate şi trase de falca lăsată moale ca să-i deschidă căile respiratorii. Atât de multe lucruri în legătură cu Korsak o dezgustaseră înainte. Mirosul transpiraţiei şi al ţigărilor sale, respiraţia şuierătoare şi strângerea de mână umedă. Însă nici unul

dintre aceste lucruri nu părea să aibă vreo importanţă acum, când îşi puse gura pe a lui şi-i suflă aer în plămâni. Îi simţi pieptul umflându-se, apoi auzi un şuierat zgomotos când plămânii îi expulzară aerul din nou. Îşi puse mâinile pe pieptul lui îşi începu o resuscitare cardio-pulmonară, făcând efortul pe care inima lui refuza să-l facă. Continuă să pompeze până sosiră şi ceilalţi poliţişti să o ajute, şi braţele începuseră să-i tremure şi sudoarea îi trecuse până în vestă. În tot acest timp, se biciuia singură mintal. Cum de uitase de el, şi nu observase că zăcea aici? De ce nu-i băgase de seamă absenţa? Muşchii îi ardeau şi o dureau genunchii, dar nu se opri. Îi datora măcar atât şi nu putea să-l abandoneze încă o dată.

În apropiere urlă sirena unei ambulanţe.

Presa încă ritmic când sosi personalul ambulanţei. Numai când cineva o prinse de braţ şi o trase cu fermitate la o parte renunţă să mai apese. Se trase înapoi cu picioarele tremurând sub ea, în timp ce personalul paramedical preluă misiunea de salvare, punându-i o perfuzie intravenoasă, agăţând punga de soluţie salină. Îi împinseră capul spre spate şi-i vârâră pe gât o spatulă de laringoscop.

— Nu-i văd coardele vocale!

— Doamne, ce gât mare are.

— Ajută-mă să-l repoziţionez.

— Bine. Mai încearcă o dată!

Infirmierul vârî din nou laringoscopul, chinuindu-se să ţină greutatea fălcii lui Korsak. Cu gâtul lui masiv şi limba umflată, Korsak semăna cu un bivol proaspăt măcelărit.

— Tubul a intrat!

Îi desfăcură brutal şi restul cămăşii, dezvăluind un covoraş des de păr, şi-i puseră paletele defibrilatorului. Pe monitorul EKG-ului apăru o linie zimţată.

— E în tahicardie ventriculară!

Paletele se descărcară şi prin pieptul lui Korsak trecu un impuls de curent electric. Corpul greoi se încordă şi se arcui deasupra ierbii şi apoi căzu la loc într-un morman flasc. Razele multiple ale lanternelor poliţiştilor dezvăluiră cu cruzime fiecare detaliu, de la pântecul palid şi umflat până la pieptul aproape feminin, atât de jenant pentru mulţi bărbaţi obezi.

— OK! Are un ritm. Tahicardie sinusoidală...

— Tensiunea arterială?

Îi puseră banda peste braţul cărnos.

— Nouăzeci sistolic. Să-l mutăm!

Chiar şi după ce-l transferară pe Korsak şi ambulanţa şi farurile dispărură în noapte, Rizzoli tot nu se mişcă. Se uită după ambulanţă amorţită de epuizare, imaginându-şi ce va urma pentru el. Luminile aspre din camera de urgenţă. Alte ace, alte tuburi. Se gândi că ar

trebui probabil să o sune pe soţia lui, dar nu ştia cum o cheamă. De fapt, nu ştia aproape nimic despre viaţa lui personală, şi i se păru insuportabil de trist că ştia mai multe despre cei doi Yeager morţi decât despre bărbatul viu care lucrase împreună cu ea. Partenerul ei faţă de care greşise.

Se uită la iarba pe care zăcuse. Se vedea încă urma greutăţii lui. Şi-l imagină alergând după ea, dar respirând prea greu ca să poată ţine pasul. Cu siguranţă însă se forţase şi aşa, din vanitate şi mândrie masculină. Oare se apucase de piept înainte de a se prăbuşi? Oare o strigase în ajutor?

„Oricum nu l-aş fi auzit. Eram prea ocupată urmărind umbre. Încercând să-mi salvez propria mândrie."

— Doamna detectiv Rizzoli? zise poliţistul Doud.

Se apropiase atât de încet, încât nici nu observase că era lângă ea.

— Da?

— Mă tem că am mai găsit unul.

— Poftim?

— Încă un cadavru.

Copleşită, Rizzoli îl urmă fără un cuvânt pe Doud, care lumina cu lanterna drumul peste iarba umedă în întuneric. Câteva lumini în faţă le arătau destinaţia. Pe când detectă în sfârşit primă adiere a mirosului de putreziciune, erau deja la câteva sute de metri de locul unde se găsise gardianul.

— Cine l-a găsit? întrebă ea.

— Domnul agent Dean.

— De ce căuta aşa de departe?

— Presupun că făcea o cercetare generală.

Dean se întoarse spre ea când se apropie.

— Cred că am găsit-o pe Karenna Ghent.

Femeia zăcea pe un mormânt, cu părul negru răsfirat în jurul ei, şi câteva grămăjoare de frunze aranjate printre şuviţele negre într-o decorare batjocoritoare a cărnii torturate. Era moartă de destulă vreme ca să i se umfle burta, iar fluidele de excreţie i se scurgeau din nări. Dar impactul acestor detalii pălea în faţa ororii mai mari a ceea ce-i făcuse în partea de jos a abdomenului. Rizzoli se holbă la rana deschisă. O tăietură transversală.

Avu senzaţia că i se cască pământul sub picioare şi se dădu câţiva paşi înapoi, căutând orbeşte cu mâinile ceva de care să se ţină şi negăsind decât aer.

Dean o prinse să nu cadă, strângând-o cu fermitate de cot.

— Nu e o coincidenţă, zise el.

Rizzoli rămase tăcută, cu privirea aţintită asupra rănii înfiorătoare. Îşi aminti răni asemănătoare pe alte femei. Îşi aminti o vară mai caniculară chiar decât aceasta.

— A urmărit ştirile, zise Dean. Ştie că tu eşti la conducerea anchetei. Ştie cum să întoarcă situaţia, pentru a face ca jocul de-a şoarecele şi pisica să funcţioneze în ambele direcţii. Asta a devenit deja pentru el. Un joc.

Deşi îi auzea cuvintele, nu înţelegea ce voia să-i spună.

— Ce joc?

— N-ai văzut numele?

Îşi aţinti propria lanternă pe cuvintele gravate în granitul pietrei de mormânt.

Soţ şi tată iubit
Anthony Rizzoli
1901-1962

— E o înţepătură ironică, zise Dean. Ţintită direct spre tine.

TREISPREZECE

Femeia de lângă patul lui Korsak avea părul castaniu pleoştit ce părea să nu fi fost spălat sau pieptănat de mai multe zile. Nu-l atingea deloc, se uita numai la pat cu ochii goi şi mâinile nemişcate în poală, fără viaţă, ca un manechin de plastic. Rizzoli stătea în faţa intrării salonului din Secţia de terapie intensivă, întrebându-se dacă să intre sau nu. În cele din urmă femeia îşi înălţă capul şi-i întâlni privirea prin geam, iar Rizzoli nu mai putea să plece pur şi simplu.

Intră în încăpere.

— Doamna Korsak? zise ea.

— Da?

— Sunt detectiv Rizzoli. Jane. Vă rog, spuneţi-mi Jane.

Expresia femeii rămase la fel de goală; evident nu recunoscuse numele.

— Mă tem că nu vă ştiu prenumele, zise Rizzoli.

— Diane. Femeia tăcu pentru un moment, apoi se încruntă. Îmi pare rău. Cine sunteţi?

— Jane Rizzoli. Sunt de la Poliţia Boston. Am lucrat cu soţul dumneavoastră la un caz. Probabil v-a vorbit despre asta.

Diane ridică din umeri într-un gest vag şi se uită din nou la soţul ei. Pe faţă nu i se citea nici durere, nici frică. Numai pasivitatea amorţită a epuizării.

Pentru o clipă, Rizzoli rămase pur şi simplu în veghe tăcută în faţa patului. „Ce multe tuburi, se gândi ea. Ce multe aparate." Şi în centru era Korsak, redus la stadiul de carne insensibilă. Doctorii confirmaseră un atac de cord, şi deşi acum avea un ritm cardiac stabil, rămânea în starea aceasta de inconştienţă. Gura îi atârna larg deschisă, cu un tub endotraheal ieşind din ea ca un şarpe de plastic. Un rezervor agăţat de marginea patului colecta scurgerea lentă de urină. Deşi cearşaful îi ascundea organele genitale, pieptul şi abdomenul îi erau dezgolite, şi un picior păros îi ieşea de sub cearşaf, cu unghiile de la picioare galbene şi netăiate. Chiar şi în timp ce asimila aceste detalii, Rizzoli simţi că îi e ruşine că-i invada intimitatea, că-l vedea în această stare atât de vulnerabilă. Însă nu putea să-şi întoarcă privirea. Se simţea obligată să se uite, cu privirea atrasă de toate amănuntele intime, exact lucrurile pe care Korsak nu ar fi vrut să o lase să le vadă, dacă ar fi fost treaz.

— Ar trebui să fie bărbierit, zise Diane.

Era o preocupare atât de trivială, însă era singura remarcă spontană pe care o făcuse Diane. Nu se mişcase câtuşi de puţin, stătea perfect nemişcată, cu mâinile moi în poală, cu expresia placidă sculptată parcă în piatră.

Rizzoli încercă să găsească ceva de spus, ceva ce credea că *ar trebui* să-i aducă alinare, şi se hotărî asupra unui clişeu.

— E un luptător. N-o să se dea bătut cu una cu două.

Cuvintele ei căzură ca nişte pietre într-un puţ fără fund.

Nici o învolburare, nici un efect. Trecură mai multe clipe îndelungate de tăcere şi apoi ochii albaştri şi goi ai Dianei se fixară asupra ei.

— Mă tem că am uitat cum te cheamă.

— Jane Rizzoli. Am lucrat cu soţul dumitale la un caz împreună.

— Oh. Tu eşti aceea.

Rizzoli încremeni, copleşită brusc de vinovăţie. „Da, eu sunt aceea. Aceea care l-a abandonat. Care l-a lăsat să zacă singur în întuneric pentru că eu eram prea obsedată să-mi salvez propria nenorocită de noapte."

— Mulţumesc, zise Diane.

Rizzoli se încruntă.

— Pentru ce?

— Pentru ceea ce ai făcut. Ca să-l ajuţi.

Rizzoli se uită în ochii vagi şi albaştri ai femeii şi observă pentru

prima dată cât de strâns contractate îi erau pupilele. Ochi de anesteziat, se gândi ea. Diane Korsak era într-o ceaţă de narcotice.

Rizzoli se uită din nou la Korsak. Îşi aminti de seara când îl chemase la scena morţii familiei Ghent şi acesta sosise în stare de ebrietate. Îşi aminti de asemenea seara când fuseseră împreună în parcarea din faţa Departamentului de Medicină Legală şi Korsak nu părea să vrea să meargă acasă. Oare avea de-a face cu asta în fiecare seară? Această femeie cu ochii goi şi vocea de robot?

„Nu mi-ai spus niciodată. Şi eu nu m-am obosit să te întreb."

Se apropie de pat şi-l prinse de mână. Îşi aminti cum o dezgustase mâna lui umedă. Însă nu şi azi; astăzi s-ar fi bucurat dacă i-ar fi simţit strângerea. Însă mâna dintr-a ei rămase moale.

Mai era o oră doar până la amiază când în sfârşit ajunse în apartamentul ei. Răsuci cele două yale, apăsă butonul de blocare şi puse lanţul. Mai demult s-ar fi gândit că toate aceste încuietori erau un semn de paranoia; mai demult, ar fi fost satisfăcută cu o singură încuietoare simplă şi o armă în sertarul noptierei. Însă cu un an în urmă Warren Hoyt îi schimbase viaţa şi de atunci avea la uşă aceste accesorii sclipitoare de alamă. Se uită lung la bogatul sortiment de încuietori, şocată brusc de cât de mult devenise exact ca orice altă victimă a unei violenţe, disperată să se baricadeze în casă şi să ţină restul lumii la distanţă.

Chirurgul îi făcuse asta.

Şi acum criminalul acesta nou, Dominatorul, îşi adăugase şi el vocea la corul de monştri ce lătrau la uşă. Gabriel Dean înţelesese pe loc că alegerea mormântului pe care fusese depozitat cadavrul Karennei Ghent nu fusese un accident. Deşi ocupantul mormântului, Anthony Rizzoli, nu era rudă cu ea, faptul că aveau acelaşi nume se dorea în mod clar a fi un mesaj pentru ea.

„Dominatorul îmi cunoaşte numele."

Nu-şi luă mâna de la tocul armei până nu verifică o dată întregul apartament. Nu era foarte mare şi-i luă mai puţin de un minut să arunce o privire în bucătărie şi sufragerie, apoi să traverseze micul hol spre dormitor, unde deschise dulapul şi se uită sub pat. Abia atunci îşi desfăcu tocul pistolului şi-l puse în sertarul noptierei. Se dezbrăcă şi intră în baie. Încuie uşa – un alt reflex automat, şi complet inutil, dar era singura modalitate de a-şi aduna curajul să intre sub duş şi să tragă perdeaua. Câteva momente mai târziu, cu părul încă plin de balsam, fu cuprinsă de senzaţia că nu e singură. Smuci perdeaua la o parte şi se uită la baia goală, cu inima bubuind şi apa scurgându-i-se pe umeri şi pe podea.

Închise robinetul. Se rezemă de peretele acoperit cu faianţă trăgând adânc aer în piept, aşteptând să i se calmeze bătăile inimii.

Prin vuietul propriului puls auzea zumzetul ventilatorului. Huruitul ţevilor de apă din clădire. Sunete banale pe care nu le sesizase niciodată până acum, când propria lor banalitate le transformă într-o binecuvântare, făcându-le perfecte pentru a se concentra mental.

Pe când în sfârşit inima îi bătu iar în ritm normal, apa i se răcise pe piele. Ieşi de sub duş, se şterse cu prosopul, apoi îngenunche să şteargă şi podeaua plină de apă. Oricât de bătăioasă se pretindea la serviciu, cu imaginea ei de poliţistă dură, acum era redusă la o fiinţă necontrolată ce tremura de spaimă. Văzu în oglindă cât de mult o transformase frica. Femeia care o privea din reflexie slăbise îngrozitor, silueta încă de la început subţire se topea încet devenind scheletică. Faţa ei pe vremuri pătrăţoasă şi puternică părea acum slabă ca de fantomă, cu ochii mari şi întunecaţi în orbitele vineţii.

Fugi de la oglindă şi se refugie în dormitor. Cu părul încă umed, se prăbuşi în pat şi rămase întinsă cu ochii deschişi, ştiind că ar trebui să doarmă măcar câteva ore. Dar printre deschizăturile obloanelor de la ferestre se strecura strălucitoare lumina zilei şi auzea sunetele circulaţiei pe străzile de jos. Era amiază, şi Rizzoli era trează de aproape treizeci de ore încontinuu, şi nu mâncase nimic de aproape douăsprezece ore. Însă nu putea să se forţeze nici să mănânce, nici să adoarmă. Întâmplările zilei îi zumzăiau încă prin sistemul nervos, tot ceea ce se întâmplase în acea dimineaţă învârtindu-se nebuneşte într-un cerc vicios. Vedea gâtul tăiat al gardianului, capul răsucit într-un unghi imposibil faţă de trunchi. O vedea pe Karenna Ghent, cu părul presărat cu frunze.

Şi îl vedea pe Korsak, cu trupul împănat de tuburi şi fire.

Cele trei imagini i se roteau în cap asemenea unor lumini stroboscopice, şi nu reuşea să le pună capăt. Nu putea amuţi nici zumzetul constant. Oare aşa te simţi când înnebuneşti?

Cu câteva săptămâni în urmă, doctorul Zucker o îndemnase să meargă la un consilier psiholog, şi ea refuzase cu furie. Acum se întrebă dacă nu cumva doctorul detectase ceva în cuvintele ei, în privirea ei, de care nici chiar ea nu fusese conştientă. Primele trosnete ale fărâmiţării sănătăţii ei mintale, despicăturile din ce în ce mai adânci şi mai late, din momentul când Chirurgul îi zdrobise viaţa.

*

Sunetul telefonului o trezi. Avea senzaţia că de-abia închisese ochii, şi primul sentiment ce-i veni în timp ce orbecăia după receptorul telefonului era furia că nu i se permitea nici măcar un moment de odihnă. Răspunse răstit:

— Rizzoli.

— Ăă... doamnă detectiv, sunt Yoshima de la biroul de medicină legală. Doamna doctor Isles vă aştepta să veniţi la autopsia Ghent.

— Vin acum.

— Păi, a început deja şi...

— Cât e ora?

— Aproape patru. Am încercat să vă sunăm pe pager, dar n-aţi răspuns.

Rizzoli se ridică atât de brusc, că se învârti camera cu ea. Scutură din cap să se dezmeticească şi se uită la ceasul de lângă pat: 15.52. Dormise în timp ce sunase alarma deşteptătorului şi soneria pagerului.

— Îmi pare rău, zise ea. O să ajung cât de repede pot.

— Staţi o clipă. Doamna doctor vrea să vă spună ceva.

Auzi clinchetul instrumentelor pe tava de metal, şi apoi vocea doctoriţei Isles.

— Rizzoli, vii şi tu, nu?

— O să-mi ia o jumătate de oră să ajung acolo.

— Atunci o să te aştept.

— Nu vreau să te ţin pe loc.

— Vine şi doctorul Tiemey. Trebuie să vedeţi amândoi chestia asta.

Asta era extrem de ciudat. Cu toţi patologii care lucrau acolo, de ce voia Isles să-l cheme chiar pe doctorul Tiemey, care tocmai se pensionase?

— E vreo problemă? întrebă Rizzoli.

— Rana din abdomenul victimei, zise doctoriţa Isles. Nu e doar o simplă tăietură. E o incizie chirurgicală.

*

Când ajunse Rizzoli, doctorul Tiemey era deja în sala de autopsie, îmbrăcat în halat. Ca şi doctoriţa Isles, în mod normal nu folosea un respirator, şi astăzi singura protecţie facială era o mască de plastic, prin care Rizzoli îi vedea expresia sumbră. Toţi cei din încăpere păreau la fel de sumbri, şi o priviră pe Rizzoli într-o linişte tulburătoare când intră în încăpere. Deja nu mai era surprinsă să-l vadă şi pe agentul Dean, şi-i răspunse privirii cu o înclinare uşoară din cap, întrebându-se dacă reuşise şi el să prindă câteva ore de somn. Pentru prima dată îi citi oboseală în ochi. Chiar şi Gabriel Dean era erodat încet de povara acestei anchete.

— Ce-am ratat? întrebă ea.

Încă nu se simţea pregătită să înfrunte cadavrul, aşa că îşi menţinu privirea aţintită asupra doctoriţei.

— Am terminat examinarea externă. Criminaliştii au prelevat deja fibre, au luat mostre de unghii şi au periat firele de păr.

— S-a făcut şi o prelevare vaginală?

Isles încuviinţă.

— Am găsit materie seminală mobilă.

Rizzoli trase adânc aer în piept şi se concentră în sfârşit asupra corpului Karennei Ghent. Mirosul oribil aproape copleşea mentolul Vicks pe care şi-l dăduse sub nări pentru prima oară. Nu mai avea încredere în propriul stomac. Atâtea lucruri funcţionaseră greşit în aceste ultime săptămâni, că-şi pierduse încrederea în exact punctele ei forte ce o susţinuseră în alte anchete. Când intrase în această sală, nu se temuse de autopsia în sine, ci de propria reacţie la ea. Nu putea prezice, nici controla felul în care va reacţiona; şi asta, mai mult decât orice altceva, o speria de moarte.

Mâncase o mână de biscuiţi acasă ca să nu înfrunte acest chin pe stomacul gol, şi fu uşurată să nu simtă fiorii de greaţă în ciuda mirosului, în ciuda stării groteşti în care se aflau rămăşiţele femeii. Reuşi să-şi păstreze sângele rece privind abdomenul verzui. Nu făcuseră încă incizia în formă de Y. Rana căscată era singurul lucru la care nu se putea forţa să se uite. Se concentră în schimb asupra gâtului, asupra vânătăilor discoidale, vizibile chiar şi pe fundalul decolorării post-mortem, situate sub cele două fălci. Urmele lăsate de degetele criminalului, apăsând în carne.

— Strangulare manuală, zise Isles. Ca la Gail Yeager.

„Cea mai intimă modalitate de a ucide pe cineva, cum zisese doctorul Zucker. Piele lipită de piele. Mâinile tale pe carnea ei. Apăsându-i gâtul în timp ce simţi cum se scurge viaţa din ea.”

— Şi radiografia?

— O fractură a cornului tiroidian stâng.

— Nu gâtul ne interesează acum, interveni doctorul Tiemey. Ci rana. Îţi sugerez să-ţi iei o pereche de mănuşi, doamnă detectiv. Va trebui să examinezi rana asta personal.

Rizzoli se duse la dulapul unde erau depozitate mănuşile, îşi puse perechea mică foarte încet, folosindu-se de amânare pentru a se îmbărbăta singură. În cele din urmă se întoarse spre masă.

Doctoriţa Isles focalizase deja lumina de deasupra pe partea inferioară a abdomenului. Marginile rănii erau căscate ca nişte buze înnegrite.

— Stratul de piele a fost despicat cu o singură tăietură curată, zise Isles. Făcută cu o lamă nezimţată. Odată trecut prin piele, au urmat mai multe incizii mai adânci. Prima dată ţesutul conjunctiv superficial, apoi muşchiul şi în cele din urmă peritoneul pelvian.

Rizzoli se uită la rana căscată, gândindu-se la mâna ce ţinuse lama, o mână atât de calmă, că trasase incizia dintr-o singură mişcare sigură pe sine.

— Victima era în viaţă când s-a făcut incizia asta? întrebă ea cu glas scăzut.

— Nu. N-a folosit nici o sutură, şi n-a avut loc nici o sângerare. Asta e o excizie post-mortem, făcută după ce inima pacientei a încetat

să bată, după ce orice circulaţie internă a încetat. Felul în care a fost îndeplinită procedura – succesiunea metodică a inciziilor – indică faptul că avea experienţă chirurgicală. A mai făcut acest lucru şi înainte.

— Haide, doamnă detectiv, zise doctorul Tiemey. Examinează rana.

Rizzoli ezită, cu mâinile reci ca de gheaţă în mănuşile de latex. Îşi vârî încet mâna în incizie, afundând-o adânc în pelvisul Karennei Ghent. Ştia exact ce va găsi, şi totuşi fu zdruncinată de descoperire. Se uită la doctorul Tiemey şi-i văzu confirmarea în ochi.

— Uterul a fost îndepărtat, zise el.

Rizzoli îşi trase mâna afară din pelvis.

— El e, rosti ea încet. Warren Hoyt a făcut asta.

— Şi totuşi, restul e în totalitate concordant cu Dominatorul, zise Gabriel Dean. Răpirea, strangularea. Violul post-mortem...

— Dar nu şi asta, spuse ea, holbându-se la rană. Asta e fantezia lui Hoyt. Asta-l excită pe el. Tăierea, scoaterea organului ce le defineşte ca femei şi le dă o putere pe care el n-o va avea niciodată. Ştiu cum lucrează, zise ea, privindu-l pe Dean drept în ochi. Am mai văzut acest lucru.

— Amândoi am mai văzut asta, îi spuse doctoral Tiemey lui Dean. Eu am făcut autopsiile anul trecut, pe victimele lui Hoyt. Asta e tehnica lui.

Dean scutură din cap neîncrezător.

— Doi ucigaşi diferiţi? Să-şi combine tehnicile?

— Dominatorul şi Chirurgul, rosti Rizzoli. S-au găsit unul pe celălalt.

PAISPREZECE

Stătea în maşina ei, cu jetul de aer de la aparatul de aer condiţionat bătându-i cald pe faţă, cu sudoarea îmbrobonindu-i-se pe frunte. Nici măcar căldura nopţii nu putea alunga frigul ce o cuprinsese în sala de autopsie. „Probabil am luat un virus sau aşa

ceva", se gândi ea, masându-şi tâmplele. Nici nu ar fi de mirare; lucrase cu toate rezervele de energie de mai multe zile, şi acum era deja copleşită. O durea capul şi nu voia decât să se târască în pat şi să doarmă o săptămână întreagă.

Se duse direct acasă. Intră în apartament şi îndeplini din nou ritualul ce devenise o parte atât de importantă a menţinerii sănătăţii ei mintale. Răsucirea încuietorilor, alunecarea lanţului în lăcaşul său, pe toate le îndeplini cu grijă deliberată, şi numai după ce îşi completă toată lista de securitate, după ce blocase fiecare încuietoare şi după ce se uitase în fiecare dulap, îşi aruncă în sfârşit pantofii din picioare, îşi dădu jos pantalonii şi cămaşa. Rămasă doar în lenjeria intimă, se prăbuşi pe pat şi rămase acolo masându-şi tâmplele, întrebându-se dacă mai avea aspirină în dulăpiorul de medicamente, însă simţindu-se mult prea epuizată să se ridice să verifice.

Sună interfonul apartamentului. Sări imediat de pe pat, cu pulsul galopând, fiecare nerv din corp electrizat de alarmă. Nu aştepta nici un vizitator, şi nici nu voia vreunul.

Auzi interfonul din nou, soneria răsunând ca un şmirghel peste terminaţiile ei nervoase.

Se ridică în picioare şi se duse în living, unde apăsă pe butonul interfonului.

— Da?

— Sunt Gabriel Dean. Pot veni sus?

Dintre toţi oamenii, acesta era exact ultima voce pe care se aşteptase să o audă. Fu aşa de uluită, că pentru o clipă nu răspunse nimic.

— Doamnă detectiv? zise el.

— Despre ce e vorba, agent Dean?

— Despre autopsie. Sunt nişte chestiuni despre care trebuie să vorbim.

Rizzoli apăsă pe butonul ce descuia uşa de la intrare şi aproape imediat îşi dori să nu o fi făcut. Nu avea încredere în Dean, şi totuşi era pe punctul de a-l lăsa să intre în sanctuarul sigur al apartamentului ei. Cu o apăsare neglijentă de buton, luase deja o decizie, şi acum nu mai putea să se răzgândească.

Abia avu timp să-şi ia pe ea un halat de baie de bumbac şi Dean bătu la uşă. Prin lentila ca un solz de peşte al vizorului uşii, trăsăturile lui aspre păreau distorsionate. Ameninţătoare. Pe când termină de deschis diferitele încuietori, imaginea aceea grotesc de distorsionată i se solidificase deja în minte. Realitatea era mult mai puţin ameninţătoare. Bărbatul care stătea în pragul uşii ei avea ochii obosiţi şi o faţă pe care se putea citi chinul de a fi martor la prea multe orori cu prea puţin somn.

Însă prima lui întrebare fu despre ea.

— Te simţi bine?

Rizzoli înţelese aluzia directă a întrebării: că *nu* era bine. Că avea nevoie de ajutor profesionist, că era o poliţistă instabilă aflată pe punctul de a se sfărâma în cioburi ascuţite.

— Mă simt perfect, zise ea.

— Ai plecat atât de repede după autopsie. Înainte să apucăm să vorbim.

— Despre ce?

— Warren Hoyt.

— Ce vrei să ştii despre el?

— Totul.

— Mă tem că asta ne-ar lua toată noaptea. Şi eu sunt obosită.

Îşi trase halatul mai strâns pe ea, simţindu-se dintr-odată jenată. Fusese întotdeauna important pentru ea să apară îmbrăcată profesional, şi de obicei îşi luă un sacou înainte să meargă la scena unei crime. Acum însă stătea în faţa lui Dean neavând pe ea decât capotul şi lenjeria intimă, şi nu-i plăcea deloc această senzaţie de vulnerabilitate.

Puse mâna pe uşă, într-un gest cu un mesaj de neconfundat: „Această conversaţie s-a terminat".

Dean însă nu se mişcă din prag.

— Ascultă, recunosc că am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să te ascult încă de la început. Tu ai fost cea care a văzut lucrul ăsta prima. Eu n-am recunoscut paralele cu Hoyt.

— Pentru că nu l-ai cunoscut niciodată.

— Aşa că spune-mi despre el. Trebuie să lucrăm împreună, Jane.

Rizzoli scoase un hohot de râs aspru ca sticla spartă.

— Acum eşti interesat de muncă în echipă? Ce chestie nouă şi diferită!

Resemnată la gândul că nu avea de gând să plece, Rizzoli se întoarse şi intră în living. Dean o urmă, închizând uşa în urma lui.

— Vorbeşte-mi despre Hoyt.

— Poţi să-i citeşti dosarul.

— I l-am citit deja.

— Atunci ai deja tot ce ai nevoie.

— Nu totul.

Se întoarse să se uite la el.

— Ce ar mai fi de aflat?

— Vreau să ştiu ce ştii tu.

Făcu un pas către ea, şi Rizzoli simţi un fior de alarmă pentru că era în asemenea dezavantaj, stând aşa în faţa lui în picioarele goale, prea epuizată să reziste atacului. *Simţea* că era un atac, toate aceste pretenţii pe care le avea şi felul cum privirea lui părea să pătrundă prin puţinele hainele pe care le avea pe ea.

— Există un fel de legătură emoţională între voi doi, zise el. Un ataşament.

— Nu-i spune un nenorocit de *ataşament.*

— Tu cum i-ai spune?

— El a fost criminalul. Eu am fost cea care l-a prins. Asta e tot.

— Nu chiar totul, din câte am auzit eu. Fie că recunoşti sau nu, *există* o legătură între voi doi. A intrat în mod intenţionat înapoi în viaţa ta. Mormântul acela unde a lăsat cadavrul Karennei Ghent nu a fost ales la întâmplare.

Rizzoli nu spuse nimic. Nu putea să nu fie de acord cu acest lucru.

— E un vânător, exact aşa ca tine, zise Dean. Amândoi vânaţi oameni. Asta, de exemplu, e o legătură între voi. Un punct comun.

— Nu avem nici un punct comun.

— Dar vă înţelegeţi unul pe celălalt. Indiferent de sentimentele tale, eşti legată de el. I-ai văzut influenţa asupra Dominatorului înaintea oricui. Ai fost mult înaintea noastră.

— Şi tu ai crezut că am nevoie de un psihiatru.

— Da. În momentul acela aşa am crezut.

— Deci acum nu mai sunt nebună. Sunt genială.

— Ai o privire interioară în mintea lui. Poţi să ne ajuţi să ghicim ce-o să facă în continuare. Ce vrea?

— De unde să ştiu eu?

— Ai aruncat o privire mai intimă asupra lui decât oricare alt poliţist.

— Intimă? Aşa-i spui tu? Nemernicul ăla aproape m-a *omorât.*

— Şi nu există nimic mai intim decât crima. Nu-i aşa?

Rizzoli îl urî în clipa aceea, pentru că pronunţase un adevăr din faţa căruia voia să se ferească speriată. Dean exprimase exact ceea ce nu voia ea să recunoască, nici măcar faţă de sine însăşi: că ea şi Warren Hoyt erau legaţi pentru totdeauna unul de altul. Că frica şi ura sunt sentimente mai puternice decât ar putea vreodată să fie dragostea.

Se prăbuşi pe canapea. Mai demult, s-ar fi certat cu el. Mai demult, i-ar fi răspuns cu înverşunare, înfruntându-l pentru fiecare cuvânt. Dar în seara aceasta era obosită, aşa de obosită, şi nu avea puterea să respingă întrebările lui Dean. Acesta avea să continue să insiste şi să o sâcâie până va obţine răspunsuri şi Rizzoli se gândi că mai bine s-ar supune inevitabilului de la început. Să termine odată cu asta ca să-l facă să plece.

Se îndreptă de spate şi îşi dădu seama că se uita fix la mâinile ei, la cicatricele gemene din palme. Acestea erau doar cele mai evidente suvenire lăsate de Hoyt; celelalte cicatrice nu erau la fel de vizibile – fracturile vindecate ale coastelor şi oaselor feţei, care se puteau însă vedea pe o radiografie. Cele mai puţin vizibile erau liniile de fractură

ce-i despicau viaţa, asemenea crăpăturilor în pământ lăsate de un cutremur. În ultimele câteva săptămâni simţise cum aceste crăpături se lărgesc, ca şi cum pământul ameninţa să-i fugă de sub picioare şi să o scufunde.

— Nu mi-am dat seama că era încă acolo, şopti ea. Că stătea chiar în spatele meu în pivniţa aceea. În casa aceea...

Dean se aşeză pe fotoliul din faţa ei.

— Tu eşti cea care l-ai găsit. Singura poliţistă care a ştiut unde să caute.

— Da.

— De ce?

Rizzoli ridică din umeri şi râse.

— Noroc chior.

— Nu, trebuie să fie mai mult de-atât.

— Nu-mi acorda mai mult credit decât merit.

— Nu cred că ţi-am acordat destul credit, Jane.

Rizzoli îşi ridică privirea şi-l văzu uitându-se la ea atât de direct, că vru să se ascundă. Dar nu avea unde să se refugieze, nici o apărare pe care s-o poată ridica împotriva unei priviri atât de pătrunzătoare. „Oare cât de mult vede? se întrebă ea. Oare ştie cât de dezgolită mă face să mă simt?"

— Spune-mi ce s-a întâmplat în pivniţa aceea, zise el.

— Ştii ce s-a întâmplat. E scris în declaraţia mea.

— Oamenii nu spun totul în declaraţii.

— Nu mai e nimic de spus.

— N-ai de gând nici măcar să încerci?

Furia trecu prin ea ca o rafală de şrapnel.

— Nu *vreau* să mă gândesc la asta.

— Şi totuşi nu te poţi abţine să nu te întorci mereu acolo. Nu-i aşa?

Se uită la el, întrebându-se ce fel de joc juca şi cum de se lăsase absorbită în el aşa de uşor. Mai cunoscuse şi alţi bărbaţi charismatici, care puteau atrage privirea unei femei atât de rapid că i se învârtea capul de ameţeală. Rizzoli avea suficient bun-simţ să se ţină la distanţă de asemenea bărbaţi, să-i vadă aşa cum erau: cei binecuvântaţi din punct de vedere genetic între simplii muritori. Nu-i plăceau în general aceşti bărbaţi, şi nici lor nu le plăcea de ea. Dar în seara asta deţinea ceva ce Gabriel Dean avea nevoie, şi acesta îşi concentră întreaga forţă de atracţie asupra ei. Şi funcţiona. Nici un bărbat nu o făcuse vreodată să se simtă atât de derutată şi de atrasă de el în acelaşi timp.

— Te-a prins în capcană în pivniţă, zise Dean.

— Am intrat chiar în capcana lui. N-am ştiut.

— De ce n-ai ştiut?

Era o întrebare surprinzătoare şi o făcu să stea să se gândească. Îşi aminti acea după-amiază, stând în faţa uşii deschise a pivniţei, înfricoşată să coboare acele scări întunecate, îşi aminti căldura sufocantă din casă şi cum transpiraţia i se impregnase în sutien şi în cămaşă. Îşi aminti cum frica îi aprinsese fiecare nerv din corp. Da, *ştiuse* că ceva nu e bine. Ştiuse ce o aştepta la capătul acelor trepte.

— Ce n-a fost bine? întrebă el.

— Victima, şopti ea.

— Catherine Cordell?

— Era în pivniţă. Legată de un pat din pivniţă...

— Momeala.

Rizzoli îşi închise ochii şi aproape simţi mirosul sângelui lui Cordell, al pământului jilav. Al propriei transpiraţii, acre de frică.

— Am muşcat momeala.

— Ştia că aşa o să faci.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Dar erai concentrată pe victimă. Pe Cordell.

— Am vrut s-o salvez.

— Şi asta a fost greşeala ta.

Îşi deschise ochii şi se uită furioasă la el.

— Greşeala?

— Nu te-ai asigurat mai întâi că zona e sigură. Te-ai lăsat vulnerabilă la atac. Ai comis cea mai elementară greşeală. Surprinzător, din partea cuiva atât de capabil.

— Tu n-ai fost acolo. Nu ştii situaţia cu care am fost confruntată.

— Ţi-am citit declaraţia.

— Cordell zăcea acolo. Sângera...

— Aşa că ai reacţionat cum ar reacţiona orice fiinţă umană. Ai încercat s-o ajuţi.

— Da.

— Şi ai intrat şi tu în capcană. Ai uitat să gândeşti ca un poliţist.

Expresia ei revoltată nu păru să-l deranjeze câtuşi de puţin. Pur şi simplu se uită la ea, cu expresia imobilă, cu faţa atât de calmă şi sigură pe ea, că nu făcea decât să-i mărească ei chinul.

— Nu uit *niciodată* să gândesc ca un poliţist, replică ea.

— În pivniţa aceea, ai uitat. Ai lăsat victima să-ţi distragă atenţia.

— Principala mea grijă este întotdeauna victima.

— Chiar şi când asta vă pune în pericol pe amândouă? Ţi se pare logic?

Logic. Da, ăsta era Gabriel Dean. Încă nu întâlnise pe nimeni ca omul ăsta, care se putea gândi atât la vii cât şi la morţi cu o egală lipsă de emoţie.

— N-am putut s-o las să moară, zise ea. Acesta a fost primul – şi singurul – meu gând.

— O cunoşteai? Pe Cordell?

— Da.

— Eraţi prietene?

— Nu.

Răspunsul ei fu atât de rapid, că Dean îşi ridică o sprânceană într-o întrebare mută. Rizzoli trase adânc aer în piept şi apoi adăugă:

— Făcea parte din ancheta Chirurgului. Asta-i tot.

— Nu-ţi plăcea de ea?

Rizzoli făcu o pauză, luată prin surprindere de intuiţia atât de pătrunzătoare a lui Dean.

— Nu am devenit prietene, zise ea. Hai s-o lăsăm aşa.

„Eram geloasă pe ea. Pe frumuseţea ei. Pe efectul pe care-l avea asupra lui Thomas Moore."

— Însă Cordell era o victimă, zise Dean.

— Nu eram sigură ce era. Nu de la început. Dar către sfârşit, a devenit limpede că era ţinta Chirurgului.

— Cu siguranţă te-ai simţit vinovată. Că te-ai îndoit de ea.

Rizzoli nu spuse nimic.

— De aceea a trebuit neapărat s-o salvezi?

Rizzoli înţepeni, insultată de întrebarea lui.

— Era în pericol. Nu am avut nevoie de alt motiv în plus.

— Ţi-ai asumat riscuri imprudente.

— Nu cred că *risc* şi *prudent* se pot folosi în aceeaşi propoziţie.

— Chirurgul a pus capcana. Tu ai muşcat momeala.

— Ei, da. Mă rog. A fost o greşeală...

— Pe care a ştiut c-o vei face.

— Cum e posibil să fi ştiut acest lucru?

— Ştie multe despre tine. E vorba din nou de legătura aceea. Conexiunea aceea dintre voi doi.

Rizzoli sări în picioare.

— Asta-i o tâmpenie, zise ea, şi ieşi din living.

Dean o însoţi în bucătărie, urmărind-o fără milă cu teoriile lui, teorii pe care ea nu voia să le audă. Gândul la orice legătură emoţională între ea şi Hoyt era mult prea dezgustător de contemplat, şi nu suporta să-l mai asculte. Dar uite că venise după ea, înghesuind-o în bucătăria şi aşa claustrofobică, forţând-o să asculte tot ce avea de spus.

— Exact aşa cum tu ai un canal direct către mintea lui Warren Hoyt, tot aşa are şi el unul către mintea ta, afirmă Dean.

— Nu mă cunoştea pe vremea aceea.

— Şi poţi să fii sigură de asta? Evident că a urmărit mersul anchetei. Trebuia să ştie că faci parte din echipă.

— Şi asta e tot ce putea şti despre mine.

— Cred că înţelege mai mult decât crezi. Se hrăneşte cu temerile

femeilor. Totul apare în profilul lui psihologic. E atras de femeile rănite. De cele deteriorate emoţional. Este excitat de chiar şi cea mai mică adiere de durere de femeie şi e extrem de sensibil la prezenţa ei. O poate detecta folosind indiciile cele mai subtile. Tonul vocii unei femei. Postura capului său faptul că refuză contactul vizual. Toate semnele vizuale minuscule pe care majoritatea dintre noi nu le observă. Dar el le prinde pe toate. El ştie care femei sunt vătămate, şi pe acelea le vrea.

— Eu nu sunt o victimă.

— Eşti acum. El te-a făcut victimă.

Se apropie mai tare de ea, atât de aproape, că aproape se atingeau. Rizzoli simţi brusc impulsul nebunesc să i se lase în braţe şi să se lipească de el. Să vadă cum ar reacţiona. Dar mândria şi bunul simţ o făcură să rămână perfect nemişcată.

Se forţă să râdă.

— Cine e victima aici, agent Dean? Nu eu. Nu uita, *eu* sunt cea care l-a pus după gratii.

— Da, rosti el încet. Tu l-ai pus pe Chirurg după gratii. Dar nu înainte să-ţi provoace vătămări grave.

Rizzoli se uită fix la el, tăcută. *Vătămată.* Acesta era exact cuvântul care să descrie ceea ce-i făcuse. O femeie cu cicatrice pe mâini şi o fortăreaţă de lacăte la uşă. O femeie care nu va mai simţi niciodată respiraţia fierbinte a lunii august fără să-şi amintească arşiţa acelei zile de vară şi mirosul propriului sânge.

Fără un cuvânt, se întoarse şi ieşi din bucătărie, înapoi în living. Acolo se aşeză pe canapea şi rămase nemişcată într-o tăcere ameţită. Dean nu o urmă imediat, şi pentru câteva clipe fu minunat de singură. Îşi dorea să-l vadă dispărând pur şi simplu, să plece din apartamentul ei şi să-i ofere izolarea după care tânjeşte orice animal suferind. Însă nu era aşa de norocoasă. Îl auzi ieşind din bucătărie şi, când îşi ridică privirea, îl văzu ţinând două pahare. Îi întinse şi ei unul.

— Ce-i asta? întrebă ea.

— Tequila. Am găsit-o în dulapul din bucătărie.

Rizzoli luă paharul încruntându-se.

— Am uitat de ea. E veche de tot.

— Ei, cel puţin nu era deschisă.

Asta pentru că nu-i plăcea gustul de tequila. Sticla era doar încă unul dintre cadourile alcoolice aduse de fratele ei Frankie din călătoriile lui, ca lichiorul Kahlua din Hawaii sau sake-ul din Japonia. Era felul lui Frankie de a se lăuda ce om de lume era el, datorită Marinei SUA. Acum era un moment la fel de bun ca oricare altul de a gusta suvenirul adus din însoritul Mexic. Luă o sorbitură şi clipi din cauza arsurii lacrimilor. Tequila îi trecu în stomac încălzind-o, şi Rizzoli se gândi dintr-odată la un detaliu din trecutul lui Warren Hoyt.

Primele lui victime fuseseră incapacitate cu drogul Rohypnol, pus pe ascuns în băuturile lor. „Cât de uşor e să ne prinzi cu garda lăsată”, se gândi ea. Când o femeie are atenţia distrasă sau n-are nici un motiv să nu aibă încredere în bărbatul care-i dă un pahar cu băutură, se transformă pur şi simplu într-un miel dus la abator. Chiar şi ea acceptase paharul de tequila fără ezitare. Chiar şi ea îi permisese unui bărbat pe care nu-l cunoştea bine să intre în apartamentul ei.

Se uită din nou la Dean. Acesta stătea pe fotoliul din faţa ei, şi aveau privirile la acelaşi nivel. Băutura înghiţită pe stomacul gol se făcea deja simţită, şi-şi simţi picioarele şi braţele ca de plumb. Anestezia alcoolului. Era detaşată şi calmă, într-un mod periculos.

Dean se aplecă spre ea şi Rizzoli nu se trase înapoi cu instinctul de apărare obişnuit. Dean îi invada spaţiul personal, aşa cum nu îndrăzneau s-o facă prea mulţi bărbaţi, şi ea îl lăsa. I se predase necondiţionat.

— Nu mai avem de-a face cu un singur ucigaş, zise el. Avem de-a face cu un parteneriat. Şi unul din aceşti doi parteneri este un om pe care tu-l cunoşti mai bine ca oricine. Fie că vrei să recunoşti, fie că nu, ai o legătură specială cu Warren Hoyt. Ceea ce te face să ai o legătură şi cu Dominatorul.

Rizzoli respiră adânc şi apoi spuse cu voce scăzută:

— Aşa lucrează Warren cel mai bine. După asta tânjeşte. Un partener. Un mentor.

— A avut unul în Savannah.

— Da. Un doctor pe nume Andrew Capra. După ce Capra a fost omorât, Warren a rămas de unul singur. Atunci a venit la Boston. Dar n-a încetat niciodată să caute un nou partener. Cineva care să-i împărtăşească dorinţele. Fanteziile.

— Mă tem că l-a găsit.

Se uitară unul la celălalt, amândoi înţelegând consecinţele sinistre ale acestei noi stări de fapt.

— Acum sunt de două ori mai eficienţi, zise el. Lupii funcţionează mai bine în haită decât de unii singuri.

— Vânătoare de haită.

Dean încuviinţă.

— Le e mai uşor. Pânda. Încolţirea. Ţinerea victimelor sub control...

Rizzoli se îndreptă brusc.

— Ceaşca de ceai, rosti ea.

— Ce-i cu ea?

— N-a fost nici o ceaşcă la locul crimei Ghent. Acum ştim de ce.

— Pentru că Warren Hoyt era acolo să-l ajute.

Rizzoli încuviinţă.

— Dominatorul n-a mai avut nevoie de nici un sistem de alarmă.

Avea un partener care-l putea alerta dacă se mişca soţul. Un partener care a stat deoparte şi a privit totul. Şi lui Warren îi va fi plăcut la nebunie. Asta-l excită. E parte din fantezia lui. Să privească o femeie molestată.

— Iar Dominatorul tânjeşte după un public.

Rizzoli dădu din cap că da.

— De aceea a ales cupluri. Ca să fie cineva să-l privească. Să-l vadă bucurându-se de puterea supremă asupra trupului unei femei.

Chinul pe care-l descrisese era o violare atât de intimă, că de-abia suporta să-l privească pe Dean în ochi. Dar îi menţinu privirea. Molestarea sexuală a femeilor era o infracţiune ce trezea curiozitatea lascivă a mult prea multor bărbaţi. Ca singura femeie aflată în încăpere la multe şedinţe de anchetă, îşi privise colegii discutând detaliile unor asemenea violuri şi le auzise zumzetul electric de interes din voci, chiar şi când se chinuiau să păstreze aparenţa unui profesionalism sobru. Zăboveau asupra raportului de patologie cu rănile sexuale, se uitau prea mult timp la fotografiile de la scenele crimei cu femei cu picioarele desfăcute. Reacţiile lor o făceau pe Rizzoli să se simtă violată şi ea, şi de-a lungul anilor îşi dezvoltase o sensibilitate extremă la chiar şi cel mai vag licăr de interes nepotrivit din ochii unui poliţist, atunci când subiectul era violul. Acum, uitându-se în ochii lui Dean, căută acea scânteiere deranjantă, dar nu o văzu deloc. Nu văzuse nimic altceva decât hotărâre sumbră în ochii lui şi când se uitase la cadavrele violate ale lui Gail Yeager şi Karenna Ghent. Dean nu era excitat de aceste atrocităţi; era profund oripilat.

— Ai zis că Hoyt îşi doreşte un mentor, zise el.

— Da. Cineva care să-i arate drumul. Care să-l înveţe.

— Ce să-l înveţe? Deja ştie cum să ucidă.

Rizzoli mai sorbi o dată din tequila. Când se uită iar la el, văzu că se aplecase chiar mai aproape de ea, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu piardă nici cea mai şoptită declaraţie din partea ei.

— Variaţiuni pe aceeaşi temă, zise ea. Femei şi durere. În câte feluri poţi pângări un trup? În câte alte feluri poţi tortura pe cineva? Warren a avut un model pe care l-a urmat de mai mulţi ani. Poate e pregătit să-şi extindă orizonturile.

— Sau subiectul acesta nou e gata să şi le extindă pe-ale lui.

Rizzoli se uită la el.

— Dominatorul?

— Poate am înţeles noi invers. Poate că subiectul necunoscut e cel care-şi caută un mentor. Şi l-a ales pe Warren Hoyt pe post de profesor.

Rizzoli rămase încremenită, îngheţată până în măduva oaselor de acest gând. Cuvântul *profesor* sugera control. Autoritate. Oare acesta să fie rolul în care şi-l asumase Hoyt după mai multe luni petrecute

între zidurile închisorii? Faptul că fusese închis îi hrănise fanteziile, îi şlefuise impulsurile şi ţelurile ca o piatră de ascuţit? Fusese suficient de impresionant înainte de a fi arestat; nici nu voia să se gândească la o variantă a lui Warren Hoyt chiar şi mai puternică.

Dean se rezemă de spătarul fotoliului, privind cu ochii lui albaştri paharul de tequila. Nu băuse decât extrem de puţin, şi acum îşi puse paharul pe măsuţa de cafea. Întotdeauna i se păruse a fi un om care nu lăsa să-i slăbească disciplina nici o secundă, care învăţase să-şi menţină sub control toate impulsurile. Dar oboseala îşi spunea cuvântul şi avea umerii lăsaţi şi ochii injectaţi. Îşi frecă faţa cu palmele.

— Cum reuşesc doi monştri să se unească într-un oraş de mărimea Bostonului? întrebă el. Cum s-au găsit unul pe altul?

— Şi aşa de rapid? adăugă ea. Familia Ghent a fost atacată la doar două zile după evadarea lui Warren.

Den îşi ridică privirea către ea.

— Se cunoşteau deja.

— Sau ştiau unul de altul.

Evident că Dominatorul ştia despre Warren Hoyt. Ar fi fost imposibil să citeşti un ziar din Boston toamna trecută şi să nu afli despre atrocităţile pe care le comisese. Chiar dacă nu se întâlniseră, Hoyt aflase şi el despre celălalt criminal, dacă nu altfel, atunci din reportajele de ştiri. Cu siguranţă aflase despre uciderea familiei Yeager, cu siguranţă ştiuse că era în oraş un monstru foarte asemănător cu el. Se va fi întrebat cine e acest alt prădător, acest frate de sânge. Comunicare prin crimă, mesajul transmis prin *Boston Globe* şi emisiunile de ştiri de la televizor.

„Şi pe mine m-a văzut la televizor. Hoyt ştia că am fost la scena crimei Yeager. Şi acum încearcă să ne reînvigoreze relaţia.”

Atingerea lui Dean o făcu să tresară. Dean o privea încruntat, aplecându-se chiar mai aproape decât înainte, şi i se păru că nici un bărbat nu o privise vreodată aşa de insistent.

„Nici un bărbat în afară de Chirurg.”

— Nu Dominatorul se joacă aşa cu mine, zise ea. E Hoyt. Eşecul urmăririi din parc – a avut scopul de a mă doborî. E singurul mod în care se poate apropia de o femeie, doborând-o prima dată la pământ. Demoralizând-o, sfâşiindu-i bucăţele şi fragmente din viaţă. De aceea a ales victime de viol pentru a le omorî. Femei care au fost deja simbolic distruse. Înainte să atace, are nevoie să ne facă să fim slabe. Speriate.

— Tu eşti ultima femeie pe care aş caracteriza-o vreodată ca slabă.

Rizzoli se îmbujoră auzindu-i lauda, pentru că ştia că nu o merita.

— Încerc pur şi simplu să-ţi explic cum acţionează, spuse ea. Cum

îşi pândeşte prada. Cum o face să-şi piardă puterile înainte de a interveni personal. Aşa a făcut şi cu Catherine Cordell. Înainte de atacul final, a jucat mai multe jocuri mintale cu ea, ca s-o înspăimânte de moarte. I-a trimis mesaje că s-o facă să ştie că putea să intre şi să iasă din viaţa ei fără ca ea să ştie măcar că e acolo. Ca o stafie, care trece prin pereţi. Cordell nu ştia când o să apară din nou, sau din ce direcţie va veni atacul. Dar ştia că va veni. Aşa te doboară. Făcându-te să ştii că într-o zi, când te aştepţi cel mai puţin, o să vină la tine.

În ciuda naturii înfiorătoare a cuvintelor ei, îşi păstrase o voce calmă pe durata întregului monolog. Nefiresc de calmă. Şi în tot acest timp, Dean o privise cu intensitate tăcută, ca şi cum ar fi căutat să vadă o licărire de emoţie adevărată, o slăbiciune adevărată. Însă Rizzoli nu-l lăsă să vadă nimic.

— Şi acum are un partener, zise ea. O persoană de la care să înveţe. Pe care să poată să-l înveţe la rândul lui. O echipă de vânătoare.

— Crezi că o să stea împreună?

— Warren aşa va vrea. El vrea un partener. Au ucis împreună o dată deja. Asta e o legătură puternică, pecetluită în sânge.

Mai luă o sorbitură din pahar, golindu-l. Oare-i va amorţi creierul împotriva coşmarurilor? Sau se găsea acum într-o stare dincolo de consolarea anesteziei?

— Ai cerut protecţie?

Întrebarea lui o făcu să tresară.

— Protecţie?

— O maşină de poliţie, cel puţin. Ca să-ţi urmărească apartamentul.

— Sunt poliţistă.

Dean îşi înclină capul într-o parte, aşteptând parcă restul răspunsului.

— Dacă aş fi bărbat, mi-ai pune întrebarea asta? zise ea.

— Nu eşti bărbat.

— Şi asta înseamnă automat că am nevoie de protecţie?

— De ce pari aşa de ofensată?

— De ce faptul că sunt femeie mă face incapabilă să-mi apăr propria casă?

Dean oftă.

— Întotdeauna trebuie să-i depăşeşti pe bărbaţi, doamnă detectiv?

— A trebuit să mă lupt din greu să fiu tratată ca toţi ceilalţi, spuse ea. Nu o să cer favoruri speciale pentru că sunt femeie.

— Tocmai *pentru că* eşti femeie te afli în poziţia asta. Fanteziile sexuale ale Chirurgului sunt legate de femei. Şi atacurile Dominatorului nu sunt centrate pe soţi, ci pe soţii. El violează soţiile. Nu poţi să-mi spui că faptul că eşti femeie e irelevant în situaţia

aceasta.

Rizzoli tresări la auzul cuvântului „viol”. Până în clipa aceasta, discuţia atacurilor sexuale fusese despre alte femei. Faptul că ea era o victimă potenţială aduse totul în relief mult mai clar, la un nivel mult mai intim, într-un fel pe care nu se simţea deloc confortabil discutându-l cu un bărbat. Chiar mai mult decât subiectul violului, Dean însuşi o făcea să nu se simtă bine. Felul în care o studia, ca şi cum ar fi fost deţinătoarea unui secret pe care el dorea să-l descopere.

— Nu e vorba de faptul că eşti poliţistă sau dacă eşti sau nu capabilă să te aperi singură, zise el. Este vorba de faptul că eşti o femeie. O femeie despre care Warren Hoyt a fantazat probabil de luni întregi.

— Nu în legătură cu mine. Cordell e cea pe care o vrea.

— Cordell nu e disponibilă. Nu o poate atinge. Dar tu eşti chiar aici. Tu eşti la îndemână, exact femeia care l-a înfrânt. Femeia pe care a ţintuit-o pe podea în pivniţa aceea. Ţi-a pus o lamă de cuţit la gât. Deja îţi mirosea sângele.

— Termină, Dean.

— Într-un fel, deja te consideră a lui. Te-a luat în stăpânire. Şi eşti la câmp deschis în fiecare zi, lucrând chiar la crimele pe care le lasă el în urmă. Fiecare cadavru e un mesaj special pentru tine. O avanpremieră a ceea ce a plănuit pentru tine.

— Ţi-am zis, *termină!*

— Şi crezi că n-ai nevoie de protecţie? Crezi că un pistol şi o atitudine sunt suficiente să-ţi asigure supravieţuirea? Atunci înseamnă că nu ţii seama de propria intuiţie. Ştii ce-o să facă în continuare. Ştii după ce tânjeşte, ce-l atrage. Şi ceea ce-l atrage eşti tu. Ceea ce plănuieşte să-ţi *facă.*

— Taci naibii odată!

Izbucnirea ei îi luă prin surprindere pe amândoi. Rizzoli se holbă la el, necăjită că-şi pierduse stăpânirea de sine şi ruşinată de lacrimile care-i apăruseră pe neprevăzute în ochi. Naiba să-l ia, naiba să-l ia, n-o să plângă. Nu lăsase niciodată un bărbat s-o vadă prăbuşindu-se şi nu-i va permite lui Dean să fie primul.

Trase aer adânc în piept şi spuse încet:

— Vreau să pleci acum.

— Nu-ţi cer decât să-ţi asculţi propriile instincte. Să accepţi aceeaşi protecţie pe care i-ai oferi-o oricărei alte femei.

Rizzoli se ridică în picioare şi se duse la uşă.

— Noapte bună, agent Dean.

Pentru o clipă, acesta nu se mişcă din loc, şi Rizzoli se întrebă ce va trebui să facă să-l scoată pe bărbatul acesta din casa ei. În cele din urmă, Dean se ridică să plece, dar când ajunse la uşă se opri şi se uită la ea.

— Nu eşti invincibilă, Jane, zise el. Şi nimeni nu se aşteaptă să fii.

Mult după ce Dean ieşise, Rizzoli rămase în continuare cu spatele lipit de uşa încuiată, cu ochii închişi, încercând să calmeze tumultul pe care vizita lui i-l lăsase în minte. Ştia că nu era invincibilă. Realizase asta cu un an în urmă, când se uitase în ochii Chirurgului şi aşteptase tăietura bisturiului. Nu avea nevoie să i se reamintească acest lucru, şi era extrem de supărată pe felul brutal în care Dean îi rechemase în minte acea lecţie.

Se duse înapoi la canapea şi ridică receptorul telefonului de pe măsuţă. Era puţin înainte de răsăritul soarelui în Londra, dar nu mai putea amâna acest telefon.

Moore răspunse la al doilea sunet, cu vocea răguşită, dar trează, în ciuda orei atât de matinale.

— Eu sunt, zise Rizzoli. Îmi pare rău că te-am trezit.

— Stai să merg în cealaltă cameră.

Rizzoli aşteptă. Auzi prin telefon scârţâitul patului şi apoi sunetul unei uşi închise.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Chirurgul vânează din nou.

— A apărut o victimă?

— Am văzut autopsia acum câteva ore. E semnătura lui.

— N-a pierdut nici un minut.

— E chiar mai rău de atât, Moore.

— Cum se poate să fie mai rău?

— Are un nou partener.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Moore întrebă cu glas scăzut:

— Cine e?

— Credem că e acelaşi suspect care a omorât cuplul acela în Newton. El şi Hoyt s-au găsit cumva unul pe celălalt. Acum vânează împreună.

— Atât de repede? Cum e posibil să ia legătura atât de rapid?

— Se ştiau dinainte. Cu siguranţă se ştiau dinainte.

— Dar unde s-au întâlnit? Când?

— Asta trebuie să aflăm. S-ar putea să fie cheia identităţii Dominatorului.

Dintr-odată se gândi la sala de operaţii din care evadase Hoyt. Cătuşele. Nu gardianul le desfăcuse. Altcineva intrase în blocul operator ca să-l elibereze pe Hoyt, cineva deghizat probabil într-un halat de infirmier sau de doctor luat de undeva.

— Ar trebui să fiu acolo, zise Moore. Ar trebui să lucrez cu tine...

— Nu, n-ar trebui. Tu trebuie să fii exact acolo unde eşti, cu Catherine. Nu cred că Hoyt o poate găsi. Dar o să încerce. N-o să renunţe niciodată; ştii asta foarte bine. Şi acum sunt doi, şi n-avem

nici cea mai mică idee cum arată partenerul lui. Dacă apare în Londra, n-o să-l recunoşti dacă-l vezi. Trebuie să fii pregătit.

„Ca şi cum ar putea fi cineva pregătit pentru un atac al Chirurgului", se gândi ea, în timp ce închidea telefonul. Cu un an în urmă, Catherine Cordell crezuse că era pregătită. Îşi transformase casa într-o fortăreaţă şi trăise ca sub asediu. Şi totuşi, Hoyt se strecurase printre măsurile ei de apărare; o atacase când nu se aşteptase, într-un loc pe care ea îl crezuse sigur.

„Exact aşa cum şi eu cred că apartamentul meu e sigur."

Se ridică şi se duse la geam. Uitându-se în stradă, se întrebă dacă exact în momentul aceasta cineva se uita la ea, văzând-o în cadrul ferestrei. Nu era greu de găsit. Tot ce trebuia Chirurgul să facă era să ia o carte de telefon şi să se uite la „RIZZOLI J."

Pe stradă sub ea, un vehicul încetini şi trase pe dreapta peste bordură. O maşină de poliţie. Rizzoli se uită la ea o clipă, dar aceasta nu se mişcă, şi farurile se stinseră, indicând faptul să se pregătea să stea. Nu ceruse o maşină de supraveghere şi protecţie, dar ştia cine o făcuse.

Gabriel Dean.

*

Istoria răsună de ecourile ţipetelor femeilor.

Paginile manualelor nu dau prea mare atenţie detaliilor scabroase pe care tânjim să le aflăm. Ne oferă în schimb dări de seamă aride despre strategie militară şi atacuri de flanc, despre şiretenia generalilor şi masele de soldaţi. Vedem ilustraţii cu bărbaţi în armură, cu săbii lucioase şi trupuri musculoase răsucindu-se în chinurile luptei. Vedem tablouri cu generali călare pe cai de rasă nobilă, privind câmpurile unde oştenii stau ca lanurile de grâu aşteptând secera. Vedem hărţi cu săgeţi trasând marşurile armatelor cuceritoare şi citim versurile baladelor de război, cântate în numele regelui şi al patriei. Triumfurile bărbaţilor sunt scrise întotdeauna cu litere mari, în sângele soldaţilor.

Nimeni nu vorbeşte despre femei.

Dar toţi ştim că şi ele erau acolo, carne moale şi piele netedă, parfumul lor se răsfiră din paginile istoriei. Toţi ştim, deşi nu vorbim despre asta, că sălbăticia războiului nu se limitează la câmpul de bătălie. Când ultimul soldat duşman s-a prăbuşit, când una din oştiri e victorioasă, atenţia soldaţilor se îndreaptă asupra femeilor cotropite.

Aşa a fost întotdeauna, deşi această realitate brutală este doar rareori menţionată în cărţile de istorie. Citim în schimb despre războaie sclipitoare ca alama lustruită, cu glorie pentru toţi. Despre grecii care se luptau sub privirea atentă a zeilor, despre căderea Troiei, despre care poetul Vergiliu ne spune că a fost un război dus de

eroi: Ahile şi Hector, Aiax şi Odiseu, nume păstrate acum cu sfinţenie pentru eternitate. Ne spune despre clinchetul metalic al săbiilor, şuieratul săgeţilor şi pământul scăldat în sânge.

Lasă deoparte părţile cele mai bune.

Dramaturgul Euripide e cel care ne povesteşte ce s-a întâmplat cu femeile Troiei, dar chiar şi el e precaut. Nu zăboveşte asupra amănuntelor aţâţătoare. Ne spune cum Cassandra cea îngrozită a fost târâtă din templul Atenei de către conducătorul grecilor, dar ne lasă să ne imaginăm singuri ce s-a întâmplat după aceea. Sfâşierea robelor ei, dezgolirea pielii. Mişcările lui între coapsele ei virgine. Urletele ei de durere şi disperare.

Pe întreaga întindere a Troiei, se auzeau cu siguranţă ţipete asemănătoare din gâturile altor femei, în timp ce grecii victorioşi îşi luau ceea ce li se cuvenea, marcându-şi victoria în carnea femeilor cucerite. Oare mai erau bărbaţi troieni în viaţă care să privească acest lucru? Anticii nu vorbesc nimic despre asta. Dar ce metodă mai bună de a-ţi trâmbiţa victoria decât abuzarea trupurilor iubitelor duşmanului tău? Ce dovadă mai limpede că l-ai înfrânt, că l-ai umilit, decât să-l forţezi să te privească satisfăcându-ţi poftele în mod repetat?

Înţeleg asta foarte bine: triumful are nevoie de un public.

Mă gândesc la femeile troiene în timp ce maşina noastră înaintează pe Commonwealth Avenue, în ritm cu scurgerea constantă a traficului. E o stradă aglomerată şi chiar şi la ora 21.00 maşinile înaintează încet, lăsându-mi timp să studiez clădirea pe îndelete.

Ferestrele sunt întunecate; nici Catherine Cordell, nici noul ei soţ nu sunt acasă.

Asta-i tot ce-mi permit, acea singură privire, şi apoi clădirea îmi dispare din câmpul vizual. Ştiu că strada e supravegheată, şi totuşi nu pot rezista să nu arunc o privire asupra fortăreţei ei, la fel de impenetrabilă ca zidurile unui castel. Un castel gol acum, care nu mai prezintă nici un interes pentru cei care ar vrea să-l atace.

Mă uit la şoferul meu, a cărui faţă e ascunsă de umbre. Nu-i văd decât silueta şi sclipirea ochilor, ca două scânteieri flămânde în întunericul nopţii.

Am văzut pe Discovery Channel emisiuni despre lei pe timp de noapte, când un foc verde le arde în ochi. Îmi amintesc acum de leii aceia, cum împărtăşeau acelaşi ţel flămând, aşteptând momentul de atac. Văd aceeaşi foame în ochii însoţitorului meu.

Aceeaşi foame pe care şi el o vede cu siguranţă într-ai mei.

Cobor fereastra şi trag adânc în piept aromele calde ale oraşului. Leul ce adulmecă aerul savanei. Căutând mirosul prăzii.

CINCISPREZECE

Se duseră împreună în maşina lui Dean, îndreptându-se spre vest, către oraşul Shirley, la 72 de kilometri de Boston. Dean nu vorbi aproape deloc pe drum, dar tăcerea dintre ei nu părea decât să accentueze cât de conştientă era de mirosul lui, de calmul şi de siguranţa lui de sine. De-abia îi aruncă o privire, de teamă să nu-i poată citi în ochi tulburarea pe care i-o pricinuise.

Se uită în schimb în jos şi văzu carpeta albastră-închis de la picioare. Se întrebă dacă era nailon, şase, şase, albastru numărul 802, întrebându-se câte maşini aveau covoraşe asemănătoare. Era o culoare atât de comună; părea să vadă covoraşe albastre oriunde se uita în zilele astea, şi îşi imagină nenumăraţi pantofi cărând fibre de nailon numărul 802 pe toate străzile Bostonului.

Aerul condiţionat era prea rece; închise clapa de reglare a aerului de lângă genunchii ei şi se uită la câmpurile întinse de iarbă înaltă, dorindu-şi să simtă arşiţa din afara acestei bule de aer prea rece. Ceaţa de dimineaţă plutea ca un văl peste câmpurile verzi şi copacii stăteau nemişcaţi, nici măcar o adiere de vânt nu le flutura frunzele. Rizzoli nu intra decât foarte rar în zona rurală a statului Massachusetts. Era o fată de oraş, născută şi crescută în Boston, şi nu simţea nici o afinitate pentru zona de ţară cu spaţiile deschise şi gâzele pişcătoare. Nici astăzi nu simţi nici o atracţie faţă de ea.

Nu dormise deloc bine noaptea trecută. Se trezise speriată de mai multe ori, şi se culcase la loc cu inima bubuind, ascultând paşi sau şuieratul respiraţiei intruşilor. La cinci dimineaţa se ridică din pat simţindu-se ca drogată şi neodihnită. De-abia după două ceşti de cafea se simţi suficient de trează să sune la spital şi să se intereseze de starea lui Korsak.

Era încă la Terapie intensivă. Şi acum avea aparatul respirator.

Coborî puţin un geam şi prin micuţa crăpătură intră aerul cald, mirosind a iarbă şi a pământ. Se gândi că din păcate era foarte posibil că bietul Korsak să nu mai poată niciodată să se bucure de aceste mirosuri sau să simtă adierea vântului pe faţă. Încercă să-şi amintească dacă ultimele cuvinte pe care le schimbaseră fuseseră bune, prieteneşti, dar nu-şi putea aminti.

La Ieşirea 36 de pe autostradă, Dean urmă indicatoarele până la MCI-Shirley. La dreapta lor, se înălţa Souza-Baranowski, închisoarea

de nivelul şase de securitate unde fusese închis Warren Hoyt. Dean parcă în zona vizitatorilor şi se întoarse să se uite la ea.

— Dacă la orice moment simţi nevoia să ieşi, pur şi simplu pleacă, zise el.

— De ce te aştepţi să vreau să plec?

— Pentru că ştiu ce ţi-a făcut. Oricine în situaţia ta ar avea probleme lucrând la cazul ăsta.

Rizzoli îi citi în ochi o îngrijorare autentică, şi nu voia s-o vadă – nu făcea decât să sublinieze fragilitatea curajului ei.

— Hai să terminăm odată, de acord? zise ea şi deschise uşa maşinii.

Mândria o forţă să meargă spre clădire cu hotărâre mohorâtă. O făcu să treacă prin verificarea de securitate de la intrare, unde ea şi Dean îşi prezentară legitimaţiile şi-şi predară armele. În timp ce aşteptau o escortă, Rizzoli citi Codul de îmbrăcăminte, afişat în zona vizitatorilor:

> Următoarele sunt interzise vizitatorilor: picioarele goale; costume de baie sau pantaloni scurţi; orice îmbrăcăminte ce reprezintă apartenenţa la o bandă; orice îmbrăcăminte asemănătoare celei purtate de deţinuţi sau de personalul în uniformă; strat dublu de haine; îmbrăcăminte cu şireturi; îmbrăcăminte transparentă; îmbrăcăminte excesiv de largă, lejeră, groasă sau masivă...

Lista era nesfârşită, interzicând orice, de la panglici de păr până la sutiene cu benzi metalice.

Un ofiţer apăru în sfârşit, un bărbat masiv îmbrăcat în uniforma albastră-deschis a MCI.

— Detectiv Rizzoli şi agentul Dean? Eu sunt ofiţerul Curtis. Urmaţi-mă.

Curtis îi conduse prin prima uşă încuiată şi apoi în cuşca vizitatorilor cu o atitudine prietenoasă, chiar jovială. Rizzoli se întrebă dacă ar fi tot aşa de amabil dacă nu erau amândoi poliţişti, parte a aceleiaşi frăţii. Le spuse să-şi scoată centurile, pantofii, jachetele, ceasurile şi cheile şi să le pună pe masă pentru a le examina. Rizzoli îşi scoase ceasul Timex şi-l aşeză lângă ceasul sclipitor Omega al lui Dean. Apoi începu să-şi dezbrace sacoul, în acelaşi timp cu Dean. Procedura avea un aer inconfortabil de intim. În timp ce-şi desfăcea centura, şi o trăgea de la pantaloni, îl simţi pe Curtis uitându-se fix la ea, în felul în care se uită un bărbat la o femeie care se dezbracă. Îşi descălţă pantofii cu toc jos, îi aşeză lângă pantofii lui Dean, şi înfruntă cu răceală privirea lui Curtis. Abia acum îl făcu să-şi întoarcă privirea în altă parte. După aceea îşi goli buzunarele şi-l urmă pe Dean prin detectorul de metale.

— Hei, aveţi noroc, zise Curtis după ce trecuseră de detector. Aţi ratat chiar la mustaţă percheziţia corporală a zilei.

— Poftim?

— În fiecare zi, comandantul de schimb fixează un număr la întâmplare pentru un vizitator care să fie percheziţionat corporal. Tocmai l-aţi ratat. Următoarea persoană care intră o să-l nimerească.

— Să fiu pipăită mi-ar fi fost punctul culminant al zilei, zise Rizzoli, ironică.

— Puteţi să vi le luaţi pe toate înapoi pe voi. Şi voi doi puteţi să vă păstraţi şi ceasurile.

— O spui că pe un privilegiu.

— Numai avocaţii şi poliţiştii pot să-şi păstreze ceasurile dincolo de punctul ăsta. Toţi ceilalţi trebuie să-şi lase aici toate bijuteriile. Acum trebuie să vă ştampilez încheietura stângă şi apoi puteţi intra la celule.

— Avem programată o întâlnire cu directorul Oxton la ora nouă, zise Dean.

— Are o întârziere în program. M-a rugat să vă duc prima dată la celula prizonierului. Apoi o să vă duc la biroul lui Oxton.

Centrul Corecţional Souza-Baranowski era cea mai nouă instituţie MCI, cu un sistem de securitate fără chei ultimul răcnet, operat de patruzeci şi două de calculatoare cu interfaţă grafică, le explică ofiţerul Curtis. Le arătă numeroase camere de supraveghere.

— Înregistrează în direct douăzeci şi patru de ore pe zi. Majoritatea vizitatorilor nici măcar nu văd un gardian în carne şi oase. Aud numai prin interfon ce să facă.

În timp ce treceau printr-o uşă de oţel, apoi de-a lungul unui coridor lung, şi printr-un alt şir de porţi cu gratii, Rizzoli era intens conştientă că fiecare mişcare pe care o făcea era monitorizată. Cu doar câteva clicuri pe tastatura unui calculator, gardienii puteau încuia fiecare pasaj, fiecare celulă, fără să iasă măcar din camera lor de control.

La intrarea în Blocul de Celule C, o voce la interfon îi instrui să-şi ridice legitimaţiile în faţa geamului pentru a fi inspectate. Îşi rostiră din nou numele şi Curtis spuse:

— Doi vizitatori veniţi să inspecteze celula prizonierului Hoyt.

Poarta de oţel glisă la o parte şi intrară în sala de zi a Blocului de Celule C, zona comună a prizonierilor. Era vopsită într-o culoare deprimantă, un verde de spital. Rizzoli văzu un televizor fixat pe perete, canapele şi scaune, şi o masă de ping-pong unde doi bărbaţi loveau o minge cu paletele. Toată mobila era fixată în cuie de podele. Vreo zece bărbaţi îmbrăcaţi în uniforma de denim albastru a prizonierilor se întoarseră simultan şi se holbară.

Se holbară în principal spre Rizzoli, singura femeie din cameră.

Cei doi bărbaţi care jucau ping-pong îşi întrerupseră brusc jocul. Pentru o clipă, singurele sunete erau de la televizorul pornit pe CNN. Rizzoli le întoarse privirea, refuzând să fie intimidată de prizonieri,

deşi putea ghici foarte uşor la ce se gândea fiecare dintre ei. Ce-şi imaginau. Nu observă că Dean se apropiase de ea, decât în momentul când îi simţi braţul atingându-i-l pe-al ei, şi îşi dădu seama că stătea exact lângă ea.

— Vizitatori, puteţi merge la celula C-8, zise o voce la interfon.

— Pe aici, îl îndemnă Curtis. Un nivel mai sus.

Urcară scările metalice, care zdrăngăniră sub pantofii lor. De la galeria de sus, ce ducea pe lângă celulele individuale, puteau privi în jos către living. Curtis îi conduse de-a lungul pasarelei până ajunseră la numărul 8.

— Asta e. Celula prizonierului Hoyt.

Rizzoli se opri în prag şi se uită în cuşcă. Nu văzu nimic care să deosebească această celulă de oricare alta – nici o fotografie, nici un obiect personal care să-i spună că Warren Hoyt locuise în acest spaţiu –, şi totuşi îşi simţea părul de pe ceafă ridicându-i-se. Deşi nu mai era aici, prezenţa lui se imprimase chiar şi în aer. Dacă era posibil pentru răutatea pură să zăbovească, atunci cu siguranţă acest loc era acum contaminat.

— Puteţi intra înăuntru, dacă vreţi, le spuse Curtis.

Rizzoli intră în celulă. Văzu trei pereţi goi, o platformă pentru dormit şi o saltea, o chiuvetă, o toaletă. Un cub gol. Aşa l-ar fi preferat Warren. Era un om ordonat, precis, care lucrase în lumea sterilă a unui laborator medical, o lume unde singurele pete de culoare erau tuburile cu sânge pe care le mânuia zi de zi. El nu avea nevoie să se înconjoare cu imagini obscene; cele pe care le purta în minte erau suficient de oribile.

— Celula asta nu a fost realocată? întrebă Dean.

— Încă nu, domnule.

— Şi nici un alt prizonier nu a fost aici de când a plecat Hoyt?

— Exact.

Rizzoli se duse la saltea şi-i ridică un colţ. Dean apucă de celălalt colţ şi împreună o ridicară şi se uitară sub ea. Nu găsiră nimic. Întoarseră salteaua complet pe cealaltă parte, şi verificară pânza să vadă dacă nu are rupturi în ea, orice ascunzătoare unde să-şi fi vârât marfa de contrabandă. Nu găsiră decât o mică ruptură pe o parte, de abia doi centimetri lungime. Rizzoli îşi vârî un deget înăuntru, dar nu găsi nimic.

Se întoarse şi mătură cu privirea întreaga celulă, văzând acelaşi decor pe care-l privise şi Hoyt. Şi-l imagină întins pe această saltea, cu ochii îndreptaţi spre tavanul gol, ţesând în minte fantezii ce ar oripila orice fiinţă omenească normală. Dar Hoyt era excitat de ele. Zăcuse aici transpirat, aţâţat de urlete de femei răsunându-i în ecouri în cap.

— Unde-i sunt obiectele personale? îl întrebă pe ofiţerul Curtis. Corespondenţa?

— În biroul directorului. Vă duc acolo imediat.

— Imediat după ce m-aţi sunat azi-dimineaţă, am ordonat ca obiectele personale ale prizonierului să fie aduse aici ca să le inspectaţi, zise directorul Oxton, arătându-le cu un gest o cutie mare de carton de pe birou. Noi ne-am uitat deja prin ele. N-am găsit absolut nici un obiect de contrabandă.

Sublinie acest din urmă amănunt de parcă îl absolvea de orice responsabilitate pentru tot ce se întâmplase greşit. Impresia lui Rizzoli despre Oxton era de om care nu tolera infracţiunile, fiind nemilos în pedepsirea încălcării regulilor şi regulamentelor. Era clar că scotea la iveală orice contrabandă, izola toţi scandalagii, pretindea ca stingerea să se facă la secunda exactă în fiecare seară. O singură privire prin biroul lui cu mai multe fotografii cu un Oxton tânăr, în uniformă militară, îi spuse că acesta era domeniul unei persoane care avea nevoia să controleze orice situaţie. Însă în ciuda tuturor eforturilor sale, un prizonier evadase, şi Oxton era acum în defensivă. Îi întâmpină cu o strângere ţeapănă de mână şi de-abia o umbră vagă de zâmbet în ochii albaştri şi reci.

Deschise cutia şi scoase o pungă mare sigilată, pe care i-o înmână lui Rizzoli.

— Articolele de toaletă ale prizonierului, zise el. Sunt obiectele obişnuite de îngrijire personală.

Rizzoli văzu o periuţă de dinţi, un pieptene, un burete, săpun. Loţiune de corp pe bază de vaselină. Aşeză rapid punga pe masă, dezgustată de gândul că Hoyt folosise zilnic aceste obiecte pentru igiena personală. Între dinţii pieptenului erau încă fire de păr castaniu-deschis.

Oxton continuă să scoată obiecte din cutie. Lenjerie intimă. Un teanc de reviste *Naţional Geographic* şi mai multe numere din *Boston Globe*. Două batoane de ciocolată Snickers, un bloc de hârtie legală galbenă, plicuri albe şi trei pixuri de plastic. Oxton mai scoase din cutie o pungă sigilată, aceasta conţinând un teanc de scrisori.

— Şi corespondenţa lui, spuse el. Am verificat fiecare hârtie din corespondenţă. Poliţia statală are numele şi adresele tuturor persoanelor cu care a corespondat. Bineînţeles, continuă el, înmânând legătura lui Dean, aceasta e doar corespondenţa pe care a păstrat-o. Probabil a existat încă o parte pe care a aruncat-o.

Dean deschise punga şi scoase afară conţinutul. Erau aproximativ douăsprezece scrisori, fiecare încă în plicul ei.

— MCI cenzurează corespondenţa prizonierilor? întrebă Dean. O verificaţi înainte să le-o daţi?

— Avem autoritatea de a face acest lucru. Depinde de tipul de scrisoare.

— Tipul?

— Dacă e clasificată drept privilegiată, gardienii au permisiunea doar să arunce o privire înăuntru să vadă dacă nu conţine obiecte de contrabandă. Dar nu pot s-o citească. Scrisorile sunt private, între expeditor şi prizonier.

— Deci n-aveţi idee ce i s-a scris.

— Dacă e corespondenţă privilegiată.

— Care e diferenţa între corespondenţă privilegiată şi neprivilegiată? întrebă Rizzoli.

Oxton reacţionă la întreruperea ei cu o sclipire de iritare în ochi.

— Corespondenţa neprivilegiată este de la prieteni şi familie sau publicul larg. De exemplu, un număr din deţinuţii noştri au prieteni prin corespondenţă din afară, care cred că fac o operă de caritate.

— Corespondând cu ucigaşi? Sunt nebuni?

— Multe sunt doar femei naive şi singure. Susceptibile să fie manipulate de un escroc profesionist. Acest tip de scrisori nu sunt privilegiate şi gardienii au autoritatea de a le citi şi cenzura. Dar n-avem întotdeauna timp să le citim pe toate. Avem un volum mare de corespondenţă aici. În cazul prizonierului Hoyt, am avut de inspectat un număr foarte mare de scrisori.

— De la cine? Nu ştiam că are o familie prea mare, zise Dean.

— I s-a făcut foarte mare publicitate anul trecut. A prins interesul publicului. Toţi au vrut să-i scrie.

Rizzoli fu oripilată.

— Vreţi să spuneţi că a primit scrisori de la fani?

— Da.

— Doamne sfinte! Oamenii sunt nebuni.

— Publicului i se pare palpitant să corespondeze cu un ucigaş. Să fie cumva în legătură directă cu faima. Manson, Dahmer, Gacy, toţi au primit scrisori de la fani. Prizonierii noştri primesc cereri în căsătorie. Sunt femei care le trimit bani sau fotografii de-ale lor în bikini. Bărbaţi care le scriu ca să-i întrebe ce senzaţie ai când omori pe cineva. Lumea e plină de scrântiţi la cap, scuzaţi-mi expresia, care se excită dacă ştiu personal un ucigaş adevărat.

Dar unul dintre ei făcuse mai mult decât pur şi simplu să-i scrie lui Hoyt. Unul intrase cu adevărat în clubul exclusivist al lui Hoyt. Rizzoli se uită încremenită la teancul de scrisori, înfuriată de această dovadă tangibilă a faimei Chirurgului. Ucigaş pe post de star rock. Se gândi la cicatricele pe care le tăiase în mâinile ei şi fiecare scrisoare de la fani era ca o nouă tăietură a bisturiului.

— Şi corespondenţa privilegiată? se interesă Dean. Aţi spus că nu e citită sau cenzurată. Ce califică o scrisoare ca privilegiată?

— E corespondenţa confidenţială ce vine de la anumite oficialităţi de stat sau federale. Un ofiţer de tribunal, de exemplu, sau procurorul

general. Scrisori de la preşedinte, de la guvernator sau de la diverse instituţii de poliţie.

— Hoyt a primit asemenea corespondenţă?

— Poate. Nu ţinem evidenţa tuturor scrisorilor ce vin pe adresa închisorii.

— De unde ştiţi dacă o scrisoare e cu adevărat privilegiată? întrebă Rizzoli.

Oxton se uită iritat la ea.

— Tocmai v-am spus. Dacă e de la o oficialitate federală sau de stat...

— Nu. Vreau să zic, cum ştiţi dacă nu e hârtie cu antet falsificat sau furat? Şi eu aş putea să scriu nişte planuri de evadare către unul dintre prizonierii de aici şi să le trimit într-un plic de la biroul senatorului Conway, de exemplu.

Nu alesese exemplul la întâmplare. Îl privi pe Dean şi văzu că-şi ridicase brusc capul auzind numele lui Conway.

Oxton ezită.

— Nu e imposibil. Dar există pedepse...

— Deci s-a mai întâmplat aşa ceva.

Oxton încuviinţă supărat.

— Au fost câteva cazuri. Informaţii ilegale trimise sub masca chestiunilor oficiale. Încercăm să fim alerţi la aşa ceva, dar, ocazional, se strecoară câteva.

— Şi corespondenţa care iese de aici? Scrisorile trimise de Hoyt? Pe acestea le verificaţi?

— Nu.

— Pe nici una?

— N-avem nici un motiv. Nu a fost niciodată considerat un deţinut problemă. A fost întotdeauna cooperant. Foarte liniştit şi politicos.

— Un prizonier model. Chiar aşa, zise Rizzoli.

Oxton o fixă cu o privire încruntată şi îngheţată.

— Avem prizonieri aici care ţi-ar smulge braţele cu mâinile goale şi ar râde apoi, doamnă detectiv. Bărbaţi care ar rupe gâtul unui gardian pur şi simplu pentru că nu i-a plăcut mâncarea de la prânz. Un prizonier ca Hoyt nu era prea sus pe lista noastră de îngrijorări.

Dean redirecţionă calm conversaţia asupra subiectului.

— Deci nu ştim cui i-ar fi putut scrie?

Întrebarea atât de practică păru să potolească iritarea crescândă a directorului. Oxton îi întoarse spatele lui Rizzoli şi i se adresă lui Dean, ca de la bărbat la bărbat.

— Nu, nu ştim, zise el. Prizonierul Hoyt i-ar fi putut scrie oricui.

În sala de conferinţe de lângă biroul lui Oxton, Rizzoli şi Dean îşi

puseră mănuşi de latex şi răsfirară pe masă scrisorile adresate lui Warren Hoyt. Văzu o mare diversitate de plicuri, câteva în culori pastel şi florale, unul imprimat cu *Isus salvează.* Cel mai absurd era un plic decorat cu imagini cu pisoi jucăuşi. Da, exact imaginea potrivită pentru Chirurg. Cât de amuzat fusese probabil să primească aşa ceva!

Deschise plicul cu pisoii şi găsi o fotografie înăuntru, o femeie zâmbitoare, cu ochi plini de speranţă. Înăuntru era şi o scrisoare, cu scris de şcolăriţă, cu punctele de la i-uri în formă de cerculeţe vesele.

> Către: Domnul Warren Hoyt, prizonier
> Institutul Corecţional din Massachusetts
>
> Dragă domnule Hoyt,
>
> V-am văzut astăzi la televizor, când vă escortau la tribunal. Cred că ştiu să judec excelent caracterul oamenilor şi când m-am uitat la faţa dumneavoastră la televizor, am văzut atât de multă tristeţe şi durere. Oh, atât de multă durere! Există o bunătate în dumneavoastră; ştiu că există. Nu aveţi nevoie decât de cineva care să vă ajute s-o găsiţi...

Rizzoli îşi dădu seama brusc că îşi încleştase mâinile pe scrisoare de furie. Voia să o prindă pe idioata care scrisese aceste cuvinte şi s-o scuture bine. Voia s-o oblige să se uite la fotografiile de autopsie ale victimelor lui Hoyt, să citească raportul medicului legist despre agonia pe care o suferiseră înainte ca moartea milostivă să le pună capăt suferinţelor. Se forţă să citească restul scrisorii, un apel siropos la umanitatea lui Hoyt şi la „bunătatea ce există în noi toţi".

Luă următorul plic. Plicul acesta nu avea nici un pisoi, era un plic alb şi simplu conţinând o scrisoare scrisă pe hârtie liniată. Şi aceasta era de la o femeie, care indusese şi o fotografie a ei, un instantaneu supraexpus cu o blondă oxigenată.

> Dragă domnule Hoit,
>
> Pot s-ăţi cer un autograf? am coleţie cu multe semnături de la oameni ca tine. Am şi una dela Jeffiy Dahmer. Dacă vrei sămi scri ar fii super. Pretena ta Gloria.

Rizzoli se holbă la cuvintele pe care nu putea să creadă că o persoană normală ar fi putut să le scrie. „Ar fii super. Pretena ta".

— Doamne sfinte! exclamă ea. Oamenii ăştia sunt ţicniţi.

— Asta e atracţia faimei, zise Dean. Viaţa lor e foarte plictisitoare. Se simt lipsiţi de valoare, fără nume. Aşa că încearcă să se apropie de cineva care are un nume. Vor ca magia să se lipească şi de ei.

— Magia? Aşa îi spui tu?

Rizzoli se uită la el fix.

— Ştii ce vreau să spun.

— Nu, nu pricep nimic. Nu înţeleg de ce vor aceste femei să le scrie unor monştri. Caută o aventură romantică? Momente fierbinţi cu un individ care se pregăteşte să le spintece burta? Asta se presupune că le aduce fiori palpitanţi în vieţile lor jalnice?

Îşi împinse scaunul în spate şi se duse la peretele cu ferestre în formă de fantă. Acolo se opri cu braţele încrucişate strâns, uitându-se fix la fâşia îngustă de lumină, la dunga albastră de cer. Orice privelişte, chiar şi aceasta atât de sărăcăcioasă, era preferabilă corespondenţei de la fani a lui Warren Hoyt. Cu siguranţă lui Hoyt îi plăcuse atenţia ce i se acorda. Probabil considera fiecare nouă scrisoare ca pe o dovadă proaspătă că avea în continuare putere asupra femeilor, că până şi aici, închis, tot putea să le sucească minţile, să le manipuleze. Să le transforme în proprietatea lui personală.

Privi o pasăre trecând fulgerător peste clădirile unde oamenii erau cei în colivii, unde gratiile ţineau închişi monştri, nu păsări.

— E o pierdere de vreme, rosti ea cu amărăciune. Nu e prost. Sigur a distrus orice l-ar lega de Dominator. Evident că-şi va proteja noul partener. Sigur nu ne-a lăsat nimic folositor ca să-l urmărim.

— Poate că nu folositor, zise Dean din spatele ei, răsfoind hârtii. Dar cu siguranţă edificator.

— Da, chiar aşa. Vreau neapărat să citesc ce i-au scris nebunele astea. Mă face să-mi vină rău.

— Nu cumva chiar ăsta e şi scopul?

Rizzoli se răsuci şi se uită la el. O dungă de lumină provenită de la fereastra îngustă ca o fantă îi traversa faţa, iluminându-i un ochi albastru. Trăsăturile lui i se păruseră întotdeauna remarcabile, dar încă niciodată chiar ca în momentul acesta, când se uita la el direct, faţă în faţă, peste masă.

— Ce vrei să spui?

— Te supără să-i citeşti corespondenţa de la fani.

— Mă enervează. Nu e evident?

— Şi pentru el e evident, afirmă Dean arătându-i cu un gest teancul de scrisori. Ştia că o să te supere.

— Crezi că au scopul doar să mă zăpăcească pe mine de cap? Toate scrisorile astea?

— Se joacă cu mintea ta, Jane. Le-a lăsat aici pentru tine. Colecţia asta simpatică de scrisori de la admiratoarele lui cele mai înfocate. Ştia că în cele din urmă te vei afla exact aici, unde eşti acum, citind ceea ce i-au scris. Poate a vrut să-ţi arate că *are* admiratoare. Că deşi tu îl dispreţuieşti, există femei care nu o fac, care sunt atrase de el în schimb. E ca un iubit alungat, care încearcă să te facă geloasă.

Încearcă să te dezechilibreze.

— Nu-ţi bate joc de mine.

— Şi funcţionează, nu vezi? Uită-te la tine. Eşti aşa de încordată din cauza lui, că nici nu poţi sta locului. Ştie cum să te manipuleze, cum să se joace cu mintea ta.

— Îi acorzi prea mare încredere.

— Chiar crezi?

Rizzoli îi arătă scrisorile.

— Astea se presupune că sunt pentru mine? Ce, sunt centrul universului lui acum?

— Nu e el centrul universului tău? întrebă Dean încet.

Rizzoli se uită încremenită la el, incapabilă să scoată o replică, pentru că ceea ce spusese o lovise în secunda aceea ca fiind un adevăr incontestabil. Warren Hoyt era centrul universului ei. Domnea ca un lord al întunericului în coşmarurile ei şi-i domina de asemenea orele de trezie, întotdeauna pe punctul de a ieşi dintre umbre, înapoi în gândurile ei. În pivniţa aceea o marcase ca fiind a lui, în felul în care orice victimă e marcată de atacatorul ei, şi acum nu mai putea să-i şteargă marca de posesiune. Era săpată în mâinile ei, arsă în sufletul ei.

Se întoarse la masă şi se aşeză pe scaun. Se îmbărbătă mintal să termine ceea ce începuse.

Următorul plic avea adresa expeditorului bătută la maşină: „Dr. J.P. O'Donnell, 1634, Brattle Street, Cambridge, MA 02138". Lângă Universitatea Harvard, pe Brattle Street, erau casele frumoase ale elitei cu educaţie bună, locul unde profesori universitari şi ziarişti pensionaţi făceau jogging pe aceleaşi trotuare şi se salutau peste întinderea peluzelor bine îngrijite. Nu era tipul de cartier unde te aştepţi să găseşti acolitul unui monstru.

Rizzoli despături scrisoarea dinăuntru. Era datată cu şase săptămâni în urmă.

> Dragă Warren,
>
> Mulţumesc pentru ultima scrisoare şi pentru că ai semnat cele două formulare. Detaliile pe care mi le-ai oferit mă ajută foarte mult să înţeleg dificultăţile prin care ai trecut.
>
> Am atât de multe alte întrebări să-ţi pun şi mă bucur că eşti în continuare de acord să te întâlneşti cu mine, aşa cum am plănuit. Dacă nu ai obiecţii, aş vrea să filmăm interviul. Ştii, bineînţeles, că ajutorul tău e absolut esenţial pentru proiectul meu.
>
> Cu sinceritate,
>
> Dr. O'Donnell.

— Cine naiba e J.P. O'Donnell? întrebă Rizzoli.

Dean se uită surprins la ea.

— Joyce O'Donnell?

— Pe plic scrie numai doctor J.P. O'Donnell. Cambridge, Massachusetts. I-a luat interviuri lui Hoyt.

Dean se încruntă la plic.

— N-am ştiut că s-a mutat în Boston.

— O ştii?

— E doctor neuropsihiatru. Să spunem că ne-am întâlnit în condiţii ostile, de cealaltă parte a unei săli de tribunal. Avocaţii apărării o adoră.

— Nu-mi spune. Martor expert. Depune mărturie de partea criminalilor.

Dean încuviinţă.

— Nu contează ce-a făcut clientul tău, câţi oameni a omorât, O'Donnell e fericită să depună mărturie în apărarea lui.

— Mă întreb de ce-i scrie lui Hoyt.

Citi încă o dată scrisoarea. Fusese scrisă cu extrem de mult respect, lăudându-l pentru cooperare. Deja nu-i plăcea de doctor O'Donnell.

Următorul plic din teanc era de asemenea de la O'Donnell, dar nu conţinea o scrisoare. Scoase în schimb trei fotografii – instantanee făcute evident de un amator. Două fuseseră făcute afară în lumina zilei; a treia era în interiorul unei clădiri. Pentru o clipă se uită pur şi simplu la ele, simţind că i se ridică părul de pe ceafă, văzând cu ochii ceea ce creierul refuza să accepte. Se trase brusc înapoi, scăpând fotografiile din mână ca pe nişte cărbuni încinşi.

— Jane? Ce e?

— Asta sunt eu, şopti ea.

— Poftim?

— O'Donnell m-a urmărit pe mine. A făcut fotografii cu mine. I le-a trimis *lui*.

Dean se ridică de pe scaunul lui şi înconjură masa ca să vină să se uite peste umărul ei.

— Nu te văd aici...

— Uite. *Uite*.

Îi arătă fotografia unei Honda verde-închis parcată în stradă.

— E a mea.

— Nu i se vede numărul.

— Îmi recunosc propria maşină!

Dean răsuci polaroidul. Pe verso cineva desenase o faţă zâmbitoare absurdă şi scrisese cu carioca albastră: „Maşina mea".

Frica îi bătea tobă în piept.

— Uită-te la următoarea, zise ea.

Dean ridică a doua fotografie. Şi aceasta fusese făcută la lumina

zilei şi arăta faţada unei clădiri. Nu era nevoie să-i spună ce clădire era; noaptea trecută fusese chiar el acolo. Dean întoarse fotografia şi văzu cuvintele: „Casa mea”. Sub cuvinte era încă o faţă zâmbitoare.

Dean ridică a treia fotografie, ce fusese făcută într-un restaurant.

La primă privire, părea să fie doar o imagine slab alcătuită cu clienţii aşezaţi la mese şi o chelneriţă cu imaginea mişcată, care traversa încăperea cu un ibric de cafea. Lui Rizzoli îi trebuiseră câteva secunde să observe silueta aşezată în centrul stânga imaginii, o femeie cu părul negru şi faţa văzută doar din profil, cu trăsăturile umbrite de strălucirea prea puternică a soarelui prin ferestre. Aşteptă să o recunoască şi Dean.

— Ştii când a fost făcută? întrebă el încet.

— Starfish Cafe.

— Când?

— Nu ştiu...

— Mergi des acolo?

— Duminica. La micul dejun. E singura zi din săptămână când...

Îi pieri vocea. Se uită fix la fotografia propriului profil, cu umerii relaxaţi, cu faţa îndreptată în jos, uitându-se la un ziar deschis. Era cu siguranţă ziarul de duminică. Duminica era ziua când se răsfăţa cu micul dejun la Starfish. O dimineaţă cu pâine prăjită franţuzească şi şuncă, şi benzile desenate.

Şi un urmăritor. Nici nu-i trecuse prin minte că o privea cineva. Că-i făcea fotografii. Că le trimitea exact bărbatului care-i bântuia coşmarurile.

Dean răsuci polaroidul.

Pe dos era desenată încă o faţă zâmbitoare. Şi sub ea, înconjurată de o inimă, era un singur cuvânt.

Eu.

ŞAISPREZECE

Maşina mea. Casa mea. Eu.

Rizzoli călători pe tot drumul până la Boston cu stomacul

încleştat de furie. Deşi Dean stătea chiar lângă ea, nu se uită la el; era prea concentrată pe furia ei, pe senzaţia de flăcări ce o consumau.

Furia i se intensifică în momentul când Dean opri la adresa lui O'Donnell de pe Brattle Street. Rizzoli se uită fix la casa mare în stil colonial, cu şindrilele vopsite într-un alb imaculat, accentuat de obloanele gri ca ardezia. Un gard de fier forjat, o peluză îngrijită şi o alee cu dale de granit. Chiar şi la standardele înalte ale Brattle Street, aceasta era o casă frumoasă la care un salariat bugetar nu putea nici măcar să viseze. „Şi totuşi bugetarii ca mine îi înfruntă pe toţi Warren Hoyt de pe lumea asta şi suferi consecinţele acestor bătălii", se gândi ea. Ea era cea care-şi încuia uşile şi ferestrele noaptea, care tresărea din somn la ecoul unor paşi fantomă apropiindu-se de patul ei. Ea se lupta cu monştrii şi suporta consecinţele, în timp ce aici, în această casă grandioasă, trăia o femeie care le oferea exact aceloraşi monştri o ureche compătimitoare, care mergea în tribunale şi-i apăra pe cei de neapărat. Era o casă clădită pe oasele victimelor.

Femeia blondă care le deschise uşa era la fel de meticulos de aranjată ca şi casa ei, cu părul sclipind ca o cască, cu o cămaşă Brooks Brothers şi pantaloni călcaţi cu dungă. Avea aproximativ patruzeci de ani, iar faţa îi era fină ca alabastrul. Şi ca alabastrul adevărat, nici faţa ei nu avea nici o căldură. În ochi nu i se citea decât un intelect rece.

— Doamna doctor O'Donnell? Sunt detectiv Rizzoli. Şi acesta e agentul Gabriel Dean.

Ochii femeii se fixară asupra lui Dean.

— L-am mai întâlnit pe agentul Dean.

Şi evident fiecare lăsase o impresie puternică asupra celuilalt – şi nu una favorabilă, se gândi Rizzoli.

În mod limpede deranjată de vizita lor, O'Donnell îi conduse mecanic şi fără zâmbet în holul mare şi în camera de primire formală. Canapeaua era de mătase albă pe un cadru de lemn de trandafir, şi podelele de lemn de tec erau puse în valoare de covoare orientale în nuanţe bogate de roşu. Rizzoli nu se pricepea prea bine la artă, dar chiar şi ea îşi dădea seama că tablourile atârnate pe pereţi erau originale şi probabil foarte valoroase. „Mai multe oase de victime", se gândi ea. Se aşează împreună cu Dean pe canapea, faţă în faţă cu O'Donnell. Nu li se oferi cafea sau ceai, sau măcar apă, un indiciu foarte puţin subtil că gazda voia ca aceasta să fie o conversaţie cât mai scurtă.

O'Donnell trecu direct la subiect şi i se adresă lui Rizzoli:

— Aţi zis că aţi venit în legătură cu Warren Hoyt.

— Ai corespondat cu el.

— Da. E vreo problemă cu asta?

— Care a fost natura corespondenţei dintre voi?

— Din moment ce ştiţi despre ea, presupun că aţi citit-o.

— Care a fost natura corespondenţei dintre voi? repetă Rizzoli pe un ton inflexibil.

O'Donnell se uită fix la ea pentru o clipă, estimând în tăcere opoziţia. Deja înţelesese că Rizzoli *era* opoziţia, şi reacţionă ca atare, înţepenindu-şi postura ca o armură.

— Prima dată ar trebui să-ţi pun o întrebare, doamnă detectiv, contră O'Donnell. De ce se interesează poliţia de corespondenţa mea cu domnul Hoyt?

— Ştii că a evadat?

— Da. Am văzut la ştiri, bineînţeles. Şi apoi, am fost contactată de poliţia statală ca să mă întrebe dacă a încercat să ia legătura cu mine. I-au întrebat asta pe toţi cei care au corespondat cu Warren.

Warren. Îşi spuneau pe numele mic.

Rizzoli deschise plicul mare pe care-l adusese cu ea şi scoase cele trei polaroide, fiecare închis într-o pungă sigilată de plastic. I le înmână lui O'Donnell.

— I-ai trimis aceste fotografii domnului Hoyt?

O'Donnell de-abia le aruncă o privire trecătoare.

— Nu. De ce?

— Nici nu te-ai uitat la ele.

— Nu e nevoie. Nu i-am trimis nici o fotografie niciodată domnului Hoyt.

— Acestea au fost găsite în celula lui. Într-un plic cu adresa dumitale.

— Atunci probabil a folosit plicul de la mine ca să le ţină în el.

Îi dădu înapoi lui Rizzoli fotografiile.

— Dumneata ce i-ai trimis, exact?

— Scrisori. Formulare pe care să le semneze şi să mi le trimită înapoi.

— Formulare pentru ce?

— Foile matricole şcolare. Dosarul lui medical pediatric. Orice informaţie ce m-ar putea ajuta să-i evaluez istoria.

— De câte ori i-ai scris?

— Cred că de patru sau cinci ori.

— Şi ţi-a răspuns?

— Da. Am scrisorile lui la dosar. Pot să vă dau copii.

— A încercat să intre în legătură cu dumneata de când a evadat?

— Nu crezi că le-aş fi spus autorităţilor dacă ar fi făcut asta?

— Nu ştiu, doamnă doctor. Nu ştiu natura relaţiei dumitale cu domnul Hoyt.

— A fost o corespondenţă. Nu o relaţie.

— Şi totuşi i-ai scris. De patru sau cinci ori.

— L-am şi vizitat. Interviul e pe caseta video, dacă vreţi să vi-l dau.

— De ce ai vorbit cu el?

— Are o poveste de spus. Avem lecţii de învăţat de la el.

— Ca de exemplu cum să măcelărim femei?

Cuvintele îi scăpară pe gură lui Rizzoli înainte să se gândească, o săgeată de amărăciune ce nu străpunse armura celeilalte femei.

O'Donnell răspunse, netulburată:

— Ca poliţistă, nu vezi decât rezultatul final. Brutalitatea, violenţa. Crime îngrozitoare care sunt consecinţa naturală a ceea ce au trăit aceşti bărbaţi.

— Şi dumneata ce vezi?

— Ce a fost înainte, viaţa lor.

— Şi acum o să-mi spui că tot ce-au făcut a fost din cauza copilăriei lor nefericite.

— Ştii ceva despre copilăria lui Warren?

Rizzoli simţi că-i creşte tensiunea. Nu voia câtuşi de puţin să discute despre rădăcinile obsesiei lui Hoyt.

— Victimelor lui nu le pasă deloc de copilăria lui. Şi nici mie.

— Dar ştii ceva despre ea?

— Mi s-a spus că a fost perfect normală. Ştiu că a avut o copilărie mai bună decât mulţi alţii care nu ciopârţesc femei.

— Normală.

O'Donnell părea să găsească acest cuvânt amuzant. Se uită la Dean pentru prima oară de când se aşezaseră toţi.

— Domnule agent Dean, zise ea. De ce nu ne oferi definiţia dumitale a cuvântului „normal"?

Cei doi schimbară o privire încărcată de ecourile duşmănoase ale unui război vechi ce nu se încheiase în totalitate. Dar orice sentimente ar fi avut Dean, nu i se putură citi în voce.

— Doamna detectiv Rizzoli pune întrebările, rosti el calm. Îţi sugerez să-i răspunzi, doamnă doctor.

Rizzoli era surprinsă că Dean nu furase conducerea conversaţiei de la ea. I se părea un bărbat obişnuit să preia controlul, însă în cazul acesta i-l cedase ei şi alesese în schimb rolul de observator.

Iar ea permisese mâniei ei să devieze conversaţia de la subiect. Era momentul să reia comanda şi pentru asta avea nevoie să-şi controleze furia. Să fie calmă şi metodică.

— Când aţi început să vă scrieţi unul altuia? întrebă ea.

— Acum aproximativ trei luni, răspunse O'Donnell, la fel de concis.

— Şi de ce te-ai hotărât să-i scrii?

— Stai o clipă, zise O'Donnell, cu un hohot surprins de râs. Ai înţeles greşit. Nu eu am iniţiat corespondenţa.

— Vrei să spui că Hoyt a început-o?

— Da. El mi-a scris primul. A zis că a auzit de munca mea în

domeniul neurologiei violenţei. Ştia că am fost martor al apărării la alte procese.

— A vrut să te angajeze?

— Nu. Ştia că n-are nici o şansă să i se schimbe sentinţa. Nu aşa de târziu. Dar s-a gândit că aş fi interesată de cazul lui. Şi am fost.

— De ce?

— Mă întrebi de ce am fost interesată?

— De ce ai vrea să-ţi pierzi vremea scriindu-i unui om ca Hoyt?

— El e exact tipul de persoană despre care vreau să ştiu mai multe.

— A fost văzut de cel puţin şase psihiatri. Nu are nici o boală. E perfect normal, în afară de faptul că îi place să omoare femei. Îi place să le lege şi să le despice burţile. Se excită când se joacă de-a chirurgul. Atâta doar că o face în timp ce femeile sunt complet treze. Ca să ştie exact ce le face.

— Şi totuşi îl numeşti normal.

— Nu e nebun. Ştia ce face şi i-a plăcut.

— Deci crezi că pur şi simplu s-a născut rău.

— Ăsta e exact cuvântul pe care l-aş folosi, fu de acord Rizzoli.

O'Donnell se uită la ea pentru un moment cu o privire ce părea să o pătrundă până în adâncul sufletului. Oare cât de mult vedea? Faptul că avea instruire de psihiatru îi permitea oare să vadă prin masca publică a oamenilor, până la carnea traumatizată dedesubt?

O'Donnell se ridică brusc în picioare.

— Haideţi până în biroul meu, zise ea. Vreau să vă arăt ceva.

Rizzoli şi Dean o urmară printr-un hol acoperit pe toată lungimea lui cu un covor de culoarea vinului roşu, ce înăbuşea sunetul paşilor. Încăperea în care îi conduse era într-un contrast şocant faţă de camera de primire atât de bogat decorată. Biroul lui O'Donnell era devotat strict afacerilor: pereţi albi, rafturi de cărţi încărcate cu titluri de referinţă şi dulapuri standard de metal pentru dosare. Intrarea în această cameră te forţa imediat să te dedici lucrului, se gândi Rizzoli. Şi părea să aibă exact acest efect asupra lui O'Donnell. Se îndreptă cu hotărâre sumbră spre birou, luă un plic de radiografii şi-l duse la ecranul alb montat pe perete. Agăţă filmul în clame şi apăsă pe întrerupător.

Ecranul se ilumină, punând în evidenţă imaginea unui craniu omenesc.

— Vedere frontală, zise O'Donnell. Un bărbat alb de douăzeci şi opt de ani, muncitor în construcţii. Era un cetăţean care respecta legile, descris ca sensibil şi bun soţ. Tată iubitor pentru fiica lui de şase ani. A fost rănit pe şantier când o grindă l-a izbit în cap. Agentul Dean o vede deja, zise ea, uitându-se la cei doi vizitatori. Dumneata o vezi, doamnă detectiv?

Rizzoli se apropie de ecranul luminos. Nu studia radiografii prea des, şi nu se putea concentra decât asupra imaginii de ansamblu: calota craniană, cele două orificii ale orbitelor oculare, gărduleţul de dinţi.

— Să pun şi vederea laterală, zise O'Donnell şi mai puse o radiografie pe ecran. Acum o vezi?

Al doilea film arăta craniul din profil. Rizzoli vedea acum o reţea fină de linii de fractură radiind din fruntea craniului înspre partea din spate. Le arătă cu degetul.

O'Donnell încuviinţă.

— Era inconştient când l-au adus la Urgenţe. O tomografie a arătat hemoragie, cu hematoame subdurale mari – o adunare de sânge – apăsând lobii frontali ai creierului. Sângele a fost drenat chirurgical şi pacientul şi-a revenit. Sau cel puţin a părut să-şi revină. A mers acasă şi în cele din urmă s-a întors la lucru. Dar nu a mai fost acelaşi om. Şi-a pierdut cumpătul de nenumărate ori la lucru şi a fost concediat. A început să-şi molesteze sexual fiica. Apoi, după o ceartă cu soţia sa, a bătut-o cu atâta brutalitate, că nu i s-a mai putut recunoaşte cadavrul. A început s-o lovească şi nu s-a mai putut opri. Chiar şi după ce i-a zdrobit aproape toţi dinţii. Chiar şi când îi redusese faţa la carne vie şi fragmente de os.

— Vrei să-mi spui că asta e de vină pentru toate astea? zise Rizzoli, arătând craniul fracturat.

— Da.

— Vezi-ţi de treabă!

— Uită-te la film, doamnă detectiv. Vezi unde e localizată fractura? Gândeşte-te care parte a creierului e situată chiar sub ea.

Se întoarse şi se uită la Dean. Acesta îi întâlni privirea fără nici o expresie.

— Lobii frontali, rosti el.

Buzele lui O'Donnell tremurară într-un zâmbet vag. Era limpede că-i făcea plăcere ocazia de a-l provoca pe vechiul ei rival.

— Şi care e rostul acestei radiografii? întrebă Rizzoli.

— Am fost chemată de avocatul apărării acestui om pentru a face o evaluare neuropsihiatrică. Am folosit ceea ce se numeşte Testul Wisconsin de Sortare a Cărţilor şi un Test de Categorisire din Bateria Halstead-Reitan. Am comandat de asemenea o scanare MRI – imagine de rezonanţă magnetică – a creierului. Toate au arătat aceeaşi concluzie: bărbatul acesta a suferit daune grave la ambii lobi frontali.

— Dar ai spus că şi-a revenit complet după accident.

— A *părut* să-şi revină.

— Are leziuni pe creier sau nu?

— Chiar şi cu leziuni extinse la lobii frontali, poţi umbla, vorbi şi îndeplini diferite sarcini cotidiene. Ai putea avea o conversaţie cu o

persoană cu lobotomie frontală şi e posibil să nu observi nimic greşit. Dar cu siguranţă are daune. Făcu un gest către radiografie. Omul acesta are ceea ce se cheamă sindrom frontal de dezinhibiţie. Lobii frontali ne afectează judecata şi anticiparea. Abilitatea de a controla impulsuri nepotrivite. Dacă suferă leziuni, devii dezinhibat social. Dai dovadă de comportament nepotrivit, fără nici o senzaţie de vină sau de durere emoţională. Îţi pierzi capacitatea de a-ţi controla impulsurile violente. Şi toţi le avem, aceste momente de furie turbată, când vrem să ne răzbunăm. Să-ţi izbeşti maşina în cineva care ţi-a tăiat drumul în trafic. Sunt sigură că ştii această senzaţie, doamnă detectiv. Când eşti atât de furios că vrei să răneşti pe cineva.

Rizzoli nu spuse nimic, redusă la tăcere de adevărul cuvintelor lui O'Donnell.

— Societatea consideră actele violente ca manifestări ale răului sau ale imoralităţii. Ni se spune că avem controlul absolut asupra propriului comportament, că fiecare dintre noi are liberul arbitru de a alege să *nu* rănească altă fiinţă omenească. Dar nu numai moralitatea ne călăuzeşte. Şi biologia are acest rol. Lobii noştri frontali ne ajută să ne integrăm gândurile şi acţiunile. Ne ajută să cântărim consecinţele acestor acţiuni. Fără acest control, toţi ne-am lăsa pradă fiecărui impuls sălbatic. Asta s-a întâmplat cu acest om. Şi-a pierdut capacitatea de a-şi controla comportamentul. A avut sentimente sexuale faţă de fiica lui, aşa că a violat-o. Soţia lui l-a înfuriat, aşa că a omorât-o din bătaie. Din când în când, toţi avem gânduri tulburătoare sau nepotrivite, oricât de trecătoare ar fi ele. Vedem o persoană necunoscută, dar atrăgătoare, şi prin minte ne trec gânduri la sex. Asta-i tot – doar un gând trecător. Dar dacă ne-am lăsa pradă impulsului? Acest impuls sexual ar putea duce la viol. Sau mai rău.

— Şi asta a fost apărarea lui? „Creierul meu m-a pus"?

În ochii lui O'Donnell se văzu o sclipire de iritare.

— Sindromul de dezinhibiţie frontală e un diagnostic acceptat între neurologi.

— Mda, dar funcţionează în instanţă?

O pauză rece.

— Sistemul nostru legal funcţionează şi acum cu definiţia nebuniei din secolul nouăsprezece. E de mirare atunci că instanţele ignoră şi neurologia? Omul acesta e acum în celula condamnaţilor la moarte din Oklahoma.

O'Donnell smulse supărată cele două filme din faţa ecranului şi le vârî înapoi în plic.

— Şi ce-are asta a face cu Warren Hoyt?

O'Donnell se duse la birou şi luă un alt plic din care scoase altă pereche de filme, pe care le agăţă la lumină. Şi acestea erau radiografii craniale, o vedere frontală şi una laterală, dar mai mici. Un

craniu de copil.

— Băiatul acesta a căzut în timp ce se căţăra pe un gard, zise O'Donnell. A căzut cu faţa în jos, lovindu-se la cap de trotuar. Uitaţi aici, pe vederea frontală. Se vede o crăpătură micuţă, ce urcă de la nivelul sprâncenei stângi. O fractură.

— O văd, zise Rizzoli.

— Uită-te la numele pacientului.

Rizzoli se concentra asupra pătrăţelului de la marginea filmului, ce conţinea datele de identificare. Ceea ce văzu o făcu să rămână complet nemişcată.

— Avea zece ani la data accidentului, afirmă O'Donnell. Un băiat normal şi activ care creştea într-o suburbie bogată din Houston. Cel puţin, aşa reiese din dosarul lui medical pediatric şi din rapoartele de la şcoala lui elementară. Un copil sănătos, cu inteligenţă peste medie. Se juca bine cu ceilalţi.

— Până a crescut şi a început să-i omoare.

— Da, dar *de ce* a început Warren să omoare? Această leziune poate fi un factor, zise ea, arătând radiografiile.

— Hei, şi eu am căzut de pe spalier când aveam şapte ani. M-am lovit tare la cap de o bară. Dar nu am început să hăcuiesc oameni.

— Vânezi însă oameni. Exact aşa ca el. De fapt, eşti un vânător profesionist.

Rizzoli simţi o explozie de furie înroşindu-i faţa.

— Cum poţi să mă compari cu el?

— Nu te compar cu el, doamnă detectiv. Gândeşte-te însă cum te simţi chiar acum. Probabil ai vrea să-mi tragi o palmă, nu-i aşa? Şi atunci ce te opreşte? Ce te ţine în frâu? Moralitatea? Bunele maniere? Sau pur şi simplu logica rece, care te informează că ar apărea consecinţe? Certitudinea că vei fi arestată? Toate aceste consideraţii împreună te împiedică să mă ataci. Şi acest proces mintal se desfăşoară în lobii frontali. Datorită acestor neuroni intacţi ai dumitale, eşti capabilă să-ţi controlezi impulsurile distrugătoare. În majoritatea timpului, adăugă cu subînţeles, după o mică pauză.

Aceste ultime cuvinte, ţintite ca o suliţă, îşi nimeriră exact ţinta. Era un punct sensibil de vulnerabilitate. Cu un an înainte, în timpul anchetei Chirurgului, Rizzoli făcuse o greşeală îngrozitoare, care o va face de ruşine pentru totdeauna. În toiul unei urmăriri, împuşcase mortal un om neînarmat. Se uită fix la O'Donnell şi văzu în ochii ei o clipire de satisfacţie.

Dean întrerupse tăcerea:

— Ne-ai spus că Hoyt a fost cel care te-a contactat. Ce spera să obţină din asta? Atenţie? Compasiune?

— De ce nu înţelegere umană? replică O'Donnell.

— Asta e tot ce a pretins de la dumneata?

— Warren se zbate să afle răspunsuri. Nu ştie ce anume îl împinge la crimă. Ştie că e diferit. Şi vrea să ştie de ce.

— Ţi-a zis el asta efectiv?

O'Donnell se duse la birou şi luă un dosar.

— Am aici scrisorile lui. Şi caseta video cu înregistrarea interviului.

— Ai fost la Souza-Baranowski?

— Da.

— La sugestia cui?

O'Donnell ezită.

— Amândoi ne-am gândit că ar fi util.

— Dar cine a venit efectiv cu ideea unei întâlniri în persoană?

Rizzoli răspunse la întrebare în locul lui O'Donnell.

— El a fost. Nu-i aşa? Hoyt a cerut o întâlnire.

— Se poate să fi fost sugestia lui. Dar amândoi am vrut să facem asta.

— N-ai nici măcar cea mai vagă idee de ce te-a rugat de fapt să mergi acolo, nu-i aşa? zise Rizzoli.

— Trebuia să ne întâlnim. Nu pot evalua un pacient fără să-l văd faţă în faţă.

— Şi în timp ce stăteaţi acolo, faţă în faţă, la ce crezi că se gândea el?

Expresia lui O'Donnell era dispreţuitoare.

— Şi dumneata ştii?

— Oh, da. Eu ştiu exact ce-i trecea prin minte Chirurgului, afirmă Rizzoli, care-şi regăsise vocea, pe un ton rece şi neabătut. Te-a rugat să mergi acolo pentru că a vrut să te măsoare personal. Asta face el cu femeile. Ne zâmbeşte, ne vorbeşte frumos. E în raportul lui de la şcoală, nu? „Un tânăr politicos", aşa l-au descris profesorii. Pun pariu că a fost politicos şi când ai mers să te întâlneşti cu el, nu-i aşa?

— Da, a fost...

— Un simplu individ obişnuit, cooperant.

— Doamnă detectiv, nu sunt aşa de naivă încât să cred că e un om normal. Dar a fost cooperant. Şi era tulburat de acţiunile lui. Vroia să înţeleagă motivele comportamentului său.

— Şi dumneata i-ai spus că e din cauză că s-a lovit la cap în copilărie.

— I-am spus că lovitura la cap a fost un factor component.

— Precis a fost foarte fericit să audă asta. Să aibă o scuză pentru ceea ce-a făcut.

— I-am oferit doar părerea mea sinceră.

— Ştii ce altceva l-a făcut fericit?

— Ce?

— Să fie în aceeaşi cameră cu dumneata. Aţi stat în aceeaşi

cameră, nu-i aşa?

— Ne-am întâlnit în sala de convorbiri. Era dotată cu supraveghere video permanentă.

— Dar nu era nici o barieră între voi. Nici un geam de protecţie. Nici un plexiglas.

— Nu mi-a adus nici o ameninţare.

— A putut să se apropie de dumneata. Să-ţi studieze părul, să-ţi miroasă pielea. Îi place în mod deosebit mirosul unei femei. Îl face să se excite. Dar ceea ce-l atrage cu adevărat e mirosul fricii. Câinii pot mirosi frica, ştiai asta? Când ne speriem, eliberăm anumiţi hormoni pe care animalele îi pot detecta. Şi Warren Hoyt îi poate mirosi. E asemenea oricărei creaturi care vânează. Simte mirosul fricii, al vulnerabilităţii. Asta îi hrăneşte fanteziile. Şi pot să-mi imaginez ce fantezii avea în timp ce stătea în camera aceea cu dumneata. Eu am văzut unde duc aceste fantezii ale lui.

O'Donnell încercă să râdă, dar nu reuşi întru totul.

— Dacă încerci să mă sperii...

— Văd că ai un gât lung, doamnă doctor O'Donnell. Presupun că s-ar putea numi un gât de lebădă. Cu siguranţă Hoyt a observat asta. Nu l-ai prins nici măcar o dată holbându-se la gâtul dumitale?

— Oh, *te rog.*

— Nu ţi s-a părut că-i fug ochii în jos, din când în când? Poate te-ai gândit că se uita la sânii dumitale, aşa cum se uită alţi bărbaţi. Dar nu şi Warren. Lui nu pare să-i pese chiar aşa de mult de sâni. El e atras de gâturi. Consideră gâturile femeilor ca pe un desert. Partea în care de-abia aşteaptă să taie. După ce a terminat cu altă parte a anatomiei ei.

Roşie la faţă, O'Donnell se întoarse spre Dean.

— Partenera dumitale a depăşit măsura.

— Nu, zise Dean încet. Cred că doamna detectiv a definit situaţia exact.

— Asta e pur şi simplu intimidare.

Rizzoli râse.

— Ai fost într-o cameră cu Warren Hoyt. Şi nu te-ai simţit intimidată atunci?

O'Donnell o fixă cu o privire rece.

— A fost un interviu clinic.

— Aşa ai crezut dumneata. Dar el l-a considerat altceva.

Rizzoli se apropie de ea, într-un gest de agresiune tăcută pe care O'Donnell îl sesiză foarte limpede. Deşi O'Donnell era mai înaltă şi mai impozantă atât în statură, cât şi în statut, nu putea concura cu ferocitatea neabătută a lui Rizzoli, şi se înroşi chiar mai tare la faţă în timp ce cuvintele lui Rizzoli se prăvăleau asupra ei ca nişte lovituri de pumn.

— A fost politicos, ai spus. Cooperant. Păi, bineînţeles. Avea exact ceea ce dorea: o femeie în aceeaşi cameră cu el. O femeie care stătea suficient de aproape să-l excite. O ascundea însă; e priceput la asta. Se pricepe să menţină o conversaţie perfect normală, chiar şi când se gândeşte cum să-ţi taie gâtul.

— Ai întrecut orice limită, zise O'Donnell.

— Crezi că nu încerc decât să te sperii?

— Nu e evident?

— Atunci ascultă ceva ce chiar ar trebui să te sperie de moarte. Warren Hoyt te-a adulmecat bine. L-ai excitat. Şi acum e liber, şi vânează din nou. Şi ştii ceva? El nu uită niciodată aroma unei femei.

O'Donnell se holbă la ea, în sfârşit cu o sclipire de frică în ochi. Rizzoli nu se putu abţine să nu simtă puţină satisfacţie văzând acea frică. Voia ca O'Donnell să simtă măcar o secundă ceea ce suferise ea de un an de zile.

— Obişnuieşte-te cu senzaţia de frică, continuă Rizzoli. Pentru că ai motive.

— Am mai lucrat cu oameni ca el, replică O'Donnell. Ştiu când e cazul să-mi fie frică.

— Hoyt e diferit de toţi ceilalţi pe care i-ai întâlnit.

O'Donnell scoase un hohot de râs. Îşi recăpătase bravada, întărită de mândrie.

— Toţi sunt diferiţi. Toţi sunt unici. Şi nu mă întorc niciodată cu spatele la nici unul dintre ei.

ŞAPTESPREZECE

Dragă doamnă doctor O'Donnell,

M-ai rugat să-ţi povestesc despre amintirile mele cele mai vechi din copilărie. Am auzit că puţini oameni reţin amintiri din viaţa lor de dinainte de vârsta de trei ani, pentru că, încă imatur, creierul nu a căpătat abilitatea de a procesa limbajul, şi avem nevoie de limbaj pentru a interpreta imaginile şi sunetele pe care le trăim în copilărie. Oricare ar fi această explicaţie pentru amnezia copilăriei, nu mi se aplică şi mie, pentru că eu îmi amintesc foarte bine anumite detalii din copilărie. Pot să-mi reamintesc imagini anume care datează, cred eu, de când aveam aproximativ unsprezece luni. Fără

îndoială o să le desconsideri ca fiind amintiri fabricate, alcătuite din poveşti pe care cu siguranţă le-am auzit de la părinţii mei. Te asigur însă că aceste amintiri sunt întru totul reale şi, dacă părinţii mei ar fi în viaţă, ţi-ar spune că ceea ce-mi amintesc este corect şi nu putea fi bazat pe poveşti pe care să le fi auzit doar. Din chiar natura acestor imagini se vede că nu sunt întâmplări despre care e probabil să-mi vorbească familia.

Îmi amintesc pătuţul de copil, cu stinghiile de lemn vopsite în alb, balustrada marcată de urmele dinţilor mei. Un pled albastru cu nu ştiu ce fel de creaturi micuţe imprimate pe el. Păsări sau albine, sau poate ursuleţi. Şi deasupra pătuţului, un dispozitiv zburător care acum ştiu că era un carusel pentru copii, dar care la momentul acela mi s-a părut magic. Sclipitor, mereu în mişcare. Stele, luni şi planete, după cum mi-a spus mai târziu tatăl meu, exact tipul de obiect pe care să-l agaţe deasupra pătuţului fiului său. El era inginer aerospaţial, şi credea că poţi transforma orice copil într-un geniu, dacă-i stimulezi creierul în creştere, fie cu aceste carusele, fie cu imagini colorate sau casete audio cu vocea tatălui copilului recitând tabla înmulţirii.

Întotdeauna am fost bun la matematică.

Dar mă îndoiesc că aceste amintiri îţi trezesc prea mare interes. Nu, dumneata cauţi nişte teme mai întunecate, nu amintirile mele despre pătuţuri albe şi jucării frumoase. Dumneata vrei să ştii de ce sunt aşa cum sunt.

Aşa că presupun că ar trebui să-ţi povestesc despre Mairead Donohue.

I-am aflat numele mulţi ani mai târziu, când i-am spus unei mătuşi despre aceste prime amintiri ale mele, şi ea a zis: „Oh, Doamne. Chiar ţi-o aminteşti pe Mairead?" Da, într-adevăr, îmi amintesc de ea. Când îmi vin în minte imagini despre primii mei ani, nu văd chipul mamei mele, ci pe cel al lui Mairead, care se uită la mine peste balustrada pătuţului. Piele albă, stricată doar de un singur neg agăţat ca o muscă neagră pe obrazul ei. Ochi albaştri ce sunt în acelaşi timp frumoşi şi reci. Şi zâmbetul ei – chiar şi un copil aşa de mic cât eram eu atunci, putea vedea un lucru la care adulţii erau orbi: zâmbetul acela ascundea ură. Ura casa în care lucra.

Ura mirosul urât al scutecelor. Ura ţipetele mele flămânde care-i întrerupeau somnul. Ura situaţia ce o făcuse să ajungă în acel oraş canicular din Texas, atât de diferit de Irlanda ei natală.

Dar cel mai mult, mă ura pe mine.

Ştiu acest lucru, pentru că îl demonstra în zeci de feluri subtile şi tăcute. Nu lăsa nici o dovadă a abuzurilor ei; oh, nu, era mult prea deşteaptă pentru aşa ceva.

Ura ei se manifesta în schimb sub forma unor şoapte furioase, ca un şuierat de şarpe, deasupra pătuţului meu.

Nu puteam înţelege cuvintele, dar auzeam veninul din ele, şi vedeam furia din ochii ei îngustaţi. Nu-mi neglija nevoile fizice; scutecul mi-era întotdeauna proaspăt şi sticla de lapte întotdeauna încălzită. Dar întotdeauna mă pişca în secret, îmi ciupea pielea, picura alcool usturător direct pe uretră. Evident că ţipam, dar nu erau niciodată cicatrice sau vânătăi. Eram pur şi simplu un copil cu colici, le spunea ea părinţilor mei, născut cu o personalitate mai nevricoasă. Şi biata de Mairead, care lucra aşa de mult! Ea era aceea care trebuia să se descurce cu puştiul urlător, în timp ce mama se ocupa de viaţa ei socială. Mama mea, care mirosea a parfum şi a blănuri de nurcă.

Deci asta e ceea ce-mi amintesc. Exploziile surprinzătoare de durere. Sunetul propriilor ţipete. Şi deasupra mea, pielea albă a gâtului lui Mairead, care se apleacă la pătuţul meu ca să mă ciupească sau să-mi irite pielea sensibilă.

Nu ştiu dacă e posibil pentru un copil aşa de mic pe cât eram eu să urască. Cred că mult mai probabil eram pur şi simplu nedumerit de aceste pedepse. Fără capacitatea de judecată, nu putem face decât o legătură între cauză şi efect. Şi sunt sigur că am înţeles, chiar şi atunci, că sursa chinului meu era o femeie cu ochi reci şi gât alb ca laptele.

Rizzoli stătea la biroul ei şi se uita la scrisul meticulos al lui Warren Hoyt, amândouă marginile trasate ordonat cu o linie, cuvintele mici şi dese mărşăluind în linii drepte pe pagină. Deşi scrisese scrisoarea în cerneală, nu avea corecturi sau cuvinte barate. Avea deja fiecare frază organizată înainte de pune stiloul pe hârtie.

Rizzoli şi-l imagină aplecat asupra paginii, cu degetele lungi în jurul stiloului, cu pielea mâinii alunecând pe hârtie, şi brusc simţi nevoia disperată de a se spăla pe mâini.

Se spălă pe mâini în toaleta femeilor cu apă şi săpun, încercând să elimine orice urmă a lui, dar chiar şi după ce-şi frecase mâinile şi le uscase se simţea contaminată, ca şi cum cuvintele lui îi pătrunseseră prin piele ca o otravă. Şi mai erau şi alte scrisori de citit, şi mai multă otravă de absorbit.

O bătaie la uşa toaletei o făcu să încremenească.

— Jane? Eşti acolo?

Era Dean.

— Da, răspunse ea tare.

— Am pregătit caseta video în sala de conferinţe.

— Vin imediat.

Se uită în oglindă şi nu fu deloc mulţumită de ceea ce văzu. Avea ochii obosiţi şi se vedea că-şi pierduse încrederea în sine. „Nu-i lăsa să te vadă aşa”, se gândi ea.

Se spălă pe faţă cu apă rece de la robinet şi apoi se şterse cu un şervet de hârtie. Apoi se îndreptă de spate şi trase adânc aer în piept. „Acum e mai bine”, se gândi ea, uitându-se la reflexia ei din oglindă. Nu-i lăsa să te vadă transpirată.

Se duse în camera de conferinţe şi îi făcu lui Dean un semn scurt din cap.

— OK. Gata?

Televizorul era deja pornit, şi la aparatul video sclipea deja luminiţa de funcţionare. Dean luă plicul pe care li-l dăduse O’Donnell şi scoase caseta video.

— E datată şapte august.

„De-abia cu trei săptămâni în urmă”, se gândi ea, tulburată de cât de proaspete vor fi aceste imagini şi cuvinte.

Se aşeză la masă, cu pixul şi carnetul de note pregătite.

— Dă-i drumul.

Dean vârî caseta şi apăsă butonul de pornire.

Prima imagine pe care o văzură era O’Donnell, coafată cu grijă, stând în faţa unui zid alb de cărămizi şi părând ciudat de elegantă într-un costum albastru tricotat.

— Azi e şapte august. Sunt la închisoarea Souza-Baranowski din Shirley, Massachusetts. Subiectul este Warren D. Hoyt.

Ecranul se înnegri pentru o clipă, apoi apăru o nouă imagine, un chip atât de oribil pentru Rizzoli, care se lăsă fără să vrea în spate cu scaunul. Pentru oricine altcineva, Hoyt părea să aibă un chip obişnuit, chiar uşor de uitat. Avea părul castaniu-deschis şi faţa palidă de deţinut. Cămaşa albastră de închisoare atârna pe el, cu un număr prea mare pentru trupul lui slab. Cei care-l cunoscuseră în viaţa de zi cu zi

îl descriseseră ca amabil şi politicos, şi aceasta era imaginea pe care o avea pe casetă. Un tânăr drăguţ şi inofensiv.

Îşi mută privirea de la camera de filmat şi se uită la ceva din afara imaginii. Auzi scârţâitul unui scaun pe podea şi apoi vocea lui O'Donnell:

— Stai confortabil, Warren?

— Da.

— Putem începe, atunci?

— Oricând, doamnă doctor, zâmbi el. Eu nu mă duc nicăieri.

— Foarte bine, se auzi O'Donnell dregându-şi glasul, apoi un scârţâit de scaun. În scrisorile tale, mi-ai spus deja destul de multe lucruri despre familia şi copilăria ta.

— Am încercat să fiu cât mai complet. Cred că e important să înţelegi fiecare aspect a ceea ce sunt.

— Da, îţi sunt recunoscătoare. Nu am deseori ocazia să iau un interviu unei persoane atât de volubile. Şi cu siguranţă nu una atât de analitică în legătură cu propriul comportament.

Hoyt ridică din umeri.

— Ei, ştii ce se spune despre viaţa neanalizată. Că nu merită trăită.

— Uneori însă putem duce autoanaliza prea departe. E un mecanism de apărare. Intelectualismul ca metodă de distanţare de emoţiile cele mai puternice.

Hoyt făcu o pauză. Continuă apoi, pe un ton vag batjocoritor:

— Vrei să vorbesc despre sentimentele mele.

— Da.

— Vreun sentiment anume?

— Vreau să ştiu ce-i face pe oameni să omoare. Ce-i atrage spre violenţă. Vreau să ştiu ce-ţi trece prin cap. Ce simţi când ucizi o altă fiinţă omenească.

Hoyt rămase tăcut pentru o clipă, cântărind întrebarea.

— Nu e uşor de descris.

— Încearcă.

— De dragul ştiinţei?

În voce i se întorsese batjocura.

— Da. De dragul ştiinţei. Ce simţi?

O pauză lungă.

— Plăcere.

— Deci te simţi bine?

— Da.

— Descrie-mi.

— Chiar vrei să ştii?

— Este esenţa cercetării mele, Warren. Vreau să ştiu ce experienţă ai când omori. Nu e o curiozitate morbidă. Am nevoie să înţeleg dacă

încerci vreun simptom care să indice anormalităţi neurologice. Dureri de cap, de exemplu. Gusturi sau mirosuri ciudate.

— Mirosul de sânge este foarte plăcut, zise el, şi făcu o pauză. Oh. Cred că te-am şocat.

— Continuă. Spune-mi despre sânge.

— Am lucrat cu sângele, ştii.

— Da, ştiu. Ai fost laborant.

— Oamenii cred că sângele e doar lichidul roşu care ne circulă prin vene. Ca uleiul de motor. Dar e foarte complex şi individual. Sângele fiecărei persoane e unic. Exact aşa cum fiecare omor e unic. Nu există unul tipic pe care să-l descriu.

— Dar toate ţi-au oferit plăcere?

— Unele mai mult ca altele.

— Spune-mi despre unul care e remarcabil pentru tine. Unul pe care ţi-l aminteşti în mod deosebit. Este vreunul aşa?

Hoyt încuviinţă.

— Este unul la care mă gândesc mereu.

— Mai mult ca la celelalte?

— Da. Mi-a rămas în minte.

— De ce?

— Pentru că nu l-am terminat. Pentru că n-am apucat să-l savurez. E ca o mâncărime pe care nu poţi să ţi-o scarpini.

— Asta o face să sune trivial.

— Aşa ţi se pare? Dar cu timpul, chiar şi o mâncărime trivială începe să-ţi consume atenţia. E mereu acolo, gâdilându-ţi pielea. Ştii că una dintre formele de tortură este gâdilatul tălpilor. La început nu pare a fi mare lucru. Dar se continuă zile la rând fără nici o alinare. Şi atunci devine cea mai crudă formă de tortură. Cred că am menţionat în scrisorile mele că ştiu câte ceva despre istoria faptelor inumane făcute de oameni faţă de oameni. Arta de a provoca durerea.

— Da. Mi-ai scris despre... ăă... interesul tău în acest subiect.

— De-a lungul secolelor, torţionarii au ştiut întotdeauna că disconfortul cel mai subtil, cu vremea, devine absolut intolerabil.

— Şi această mâncărime despre care ai pomenit a devenit intolerabilă?

— Nu mă lasă să dorm. Gândurile la ceea ce ar fi putut să fie. Plăcerea ce mi-a fost refuzată. Toată viaţa am fost meticulos să termin ceea ce-am început. Aşa că mă deranjează. Mă gândesc la asta tot timpul. Imaginile îmi rulează mereu în cap.

— Descrie-le. Ce vezi, ce simţi.

— O văd pe ea. E diferită, nu e deloc ca celelalte.

— Cum aşa?

— Mă urăşte.

— Şi celelalte nu te urau?

— Celelalte erau goale şi speriate. Înfrânte. Dar asta se luptă încă împotriva mea. O simt când o ating. Are pielea electrică de furie, deşi ştie că am învins-o.

Se aplecă în faţă, ca şi cum ar fi avut de gând să-şi destăinuie cele mai intime gânduri. Nu se mai uita la O'Donnell, ci la cameră, ca şi cum s-ar fi putut uita prin obiectiv şi să o vadă direct pe Rizzoli.

— Îi simt mânia, zise el. Îi absorb furia, prin simpla atingere a pielii ei. E ca o căldură incandescentă. Lichidă şi periculoasă. Energie pură. Nu m-am simţit niciodată atât de puternic. Vreau să mă simt aşa din nou.

— Te excită?

— Da. Mă gândesc la gâtul ei. Foarte zvelt. Are un gât frumos şi alb.

— La ce altceva te gândeşti?

— Mă gândesc să-i dau jos hainele de pe ea. Cât de tari îi sunt sânii. Şi pântecul. Un pântec frumos şi ferm...

— Deci fanteziile tale despre doctoriţa Cordell – sunt sexuale?

Hoyt se întrerupse. Clipi, ca trezit dintr-o transă.

— Doctoriţa Cordell?

— Despre ea vorbim, nu? Victima pe care n-ai apucat s-o omori, Catherine Cordell?

— Oh. Mă gândesc şi la ea. Dar nu despre ea vorbesc.

— Despre cine vorbeşti?

— Cealaltă, zise el, uitându-se la cameră cu o privire atât de intensă, că Rizzoli îi simţi fierbinţeala. Poliţista.

— Vrei să spui cea care te-a găsit? Asta e femeia despre care ai fantezii?

— Da. O cheamă Jane Rizzoli.

OPTSPREZECE

Dean se ridică în picioare şi opri aparatul video. Ecranul se albi. Ultimele cuvinte ale lui Warren Hoyt pluteau ca un ecou perpetuu în tăcerea încăperii. În fanteziile lui, o despuiase de haine şi de

demnitate, o redusese la părţi corporale goale. Gât, sâni şi pântec. Se întrebă dacă aşa o vedea acum Dean, dacă viziunile erotice pe care le evocase Hoyt erau acum întipărite şi în mintea lui Dean.

Dean se întoarse să se uite la ea. Nu i se păruse niciodată uşor să-i citească expresia feţei, dar în clipa aceea furia din ochii lui era de neconfundat.

— Înţelegi, nu-i aşa? zise el. Voia să vezi caseta asta. Ţi-a lăsat o cărare de firimituri de pâine să o urmăreşti. Plicul cu adresa lui O'Donnell a dus la O'Donnell însăşi. La scrisorile lui, la caseta asta. A ştiut că o să vezi în cele din urmă totul.

Rizzoli se uita fix la ecranul gol al televizorului.

— Vorbeşte cu mine.

— Exact. Se foloseşte de O'Donnell ca intermediar. Când Hoyt vorbeşte cu ea, în interviul acesta, vorbeşte de fapt cu tine. Îţi spune ţie fanteziile lui. Le foloseşte ca să te sperie, să te umilească. Ascultă ce zice.

Dean derulă caseta.

Încă o dată pe ecran apăru chipul lui Hoyt.

— Nu mă lasă să dorm. Gândurile la ceea ce ar fi putut să fie. Plăcerea ce mi-a fost refuzată. Toată viaţa am fost meticulos să termin ceea ce-am început. Aşa că mă deranjează. Mă gândesc la asta tot timpul...

Dean apăsă pe butonul marcat STOP şi se uită la ea.

— Cum te face asta să te simţi? Ştiind că se gândeşte mereu la tine?

— Ştii perfect de bine cum mă simt, ce naiba!

— Şi el ştie. De aceea a vrut să-l auzi.

Dean derulă rapid înainte, apoi apăsă PLAY.

Ochii lui Hoyt erau fixaţi straniu asupra unui public pe care el nu-l putea vedea.

— Mă gândesc să-i dau jos hainele de pe ea. Cât de tari îi sunt sânii. Şi pântecul. Un pântec frumos şi ferm...

Agentul Dean apăsă din nou pe STOP. Privirea lui o făcu să roşească.

— Nu-mi spune, zise ea. Vrei să ştii cum mă face să mă *simt*.

— Expusă?

— Da.

— Vulnerabilă.

— *Da*.

— Violată.

Rizzoli înghiţi şi-şi întoarse privirea.

— Da, rosti apoi, încet.

— Exact lucrurile pe care vrea el să le simţi. Mi-ai spus că e atras de femeile vătămate. De femeile care-au fost violate. Şi exact aşa te

face să te simţi acum. Cu nişte simple cuvinte pe o casetă video. Exact ca o victimă.

Îşi aţinti imediat privirea asupra lui.

— Nu, zise ea. *Nu* o victimă. Vrei să ştii ce simt de fapt acum?

— Ce?

— Sunt gata să-l rup pe nenorocitul ăla în bucăţi.

Era un răspuns aruncat din pură bravadă, ca şi cum ar fi azvârlit cu pumnii în aer. Dean fu luat prin surprindere şi se încruntă la ea pentru o clipă. Oare vedea cât de dificil îi era să păstreze aparenţa de curaj? Auzise oare nota falsă din glasul ei?

Continuă grăbită, nelăsându-i timp să vadă dincolo de faţada de curaj:

— Vrei să spui că ştia, chiar şi atunci, că voi ajunge să văd asta? Că de fapt caseta asta e menită pentru mine?

— Ţie nu aşa ţi s-a părut?

— Mie mi s-a părut ca orice fantezie de psihopat.

— Nu orice psihopat. Şi nu orice victimă. Vorbeşte despre tine, Jane. Despre ce vrea să-ţi facă *ţie*.

Toţi nervii îi vibrară în alertă. Dean transforma totul într-o chestie personală, aţintind săgeata direct spre ea. Oare îi făcea plăcere să o vadă tulburată? Avea vreun scop în afară de a-i mări ei spaimele?

— La momentul înregistrării casetei, îşi plănuise deja evadarea, afirmă Dean. Aminteşte-ţi că el a contactat-o pe O'Donnell. Ştia că o să accepte să discute cu el. O'Donnell nu putea rezista ofertei. A fost ca un microfon, înregistrând tot ce zicea el, tot ce voia să le spună oamenilor. Ţie, în special. Apoi a pus în mişcare o succesiune logică de evenimente, care a dus direct la acest moment, în care ai văzut caseta aceasta.

— Chiar crezi că există oameni atât de geniali?

— Nu e Warren Hoyt aşa? întrebă el.

Era încă o săgeată lansată pentru a-i penetra scuturile de apărare. Pentru a pune limpede în lumină evidenţa.

— A petrecut un an în spatele gratiilor. A avut un an întreg la dispoziţie să-şi hrănească fanteziile, zise Dean. Şi toate erau despre tine.

— Nu, pe Catherine Cordell o vrea de fapt. Întotdeauna pe Cordell a...

— Nu aşa i-a zis lui O'Donnell.

— Înseamnă că minţea.

— De ce?

— Ca să mă facă să mă pierd cu firea. Ca să mă tulbure...

— Atunci eşti de acord cu mine. Caseta asta era menită să-ţi cadă ţie în mâini. E un mesaj adresat *ţie*.

Rizzoli se uită la ecranul gol al televizorului. Năluca feţei lui Hoyt

părea să se uite încă şi acum la ea. Tot ce făcuse avusese scopul să-i zguduie ei lumea, să-i distrugă pacea sufletească. Asta-i făcuse şi lui Cordell înainte să încerce s-o omoare. Voia ca victimele lui să fie îngrozite, zdrobite de epuizare, şi nu-şi culegea prada decât după ce aceasta era pe deplin cotropită de frică. Rizzoli nu mai avea nici o tăgadă, nici o apărare împotriva evidenţei.

Dean se aşeză la masă şi se uită la ea.

— Cred că ar trebui să te retragi din această anchetă, îi spuse el încet.

Rizzoli se holbă şocată la el.

— *Să mă retrag?*

— A devenit o chestie personală.

— Între mine şi un criminal, întotdeauna e o chestie personală.

— Nu în halul acesta. El vrea să faci parte din caz, ca să poată să-şi facă jocurile. Să se insinueze în fiecare aspect al vieţii tale. Ca detectivul de la conducerea anchetei, eşti vizibilă şi accesibilă. Întru totul implicată în vânătoare. Şi acum începe să aranjeze scenele crimelor pentru tine. Să comunice cu *tine*.

— Un motiv în plus să rămân în anchetă.

— Nu. Un motiv să te îndepărtezi. Să asiguri o anumită distanţă între tine şi Hoyt.

— N-am fugit niciodată de nimic, agent Dean, replică ea.

După o pauză, Dean îi răspunse sec:

— Nu. Nu-mi imaginez că fugi vreodată.

Rizzoli se aplecă înspre el, într-o atitudine de confruntare.

— Ce problemă ai cu mine, de fapt? Ţi-a căşunat pe mine încă de la început. M-ai vorbit pe la spate către Marquette. Ţi-ai exprimat îndoieli faţă de mine...

— Nu ţi-am pus niciodată la îndoială competenţa.

— Atunci, ce problemă ai cu mine?

Dean răspunse furiei ei cu o voce calmă şi rezonabilă:

— Gândeşte-te cu cine avem de-a face. Un om pe care l-ai prins o dată. Un om care te învinovăţeşte pe tine pentru capturarea sa. Care şi acum se gândeşte ce-ar vrea să-ţi facă. Şi tu ţi-ai petrecut acelaşi an încercând să uiţi ce ţi-a *făcut.* De-abia aşteaptă să înceapă actul doi, Jane. Acum pune fundaţiile, atrăgându-te exact unde te vrea. Nu e un loc sigur pentru tine.

— Şi chiar numai siguranţa mea te îngrijorează aşa?

— Vrei să sugerezi că am alte scopuri? întrebă el.

— N-am de unde ştii. Nu mi-am făcut o părere clară despre tine.

Dean se ridică şi se duse la aparatul video. Scoase caseta şi o vârî la loc în plic. Evident trăgea de timp, aşteptând să-i vină în minte un răspuns credibil.

Se aşeză la loc pe scaun şi se uită la ea.

— Adevărul este că nici eu nu mi-am făcut o părere despre tine încă, zise el.

Rizzoli izbucni în râs.

— Despre mine? Ceea ce vezi e ceea ce sunt.

— Tot ce mă laşi să văd e poliţista. Dar Jane Rizzoli, femeia?

— Sunt aceeaşi persoană.

— Ştii foarte bine că nu e adevărat. Pur şi simplu nu vrei să laşi pe nimeni să vadă ceva dincolo de insigna de poliţie.

— Şi ce-ar trebui să-i las să vadă? Că am lipsă cromozomul acela preţios Y? Insigna de poliţist e singurul lucru pe care *vreau* să-l vadă.

Dean se aplecă în faţă, apropiindu-şi chipul atât de aproape de al ei, încât îi invadă spaţiul personal.

— Acum vorbim despre vulnerabilitatea ta ca ţintă. Vorbim de un criminal care ştie deja cum să te lovească în punctele slabe. Un om care a reuşit să se apropie de tine periculos de tare. Şi tu nici măcar nu ţi-ai dat seama că era acolo.

— Data viitoare o să ştiu.

— Eşti sigură?

Se uitară fix unul la celălalt, cu feţele apropiate ca doi amanţi. Fiorul de dorinţă sexuală ce o străbătu fu atât de brusc şi neaşteptat, că Rizzoli îl simţi ca un amestec confuz de durere şi plăcere. Se trase brusc înapoi, cu faţa roşie şi, deşi îi întâlni acum privirea de la o distanţă mai sigură, tot se simţea expusă. Nu se pricepea prea bine să-şi ascundă sentimentele şi întotdeauna se simţise buimăcitor de stânjenită când era vorba de flirturi sau de dansul de nesinceritǎţi ce

aveau loc de obicei între bărbaţi şi femei. Se chinui să-şi păstreze expresia chipului imobilă, dar îşi dădu seama că nu putea să se uite la el fără să se simtă transparentă sub privirea lui.

— Sper că înţelegi că va mai exista şi o a doua oară, zise el. Acum nu mai e doar Hoyt. Sunt doi acum. Dacă asta nu te sperie ca naiba, să ştii că ar trebui.

Rizzoli se uită la plicul în care era caseta pe care Hoyt voise s-o vadă ea. Jocul de-abia începuse, Hoyt deţinea avantajul, şi da, era într-adevăr speriată.

Îşi adună hârtiile în tăcere.

— Jane?

— Am auzit tot ce-ai zis.

— Şi nu are nici un efect asupra ta. Nu-i aşa?

Se uită la el.

— Ştii ceva? E posibil să mă lovească un autobuz când traversez strada. Sau aş putea să am un infarct şi să pic moartă cu capul pe birou. Dar nu mă gândesc la lucrurile astea. Nu pot să le las să-mi ocupe viaţa. Aproape că le-am lăsat, ştii? Coşmarurile – aproape m-au dărâmat. Dar acum am un nou avânt. Sau poate pur şi simplu am amorţit şi nu mai simt nimic. Aşa că singurul lucru pe care pot să-l fac e să fac fiecare pas când îi vine vremea şi să merg înainte. Numai aşa voi putea trece prin asta, *mergând înainte.* Asta e tot ce poate face oricine.

Îi sună pagerul şi se simţi aproape uşurată. Avea acum un motiv să întrerupă contactul vizual cu el, să se uite în schimb la ecranul digital. Îl simţi privind-o în timp ce se ducea la telefonul din cameră şi sună.

— Laboratorul. Volchko, răspunse o voce.

— Rizzoli. M-ai apelat.

— E vorba de fibrele acelea verzi de nailon. Cele prelevate de pe pielea lui Gail Yeager. Am găsit fibre identice pe pielea Karennei Ghent.

— Deci foloseşte acelaşi material ca să-şi înfăşoare toate victimele. Nu e o surpriză.

— Oh, am eu o mică surpriză pentru tine.

— Ce anume?

— Ştiu ce fel de material a folosit.

Erin arătă către microscop.

— Am pregătit deja lamelele pentru voi. Uitaţi-vă.

Rizzoli şi Dean stăteau faţă în faţă, fiecare uitându-se în obiectivul dublu al microscopului didactic. Prin lentile vedeau aceeaşi imagine: două fire, aşezate unul lângă celălalt pentru comparaţie.

— Fibra de la stânga a fost prelevată de la Gail Yeager. Cea de la

dreapta de la Karenna Ghent, zise Erin. Ce părere aveţi?

— Par identice, răspunse Rizzoli.

— Aşa şi sunt. Amândouă sunt nailon Dupont tipul şase, şase, verde murdar. Filamentele sunt de treizeci de denieri, extrem de subţiri. Erin scoase dintr-un dosar două grafice, pe care le puse pe masă. Şi acestea sunt spectrogramele ATR. Numărul unu e de la Yeager, numărul doi de la Ghent. Eşti familiarizat cu tehnicile de Reflexie Atenuată Totală, agent Dean? îl întrebă, aruncându-i o privire.

— E în modul infraroşu, nu?

— O folosim ca să deosebim între tratamentele de suprafaţă de pe fibră în sine. Ca să detectăm chimicalele ce au fost aplicate pe material după ţesere.

— Şi aţi găsit ceva?

— Da, o soluţie de silicon. Săptămâna trecută, împreună cu doamna detectiv Rizzoli, am trecut în revistă posibilele motive pentru un asemenea tratament de suprafaţă. Ceea ce ştiam era că aceste fibre sunt rezistente la căldură şi lumină. Şi că firele sunt aşa de fine încât, dacă sunt ţesute laolaltă, devin etanşe la apă.

— Ne-am gândit că e un material de cort sau o prelată, zise Rizzoli.

— Şi ce adaugă siliconul? întrebă Dean.

— Proprietăţi antistatice, zise Erin. O rezistenţă mărită la rupere şi la apă. În plus, se pare că reduce şi porozitatea acestui material aproape la zero. Cu alte cuvinte, nici chiar aerul nu poate trece prin el. Erin se uită la Rizzoli. Poţi să ghiceşti ce poate fi?

— Ai zis că ştii deja răspunsul.

— Ei da, am avut puţin ajutor. De la Laboratorul Poliţiei Statale Connecticut. Erin plasă un al treilea grafic pe masă. Mi-au transmis-o prin fax astăzi. E o spectrogramă ATR a fibrelor de la un caz de crimă din zona rurală Connecticut. Fibrele astea au fost prelevate de pe mănuşile şi jerseul de lână al suspectului. Compараţi-le cu fibrele de la Karenna Ghent.

Privirea lui Rizzoli zbură între grafice.

— Spectrogramele se potrivesc. Fibrele sunt identice.

— Exact. Numai culorile sunt diferite. Fibrele de la cele două cazuri ale noastre sunt verde-închis. Fibrele de la cazul din Connecticut erau în două culori diferite. Unele erau portocaliu neon; altele verde strălucitor.

— Glumeşti.

— Pare destul de ţipător, nu? Dar în afară de culoare, fibrele din Connecticut se potrivesc cu ale noastre. Nailon Dupont tipul şase, şase. Filamente de treizeci de denieri, tratament cu soluţie de silicon.

— Spune-ne despre cazul din Connecticut, zise Dean.

— Un accident de paraşutism. Paraşuta victimei nu s-a deschis corect. Fibrele astea portocalii şi verde strălucitor au apărut pe hainele suspectului şi abia atunci s-a transformat cazul în anchetă de crimă.

Rizzoli se uita la spectrogramele ATR.

— E o paraşută.

— Exact. Suspectul crimei din Connecticut a umblat la paraşuta victimei cu o noapte înainte. Spectrograma asta e caracteristică pentru materialul paraşutei. E rezistent la rupere şi la apă. E uşor de împachetat şi depozitat până ai nevoie de ea. Asta a folosit suspectul vostru că să-şi înfăşoare victimele.

Rizzoli se uită la ea.

— O paraşută, zise ea. E giulgiul perfect.

NOUĂSPREZECE

Peste tot erau hârtii, dosare lăsate deschise pe masa de conferinţe, fotografii de la scena crimei aranjate ca nişte ţigle lucioase. Pixurile scârţâiau pe carnetele galbene. Deşi se aflau în era calculatoarelor – şi erau şi câteva laptopuri pornite, cu ecranele în funcţiune – când informaţiile se revarsă în ritm alert şi copleşitor, poliţiştii se îndreaptă încă spre confortul hârtiei. Rizzoli îşi lăsase propriul laptop pe biroul ei, preferând să-şi ia notiţe în scrisul ei hotărât şi întunecat. Hârtia era o învălmăşeală de cuvinte şi săgeţi, cu multe amănunte mai importante încercuite. Dar era o ordine în această învălmăşeală şi siguranţă în permanenţa cernelii. Întoarse la o pagină nouă, încercând să-şi concentreze atenţia asupra vocii şoptite a doctorului Zucker. Încercând să nu fie distrasă de prezenţa lui Gabriel Dean, care stătea chiar lângă ea, luându-şi şi el notiţe, dar cu un scris mult mai ordonat. Privirea îi alunecă la mâna lui, cu vene groase şi proeminente, la manşeta cămăşii zărindu-se albă şi imaculată de sub mâneca jachetei cenuşii. Dean intrase în încăpere după ea şi alesese să se aşeze lângă ea. Oare însemna asta ceva? „Nu, Rizzoli. Nu înseamnă decât că era un scaun gol lângă tine.” Era o pierdere de timp, o diversiune, să se găsească prinsă în asemenea gânduri. Se simţea împrăştiată, cu atenţia

fracturată în direcţii diferite – chiar şi notiţele începuseră să-i rătăcească într-o linie oblică pe pagină. Mai erau încă patru bărbaţi în cameră, dar numai Dean îi atrăgea atenţia. Îi ştia deja mirosul distinctiv şi-l putea deosebi, răcoros şi curat, din simfonia olfactivă de diferite ape de colonie din încăpere. Rizzoli, care nu se dădea niciodată cu parfum, era înconjurată de bărbaţi ce purtau.

Se uită la ceea ce tocmai scrisese:

> Mutualism: simbioză cu avantaj reciproc pentru amândouă sau toate organismele implicate.

Acesta era cuvântul ce definea pactul lui Warren Hoyt cu noul său partener. Chirurgul şi Dominatorul, lucrând în echipă. Vânând şi prădând împreună cadavre.

— Warren Hoyt a lucrat totdeauna cel mai bine cu un partener, afirmă doctorul Zucker. Aşa îi place lui să vâneze. Aşa cum a vânat cu Andrew Capra, până la moartea lui Capra. De fapt, lui Hoyt îi e *necesară* participarea încă unui bărbat la ritualul său.

— Dar anul trecut a vânat de unul singur, zise Barry Frost. Atunci n-a avut nici un partener.

— Într-un fel, a avut, replică Zucker. Gândiţi-vă la victimele pe care le-a ales, aici în Boston. Toate erau femei care fuseseră molestate sexual – nu de către Hoyt, ci de alţi bărbaţi. E atras de femei rănite, femei marcate de viol. În ochii lui, asta le face murdare, contaminate. Şi deci, accesibile. În adâncul sufletului, lui Hoyt îi e frică de femeile normale, şi frica îl face impotent. Nu se poate simţi puternic decât dacă le consideră inferioare. Simbolic distruse. Când vâna cu Andrew Capra, Capra era cel care viola femeile. Abia după aceea îşi folosea Hoyt bisturiul. Abia atunci putea simţi satisfacţia deplină din ritualul ce urma.

Zucker îi mătură cu privirea pe toţi cei din încăpere şi văzu multe capete încuviinţând. Acestea erau amănunte pe care poliţiştii de aici le ştiau deja. Cu excepţia lui Dean, toţi lucraseră la ancheta Chirurgului; toţi erau familiarizaţi cu stilul specific al lui Warren Hoyt.

Zucker deschise un dosar de pe masă.

— Acum ajungem la cel de-al doilea ucigaş. Dominatorul. Ritualul lui e aproape o imagine în oglindă a lui Warren Hoyt. Lui nu-i e frică de femei. Nu-i e frică nici de bărbaţi. De fapt, el alege să atace femei care trăiesc împreună cu parteneri bărbaţi. Nu e o problemă prezenţa inoportună a soţului sau a iubitului. Nu, Dominatorul pare să *vrea* bărbatul acolo, şi merge la faţa locului pregătit să aibă de-a face cu el. Un paralizant electric şi bandă adezivă ca să imobilizeze soţul. Poziţionarea victimei masculine în aşa fel încât să fie obligat să privească ceea ce se întâmplă. Dominatorul nu omoară bărbatul imediat, ceea ce ar fi o mişcare practică. Îşi satisface plăcerea având

un public. Faptul că un alt bărbat e acolo să-l vadă luându-şi în stăpânire trofeul.

— Şi Hoyt îşi satisface plăcerea de a privi, zise Rizzoli.

Zucker încuviinţă.

— Exact. Unuia din ucigaşi îi place să se dea în spectacol. Celuilalt îi place să privească. Un exemplu perfect de mutualism. Aceşti doi bărbaţi sunt parteneri naturali. Dorinţele lor sunt complementare. Împreună, sunt mai eficienţi. Pot să controleze prada mai bine. Pot să-şi combine talentele. Chiar şi când Hoyt era în închisoare, Dominatorul copia tehnicile lui Hoyt. Deja împrumuta elemente din semnătura Chirurgului.

Acesta era un lucru pe care Rizzoli îl recunoscuse înaintea oricui, dar nimeni din cameră nu spuse cu voce tare acest amănunt. Poate că uitaseră, dar ea nu uitase.

— Ştim că Hoyt a primit un număr de scrisori de la publicul larg. Chiar şi în închisoare, a reuşit să recruteze un admirator. L-a cultivat, poate chiar l-a instruit.

— Un ucenic, rosti încet Rizzoli.

Zucker se uită la ea.

— Ce cuvânt interesant. Ucenic. Cineva care dobândeşte o îndemânare sau o artă sub tutelajul unui maestru. În cazul acesta, e arta vânătorii.

— Dar care din ei e ucenicul? întrebă Dean. Şi care e maestrul?

Întrebarea lui Dean o tulbură pe Rizzoli. De un an de zile, Warren Hoyt reprezentase cel mai înfiorător rău pe care şi-l putea imagina. Acum însă Dean aducea pe tapet o posibilitate pe care nu voia s-o ia în consideraţie: aceea că de fapt Chirurgul nu era decât un acolit al cuiva chiar mai monstruos ca el.

— Oricare e relaţia dintre ei, sunt mult mai eficienţi în echipă decât individual, zise Zucker. Şi ca echipă, e posibil ca modelul atacurilor lor să se schimbe.

— Cum aşa? întrebă Sleeper.

— Până acum, Dominatorul a ales cupluri. Reazemă bărbatul de perete pe post de public, care să privească violul. Îşi doreşte încă un bărbat acolo, care să-l vadă luându-şi trofeul în stăpânire.

— Dar acum are un partener, spuse Rizzoli. Un bărbat care va privi. Un bărbat care *vrea* să privească.

Zucker încuviinţă.

— E foarte posibil ca Hoyt să ocupe rolul fundamental în fantezia Dominatorului. Privitorul. Publicul.

— Ceea ce înseamnă că data viitoare e posibil să nu mai aleagă un cuplu, interveni ea. Ar putea alege...

Se opri, nedorind să-şi continue gândul.

Dar Zucker aştepta să-i audă răspunsul, un răspuns la care el

ajunsese deja. Rămase cu capul înclinat, privind-o cu intensitate stranie prin ochii lui palizi.

Dean fu cel care răspunse:

— Vor alege o femeie care trăieşte singură, zise el.

Zucker încuviinţă.

— Uşor de supus, uşor de controlat. Fără nici un soţ care să le creeze eventuale probleme, pot să-şi concentreze întreaga atenţie asupra femeii.

Maşina mea. Casa mea. Eu.

Rizzoli intră în parcarea spitalului Pilgrim şi opri motorul maşinii. Pentru o clipă rămase înăuntru, cu uşile încuiate, verificând cu privirea garajul. Ca poliţistă, se considerase întotdeauna o luptătoare, un vânător. Nu se gândise niciodată la ea însăşi că pradă. Dar acum se trezi comportându-se ca o pradă, sperioasă ca un iepure ce se pregăteşte să părăsească siguranţa vizuinii sale. Ea, care fusese întotdeauna neînfricată, era acum redusă la priviri speriate pe geamul maşinii. Ea, care doborâse uşi încuiate cu lovituri de picior, care se alăturase întotdeauna primului val de poliţişti care năvăleau în casa unui suspect. Se zări pentru o clipă în oglinda retrovizoare şi văzu chipul palid şi ochii bântuiţi ai unei femei pe care abia o recunoscu. Nu o cuceritoare, ci o victimă. O femeie pe care o dispreţuia.

Deschise uşa cu o smucitură şi ieşi afară din maşină. Rămase în picioare, dreaptă de spate, cu greutatea liniştitoare a armei din tocul strâns lipit de şold. Lasă-i pe nemernici să vină; era pregătită să-i înfrunte.

Urcă singură în liftul garajului, cu umerii drepţi, cu mândria mai puternică decât frica. Când ieşi din lift, mai văzu şi alţi oameni, şi arma nu i se păru acum necesară, ci chiar excesivă. Îşi trase în jos de jacheta costumului ca să ascundă tocul pistolului când intră în spital, şi intră în lift, împreună cu trei studenţi medicinişti cu feţe tinere şi stetoscoape iţindu-se din buzunare. Aceştia discutară ceva între ei în limbaj medical, fălindu-se cu vocabularul lor nou-nouţ, neluând în seamă femeia cu aer obosit de lângă ei. Da, aceea cu arma ascunsă la şold.

În secţia de Terapie intensivă trecu fără să se oprească pe lângă masa funcţionarei de la intrare şi se îndreptă direct spre salonul 5. Acolo se opri, uitându-se încruntată prin peretele despărţitor de sticlă.

În patul lui Korsak era întinsă o femeie.

— Scuzaţi-mă. Doamnă? o întrebă o asistentă. Vizitatorii trebuie să treacă pe la recepţie.

Rizzoli se întoarse spre ea.

— Unde l-aţi dus?

— Pe cine?

— Pe Vince Korsak. Trebuia să fie în patul acela.

— Îmi pare rău; eu am intrat în tură la trei...

— Trebuia să fiu sunată dacă i s-a întâmplat ceva!

Agitaţia ei atrăsese deja atenţia încă unei asistente care interveni rapid, vorbind pe tonul liniştitor al unei persoane obişnuite să vorbească deseori cu rude supărate.

— Domnului Korsak i-a fost scos tubul azi-dimineaţă, doamnă.

— Ce înseamnă asta?

— Tubul din gât – cel care-l ajuta să respire – i l-am scos afară. Acum e mai bine, aşa că l-am transferat la Secţia de tratament intermediar, mai jos pe coridor, acolo. Am sunat-o pe *soţia* domnului Korsak, ştiţi, adăugă apoi pe un ton defensiv.

Rizzoli se gândi la Diane Korsak, la ochii ei goi, şi se întrebă dacă băgase măcar de seamă telefonul, sau dacă informaţia aflată căzuse pur şi simplu ca o monedă aruncată într-un puţ întunecat.

Când ajunse la salonul lui Korsak, era mai calmă şi îşi recăpătase stăpânirea de sine. Îşi vârî în linişte capul pe după uşă.

Korsak era treaz şi se uita fix la tavan. Burta i se vedea umflată de sub cearşafuri. Braţele îi zăceau perfect nemişcate de o parte şi de alta a corpului, ca şi cum i-ar fi fost frică să se mişte, că nu cumva să deranjeze încâlcitura de fire şi tuburi.

— Salut, zise ea încet.

Korsak se uită la ea.

— Salut, răspunse el cu glas răguşit.

— Ai chef de un vizitator?

Ca răspuns, Korsak bătu uşor patul lângă el, într-o invitaţie să vină să se aşeze. Să stea.

Rizzoli îşi trase un scaun lângă pat şi se aşeză. Privirea lui Korsak se înălţă din nou, nu către tavan, cum crezuse ea la început, ci către monitorul cardiac fixat în colţul încăperii. Un EKG clipea pe ecran.

— Aia-i inima mea, rosti el.

Tubul îl lăsase răguşit, şi nu reuşi să scoată decât o şoaptă.

— Pare să ticăie cum trebuie, zise ea.

— Da.

Urmă o tăcere, timp în care privirea lui rămase fixată pe monitor.

Rizzoli văzu pe noptieră buchetul de flori pe care-l trimisese chiar ea în acea dimineaţă. Era singura vază din cameră. Oare nimeni altcineva nu se gândise să aducă flori? Nici măcar soţia lui?

— Am întâlnit-o ieri pe Diane, afirmă ea.

Rizzoli se uită la el, apoi îşi feri rapid privirea, dar nu înainte să nu observe cât de supărat era de veste.

— Văd că nu ţi-a spus.

Korsak ridică din umeri.

— Azi n-a venit.

— Oh. Poate o să treacă mai târziu.

— Numai Dumnezeu ştie.

Răspunsul lui o luă prin surprindere. Probabil se surprinsese şi pe el, căci se înroşi brusc la faţă.

— N-ar fi trebuit să spun asta, zise el.

— Poţi să-mi spui orice vrei.

Korsak se uită iar la monitor şi oftă.

— Bine, atunci. Urăsc treaba asta.

— Ce treabă?

— Totul. Un tip ca mine trece prin viaţă făcând ceea ce i se spune să facă. Aduce acasă banii. Îi dă fiicei lui orice vrea. Nu ia niciodată mită, nici măcar o dată. Şi apoi, dintr-odată am cincizeci şi patru de ani şi bum, inima mea se întoarce împotriva mea. Şi uite că zac întins pe spate, gândindu-mă: „De ce naiba m-am chinuit?" Am urmat regulile, şi am ajuns să am o fiică ratată care-l cheamă şi acum pe tăticul când are nevoie de bani. Şi o soţie complet dusă cu capul din cauza oricărei porcării ce se poate cumpăra din farmacie. Nu pot să mă întrec eu cu Prinţul Valium. Eu nu sunt decât individul care-i oferă un acoperiş deasupra capului şi plăteşte toate nenorocitele alea de reţete.

Scoase un hohot de râs resemnat şi amărât.

— De ce eşti încă însurat cu ea?

— Şi ce alternativă am?

— Să fii burlac.

— Să fiu singur, vrei să spui.

Rosti cuvântul „singur" ca şi cum ar fi fost cea mai rea opţiune. Unii oameni fac alegeri sperând la ce e mai bine; Korsak făcuse o alegere pur şi simplu pentru a evita opţiunea cea mai rea. Acum se uita la liniile trasate de monitorul cardiac, simbolul săltăreţ de lumină verde al propriei mortalităţi. Alegeri bune sau proaste îl aduseseră la acest moment, în această cameră de spital, unde frica se însoţea cu regretul.

„Şi eu unde voi fi la vârsta lui? se întrebă ea. Întinsă pe un pat de spital, regretând alegerile pe care le-am făcut, tânjind la calea pe care nu am urmat-o?" Se gândi la apartamentul ei tăcut cu pereţii goi, la patul singuratic. Cum era viaţa ei mai bună decât a lui Korsak?

— Îmi fac mereu griji că o să se oprească, zise el. Ştii, c-o să apară pur şi simplu o linie dreaptă. Asta m-ar speria ca naiba.

— Nu te mai uita la el.

— Dacă nu mă mai uit, cine naiba o să-l supravegheze?

— Asistentele îl văd de la staţia lor. Au monitoare şi acolo, să ştii.

— Dar oare chiar se uită la ele? Sau îşi pierd vremea pe acolo, bârfind despre cumpărături şi iubiţi şi mai ştiu eu ce tâmpenii? Vreau să spun, aia e inima mea acolo, fir-ar să fie!

— Au şi sisteme de alarmă. Orice nu merge exact cum trebuie, maşina lor începe să ţiuie.

Korsak se uită la ea.

— Serios?

— Ce, n-ai încredere în mine?

— Nu ştiu.

Se uitară unul la celălalt pentru o clipă, şi Rizzoli fu cuprinsă de ruşine. Nu avea nici un drept să se aştepte să aibă încredere în ea, nu după ceea ce se întâmplase în cimitir. Imaginea aceea o bântuia încă, – Korsak, prăbuşit la pământ, zăcând singur şi abandonat în întuneric. Şi ea – atât de obsedată, atât de oarbă la orice în afară de vânătoarea ei. Nu putea să-l privească în ochi, şi îşi lăsă capul în jos, uitându-se în schimb la braţul lui gros, întretăiat de leucoplast şi tuburi intravenoase.

— Îmi pare rău, zise ea. Doamne, îmi pare aşa de rău!

— De ce?

— Pentru că nu am avut grijă de tine.

— Ce tot vorbeşti acolo?

— Nu-ţi aminteşti?

Korsak clătină din cap.

Rizzoli se opri, dându-şi brusc seama că bărbatul într-adevăr nu-şi amintea. Că putea pur şi simplu să nu-i zică nimic şi el nu va şti niciodată cum îl lăsase baltă. Tăcerea ar fi o bună cale de ieşire, dar ştia că n-ar putea trăi cu această povară.

— Ce-ţi aminteşti despre noaptea din cimitir? îl întrebă ea. Ultimul lucru?

— Ultimul lucru? Fugeam. Mă rog, amândoi fugeam, nu? Îl urmăream pe suspect.

— Şi altceva?

— Îmi amintesc că eram groaznic de enervat.

— De ce?

Korsak pufni.

— Pentru că nu puteam ţine pasul cu o amărâtă de fată.

— Şi apoi?

Korsak ridică din umeri.

— Asta-i tot. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Până când asistentele de aici au început să-mi vâre nenorocitul ăla de tub în sus pe... se întrerupse. M-am trezit atunci. Şi te asigur că le-am zis şi lor asta.

Urmă o nouă tăcere. Korsak îşi încleştase fălcile şi privea fix şi încăpăţânat monitorul EKG. În cele din urmă, vorbi încet, cu dezgust:

— Văd că am stricat urmărirea.

Asta o luă prin surprindere.

— Korsak...

— Uită-te la asta, zise el, arătându-şi burta proeminentă. Parcă am înghiţit o nenorocită de minge de baschet. Aşa arată. Sau parcă aş fi gravid în luna a cincisprezecea. Nici măcar nu pot câştiga o întrecere cu o fată. Mai demult eram rapid, ştii. Eram solid şi puternic ca un cal de curse. Nu ca acum. Ar fi trebuit să mă vezi atunci, Rizzoli. Nici nu m-ai recunoaşte. Pun pariu că nu mă crezi. Pentru că mă vezi cum sunt acum. Un nenorocit mizerabil şi distrus. Care fumează prea mult, mănâncă prea mult.

„Bea prea mult", completă ea în gând.

— ... un grăsan urât şi unsuros.

Îşi trase o palmă furioasă peste burtă.

— Korsak, ascultă la mine. Eu sunt cea care a greşit, nu tu.

Korsak se uită la ea, evident nedumerit.

— În cimitir. Amândoi alergam. Urmărind ceea ce credeam că e suspectul. Tu erai imediat în urma mea. Te auzeam respirând, încercând să ţii pasul.

— De parcă trebuie să pui sare pe rană.

— Şi apoi nu mai erai acolo. Pur şi simplu nu mai erai. Dar eu am continuat să alerg, şi n-a fost decât o pierdere de vreme. Nu era suspectul. Era agentul Dean, care cerceta perimetrul. Suspectul plecase de mult. Am fugit după nimic, Korsak. Numai nişte umbre. Asta-i tot.

Korsak aşteptă în tăcere restul poveştii.

Rizzoli se forţă să continue:

— Atunci ar fi trebuit să mă duc să te caut. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu erai pe-acolo. Dar era aşa o învălmăşeală. Şi pur şi simplu nu m-am gândit. Nu am stat să mă întreb unde erai... Oftă. Nu ştiu cât de mult timp mi-a luat până mi-am adus aminte. Poate n-au fost decât câteva minute. Dar cred – mi-e teamă – că au fost mai multe. Şi-n tot timpul ăsta, tu zăceai acolo, în spatele unei pietre de mormânt. Mi-a trebuit atât de mult până am început să te caut. Până mi-am amintit.

Urmă o nouă tăcere. Rizzoli se întrebă dacă auzise măcar ce-i spusese, căci Korsak începuse să se joace cu perfuzia, rearanjând tubul încolăcit. Parcă nu voia să se uite la ea şi încerca să se concentreze în schimb asupra altui lucru.

— Korsak?

— Da.

— N-ai nimic să-mi spui?

— Ba da. Nu te mai gândi la asta. Asta am de spus.

— Simt c-am fost aşa o ticăloasă.

— De ce? Pentru că ţi-ai făcut meseria?

— Pentru că ar fi trebuit să fiu atentă şi să am grijă de partenerul meu.

— Vrei să zici că sunt partenerul tău?

— În noaptea aceea erai.

Korsak izbucni în râs.

— În noaptea aceea am fost o nenorocită de povară. O ghiulea de două tone ce te trăgea în spate. Tu te-ai necăjit aşa de tare că n-ai avut grijă de mine. Eu am stat aici enervându-mă că am lăsat baltă misiunea. Vreau să zic, *efectiv*. Buf! la pământ. Şi am stat să mă gândesc la toate minciunile tâmpite pe care mi le tot spun singur. Vezi burta asta? se plesni din nou peste ea. Trebuia să dispară. Da, da, şi am şi crezut asta. Că-ntr-una dintre zilele astea o să mă apuc de regim şi o să mă scap de toată osânza. Şi-n loc de asta, mi-am cumpărat pantaloni din ce în ce mai mari. Şi-mi spuneam că fabricanţii de haine nu mai fac mărimile aşa cum trebuie, şi că asta-i tot. În câţiva ani, poate o să ajung să port pantaloni de clovn. Ca Bozo. Şi o tonă de Ex-Lax şi alte pastile n-o să mă ajute să trec de examenul medical.

— Chiar ai făcut asta? Ai luat pastile ca să-ţi treci examenul medical?

— Nu-ţi spun nici da, nici nu. Îţi spun numai că toată chestia asta cu inima mea deja trebuia de mult să se întâmple. Şi nu pot să mă prefac că n-am ştiut c-o să se întâmple. Dar acum, că s-a *întâmplat,* mă enervează ca naiba.

Scoase un pufnet enervat. Se uită din nou la monitor, unde bătăile inimii se înteţiseră pe ecran.

— Şi acum, uite, mi-am tulburat inima.

Rămaseră amândoi nemişcaţi pentru câteva clipe, privind monitorul, aşteptând să i se potolească puţin inima. Rizzoli nu dăduse niciodată mare atenţie bătăilor inimii din propriul piept. Şi acum, privind modelul trasat de inima lui Korsak, deveni conştientă şi de pulsul ei. Întotdeauna îşi luase inima de bună, şi nu-şi făcuse nici o grijă în privinţa ei, şi se întrebă cum ar fi să se agaţe de fiecare bătaie, speriată că următoarea s-ar putea să nu mai vină. Că zvâcnirea vieţii din pieptul ei ar putea brusc să se oprească.

Se uită la Korsak, care zăcea cu privirea lipită de monitor, şi se gândi: „Nu e numai nervos, e îngrozit”.

Korsak se ridică brusc în şezut, cu mâna zburându-i la piept, cu ochii lărgiţi de panică.

— Cheamă asistenta! Cheamă asistenta!

— Ce? Ce e?

— N-auzi alarma? E inima mea...

— Korsak, nu e decât pagerul meu.

— Poftim?

Rizzoli îşi scoase pagerul de la brâu şi-i opri sunetul. Îl îndreptă spre el, să-i vadă ecranul digital cu numărul de telefon.

— Vezi? Nu e inima ta.

Korsak se prăbuşi la loc pe perne.

— Doamne sfinte! Scoate chestia aia de aici. Puteam să fac un

infarct.

— Pot să folosesc telefonul?

Korsak stătea cu mâna apăsată în continuare pe piept, cu întreg corpul moale de uşurare.

— Da, da. Nu mă interesează.

Rizzoli ridică receptorul şi formă. Îi răspunse o voce răguşită şi familiară.

— Departamentul de Medicină Legală, doctor Isles.

— Rizzoli.

— Sunt aici cu detectivul Frost şi mă uit la un set de radiografii dentare pe calculator. Am verificat lista pe care ne-a trimis-o NCIC cu femeile dispărute în regiunea New England. Fişierul acesta mi-a fost trimis prin e-mail de Poliţia Statală Maine.

— Ce caz?

— E o crimă cu răpire din doi iunie anul acesta. Victima crimei a fost Kenneth Waite, în vârstă de treizeci şi şase de ani. Persoana răpită a fost soţia lui, Marla Jean, în vârstă de treizeci şi patru de ani. Mă uit acum la radiografiile Marlei Jean.

— Am găsit-o pe Doamna Rahitică?

— Se potriveşte, răspunse Isles. Fata ta are acum un nume: Marla Jean Waite. Ne trimit dosarul prin fax chiar acum.

— Stai puţin. Ai zis că răpirea şi crima au avut loc în Maine?

— Într-un oraş numit Blue Hill. Frost a zis c-a fost pe-acolo. E la aproximativ cinci ore cu maşina.

— Suspectul nostru are un teritoriu de vânătoare mai mare decât ne-am gândit.

— Uite, Frost vrea să-ţi zică ceva.

Auzi imediat vocea veselă a lui Frost.

— Hei, ai mâncat vreodată ruladă de homar?

— Poftim?

— Putem să găsim ruladă de homar pe drum. Este restaurantul ăsta grozav pe Lincolnville Beach. Dacă pornim de-aici pe la opt mâine-dimineaţă, ajungem acolo chiar la timp pentru prânz. Cu maşina ta sau cu a mea?

— Putem s-o luăm pe-a mea, zise ea, şi nu se putu stăpâni să nu adauge: Dean o să vrea probabil să vină cu noi.

Urmă o pauză.

— OK, rosti Frost în cele din urmă, fără entuziasm. Dacă zici tu.

— O să-l sun.

Când punea receptorul la loc în furcă, simţi privirea lui Korsak asupra ei.

— Deci domnul FBI face parte din echipă acum, zise el.

Rizzoli îl ignoră şi formă numărul de mobil al lui Dean.

— Când s-a întâmplat asta?

— E pur şi simplu o resursă.

— Nu aşa l-ai considerat înainte.

— Am avut ocazia să lucrăm împreună de atunci.

— Nu-mi spune. Ai văzut o nouă *latură* a lui.

Îi făcu semn cu mâna lui Korsak să tacă în timp ce sună. Dar Dean nu răspunse. Auzi în schimb un mesaj înregistrat:

— Abonatul nu este disponibil în acest moment.

Închise telefonul şi se uită la Korsak.

— E vreo problemă?

— Tu eşti cea care pare să aibă o problemă. Ai o pistă nouă, şi de-abia *aştepţi* să-l suni pe noul tău amic de la FBI. Ce se întâmplă?

— Nu se întâmplă nimic.

— Mie nu aşa mi se pare.

Sângele îi năvăli în obraji. Nu era sinceră cu el, şi amândoi o ştiau. Chiar şi numai formând numărul lui Dean, îşi simţise pulsul accelerând, şi ştia exact ce însemna acest lucru. Se simţea ca o drogată care tânjeşte după o nouă doză, incapabilă să se abţină să sune la hotelul lui. Îşi întoarse spatele către privirea urâcioasă a lui Korsak, şi se uită spre fereastră cât timp sună telefonul.

— Colonnade.

— Faceţi-mi vă rog legătura cu un client al dumneavoastră. Se numeşte Gabriel Dean.

— Un minut, vă rog.

În timp ce aştepta, îşi căută în minte cuvintele potrivite pe care să i le spună, tonul potrivit al vocii. Măsurat. Eficient. „O poliţistă. Eşti o poliţistă”.

La telefon reveni recepţionera hotelului.

— Îmi pare rău, dar domnul Dean nu mai stă aici.

Rizzoli se încruntă, încleştându-şi mai strâns mâna pe receptor.

— A lăsat un număr unde să poată fi găsit?

— Nu văd trecut nici unul aici.

Rizzoli se uită afară pe fereastră, cu ochii dintr-odată orbiţi de soarele ce apunea.

— Când a plecat? întrebă ea.

— Acum o oră.

DOUĂZECI

Rizzoli închise dosarul ce conţinea paginile trimise prin fax de la Poliţia Statală Maine şi se concentră asupra copacilor pe care îi vedea afară pe geam, la câte o casă albă de fermă ce se zărea din când în când printre copaci. Cititul în maşină o făcea întotdeauna să nu se simtă bine, şi detaliile dispariţiei Marlei Jean Waite nu făceau decât să-i accentueze disconfortul. Prânzul servit la restaurantul de pe drum înrăutăţea şi mai mult situaţia. Frost fusese foarte dornic să încerce rulada de homar de la unul dintre restaurantele vagon de la marginea drumului şi, deşi la momentul respectiv şi lui Rizzoli îi plăcuse masa, acum îşi simţea stomacul întors pe dos de la maioneză. Se uita fix înainte la drum, aşteptând să-i treacă greaţa. O ajuta mult faptul că Frost era un şofer calm şi hotărât care nu făcea mişcări neaşteptate şi avea piciorul stabil pe acceleraţie. Întotdeauna îi preţuise predictibilitatea, dar acum mai mult ca niciodată, pentru că ea însăşi se simţea atât de tulburată.

Când se simţi mai bine, începu să observe frumuseţea naturii din jur. Încă nu intrase niciodată atât de adânc în Maine. Cel mai la nord fusese când avea zece ani, şi familia ei se dusese cu maşina într-o vară pe plaja Old Orchard. Îşi amintea podeţul de scânduri şi iarmarocul, vata de zahăr albastră şi porumbul fiert. Şi-şi amintea cum intrase în mare şi cât de rece era apa, cum o pătrunsese imediat cu răceala ei de gheaţă până la oase. Continuase însă să înainteze, exact pentru că mama ei o avertizase să nu o facă.

— E prea rece pentru tine, Janie, strigase Angela. Hai şi stai aici, pe nisipul cald, unde e bine.

Şi interveniseră şi fraţii ei imediat:

— Da, nu te duce, Janie; o să-ţi îngheţe picioarele tale urâte de găină!

Aşa că bineînţeles că se dusese, traversând cu înverşunare nisipul până la marea ce se zbătea înspumată, şi intrase în apa ce îi tăiase respiraţia cu răceala ei. Dar nu şocul apei reci şi-l amintea după atâţia ani; ci mai degrabă privirea arzătoare a fraţilor ei, care se uitau la ea de pe plajă, strigându-i în zeflemea provocări să meargă chiar mai adânc în răceala aceea ce-i tăia respiraţia. Aşa că mersese înainte ca la marş, şi apa i se ridicase la coapse, la brâu, la umeri, şi ea se mişca fără şovăire, fără măcar o pauză să se obişnuiască. Se forţase înainte pentru că nu de durere se temea cel mai tare, ci de umilinţă.

Acum plaja Old Orchard era la sute de kilometri în urma lor şi priveliştea pe care o vedea din maşină nu semăna deloc cu imaginea statului Maine pe care o reţinuse din copilărie. Atât de departe pe coastă, nu mai erau podeţe de scânduri şi bâlciuri. Vedea în schimb copaci şi câmpuri verzi, din când în când câte un sat, fiecare ancorat în jurul unei turle albe de biserică.

— Vin pe aici cu Alice în fiecare iulie, zise Frost.

— Eu n-am fost niciodată pe aici.

— Niciodată?

Se uită la ea cu o privire surprinsă ce i se păru enervantă, în privirea aceea se putea citi clar: „Dar pe unde ai fost?”

— N-am avut nici un motiv, zise ea.

— Familia lui Alice are o cabană în pădure în Little Deer Isle. Stăm acolo.

— Ce ciudat! Nu mi-am imaginat niciodată că Alice e tipul de femeie să-i placă în natură sălbatică.

— Oh, îi spun ei cabană. E, de fapt, o casă obişnuită. Cu băi adevărate şi apă fierbinte. Alice ar înnebuni dacă ar fi obligată să meargă la toaletă în pădure, râse Frost.

— Numai animalele ar trebui să fie obligate să meargă la toaletă în pădure.

— Mie-mi place pădurea. Eu aş trăi acolo, dac-aş putea.

— Şi ai rata toate chestiile palpitante dintr-un oraş mare?

Frost clătină din cap.

— Să-ţi spun de ce nu mi-ar fi dor. De chestiile urâte. Chestiile alea ce te fac să te întrebi ce naiba au oamenii?

— Crezi că aici e mai bine?

Frost rămase tăcut, cu privirea fixată pe şosea, cu o tapiserie continuă de copaci trecând în viteză pe lângă ferestre.

— Nu, zise el într-un târziu. Din moment ce ăsta-i şi motivul pentru care am venit aici.

Rizzoli se uită la copaci şi se gândi: „Şi suspectul a venit pe aici. Dominatorul, în căutarea prăzii. Poate a trecut exact pe şoseaua asta, poate s-a uitat exact la copacii aceştia sau s-a oprit să mănânce la restaurantul acela de la marginea autostrăzii”. Nu toţi prădătorii se găsesc în oraşe. Unii rătăcesc pe drumurile de ţară sau prin orăşele, prin teritoriul vecinilor de încredere şi al uşilor neîncuiate. Oare fusese aici în vacanţă sau pur şi simplu a dat de o şansă peste care n-a putut trece? Şi prădătorii merg în vacanţă. Se duc la plimbare cu maşina prin ţară şi savurează briza mării, ca oricine altcineva. Sunt întru totul oameni.

Afară, printre copaci, începu să întrevadă marea şi promontoriile de granit, un peisaj sălbatic pe care l-ar fi apreciat mai mult dacă n-ar fi ştiut că şi suspectul fusese pe aici.

Frost încetini şi se aplecă în faţă peste volan, studiind şoseaua în faţă.

— Am trecut de drum?

— Ce drum?

— Trebuia să o luăm la dreapta pe Cranberry Ridge Road.

— Eu nu l-am văzut.

— Mergem de prea mult timp. Trebuia să apară deja.

— Deja am întârziat.

— Ştiu; ştiu.

— Ar trebui să-l sunăm pe Gorman. Să-i spunem că nătărăii de la oraş s-au rătăcit în pădure. Îşi deschise mobilul şi se încruntă când văzu ce slab semnal avea. Crezi că o să-l pot suna aşa de departe de oraş?

— Stai un pic, zise Frost. Cred că tocmai ne-a surâs norocul.

La marginea drumului, la distanţă de ei, era oprită o maşină cu număr oficial de Maine. Frost trase pe dreapta lângă ea, şi Rizzoli îşi coborî geamul ca să-i vorbească şoferului. Dar înainte să apuce să se prezinte măcar, şoferul le strigă:

— Voi sunteţi de la Poliţia Boston?

— Cum ai ghicit? întrebă ea.

— Număr de Massachusetts. M-am gândit c-o să vă rătăciţi. Eu sunt detectivul Gorman.

— Rizzoli şi Frost. Tocmai eram pe punctul să te sunăm să ne spui pe unde s-o luăm.

— Nu merg mobilele aici la poalele dealului. E zonă moartă. Haideţi după mine sus pe munte.

Fără Gorman care să le arate drumul, ar fi trecut cu siguranţă pe lângă Cranberry Ridge. Nu era decât o ulicioară neasfaltată ce trecea printre copaci, având un singur indicator pe un păr: FIRE ROAD 24. Maşina trecu hurducându-se peste făgaşele drumului, prin tunelul dens de copaci ce ascundea orice privelişte în timp ce urcau dealul, în serpentine. Dintr-odată pădurea se termină într-o explozie de lumină, şi văzură grădini în terasă şi o pajişte verde ce se întindea până la casa imensă din vârful dealului. Priveliştea îl surprinse atât de tare pe Frost, că încetini brusc şi amândoi se uitară uluiţi.

— N-ai fi ghicit niciodată, zise el. Vezi amărâtul ăla de drum de ţară şi te gândeşti că duce la o colibă sau o rulotă. Nimic de genul ăsta.

— Poate chiar ăsta e scopul drumului aşa de amărât.

— Ca să ţină gunoaiele la distanţă?

— Da. Atâta că n-a funcţionat, nu?

Pe când opriră în spatele maşinii lui Gorman, acesta stătea deja pe alee, aşteptând să dea mâna cu ei. La fel ca Frost, şi el era îmbrăcat în costum, dar nu-i stătea bine pe el, ca şi cum ar fi slăbit foarte mult de când îl cumpărase. Şi pe faţă i se citea umbra unei vechi boli, căci avea pielea căzută şi pământie.

Îi întinse lui Rizzoli un dosar şi o casetă video.

— Înregistrarea scenei crimei, zise el. Am aranjat să se facă nişte copii şi după restul dosarelor pentru voi. Câteva sunt în maşina mea – puteţi să le luaţi când plecaţi.

— Doamna doctor Isles o să vă trimită raportul final asupra

cadavrului găsit, spuse Rizzoli.

— Cauza morţii?

Rizzoli clătină din cap.

— Scheletizat. Nu se poate determina.

Gorman oftă şi se uită la casă.

— Păi, cel puţin, bine că ştim unde e acum Marla Jean. Mă înnebunea că nu ştiam. Nu prea sunt multe de văzut înăuntru, arătă el cu un gest către casă. Au curăţat-o. Dar aţi vrut s-o vedeţi.

— Cine locuieşte aici acum? întrebă Frost.

— Nimeni. De la crimă încoace.

— E o casă teribil de frumoasă, să stea aşa, goală.

— E blocată în probatoriu. Chiar şi dac-ar putea-o pune pe piaţă, ar fi greu de vândut.

Urcară treptele până la o verandă unde se adunaseră frunze suflate de vânt şi unde ghivece de muşcate ofilite atârnau de pe grinzi. Nimeni nu părea să fi măturat sau udat florile de săptămâni întregi, şi deja se lăsase un aer de abandon pe toată casa, ca o pânză de păianjen.

— N-am mai fost aici din iulie, zise Gorman, scoţând un inel de chei şi căutând-o pe cea potrivită. Nu m-am întors la lucru decât săptămâna trecută, şi încerc încă să-mi intru în mână. Ascultaţi la mine, hepatita îţi păleşte una în cap de s-o ţii minte. Şi eu n-am avut decât varianta uşoară, tipul A. Cel puţin n-o să mă omoare... Să vă dau un sfat, continuă el, uitându-se la cei doi vizitatori. Nu mâncaţi stridii în Mexic.

În cele din urmă găsi cheia corectă şi descuie uşa. Când intrară, Rizzoli simţi miros de vopsea proaspătă şi ceară de podele, mirosurile unei case frecate la sânge şi dezinfectată. Şi apoi abandonată, se gândi ea, uitându-se la formele fantomatice ale mobilelor acoperite cu cearşafuri în living. Podelele de stejar alb sclipeau ca sticla şlefuită. Lumina soarelui pătrundea prin ferestrele înalte, din podea până în tavan. Aici, în vârful muntelui, erau cocoţaţi deasupra strânsorii claustrofobice a copacilor, şi priveliştile se întindeau până jos, la Blue Hill Bay. Un avion zgâria o dungă albă pe cerul albastru şi dedesubt o barcă brăzda suprafaţa apei golfului. Rizzoli rămase pentru un moment în faţa ferestrei, studiind peisajul pe care îl admirase cu siguranţă şi Marla Jean Waite.

— Vorbeşte-ne despre oamenii ăştia, zise ea.

— Ai citit dosarul pe care vi l-am trimis prin fax?

— Da. Dar nu am senzaţia că ştiu cine erau. Ce era important pentru ei.

— Oare putem şti asta vreodată?

Rizzoli se răsuci să se uite la el şi fu şocată de nuanţa gălbuie a ochilor lui. Lumina soarelui de după-amiază părea să-i scoată în relief

culoarea bolnăvicioasă.

— Să începem cu Kenneth. Toţi sunt banii lui, nu?

Gorman încuviinţă.

— Era un dobitoc.

— Asta n-am citi în raport.

— Nu poţi să scrii în rapoarte unele lucruri. Dar asta e părerea generală în oraş în ceea ce-l priveşte. Ştii, avem aici mulţi rentieri ca şi Kenny. Blue Hill e acum locul la modă pentru refugiaţii bogătani din Boston. Majoritatea se înţeleg bine cu lumea. Dar din când în când mai dai peste un Kenny Waite, care îţi dă mereu peste nas cu „Ştii tu cine sunt eu?" Mda, toţi ştiau cine era. Era un om cu bani.

— De unde i-au venit?

— Bunici. Industria transporturilor, cred. Ce e sigur e că nu i-a câştigat Kenny singur. Dar îi plăcea să-i cheltuiască. Avea o Hinckley frumoasă în port. Şi se plimba mereu în viteză de aici la Boston într-un Ferrari roşu. Până şi-a pierdut permisul şi i-au luat maşina sub sechestru. Prea multe amenzi pentru conducere în stare de ebrietate. Cam asta e tot ce se poate spune despre Kenneth Waite al III-lea, zise el cu un oftat. O grămadă de bani, prea puţină minte.

— Ce irosire, spuse Frost.

— Ai copii?

Frost clătină din cap.

— Încă nu.

— Dacă vrei să creşti nişte copii fără nici un rost pe lume, tot ce trebuie să faci e să le laşi bani, zise Gorman.

— Şi Marla Jean? întrebă Rizzoli.

Îşi amintea rămăşiţele Doamnei Rahitice întinse pe masa de autopsie. Tibiile încovoiate şi osul pieptului deformat – dovada scheletică a unei copilării sărace.

— Ea n-a fost bogată de la început, nu-i aşa? zise ea.

Gorman clătină din cap.

— A crescut într-un oraş de mineri, din West Virginia. A venit aici să-şi găsească o slujbă de vară pe post de chelneriţă. Aşa l-a întâlnit pe Kenny. Cred că s-a însurat cu ea pentru că era singura care i-a suportat toate tâmpeniile. Dar nu părea să fie o căsnicie fericită. Mai ales după accident.

— Accident?

— Acum câţiva ani. Kenny conducea, beat turtă ca de obicei. A dat cu maşina într-un copac. El n-a avut nici o zgârietură – aşa avea el noroc, nu? Dar Marla Jean a stat în spital trei luni.

— Înseamnă că atunci şi-a rupt femurul.

— Poftim?

— Avea un şurub chirurgical în femur. Şi două vertebre fuzionate.

Gorman dădu din cap.

— Am auzit şi eu că şchiopăta. Păcat de ea, că era o femeie frumoasă.

„Şi pe femeile urâte nu le deranjează să şchiopăteze”, se gândi Rizzoli, dar se stăpâni şi nu spuse nimic. Se duse la un perete cu rafturi încastrate şi studie o fotografie a celor doi în costume de baie. Stăteau pe o plajă, cu apa turcoaz ajungându-le până la glezne. Femeia era gingaşă, aproape ca un copil, cu părul brun căzându-i pe umeri. Şi acum e păr de cadavru, nu se putu stăpâni să nu gândească Rizzoli. Bărbatul era blond, cu talia începând deja să i se îngroaşe, şi muşchii să i se transforme în grăsime. Ceea ce ar fi putut fi un chip atractiv era stricat de o expresie vagă de dispreţ.

— Căsătoria lor era nefericită? întrebă Rizzoli.

— Aşa mi-a spus menajera. După accident Marla Jean n-a mai vrut să călătorească aşa de mult. Kenny n-o mai putea convinge să meargă decât cel mai departe până la Boston. Dar Kenny era obişnuit să meargă la St. Bart în fiecare ianuarie, aşa că pur şi simplu o lăsa aici.

— Singură?

Gorman încuviinţă.

— Simpatic băiat, nu? Avea o menajeră care se ocupa de casă pentru ea. Făcea curat. O ducea la cumpărături, pentru că Marlei Jean nu-i plăcea să conducă. E un loc destul de singuratic aici, dar menajera spunea că Marla Jean părea efectiv mai fericită când Kenny era plecat. Trebuie să recunosc, zise Gorman după o pauză. După ce l-am găsit pe Kenny, mi-a trecut prin minte posibilitatea că...

— Că Marla Jean a făcut-o, confirmă Rizzoli.

— Asta e întotdeauna prima ipoteză, zise el, scoţându-şi o batistă şi ştergându-se pe faţă. Nu vi se pare că e caniculă aici?

— E cald.

— Nu suport prea bine căldura zilele astea. Încă tot corpul mi-e dat peste cap. Aşa păţeşti dacă mănânci stridii în Mexic.

Trecură prin living, pe lângă formele spectrale ale mobilei acoperite cu cearşafuri, pe lângă un şemineu masiv de piatră cu o legătură de buşteni aranjaţi ordonat lângă vatră. Combustibil de foc pentru nopţile răcoroase de Maine. Gorman îi conduse într-o zonă a camerei unde podeaua era neacoperită şi peretele era de un alb curat, fără nici un ornament. Rizzoli se uită lung la stratul proaspăt de zugrăveală şi simţi că i se ridică părul pe ceafă şi fiori pe şira spinării. Se uită la podea şi văzu că stejarul era mai palid aici, raşchetat şi dat din nou cu lac. Dar sângele nu se şterge aşa de uşor, şi dacă ar întuneca încăperea şi ar stropi cu luminol, podeaua ar striga încă şi acum urma de sânge de pe ea, urmele chimice fiind îmbibate prea adânc în crăpături şi în fibra lemnului ca să poată fi vreodată complet

şterse.

— Aici a fost rezemat Kenny, zise Gorman, arătând peretele văruit din nou. Cu picioarele în faţa lui, cu braţele la spate, încheieturile mâinilor şi gleznele legate cu bandă adezivă. O singură tăietură la gât, cu un cuţit de tip Rambo.

— N-avea nici o altă rană? întrebă Rizzoli.

— Numai la gât. Ca o execuţie.

— Urme de pistol cu electroşocuri?

Gorman tăcu o secundă.

— Ştii, era aici de vreo două zile deja când l-a găsit menajera. Două zile calde. Deja nu-i mai arăta prea bine pielea. Ca să nu mai spun că nici nu mirosea prea bine. Ar fi fost foarte uşor să ratăm o urmă de pistol cu electroşocuri.

— Aţi examinat podeaua la o sursă alternativă de lumină?

— Peste tot era sânge aici. Nu ştiu ce am fi văzut la Luma-lite. Dar totul e pe caseta video cu scena crimei. Se uită prin cameră şi văzu televizorul cu aparatul video lângă el. Hai să ne uităm la ea. Ar trebui să găsiţi răspunsurile la mai toate întrebările.

Rizzoli se duse la televizor, îl porni şi puse caseta în lăcaşul potrivit. Pe ecran apăru zgomotos canalul de Home Shopping Network, cu un colier de zirconiu de numai $ 99,95, cu faţetele sclipind la gâtul de lebădă al unui model.

— Chestiile astea mă omoară, zise Rizzoli, manevrând cele două telecomenzi diferite. Niciodată n-am învăţat cum să le programez.

Îi aruncă o privire la Frost.

— Hei, nu te uita la mine.

Gorman oftă şi luă telecomanda. Modelul împodobit cu zirconiu dispăru brusc, înlocuit de imaginea aleii din faţa casei familiei Waite. Vântul şuiera în microfon, distorsionând vocea cameramanului care-şi spuse numele, detectiv Pardee, ora, data şi locul. Era ora 17.00, în 2 iunie, într-o zi vântoasă cu copacii legănându-se. Pardee răsuci camera spre casă şi începu să urce treptele, imaginea tremurând pe ecran. Rizzoli văzu muşcatele în floare din ghivece, aceleaşi muşcate care acum muriseră din cauza neîngrijirii. Se auzi o voce care-l strigă pe Pardee, şi ecranul se albi pentru câteva secunde.

— Uşa de la intrare a fost găsită descuiată, zise Gorman. Menajera a zis că nu era neobişnuit. Oamenii de pe aici îşi lasă deseori uşile descuiate. A presupus că e cineva acasă, din moment ce Marla Jean nu merge niciodată nicăieri. A bătut la început, dar n-a răspuns nimeni.

Pe ecran apăru brusc o nouă imagine, camera aţintită prin uşa deschisă, direct în living. Asta văzuse menajera când deschisese uşa. Şi în acelaşi moment o cotropiseră duhoarea şi oroarea.

— A făcut probabil un singur pas înăuntru, confirmă Gorman. L-a văzut pe Kenny rezemat de perete. Şi tot sângele. Nu-şi mai aminteşte

să fi văzut mai nimic altceva. Nu voia decât să iasă naibii de aici. A sărit în maşină şi a apăsat acceleraţia aşa de tare că a lăsat urme adânci în pietrişul de pe alee.

Cameramanul intră în încăpere, măturând imaginea peste mobilă, oprindu-se apoi pe punctul principal de atracţie: Kenneth Waite III, îmbrăcat doar în pantaloni scurţi, cu capul lăsat pe piept. Primele stadii de descompunere îi umflaseră trăsăturile. Abdomenul plin de gaze i se balonase şi faţa era atât de umflată, că nu mai semăna a om. Dar nu asupra feţei îşi concentră ea atenţia, ci asupra obiectului de o delicateţe nepotrivită, aşezat în poala lui.

— N-am ştiut ce să credem despre *asta,* zise Gorman. Mi s-a părut un fel de artefact simbolic. Aşa l-am clasificat. Un fel de a ridiculiza victima. „Uită-te la mine, legat fedeleş, cu ceaşca asta prostească de ceai în poală." Ceva ce i-ar face o soţie soţului ei, ca să arate cât de mult îl dispreţuieşte, zise el şi oftă. Dar pe atunci mă gândeam că Marla Jean era criminala.

Camera se întoarse de la cadavru şi se îndreptă spre hol. Urmărind paşii criminalului, către dormitorul unde dormiseră Kenny şi Marla Jean. Imaginea se mişca precum priveliştea prin hubloul unei nave legănate de hula mării. Camera se opri la fiecare prag de uşă ca să ofere o privire înăuntru. Prima dată o baie, apoi o cameră de oaspeţi. Continuă să meargă pe hol şi pulsul lui Rizzoli se acceleră. Fără să-şi dea seama, se apropiase de televizor, ca şi cum nu Pardee, ci ea mergea pe coridorul acela lung.

Pe ecran apăru dintr-odată imaginea dormitorului principal. Ferestre cu draperii verzi de damasc. O măsuţă de toaletă şi un garderob, amândouă vopsite în alb, şi uşa băii. Un pat cu aşternuturile trase, aproape complet dezgolit.

— Au fost surprinşi în timp ce dormeau, zise Gorman. Stomacul lui Kenny era aproape gol de mâncare. La momentul morţii, nu mâncase de cel puţin opt ore.

Rizzoli se apropie şi mai tare de televizor, cercetând rapid cu privirea ecranul. Pardee se întoarse înapoi în hol.

— Dă înapoi, îi ceru lui Gorman.

— De ce?

— Dă numai puţin înapoi. La momentul când vedem dormitorul prima dată.

Gorman îi dădu telecomanda.

— E a ta.

Rizzoli apăsă un buton şi înregistrarea se derulă cu un vaiet. Pardee era din nou în hol, apropiindu-se de dormitor.

Imaginea se duse prima dată la dreapta, trecând încet peste măsuţa de toaletă, garderob, uşa băii, apoi se focaliză pe pat. Frost stătea acum lângă ea, căutând acelaşi lucru.

Rizzoli apăsă pe butonul marcat PAUZĂ.

— Nu e aici.

— Ce nu e? zise Gorman.

— Pijamaua împăturită. N-aţi găsit nici una? îl întrebă, întorcându-se spre el.

— Nu ştiam că trebuia să caut aşa ceva.

— E parte a semnăturii Dominatorului. Împătureşte hainele de noapte ale femeii. Le aşază la vedere în dormitor ca simbol al controlului său.

— Dacă e el, aici n-a făcut asta.

— Tot restul se potriveşte. Bandă adezivă, ceaşca din poală. Poziţia bărbatului.

— Tot ce-am găsit se vede aici.

— Eşti sigur că n-a fost mişcat nimic înainte să se filmeze caseta asta?

Nu era o întrebare cu tact, şi Gorman înţepeni.

— Ei, da, presupun că e *posibil* ca primul poliţist la faţa locului să fi intrat aici şi să se fi hotărât să mute lucrurile care pe unde, numai aşa, ca să ne facă ancheta mai interesantă.

Frost, mereu diplomat, interveni să netezească penele pe care Rizzoli, ca de multe alte ori, le zburlise cu nepăsare.

— Nu putem spune că individul ăsta are o listă de sarcini. Se pare că de data asta şi-a schimbat puţin procedura.

— Dacă e acelaşi individ, zise Gorman.

Rizzoli se răsuci iar spre televizor şi se mai uită o dată la peretele de care murise rezemat Kenny şi unde se umflase încet la căldură. Se gândi la familiile Yeager şi Ghent, la banda adezivă şi la victimele adormite, la ţesătura de detalii cu atât de multe fire ce lega aceste cazuri atât de strâns unul de altul.

„Dar aici, în casa asta, Dominatorul a sărit peste un pas. Nu a mai împăturit pijamaua. Pentru că nu era încă în echipă cu Hoyt."

Îşi aminti după-amiaza petrecută în casa Yeager, cum încremenise uitându-se la cămaşa de noapte a lui Gail Yeager, şi îşi aminti senzaţia înfiorătoare de familiaritate.

„Numai de la cei doi Yeager şi-au început Chirurgul şi Dominatorul alianţa. Aceea a fost ziua când m-au atras şi pe mine în joc, cu o cămaşă de noapte împăturită. Chiar şi din închisoare, Warren Hoyt a reuşit să-mi trimită cartea lui de vizită."

Se uită la Gorman, care se aşezase pe un fotoliu acoperit cu un cearşaf şi-şi ştergea din nou transpiraţia de pe faţă. Întâlnirea aceasta îl sleise deja de puteri şi se ofilea văzând cu ochii.

— N-aţi identificat nici un suspect? întrebă ea.

— Nici unul de care să putem agăţa măcar un scai. Şi asta după patru, cinci sute de interviuri.

— Şi cei doi Waite, din câte ştii, nu îi cunoşteau nici pe cei doi Yeager, nici pe Ghent?

— Numele astea n-au apărut niciodată în anchetă. Ştiţi ce, o să primiţi copii după toate actele noastre într-o zi, două. Puteţi să verificaţi atunci tot ce avem. Ar trebui să verificaţi şi la FBI, adăugă el, împăturindu-şi batista şi vârând-o la loc în buzunarul de la haină. Să vedeţi dacă n-au şi ei ceva de adăugat.

Rizzoli încremeni.

— La FBI?

— Am trimis un raport VICAP chiar la început. A apărut un agent de la Biroul lor de psihologie comportamentală. A stat câteva săptămâni pe aici, monitorizând ancheta, apoi s-a dus înapoi la Washington. N-am auzit nimic de la el de atunci.

Rizzoli şi Frost se uitară unul la altul. În ochii lui se reflecta exact uimirea pe care o simţea şi ea.

Gorman se ridică încet din fotoliu şi îşi scoase cheile, un indiciu că ar vrea să încheie întrevederea. De-abia când se îndreptau spre uşă, îşi găsi Rizzoli în sfârşit glasul să pună întrebarea evidentă. Deşi nu voia deloc să audă răspunsul.

— Agentul FBI care a venit aici? zise ea. Îţi aminteşti cum îl chema?

Gorman se opri în pragul uşii, cu hainele prea mari atârnând pe corpul său uscăţiv.

— Da. Îl chema Gabriel Dean.

DOUĂZECI ŞI UNU

Rizzoli conduse fără oprire toată după-amiaza şi mult după ce se întunecase, cu privirea aţintită pe autostrada întunecată, cu mintea asupra lui Gabriel Dean. Frost aţipise lângă ea, şi acum era singură cu gândurile şi cu furia ei. Ce altceva ascunsese Dean de ea, se întrebă. Ce alte informaţii ţinuse numai pentru el, în timp ce se uita la ea orbecăind după răspunsuri? Chiar de la început, acesta fusese cu câţiva paşi înaintea ei. Primul care îl găsise pe gardianul mort în

cimitir. Primul care observase cadavrul Karennei Ghent pe piatra de mormânt. Primul care sugerase analizarea imediată a materiei seminale găsite la autopsia lui Gail Yeager. El ştiuse deja, înaintea tuturor, că vor descoperi spermă mobilă. *Pentru că îl întâlnise deja pe Dominator.*

Dar ceea ce Dean nu anticipase era faptul că Dominatorul îşi va lua un partener. „Atunci a apărut Dean la apartamentul meu. Prima dată când s-a interesat de mine. Pentru că aveam ceva ce-i trebuia lui, ceva ce avea nevoie. Eu am fost ghidul lui în mintea lui Warren Hoyt."

Lângă ea, Frost fornăi în somn. Rizzoli îi aruncă o privire şi-i văzu gura căscată, imaginea inocenţei nepăzite. De când îl cunoştea, niciodată nu văzuse vreo latură întunecată la Barry Frost. Dar înşelătoria lui Dean o zguduise atât de profund, încât acum, uitându-se la Frost, se întrebă cu ce anume o înşelase şi el. Ce cruzimi ascundea şi el de ochii lumii?

Se făcuse aproape nouă când intră în sfârşit în apartamentul ei. Ca întotdeauna, se opri să se asigure de încuietorile de la uşă, dar de data asta era cuprinsă de furie, nu de frică, în timp ce punea lanţul şi răsucea încuietorile. O închise şi pe ultima cu violenţă şi se duse direct în dormitor, fără să se mai oprească pentru ritualurile ei obişnuite de verificare a closetelor şi a fiecărei camere. Trădarea lui Dean îi alungase temporar din minte orice gând la Warren Hoyt. Îşi desfăcu tocul pistolului, puse arma în sertarul noptierei şi trânti sertarul închis. Se întoarse apoi şi se privi în oglinda garderobului, dezgustată de ceea ce văzu. Părul încâlcit ca al Meduzei. Privirea rănită. Chipul unei femei care lăsase atracţia faţă de un bărbat să o orbească în faţa evidenţei.

Sunetul telefonului o făcu să tresară. Se uită la ecranul telefonului, unde era identitatea celui care suna: WASHINGTON D.C.

Telefonul sună de două, trei ori, în timp ce Rizzoli încerca să stăvilească vârtejul de sentimente. Când în sfârşit răspunse, vocea îi era rece şi seacă:

— Rizzoli.

— Am înţeles că ai încercat să dai de mine, zise Dean.

Rizzoli îşi închise ochii.

— Eşti în Washington, spuse ea.

Deşi încercase să-şi ascundă ostilitatea din voce, cuvintele răsunară că o acuzaţie.

— Am fost chemat înapoi aseară. Îmi pare rău că n-am apucat să vorbim înainte de a pleca.

— Şi ce mi-ai fi spus? Adevărul, pentru variaţie?

— Trebuie să înţelegi, acesta e un caz foarte sensibil.

— Şi de aceea nu mi-ai spus nimic despre Marla Jean Waite?

— Nu a fost imediat vital pentru partea ta de anchetă.

— Cine naiba te crezi să hotărăşti aşa ceva? Oh, stai puţin! Am uitat. Tu eşti nenorocitul de *FBI!*

— Jane, rosti el încet. Vreau să vii în Washington.

Rizzoli tăcu, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului.

— De ce?

— Pentru că nu putem vorbi despre asta la telefon.

— Te aştepţi să sar într-un avion fără să ştiu de ce?

— Nu ţi-aş cere aşa ceva dacă n-aş şti că e necesar. Am aranjat deja cu locotenentul Marquette, prin comisar. Te va suna cineva să-ţi spună aranjamentele.

— Stai. Nu înţeleg...

— O să înţelegi. Când ajungi aici.

Se întrerupse legătura.

Aşeză încet receptorul în furcă. Rămase apoi uitându-se la telefon, nevenindu-i să creadă ceea ce auzise. Când sună din nou, ridică imediat.

— Doamna detectiv Jane Rizzoli? se auzi o voce de femeie.

— Eu sunt.

— Vă sun în legătură cu aranjamentele pentru călătoria la Washington de mâine. Am reuşit să vă rezerv un loc pe US Airways, zborul 652.1, cu decolarea din Boston la ora 12.00 şi aterizarea la Washington la 12.36. Este convenabil?

— O secundă. Rizzoli îşi luă pixul şi carnetul şi-şi notă informaţiile de zbor. Da, e bine.

— Reîntoarcerea la Boston va fi joi, cu zborul US Airways 6406, care decolează din Washington la 9.30, şi aterizează la Boston la 10.53.

— Rămân acolo peste noapte?

— Aşa a cerut domnul agent Dean. V-am făcut rezervare la hotelul Watergate, bineînţeles, dacă nu preferaţi un alt hotel.

— Nu. La... ăă... Watergate e bine.

— Veţi fi luată de o limuzină de acasă mâine la zece, şi vă va duce la aeroport. Şi la sosirea din D.C. veţi fi aşteptată de o limuzină. Îmi spuneţi vă rog numărul dumneavoastră de fax?

Câteva momente mai târziu, Rizzoli primi un fax. Se aşeză pe pat şi se uită la itinerarul tipărit ordonat, buimăcită de viteza cu care se derulau evenimentele. În momentul acela, mai mult ca orice, îşi dorea să discute cu Thomas Moore, să-i ceară un sfat. Se întinse spre telefon, apoi îl puse încet la loc. Prudenţa lui Dean o speriase pe de-a-ntregul, şi nu avea încredere în siguranţa propriei linii telefonice.

Dintr-odată îi veni în minte gândul că nu-şi îndeplinise ritualul de fiecare seară de a-şi verifica apartamentul. Acum se simţea obsedată să-şi confirme faptul că fortăreaţa ei era sigură. Luă pistolul din sertarul noptierei. Apoi, aşa cum făcuse în fiecare seară de un an de

zile, se duse din cameră în cameră, căutând monştri.

Dragă doamnă doctor O'Donnell,

În ultima scrisoare m-ai întrebat care a fost momentul când mi-am dat seama că sunt diferit de toţi ceilalţi.

Ca să fiu cinstit, nu sunt sigur că sunt diferit. Cred că pur şi simplu sunt mai cinstit, mai conştient. În contact mai profund cu aceleaşi impulsuri primitive care ne şoptesc tuturor. Sunt sigur că şi dumneata auzi aceste şoapte, acele imagini interzise care îţi trec uneori prin minte ca fulgerele, iluminând pentru o singură clipă peisajul sângeros al subconştientului celui mai întunecat. Sau te plimbi prin pădure şi vezi o pasăre cu penaj sclipitor şi neobişnuit, şi primul impuls, înainte ca cizma cu toc înalt a moralităţii superioare să îl zdrobească, este să o vânezi. Să o omori.

Este un instinct predeterminat în ADN-ul nostru. Toţi suntem vânători, călţi în focul erelor sângeroase ale naturii. În asta, nu sunt cu nimic diferit de dumneata sau de oricine altcineva, şi mi se pare extrem de amuzant cât de mulţi psihologi şi psihiatri au trecut ca la paradă prin viaţa mea în aceste ultime douăsprezece luni, încercând să mă înţeleagă, scotocind prin copilăria mea, ca şi cum undeva în trecutul meu ar fi existat un moment, un incident care să mă fi transformat în creatura care sunt acum. Mă tem că i-am dezamăgit pe toţi, pentru că nu a existat un asemenea moment definitoriu. Mai degrabă le-am întors întrebările către ei. I-am întrebat în schimb de ce cred că ei sunt diferiţi într-un fel de mine? Cu siguranţă şi ei au avut viziuni de care le e ruşine, imagini care i-au oripilat, imagini pe care nu le pot nega?

Îi privesc amuzat cum neagă acest lucru. Mă mint, aşa cum se mint şi pe ei înşişi, dar le văd incertitudinea din ochi. Îmi place să-i împing până la limită, să-i forţez să se uite în adâncul prăpastiei, în puţul întunecat al fanteziilor lor.

Singura diferenţă dintre mine şi ei este că eu nu sunt nici ruşinat, nici oripilat de ale mele.

Dar eu sunt cel clasificat bolnav. Eu sunt cel care trebuie analizat. Aşa că le spun tot ceea ce vor în secret să audă, toate lucrurile care ştiu că-i vor fascina. Pe parcursul vizitei lor de o oră, le satisfac curiozitatea, pentru că acesta e motivul real pentru care vin să mă vadă. Nimeni altcineva nu-i va duce în asemenea teritorii interzise. Chiar în timp ce-mi alcătuiesc profilul psihologic, le fac şi eu lor la rândul meu un profil, cântărindu-le apetitul pentru sânge. În timp ce le vorbesc, le privesc feţele ca să văd semnele ce le indică excitarea. Pupilele dilatate. Aplecarea în faţă a gâtului. Obrajii îmbujoraţi, respiraţia oprită.

Le povestesc despre vizita mea din San Gimignano, un oraş cocoţat pe colinele curgătoare ale Toscanei. Plimbându-mă printre magazinele de suvenire şi cafenelele în aer liber, am întâlnit un muzeu dedicat în întregime subiectului torturii. Exact stilul meu, după cum ştii. E întunecos înăuntru, lumina slabă voind să reproducă atmosfera carcerei medievale. Întunericul ascunde de asemenea expresiile turiştilor, scutindu-i de ruşinea de a dezvălui cu câtă dorinţă se uită de fapt la exponate.

Un exponat în particular atrage atenţia tuturor: un instrument veneţian, datând din secolul al şaptesprezecelea, ce avea scopul de a pedepsi femeile condamnate pentru relaţii sexuale cu Satana. Făcut din fier şi având formă unei pere, este vârât în vaginul acuzatei nenorocite. Cu fiecare răsucire de şurub, para se extinde, până când cavitatea se sfâşie cu rezultate fatale. Para vaginală este numai unul într-un şir de instrumente antice ce aveau scopul de a mutila sânii şi genitalele în numele sfintei biserici, care nu putea suporta puterea sexuală a femeilor. Descriu aceste instrumente complet prozaic doctorilor mei, care majoritatea nu au vizitat niciodată un asemenea muzeu şi fără îndoială ar fi jenaţi să recunoască orice dorinţă de a vedea unul. Dar în timp ce le spun despre cleştii cu patru gheare pentru smulgerea sânilor şi centurile de castitate mutilatoare, le privesc ochii. Căutând sub repulsia şi oroarea de la suprafaţă, să văd curentul subteran de excitare. De dorinţă.

Şi da, toţi vor să audă detaliile.

Când avionul ateriză, Rizzoli închise dosarul cu scrisoarea lui Warren Hoyt şi se uită afară pe fereastră. Văzu cerul cenuşiu, greu de

ploaie, şi transpiraţia sclipind pe feţele muncitorilor de pe pista de aterizare. Însemna că afară era ca o saună, dar de-abia aştepta căldura, pentru că vorbele lui Hoyt o îngheţaseră profund.

În limuzina ce o ducea la hotel, se uită prin geamurile fumurii la oraşul pe care nu-l vizitase decât de două ori până atunci, ultima dată pentru o conferinţă între diferitele agenţii la sediul FBI din Hoover Building. În timpul acelei vizite, ajunsese noaptea, şi îşi amintea cât de impresionată fusese de priveliştea punctelor de atracţie turistică, inundate de lumina reflectoarelor. Îşi amintea o săptămână care trecuse din petrecere în petrecere şi cum încercase să ţină pasul cu bărbaţii la fiecare bere şi banc de prost gust. Cum alcoolul, hormonii şi oraşul străin se combinaseră pentru a rezulta într-o noapte de sex disperat cu un coleg la conferinţă, un poliţist din Providence – bineînţeles, căsătorit. Asta însemna Washington pentru ea: oraşul regretelor şi al cearşafurilor pătate. Oraşul care o învăţase că nu era imună la tentaţiile unui clişeu de proastă calitate. Că, deşi se putea crede egala oricărui bărbat, când venea vorba de dimineaţa de după aceea, ea era cea care se simţea vulnerabilă.

Aşteptând la rând la recepţia hotelului Watergate, se uită la blonda stilată din faţa ei. Păr perfect, pantofi roşii cu tocuri înalte până la cer. O femeie care părea într-adevăr să se potrivească hotelului Watergate. Rizzoli era dureros de conştientă de pantofii ei albaştri-închis scâlciaţi şi butucănoşi. Pantofi de poliţistă, cu care să mergi pe jos, şi încă mult. Nu avea însă nevoie de nici o justificare, se gândi ea. „Asta sunt eu; asta sunt ceea ce sunt.” Fata din Revere care vânează monştri. Vânătorii nu poartă pantofi cu toc.

— Pot să vă ajut, doamnă? o întrebă un recepţioner.

Rizzoli îşi puse poşeta pe masă înaltă de recepţie.

— Ar trebui să fie o rezervare, Rizzoli.

— Da, avem numele chiar aici. Aveţi şi un mesaj de la un domn Dean. Întâlnirea este programată la ora trei şi jumătate.

— Întâlnirea?

Recepţionerul îşi ridică privirea de pe ecranul calculatorului.

— N-aţi ştiut nimic despre asta?

— Presupun că am aflat acum. A dat şi o adresă?

— Nu, doamnă. Dar vă va aştepta o maşină la ora trei. Se pare că s-a aranjat deja totul pentru dumneavoastră, zise el cu un zâmbet, înmânându-i cheia.

Norii negri mânjeau cerul, şi electricitatea furtunii ce se apropia îi ridică părul pe braţe. Rizzoli era în faţa hotelului, transpirând în aerul încărcat de ploaie, aşteptând să vină limuzina. Dar lângă ea opri un Volvo albastru-închis.

Se uită pe geamul pasagerului şi-l văzu pe Gabriel Dean la volan.

Auzi uşa deblocându-se şi se aşeză pe scaunul de lângă el. Nu se aşteptase să-l vadă aşa de repede, şi se simţi nepregătită, înciudată că părea atât de calm şi de controlat, când ea era încă dezorientată de călătoria de dimineaţă.

— Bine ai venit în Washington, Jane, zise el. Cum ai călătorit?

— Destul de bine. Aş putea să mă obişnuiesc cu mersul în limuzine.

— Şi camera?

— Mult mai bună decât cu ce sunt obişnuită eu.

O umbră de zâmbet îi flutură pe buzele lui Dean şi îşi întoarse atenţia asupra condusului.

— Deci nu e totul o tortură pentru tine.

— Am spus eu că e?

— Nu pari deosebit de încântată să fii aici.

— Aş fi mult mai încântată dacă aş şti de ce sunt aici.

— O să fie clar când ajungem.

Rizzoli se uită la numele străzilor şi realiză că se îndreptau spre nord-vest, în direcţia opusă sediului FBI.

— Nu mergem la Hoover Building?

— Nu. În Georgetown. Vrea să te întâlnească acasă la el.

— Cine?

— Domnul senator Conway, răspunse Dean, aruncându-i o privire. Nu eşti înarmată, nu?

— Pistolul mi-e încă în valiză.

— Bine. Domnul senator nu permite prezenţa armelor în casa lui.

— Probleme de securitate?

— Pace mintală. A fost în Vietnam. Nu are nevoie să mai vadă şi alte arme.

Pe parbriz începură să picure primii stropi de ploaie. Rizzoli oftă.

— Aş vrea să pot spune şi eu asta.

Biroul senatorului Conway era mobilat în lemn întunecat şi piele – o cameră de bărbat, cu o colecţie masculină de artefacte, se gândi Rizzoli, observând şirul de săbii japoneze agăţate pe perete. Proprietarul cărunt al acestei colecţii o întâmpină cu o strângere caldă de mână şi o voce liniştită, dar ochii cenuşii erau direcţi ca nişte raze laser, şi îl simţi cântărind-o deschis din priviri. Îi îndură cercetarea, doar pentru că înţelegea că nu se va întâmpla nimic dacă nu era satisfăcut de ceea ce vedea. Şi ceea ce văzu era o femeie care îl înfruntă la fel de direct. O femeie căreia nu-i păsa prea mult de subtilităţile politicii, dar căreia îi păsa enorm de mult de adevăr.

— Te rog, ia loc, doamnă detectiv, o îndemnă el. Ştiu că tocmai ai sosit de la Boston. Probabil ai nevoie de timp să te obişnuieşti.

O secretară aduse o tavă cu cafea şi ceşti de porţelan. Rizzoli îşi

ţinu nerăbdarea în frâu cât timp se servi cafeaua, împreună cu zahărul şi laptele aferente. În cele din urmă secretara se retrase, închizând uşa în spatele ei.

Conway îşi aşeză ceaşca neatinsă pe masă. Nu o dorise, de fapt, şi acum, că ceremonia se terminase, îşi concentră toată atenţia asupra ei.

— Mă bucur c-ai venit.

— Nu prea cred că am avut prea mult de ales.

Francheţea ei îl făcu să zâmbească. Deşi Conway respecta toate politeţurile sociale, ca strângerile de mână şi ospitalitatea, Rizzoli bănuia că, la fel ca majoritatea celor nativi din New England, şi el preţuia discuţiile directe, la fel ca ea.

— Să trecem atunci direct la subiect?

Rizzoli îşi aşeză şi ea ceaşca pe masă.

— Asta aş prefera.

Dean se ridică în picioare şi se duse la birou. Aduse o mapă groasă la canapeaua şi fotoliile unde stăteau şi scoase o fotografie, pe care o aşeză în faţa ei pe măsuţa de cafea.

— 25 iunie 1999, zise el.

Rizzoli se uită lung la imaginea unui bărbat bărbos care stătea prăbuşit într-o parte, pe fundalul unui zid văruit alb stropit cu sânge. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi o cămaşă albă ruptă. Avea picioarele goale. În poală avea o ceaşcă de porţelan cu farfurioară.

Era încă zguduită, chinuindu-se să proceseze imaginea, când Dean aşeză încă o fotografie lângă ea.

— 15 iulie 1999, zise el.

Şi acum victima era un bărbat, de data aceasta proaspăt bărbierit. Şi el murise rezemat de un perete stropit de sânge.

Dean aşeză pe masă fotografia unui al treilea bărbat. Dar acesta era umflat, cu burta tensionată de gazele în expansiune ale descompunerii.

12 septembrie, rosti el. Acelaşi an.

Rizzoli privea încremenită această galerie de morţi, aranjată atât de ordonat pe masa de lemn de cireş. O mărturie a ororii situată nepotrivit în mijlocul rânduielii civilizate a ceştilor de cafea şi a linguriţelor. Dean şi Conway aşteptară în linişte, şi ea ridică fiecare fotografie pe rând, forţându-se să asimileze toate detaliile ce făceau fiecare caz unic. Dar toate erau variaţiuni pe aceeaşi temă, pe care o văzuse interpretată în casele Yeager şi Ghent. Martorul tăcut. Înfrânt, forţat să privească spectacolul insuportabil.

— Şi femeile? întrebă ea. Trebuie să fi fost şi femei acolo.

Dean încuviinţă.

— Una dintre ele a fost identificată clar. Soţia din cazul numărul trei. A fost găsită parţial îngropată în pădure la aproximativ o săptămână după ce a fost făcută fotografia asta.

— Cauza morţii?

— Strangulare.

— Atac sexual post-mortem?

— S-a găsit materie seminală proaspătă în cadavrul ei.

Rizzoli trase aer adânc în piept.

— Şi celelalte două femei? întrebă ea încet.

— Din cauza stării avansate de descompunere, nu li s-a putut confirma identitatea.

— Dar aţi avut cadavre?

— Da.

— De ce nu le-aţi putut identifica?

— Pentru că am avut de-a face cu mai mult de două cadavre. Mult, mult mai multe.

Rizzoli îşi ridică privirea şi se trezi uitându-se direct în ochii lui Dean. Oare se uitase la ea tot acest timp, aşteptându-i reacţia uluită? Ca răspuns la întrebarea ei nerostită, Dean îi mai dădu trei dosare.

Deschise primul dosar şi găsi raportul de autopsie al unuia dintre bărbaţii victimă. Automat întoarse la ultima pagină şi citi concluziile.

> Cauza decesului: hemoragie masivă din cauza unei răni prin tăiere, o secţionare completă a arterei carotide stângi şi a venei jugulare stângi.

„Dominatorul, se gândi ea. El l-a ucis."

Lăsă paginile să se întoarcă singure la loc. Dintr-odată se trezi holbându-se la prima pagină a raportului. La un detaliu pe care nu-l observase din graba de a citi concluziile.

Era în al doilea paragraf: „Autopsie efectuată în 16 iulie 1999, ora 22.15, în unitatea mobilă situată în Gjakove, Kosovo".

Luă următoarele două rapoarte de autopsie şi se uită imediat la locul autopsiilor.

Peje, Kosovo.

Djakovica, Kosovo.

— Autopsiile au fost efectuate pe teren, zise Dean. Uneori în condiţii primitive. În corturi şi la lumina lanternelor. Fără apă curentă. Şi erau atât de multe cadavre de verificat, că am fost pur şi simplu copleşiţi.

— Acestea au fost anchete de crime de război, spuse ea.

Dean încuviinţă.

— Am fost în prima echipă FBI care a ajuns acolo în iunie 1999. Ne-am dus acolo la cererea Tribunalului Internaţional pentru fosta Iugoslavie. ICTY pe scurt. Am fost trimişi şaizeci şi cinci de agenţi în acea primă misiune. Am primit sarcina de a localiza şi păstra dovezile despre una dintre cele mai mari crime de război din istorie. Am prelevat probe balistice de la locurile masacrelor. Am exhumat şi efectuat autopsii la peste o sută de victime albaneze, şi probabil au

existat mai multe sute pe care nu le-am găsit. Şi tot timpul cât am fost acolo, crimele au continuat.

— Omoruri din răzbunare, rosti Conway. Complet previzibile, având în vedere contextul acelui război. Sau al oricărui război, de fapt. Atât eu, cât şi agentul Dean am fost în marină. Eu am fost în Vietnam, şi agentul Dean în Războiul din Golf. Am văzut lucruri despre care nu ne putem forţa să vorbim, lucruri care ne fac să ne punem întrebări de ce ne considerăm noi, oamenii, superiori animalelor. În timpul războiului, sârbii i-au omorât pe albanezi, şi după război, KLA-ul albanez a omorât civili sârbi. Amândouă părţile au enorm de mult sânge vărsat pe mâini.

— Asta am crezut la început că sunt şi aceste crime, zise Dean, arătând fotografiile de la scenele crimelor de pe măsuţa de cafea. Omoruri din răzbunare de după război. Nu era misiunea noastră să ne ocupăm de crimele în curs de desfăşurare. Noi am fost trimişi acolo doar la cererea Tribunalului, pentru procesarea dovezilor crimelor de război. Nu acestea.

— Şi totuşi le-aţi procesat, afirmă Rizzoli, uitându-se la antetul FBI de pe raportul de autopsie. De ce?

— Pentru că le-am recunoscut drept ceea ce erau, răspunse Dean. Aceste crime nu erau bazate pe etnie. Doi dintre bărbaţi erau albanezi; unul era sârb. Dar toţi aveau ceva în comun. Erau însuraţi cu soţii tinere. Soţii atractive, care au fost răpite de acasă. La al treilea atac, am recunoscut deja semnătura ucigaşului. Ştiam deja cu ce aveam de-a face. Dar aceste cazuri au căzut sub jurisdicţia sistemului judiciar local, nu al ICTY, care ne adusese pe noi acolo.

— Şi ce s-a făcut atunci? întrebă ea.

— Într-un cuvânt? Nimic. Nu s-a făcut nici o arestare, pentru că nu s-a identificat niciodată nici un suspect.

— Bineînţeles că a avut loc o anchetă, interveni Conway. Dar gândeşte-te la situaţia de acolo, doamnă detectiv. Mii de morţi în război îngropaţi în peste 150 de gropi comune. Trupele străine de menţinere a păcii se chinuiau din greu să facă ordine. Grupe înarmate de bandiţi rătăceau prin satele bombardate, căutând orice pretext pentru a ucide. Şi chiar populaţia civilă avea multe conturi vechi de reglat. Era ca în Vestul sălbatic acolo, cu lupte cu arme de foc izbucnind din cauza drogurilor, a neînţelegerilor de familie sau a răzbunărilor personale. Şi aproape întotdeauna, aceste crime erau puse pe seama tensiunilor etnice. Cum să deosebeşti o crimă de alta? Erau aşa de multe.

— Pentru un ucigaş în serie, era raiul pe pământ, zise Dean.

DOUĂZECI ŞI DOI

Rizzoli se uită la Dean. Nu fusese surprinsă să audă că fusese în armată. Îşi dăduse deja seama de asta din ţinuta lui, din aerul lui de comandant. Evident ştia totul despre zonele de război şi era familiar cu scenariul pe care-l puneau întotdeauna în scenă soldaţii cotropitori. Umilirea duşmanului. Luarea în stăpânire.

— Subiectul nostru a fost în Kosovo, zise ea.

— E tipul de loc unde ar prospera, afirmă Conway. Unde moartea violentă este o parte a vieţii de zi cu zi. Un ucigaş poate merge într-un asemenea loc, comite atrocităţi, şi apoi să plece de acolo fără să observe cineva vreo diferenţă. Nu se poate şti câte crime sunt considerate simple acte de război.

— Deci se poate să avem de-a face cu un imigrant recent, zise Rizzoli. Un refugiat din Kosovo.

— Asta e una dintre posibilităţi, fu de acord Dean.

— O posibilitate despre care tu ai ştiut de la început.

— Da.

Răspunsul veni fără cea mai mică şovăială.

— Mi-ai ascuns informaţii vitale. Ai stat comod şi ne-ai privit pe noi, proştii de poliţişti, învârtindu-ne în cerc.

— V-am permis să ajungeţi la propriile concluzii.

— Da, dar fără să avem toate informaţiile pertinente pentru caz. Asta ar fi putut schimba situaţia, zise ea, arătând spre fotografii.

Dean şi Conway se uitară unul la celălalt.

— Mă tem că mai sunt şi alte lucruri pe care nu ţi le-am spus, spuse Conway.

— Alte lucruri?

Dean scoase din dosar încă o fotografie de la scena crimei. Deşi Rizzoli se considerase pregătită să se confrunte cu această a patra imagine, impactul fotografiei o izbi cu o forţă viscerală. Văzu un bărbat tânăr şi blond cu o mustaţă subţire. Era mai degrabă fibros decât musculos, pieptul îi era o cutie osoasă de coaste şi umerii subţiri îi ieşeau în afară albi şi cioturoşi. Se vedea foarte clar expresia omului înainte de a muri, muşchii feţei îngheţaţi într-o grimasă de oroare.

— Victima aceasta a fost găsită anul trecut în 29 octombrie, zise Dean. Trupul soţiei nu a fost găsit niciodată.

Rizzoli înghiţi şi-şi întoarse privirea de la faţa victimei.

— Tot în Kosovo?

— Nu. Fayetteville, Carolina de Nord.

Uluită, îşi ridică privirea spre el. Îi menţinu apoi privirea în timp ce-şi simţea faţa arzând de furie.

— De câţi alţii nu mi-ai spus? Câte afurisite de cazuri sunt de fapt?

— Numai despre astea ştim noi.

— Vrei să spui că poate mai sunt şi altele?

— Se poate. Dar nu avem acces la acea informaţie.

Rizzoli se uită la el neîncrezătoare.

— *FBI* – ul nu are acces?

— Agentul Dean vrea să spună că e posibil să existe cazuri în afara jurisdicţiei noastre, interveni Conway. Ţări ce nu au baze de date disponibile despre crime. Aminteşte-ţi că e vorba despre zone de război. Teritorii de haos politic. Exact locurile care-l atrag probabil pe subiectul nostru. Locuri unde se simte probabil ca acasă.

„Un ucigaş care se mişcă liber peste oceane. Care are un teritoriu de vânătoare ce nu ţine seama de graniţe." Se gândi la tot ce aflase despre Dominator. La viteza cu care-şi imobilizase victimele. Dorinţa lui de a avea contact cu morţii. Faptul că folosea un cuţit tip Rambo. Şi fibrele de paraşută – verde murdar. Simţi privirea celor doi bărbaţi în timp ce analiza ceea ce tocmai îi zisese Conway. O testau, să vadă dacă se va ridica la înălţimea aşteptărilor lor.

Se uită la ultima fotografie de pe măsuţa de cafea.

— Aţi zis că atacul ăsta a fost în Fayetteville.

— Da, zise Dean.

— Este o bază militară în zona aceea. Nu-i aşa?

— Fort Bragg. Aproximativ cincisprezece kilometri de Fayetteville.

— Câţi soldaţi sunt staţionaţi acolo?

— În jur de patruzeci şi unu de mii în serviciul activ. Acolo e Corpul Aviatic 18, Divizia Aviatică 82 şi Comandamentul Operaţiunilor Speciale ale Armatei.

Faptul că Dean îi răspunsese fără ezitare îi spunea că şi el considerase această informaţie relevantă. Informaţie pe care o ştia pe de rost.

— De aceea nu mi-ai spus nimic, nu? Avem de-a face cu un om cu pregătire militară. O persoană plătită să ucidă.

— Nici noi n-am fost informaţi, la fel ca tine, zise Dean.

Se aplecă în faţă, apropiindu-se atât de tare de ea, că nu se mai putea concentra decât asupra *lui.* Conway şi orice altceva din cameră pieri din câmpul ei vizual.

— Când am primit raportul VICAP, completat de Poliţia Fayetteville, am crezut că sunt în Kosovo din nou. Ucigaşul aproape ar

fi putut să-şi semneze numele, atât de distinctivă era scena crimei. Poziţia victimei bărbat. Tipul de cuţit folosit în lovitura de graţie. Ceaşca sau paharul plasate în poala victimei. Răpirea soţiei. Am luat imediat un avion către Fayetteville şi am stat două săptămâni cu autorităţile locale, ajutându-i în anchetă. N-a fost identificat nici un suspect.

— De ce n-ai putut să-mi spui asta până acum? întrebă ea.

— Din cauza a ceea ce e posibil să fie subiectul acesta.

— Nu-mi pasă dacă e general de patru stele. Aveam dreptul să ştiu despre cazul din Fayetteville.

— Dacă ar fi fost esenţial pentru identificarea unui suspect din Boston, ţi-aş fi spus.

— Ai zis că sunt patruzeci şi unu de mii de soldaţi în serviciul activ la Fort Bragg.

— Da.

— Câţi dintre aceştia au fost în Kosovo? Presupun că ai pus deja această întrebare.

Dean încuviinţă.

— Am cerut o listă de la Pentagon cu toţi soldaţii care au fost prezenţi la locurile şi la datele crimelor. Dominatorul nu e pe lista aceea. Foarte puţini dintre acei soldaţi locuiesc acum în New England şi nici unul dintre ei nu putea fi omul nostru.

— Şi vrei să am încredere că-mi spui adevărul?

— Da.

Rizzoli râse.

— Asta cere o extrem de mare dovadă de încredere.

— Amândoi dăm dovadă de o extrem de mare încredere, Jane. Eu pun pariu că pot avea încredere în tine.

— Să ai încredere în mine în legătură cu ce? Până acum, nu mi-ai spus nimic care să justifice atâtea secrete.

În tăcerea ce urmă, Dean îi aruncă o privire lui Conway, care înclină aproape imperceptibil din cap. Prin această comunicare fără cuvinte, cei doi se puseră de acord să-i ofere o piesă vitală din puzzle.

— Ai auzit vreodată de „scufundarea oilor”, doamnă detectiv? zise Conway.

— Să înţeleg că n-are nimic de-a face cu oile adevărate?

Conway zâmbi.

— Nu, nimic. E o expresie familiară în armată. Se referă la obiceiul celor de la CIA de a împrumuta ocazional soldaţi de operaţiuni speciale pentru anumite misiuni. S-a întâmplat în Nicaragua şi Afganistan, când grupul de operaţiuni speciale ale CIA – şi anume SOG – a avut nevoie de nişte oameni în plus. În Nicaragua „oile scufundate” au fost agenţi SEAL care au pus mine în porturi. În Afganistan, „oile scufundate” au fost Berete Verzi, pentru a-i instrui pe

mujahedini. Cât timp lucrează pentru CIA, soldaţii aceştia devin, efectiv, ofiţeri de caz CIA. Ies din registrele de personal ale Pentagonului. Armata nu mai are nici o consemnare a activităţilor lor.

Rizzoli se uită la Dean.

— Şi atunci lista pe care ţi-a dat-o Pentagonul... Numele soldaţilor din Fayetteville care au fost în Kosovo...

— Lista a fost incompletă, zise el.

— Cât de incompletă? Câte nume nu apăreau?

— Nu ştiu.

— Ai întrebat la CIA?

— În momentul acela m-am lovit de uşi închise.

— Nu au vrut să-ţi dea nume?

— Nu sunt obligaţi, răspunse Conway. Dacă subiectul vostru a fost implicat în operaţiuni secrete în străinătate, nu se va recunoaşte oficial niciodată.

— Nici dacă băiatul lor omoară oameni nevinovaţi acasă?

— Mai ales dacă omoară oameni nevinovaţi acasă, replică Dean. Ar fi un dezastru în relaţiile cu publicul. Ce s-ar întâmpla dacă s-ar hotărî să depună mărturie? Ce informaţii secrete ar putea dezvălui presei? Crezi că Agenţia vrea să ştim că băiatul *lor* intră în casele oamenilor şi ciopârţeşte cetăţeni care respectă legea? Că violează cadavrele femeilor? Ar fi imposibil să nu apară pe prima pagină a ziarelor.

— Şi atunci *ce* ţi-a zis totuşi Agenţia?

— Că n-au nici o informaţie relevantă pentru crima din Fayetteville.

— Sună a frază standard de debarasare de nepoftiţi.

— A fost mult mai mult de atât, zise Conway. A doua zi după ce agentul Dean a cerut informaţiile de la CIA, a fost retras din ancheta Fayetteville şi i s-a ordonat să se întoarcă la Washington. Ordinul a venit din biroul directorului adjunct al FBI.

Rizzoli se holbă încremenită, nevenindu-i să creadă cât de adânc îngropată în secrete era identitatea Dominatorului.

— Agentul Dean a venit atunci la mine, zise Conway.

— Pentru că aţi fost în Comitetul Serviciilor Armate?

— Pentru că ne cunoaştem de ani de zile. Noi cei din marină ştim să ne găsim unii pe alţii. Şi să avem încredere în camarazii noştri. M-a rugat să mă interesez de asta în locul lui. Dar mă tem că nici eu n-am putut afla mare lucru.

— Nici chiar un senator n-a putut?

Conway îi zâmbi ironic.

— Un senator de la democraţi, dintr-un stat liberal, trebuie să menţionez. Mi-am servit eu ţara ca soldat, dar anumite elemente din Departamentul Apărării nu mă vor accepta niciodată. Şi nu vor avea

încredere în mine.

Privirea ei coborî la fotografiile de pe măsuţa de cafea. La galeria de bărbaţi morţi, aleşi să fie omorâţi nu din cauze politice, etnice sau religioase, ci pentru că erau căsătoriţi cu femei frumoase.

— Ai fi putut să-mi spui asta de săptămâni întregi, zise ea.

— Anchetele de poliţie lasă să scape informaţii ca o sită, zise Dean.

— Nu şi a mea.

— *Orice* anchetă de poliţie. Dacă informaţia asta ajungea la urechile tuturor celor din echipa ta, ar fi ajuns în cele din urmă la presă. Şi asta îţi va pune munca în atenţia celor care nu trebuie să afle despre ea. Oameni care vor încerca să te împiedice să-l arestezi.

— Chiar crezi că-l protejează? După ceea ce a făcut?

— Nu. Cred că şi ei vor să-l închidă exact la fel de mult ca noi. Dar ei vor să facă asta în linişte, în afara ochilor publicului. Evident i-au pierdut urma. Nu mai e sub controlul lor, şi omoară civili. A devenit o bombă ambulantă cu ceas, şi nu-şi pot permite să ignore problema.

— Şi dacă-l prind ei înaintea noastră?

— N-o să aflăm niciodată. Crimele pur şi simplu vor înceta. Şi ne vom întreba întotdeauna ce s-a întâmplat.

— Ăsta nu mi se pare un final satisfăcător, zise ea.

— Nu, tu vrei dreptate. O arestare, un proces, o condamnare. Toată procedura obişnuită.

— Vorbeşti de parcă aş cere luna de pe cer.

— În cazul ăsta, poate că asta şi ceri.

— De aceea m-ai adus aici? Ca să-mi spui că n-o să-l prind niciodată?

Dean se întoarse spre ea cu o privire de intensitate bruscă.

— Şi noi vrem exact acelaşi lucru ca tine, Jane. Toată procedura. L-am urmărit pe omul ăsta din Kosovo. Crezi că m-aş mulţumi cu mai puţin?

Conway interveni şi el, încet:

— Înţelegi acum, doamnă detectiv, de ce te-am adus aici? Nevoia de a păstra secretul?

— Mie mi se pare că deja sunt prea multe secrete.

— Dar pentru moment, e singura cale de a asigura în cele din urmă o dezvăluire completă a adevărului. Ceea ce vrem cu toţii, presupun.

Rizzoli se uită fix pentru o clipă în ochii senatorului Conway.

— Dumneata mi-ai plătit drumul, nu-i aşa? Biletele de avion, limuzinele, hotelul scump. Astea nu-s pe banii FBI.

Conway încuviinţă. Un zâmbet ironic.

— Lucrurile care contează cu adevărat e mai bine să le ţii

neoficiale, zise el.

DOUĂZECI ŞI TREI

Cerul se despicase şi ploaia se prăvălea pe acoperişul maşinii lui Dean ca mii de ciocane. Ştergătoarele de parbriz fluturau încoace şi încolo peste imaginea apoasă a traficului încetinit şi a străzilor inundate.

— E bine că nu trebuie să zbori acum seara înapoi, zise el. Probabil e o nebunie la aeroport.

— Pe vremea asta, prefer să-mi ţin picioarele pe pământ, mersi.

Dean îi aruncă o privire amuzată.

— Şi eu care te credeam neînfricată.

— Ce ţi-a dat impresia asta?

— Tu. Şi te străduieşti mult s-o dai. Îţi ţii întotdeauna garda ridicată.

— Iar încerci să mi te strecori în cap. Întotdeauna faci chestia asta.

— E doar o chestiune de obicei. Asta făceam în Războiul din Golf. Operaţiuni psihologice.

— Ei bine, eu nu sunt duşmanul, OK?

— Nu m-am gândit niciodată c-ai fi, Jane.

Se uită la el şi nu se putu stăpâni să nu-i admire, ca întotdeauna, liniile clare şi drepte ale profilului.

— Dar n-ai avut încredere în mine.

— Nu te cunoşteam pe atunci.

— Deci te-ai răzgândit?

— De ce crezi că te-am rugat să vii la Washington?

— Oh, nu ştiu, zise ea şi râse cu nesăbuinţă. Pentru că ţi-a fost dor de mine şi de-abia ai aşteptat să mă vezi?

Tăcerea lui o făcu să roşească. Brusc se simţi tâmpită şi disperată, exact trăsăturile pe care le dispreţuia la alte femei. Se uită afară pe fereastră, evitându-i privirea, având în urechi ecoul propriei voci, al cuvintelor ei prosteşti.

Înaintea lor pe stradă, maşinile începeau în sfârşit să se mişte, stropind apă din băltoacele adânci.

— De fapt, chiar am vrut să te văd, zise el.

— Da?

Rostise cuvântul cu nepăsare. Deja se făcuse de râs; era hotărâtă să nu-şi repete greşeala.

— Am vrut să-mi cer scuze. Pentru că i-am spus lui Marquette că nu faci faţă la slujbă. Am greşit.

— Când te-ai hotărât c-ai greşit?

— N-a existat un moment anume. Pur şi simplu... te-am privit lucrând, zi după zi. Am văzut cât de concentrată eşti. Cât de perseverentă în a face totul exact aşa cum trebuie. Şi apoi am aflat prin ce-ai trecut vara trecută, adăugă el încet. Nu ştiusem nimic despre asta.

— Vai de mine! „Şi reuşeşte să-şi facă slujba chiar şi aşa."

— Crezi că mi-e milă de tine, zise el.

— Nu e foarte flatant să auzi: „Uite cât a reuşit să facă, *dacă te gândeşti* prin ce-a trecut". Aşa că dă-mi o medalie la Jocurile Olimpice Speciale. Pentru poliţiştii handicapaţi emoţional.

Dean scoase un oftat de exasperare.

— Întotdeauna cauţi motive ascunse în spatele oricărui compliment, al fiecărui cuvânt de laudă? Uneori, oamenii spun exact ceea ce gândesc, Jane.

— Poţi înţelege de ce sunt puţin sceptică în legătură cu orice mi-ai spune tu.

— Crezi că şi acum am planuri secrete.

— Nu mai ştiu ce să cred.

— Dar trebuie să fie ceva, nu? Pentru că tu *cu siguranţă* nu meriţi un compliment autentic din partea mea.

— M-am prins, gata.

— Poate că te-ai prins ce vreau să zic. Dar nu mă crezi cu adevărat, zise el, frânând la lumina roşie şi uitându-se la ea. De unde vine tot scepticismul ăsta? Chiar a fost aşa de greu să fii tu, să fii Jane Rizzoli?

Îi răspunse cu un râs obosit.

— Las-o baltă, Dean.

— Asta e tot din cauză că eşti femeie poliţist?

— Probabil poţi să completezi şi singur spaţiile goale.

— Colegii tăi par să te respecte.

— Există şi unele excepţii notabile.

— Întotdeauna există.

Semaforul se făcu verde şi Dean îşi întoarse iar privirea spre stradă.

— Asta e muncă de poliţie, zise ea. Tot testosteronul acela.

— Şi atunci de ce ai ales-o?

— Pentru că am picat la economie domestică.

Amândoi izbucniră în râs la replica asta. Era prima dată când râdeau împreună cu sinceritate.

— Adevărul e c-am vrut să fiu poliţistă de când aveam doisprezece ani, zise ea.

— De ce?

— Toată lumea îi respectă pe poliţişti. Sau cel puţin aşa i se pare unui copil. Voiam insigna şi pistolul. Lucrurile care-i vor face pe oameni să ia aminte la mine. Nu voiam să sfârşesc în vreun birou unde pur şi simplu să dispar. Unde m-aş transforma în femeia invizibilă. Ar fi ca şi cum aş fi îngropată de vie, dac-aş deveni o persoană pe care n-o ascultă nimeni. Pe care nimeni n-o observă. Acum, anonimitatea începe să pară o idee grozavă, zise ea, rezemându-şi capul de cotul sprijinit de uşă. „Cel puţin atunci Chirurgul nu mi-ar şti numele."

— Parcă-ţi pare rău c-ai ales munca în poliţie.

Rizzoli se gândi la nopţile lungi petrecute în picioare, alimentate doar de cafeină şi adrenalină. Oroarea confruntării celor mai groaznice lucruri pe care oamenii şi le făceau unii altora. Şi se gândi la Bărbatul din Avion, al cărui dosar era şi acum pe biroul ei, simbolul perpetuu al inutilităţii. Atât a lui, cât şi a ei. Ne visăm visele, se gândi ea, şi uneori suntem purtaţi de ele în locuri la care nu ne-am gândit niciodată. O pivniţă de fermă cu miros de sânge în aer. Sau o cădere liberă prin cerul albastru, cu mâinile şi picioarele luptându-se împotriva atracţiei gravitaţionale. Dar sunt visele noastre, şi ne ducem oriunde ne conduc ele.

— Nu, nu-mi pare rău, răspunse ea în cele din urmă. Asta fac eu. De asta îmi pasă mie. Asta mă face să mă enervez. Trebuie să recunosc, mare parte a slujbei e doar mânie. Nu pot pur şi simplu să stau deoparte şi să mă uit la cadavrul unei victime fără să mă înfurii. Şi atunci devin apărătoarea lor – când moartea lor mă marchează. Poate că atunci când *nu* mă voi mai înfuria voi şti că e vremea să demisionez.

— Nu toată lumea are focul tău lăuntric, zise el, privind-o fix. Cred că eşti cea mai intensă persoană pe care o cunosc.

— Asta nu e un lucru chiar aşa de bun.

— Nu. Intensitatea e un lucru bun.

— Şi dacă înseamnă că eşti mereu pe punctul de a exploda?

— Aşa eşti?

— Uneori aşa mă simt, spuse ea, uitându-se la ploaia ce biciuia parbrizul. Ar trebui să încerc să fiu mai mult ca tine.

Dean nu răspunse, şi Rizzoli se întrebă dacă-l jignise prin ultima ei frază. Prin sugestia că era rece şi lipsit de pasiune, însă aşa îl percepuse întotdeauna: bărbatul în costum cenuşiu. De mai multe

săptămâni o nedumerea, şi acum, din frustrare, voia să-l provoace, să-l facă să-şi arate măcar un sentiment, oricât de neplăcut, numai ca să dovedească faptul că poate face asta. Tentaţia era de neînvins.

Dar exact aceste tentaţii le fac pe femei să se facă de râs.

Când în cele din urmă Dean opri maşina în faţa hotelului Watergate, era pregătită cu un la revedere scurt şi răspicat.

— Mulţumesc pentru drum, zise ea. Şi pentru revelaţii. Se întoarse şi deschise uşa, lăsând să intre foşnind aerul cald şi umed. Ne revedem la Boston.

— Jane?

— Da?

— Gata cu planurile secrete între noi, OK? Ceea ce spun este ceea ce gândesc.

— Dacă insişti.

— Nu mă crezi nici acum, nu?

— Chiar contează?

— Da, zise el încet. Contează enorm de mult pentru mine.

Simţi că i se accelerează bătăile inimii. Îşi întoarse iar privirea spre el. Ţinuseră multe secrete unul faţă de celălalt atât de mult timp că nici unul nu ştia cum să citească adevărul în ochii celuilalt. Era un moment în care orice putea fi spus, orice se putea întâmpla. Nici unul nu îndrăznea să facă prima mişcare. Prima greşeală.

O umbră trecu prin faţa uşii deschise a maşini.

— Bine aţi venit la Watergate, doamnă! Aveţi nevoie de ajutor la bagaje?

Rizzoli se uită surprinsă în sus, şi-l văzu pe portarul hotelului zâmbindu-i. Acesta văzuse uşa deschisă şi presupusese că voia să iasă din maşină.

— Sunt cazată deja, mulţumesc, zise ea, şi se uită înapoi la Dean.

Dar momentul trecuse. Portarul stătea în continuare acolo, aşteptând-o să iasă din maşină. Aşa că asta şi făcu.

O privire aruncată prin geamul maşinii, o fluturare de mână; acesta fu singurul rămas-bun dintre ei. Rizzoli se întoarse şi intră în hotel, oprindu-se doar cât să-i vadă maşina ieşind din curtea hotelului şi dispărând în ploaie.

În lift, se rezemă de perete, cu ochii închişi, şi se mustră în gând pentru fiecare sentiment dezgolit pe care probabil i-l dezvăluise, pentru fiecare prostie pe care o zisese în maşină. Când ajunse în sfârşit în cameră, nu mai voia decât să plece de la hotel şi să se reîntoarcă în Boston. Sigur trebuia să fie un avion pe care să-l ia chiar în seara asta. Sau trenul. Întotdeauna îi plăcuse să meargă cu trenul.

Intră într-o stare de agitaţie, grăbindu-se să evadeze, să lase în urmă Washingtonul şi toate momentele jenante de aici, aşa că începu să-şi facă la loc bagajul. Nu adusese multe lucruri cu ea, aşa că nu-i

luă mult timp să-şi scoată cămaşa şi pantalonii de schimb din dulap, unde îi pusese pe umeraş, să-i pună în geamantan peste pistol şi centura cu tocul de pistol, să-şi arunce periuţa de dinţi şi peria de păr în trusa de toaletă. Le puse pe toate înăuntru, închise fermoarul geamantanului şi-l trase pe roţi spre uşă când auzi pe cineva bătând.

Pe hol era Dean, cu costumul său cenuşiu stropit de ploaie, cu părul ud şi sclipind.

— Nu cred că ne-am terminat conversaţia, zise el.

— Mai aveai ceva să-mi spui?

— Da, de fapt da.

Făcu un pas înăuntru şi închise uşa în urma lui. Se încruntă la geamantanul ei deja închis şi gata de drum.

„Doamne, se gândi ea. Cineva trebuie să fie curajos aici. Cineva trebuie să apuce taurul de coame."

Înainte să fie timp pentru orice alt cuvânt, îl trase spre ea. În acelaşi moment îi simţi braţele în jurul taliei ei. Când li se întâlniră buzele, nu mai exista nici o umbră de îndoială pentru nici unul că îmbrăţişarea era reciprocă, că dacă era o greşeală, atunci erau amândoi vinovaţi în egală măsură. Nu ştia aproape nimic despre el, nu ştia decât că-l dorea şi că va înfrunta consecinţele mai târziu.

El avea faţa umedă de la ploaie şi după ce-şi dezbrăcă hainele, îi rămase mirosul de lână udă pe piele, un miros pe care Rizzoli îl trase adânc în piept, explorându-i corpul cu gura, în timp ce el rivaliza în stăpânirea corpului ei. Însă ea nu avea răbdare să facă dragoste cu blândeţe; îl voia cu frenezie şi nesăbuinţă. Îl simţi stăpânindu-se, încercând să încetinească, să-şi menţină controlul. Şi se luptă cu el, folosindu-şi propriul corp ca să-l întărâte. Şi în această primă întâlnire dintre ei, ea fu cea învingătoare. El fu cel care se lăsă cucerit şi se predă.

Aţipiră în timp ce lumina după-amiezii dispăru încet din ferestre. Când se trezi, numai lucirea palidă a amurgului îl lumină pe bărbatul de lângă ea. Un bărbat care chiar şi acum rămânea o enigmă pentru ea. Se folosise de trupul lui, aşa cum şi el se folosise de al ei şi, deşi ştia că ar trebui să simtă o oarecare măsură de vină pentru plăcerea luată, nu simţea de fapt decât o satisfacţie istovită. Şi o senzaţie de uimire.

— Deja aveai geamantanul făcut, zise el.

— Aveam de gând să plec în seara asta şi să merg acasă.

— De ce?

— N-am văzut nici un rost în a mai sta aici. Până ai apărut tu, rosti ea, întinzându-şi mâna să-i atingă faţa, să-i mângâie bărbia ţepoasă.

— Aproape că era să nu vin. M-am învârtit cu maşina înjur de câteva ori. Adunându-mi curajul.

Rizzoli râse.

— Vorbeşti de parcă ţi-ar fi frică de mine.

— Vrei să-ţi spun adevărul? Eşti o femeie foarte intimidantă.

— Chiar aşa par?

— Înverşunată. Pătimaşă. Mă uluieşti, cu tot focul pe care-l generezi. Îi mângâie coapsa, şi atingerea degetelor lui trimise un nou fior prin trupul ei. Mi-ai zis în maşină c-ai vrea să fii mai mult ca mine. Adevărul e că eu aş vrea să fiu mai mult ca tine, Jane. Aş vrea să am intensitatea ta.

Rizzoli îşi puse mâna pe pieptul lui.

— Vorbeşti de parcă n-ai avea şi tu o inimă bătând aici.

— Nu aşa ai gândit?

Rizzoli tăcu. Bărbatul în costumul cenuşiu.

— Aşa ai gândit, nu-i aşa? repetă el.

— N-am ştiut ce să cred despre tine, recunoscu ea. Întotdeauna păreai atât de detaşat. Parcă nu întru totul uman.

— Amorţit.

Spusese cuvântul aşa de încet, încât se întrebă dacă într-adevăr voise să-l rostească. Poate era un gând şoptit numai pentru el.

— Toţi reacţionăm în mod diferit, zise el. La lucrurile cu care ne confruntăm. Ai spus că pe tine te înfurie.

— De cele mai multe ori, da.

— Aşa că te arunci în luptă. Dai năvală cu toate motoarele pornite. Felul cum te repezi la viaţă. Cu tot cu proasta dispoziţie, adăugă el, cu un râset uşor.

— Cum poţi tu să *nu* te înfurii?

— Nu-mi dau voie. Aşa fac eu faţă. Fac un pas înapoi, trag aer adânc în piept. Rezolv fiecare caz ca pe un puzzle. De aceea sunt aşa de intrigat de tine, spuse uitându-se la ea. Tu investeşti atât de multă zbatere, atât de multă emoţie în tot ceea ce faci. Mi se pare cumva... periculos.

— De ce?

— E deosebit de ceea ce sunt eu. De ceea ce încerc să fiu.

— Ţi-e frică să nu te molipseşti.

— E ca şi cum te-ai apropia prea tare de foc. Suntem atraşi de el, chiar dacă ştim că ne putem arde.

Îşi lipi buzele de ale lui.

— Puţin pericol, şopti ea, poate fi foarte excitant.

Seara alunecă încet în noapte. Intrară împreună la duş şi-şi spălară sudoarea unul de pe altul, stând apoi zâmbind în faţa oglinzii, îmbrăcaţi în halatele de baie identice ale hotelului. Comandară să li se servească o cină în cameră şi băură vin în pat, cu televizorul pornit pe Comedy Channel. În seara aceasta, nu se vor uita pe CNN, la ştiri rele care să le strice buna dispoziţie. În seara asta, voia să fie la un milion

de kilometri de Warren Hoyt.

Dar nici chiar distanţa şi confortul îmbrăţişării unui bărbat nu puteau să-l alunge pe Hoyt din visele ei. Se trezi brusc în noapte, năclăită de sudoarea fricii, nu a pasiunii. Pe fundalul bubuitului inimii ei, auzi sunetul telefonului ei mobil. Îi trebuiră câteva secunde să se desfacă din îmbrăţişarea lui Dean şi să se întindă peste el până la noptiera de pe partea lui de pat, unde-şi lăsase mobilul.

— Rizzoli.

— Cred că te-am trezit din somn, îi zise vocea lui Frost.

Rizzoli se uită la ecranul radioului, unde se vedea ora în cifre luminoase.

— Ora cinci? Da, e o presupunere bună.

— Eşti bine?

— Da. De ce?

— Uite, ştiu că vii înapoi azi. Dar m-am gândit că ar trebui să ştii înainte să ajungi aici.

— Ce?

Frost nu-i răspunse imediat. Rizzoli auzi prin telefon cum cineva îl întreba dacă să preleveze probe, şi îşi dădu seama că era la locul unei infracţiuni.

Dean se mişcă lângă ea, alertat de încordarea ei bruscă. Se ridică şi el în şezut şi aprinse lumina.

— Ce e?

Frost reveni la telefon.

— Alo, Rizzoli?

— Unde eşti? îl întrebă ea.

— Am fost chemaţi la un 10-64. Aici sunt acum...

— De ce răspunzi tu la apeluri de spargeri?

— Pentru că e apartamentul tău.

Rizzoli înţepeni complet, cu telefonul lipit de ureche, ascultându-şi zvâcnetul propriului puls.

— Din moment ce nu erai în oraş, am sistat temporar supravegherea blocului tău, zise Frost. Vecina ta de la apartamentul 203 ne-a sunat. Domnişoara, ăă...

— Spiegel, zise ea încet. Ginger.

— Da. Pare să fie o fată cu adevărat isteaţă. Zice că e barmaniţă la McGinty. Venea acasă de la serviciu şi a observat sticlă sub scara de incendiu. S-a uitat în sus şi a văzut că fereastra ta era spartă. A sunat imediat la 911. Primul poliţist sosit la faţa locului şi-a dat seama că e casa ta. M-a chemat pe mine.

Dean o atinse pe braţ într-o întrebare mută. Îl ignoră. Îşi drese glasul şi reuşi să întrebe, cu calm înşelător:

— A luat ceva?

Folosea deja singularul. Fără să-i spună numele, amândoi ştiau

cine făcuse asta.

— Asta va trebui să ne spui tu când ajungi aici, zise Frost.

— Eşti acolo acum?

— Sunt în camera ta de zi.

Rizzoli îşi închise ochii, aproape simţind că-i vine rău de furie la gândul străinilor care-i invadau casa. Care-i deschideau dulapurile, îi atingeau hainele. Zăboveau asupra lucrurilor ei celor mai intime.

— Mie mi se pare că nu prea e nimic deranjat, zise Frost. Televizorul şi CD-playerul sunt încă aici. Pe masa din bucătărie mai este un borcan mare de mărunţiş. Mai este ceva ce ar fi putut fura?

„Pacea mea sufletească. Echilibrul mintal."

— Rizzoli?

— Nu-mi vine nimic în minte.

O scurtă tăcere.

— O să ne uităm la toate împreună, centimetru cu centimetru, spuse el cu blândeţe. Când ajungi acasă, o să facem asta împreună. Proprietarul a acoperit deja geamul cu scânduri ca să nu intre ploaia înăuntru. Dacă vrei să stai la noi pentru o vreme, ştiu că Alice n-o să se supere. Avem o cameră de rezervă pe care oricum n-o folosim niciodată...

— Sunt bine, zise ea.

— Nu e nici o problemă...

— Sunt bine.

Vocea îi era plină de furie şi de mândrie. Cea mai mare parte mândrie.

Frost o cunoştea suficient de bine încât schimbă subiectul să nu se simtă jignit.

— Sună-mă imediat ce ajungi, rosti el calm.

În timp ce închidea telefonul îl văzu pe Dean cum se uita la ea. Dintr-odată simţi că nu mai suportă să fie privită în timp ce era goală şi speriată. Atât de evident vulnerabilă. Coborî din pat, intră în baie şi încuie uşa.

Un moment mai târziu îl auzi bătând la uşă.

— Jane?

— Mai vreau să fac duş o dată.

— Nu mă lăsa pe dinafară, îi ceru el, bătând din nou. Ieşi de acolo şi vorbeşte cu mine.

— Când termin.

Porni duşul. Intră sub apă, nu pentru că trebuia să se spele, ci pentru că apa ce curgea făcea imposibilă conversaţia. Era o perdea gălăgioasă de intimitate în spatele căreia să se ascundă. Stătea cu capul plecat sub duş, cu mâinile rezemate de faianţa de pe perete, luptându-se cu frica din ea. Şi-o imagină alunecând de pe pielea ei ca murdăria şi scurgându-se gâlgâind în jos prin scurgerea duşului. Strat

după strat, ca o decojire. Când în cele din urmă opri apa, se simţea calmă. Curăţată. Se uscă şi zări imaginea fugară a feţei ei în oglinda aburită; nu mai era palidă, ci îmbujorată de la căldura apei. Era din nou gata să joace rolul public de Jane Rizzoli.

Ieşi din baie. Dean stătea pe fotoliul de lângă fereastră. Nu-i spuse nimic, o privi doar îmbrăcându-se, alegându-şi hainele de pe podea, înconjurând patul, pe care aşternuturile şifonate erau mărturie mută a pasiunii lor. Un singur telefon îi pusese însă capăt, şi acum Rizzoli se mişca prin cameră cu hotărâre fragilă, încheindu-şi nasturii cămăşii, trăgându-şi fermoarul pantalonilor. Afară era încă întuneric, dar pentru ea, noaptea se terminase.

— Ai de gând să-mi spui şi mie? o întrebă el.

— Hoyt a fost în apartamentul meu.

— Se ştie că era el?

Se răsuci către el.

— Cine *altcineva* putea fi?

Cuvintele răsunaseră mai stridente decât avusese ea de gând. Înroşindu-se la faţă, îşi luă pantofii de sub pat.

— Trebuie să merg acasă.

— E cinci dimineaţa. Avionul nu pleacă decât la 9.30.

— Chiar te aştepţi să mă pun să dorm? După asta?

— O să ajungi la Boston epuizată.

— Nu sunt obosită.

— Pentru că eşti agitată de adrenalină.

Îşi vârî brutal picioarele în pantofi.

— Termină, Dean.

— Ce să termin?

— Nu mai încerca să ai grijă de mine.

Urmă un moment de tăcere.

— Îmi pare rău, zise el apoi, cu o notă de sarcasm. Mereu uit că eşti perfect capabilă să ai grijă de tine.

Rizzoli înţepeni cu spatele întors către el, regretându-şi deja cuvintele. Dorindu-şi pentru prima dată că Dean *să aibă* grijă de ea. Să-şi pună braţele în jurul ei şi s-o convingă să se reîntoarcă în pat. Să adoarmă îmbrăţişaţi până va veni momentul să plece.

Dar când se întoarse să se uite la el, văzu că deja se ridicase din fotoliu şi începuse să se îmbrace.

DOUĂZECI ŞI PATRU

Adormi în avion. În timp ce începu aterizarea la Boston se trezi simţindu-se ameţită şi îngrozitor de însetată. Vremea urâtă o urmase din Washington şi turbulenţele făcură avionul să coboare printre nori ca într-o prăbuşire, făcând măsuţele ataşate de scaune să zăngăne, şi nervii pasagerilor să se încordeze. Pe fereastră văzu vârful aripii dispărând sub o cortină de nori fumurii, dar era prea obosită să simtă chiar şi cel mai mic fior de spaimă în legătură cu zborul. Şi Dean îi rămăsese încă în minte, distrăgându-i atenţia de la lucrurile asupra cărora trebuia de fapt să se concentreze. Îşi aţinti privirea în miezul ceţii şi-şi aminti atingerea mâinilor lui, căldura respiraţiei lui pe piele.

Şi-şi aminti ultimele cuvinte pe care le schimbaseră la aeroport, un rămas-bun rece şi grăbit sub răpăiala ploii. Nu despărţirea unor amanţi, ci a unor asociaţi de afaceri, grăbiţi să se reîntoarcă la propriile probleme de viaţă. Se învinovăţea pe ea însăşi pentru noua distanţă dintre ei şi-l învinovăţea pe el pentru că o lăsase să se îndepărteze. Încă o dată, Washingtonul devenise oraşul regretelor şi al cearşafurilor pătate.

Avionul ateriză într-o ploaie torenţială. Văzu personalul alergând pe pistă în mantalele cauciucate de ploaie, stropind la fiecare pas, şi deja ura gândul la ceea ce urma. Drumul până acasă, la un apartament în care nu se va mai simţi niciodată sigură, pentru că *el* fusese acolo.

Trăgându-şi geamantanul pe rotile, ieşi afară din aeroport şi fu izbită de rafale de ploaie aduse de vânt din mai multe direcţii deodată. Un şir lung de oameni deprimaţi de vreme stăteau aşteptând taxiuri. Se uită la şirul de limuzine parcate de cealaltă parte a străzii şi fu uşurată să vadă numele RIZZOLI la geamul uneia dintre ele.

Bătu la geamul şoferului şi acesta coborî geamul. Era alt şofer, nu bătrânul negru care o adusese la aeroport cu o zi înainte.

— Da, doamnă?

— Eu sunt Jane Rizzoli.

— Mergem pe Claremont Street, nu?

— Da, exact.

Şoferul coborî din maşină şi deschise uşa din spate pentru ea.

— Bine aţi venit. Staţi să vă pun geamantanul în portbagaj.

— Mulţumesc.

Intră în maşină şi scoase un oftat obosit când se rezemă de pielea scumpă. Afară răsunau asurzitor claxoane şi roţi derapând prin ploaia torenţială, dar lumea din interiorul acestei limuzine era binecuvântat de liniştită. Îşi închise ochii în timp ce ieşeau lin din Aeroportul Logan şi se îndreptau spre Boston Expressway.

Îi sună mobilul. Scuturându-se de epuizare printr-un efort de voinţă, se ridică de pe speteaza banchetei şi scotoci ameţită în poşetă, scăpând pixuri şi monede pe podeaua maşinii în timp ce-şi căuta mobilul. În cele din urmă reuşi să răspundă la al patrulea apel.

— Rizzoli.

— Aici e Margaret, de la biroul domnului senator Conway. Eu am făcut aranjamentele pentru călătoria la Washington. Voiam să verific dacă aveţi cu ce merge acasă de la aeroport.

— Da. Sunt în limuzină chiar acum.

— Oh, zise ea şi tăcu o clipă. Ei, mă bucur că s-a aranjat atunci.

— Ce anume?

— M-au sunat de la firma de limuzine să confirme că aţi renunţat să vă ia de la aeroport.

— Nu, şoferul mă aştepta. Mulţumesc.

Închise telefonul şi se aplecă să ia de pe jos tot ceea ce-i căzuse din poşetă. Un pix se rostogolise sub scaunul şoferului. Când se întinse după el, cu degetele atingând podeaua, observă brusc culoarea carpetei. Albastru-închis.

Se ridică încet.

Tocmai intraseră în Tunelul Callahan, ce trecea pe sub râul Charles. Traficul încetinise şi înaintau parcă târâş prin tubul nesfârşit de beton, cu interiorul luminat într-un gălbui bolnăvicios.

„Nailon şase, şase Dupont Antron, bleumarin. Carpeta standard din Cadillac şi Lincoln."

Rămase perfect nemişcată, cu privirea aţintită pe peretele tunelului. Se gândi la Gail Yeager şi la procesiunile funerare, la şirul de limuzine îndreptându-se lent spre porţile cimitirului.

Se gândi la Alexander şi la Karenna Ghent, care ajunseseră la Aeroportul Logan cu doar o săptămână înainte de a muri.

Şi se gândi la Kenneth Waite şi la amenzile pentru condusul în stare de ebrietate. Un om care nu avea voie să conducă, şi care totuşi îşi ducea soţia la Boston.

Aşa îi găsea?

Un cuplu intră în maşina lui. Chipul frumos al femeii este reflectat în oglinda retrovizoare. O vede rezemându-se de bancheta moale de piele, fără să se gândească măcar pentru o clipă că e privită. Că un bărbat al cărui chip de-abia îl băgase de seamă hotăra chiar în clipa aceea că ea era aleasa.

Luminile gălbui ale tunelului alunecară una după alta în timp ce Rizzoli îşi clădi teoria, cărămidă după cărămidă. Era o maşină atât de confortabilă, motorul atât de silenţios, bancheta de piele moale ca pielea de om. Un bărbat fără nume la volan. Totul era făcut în aşa fel încât pasagerul să se simtă protejat şi în siguranţă. Pasagerul nu ştie nimic despre bărbatul de la volan. Dar şoferul ştie numele pasagerului. Numărul avionului. Strada unde locuieşte.

Traficul se oprise acum pentru câteva clipe. Înainte, se vedea deschiderea tunelului, un mic portal de lumină cenuşie. Rămase cu faţa întoarsă spre geam, neîndrăznind să se uite la şofer. Nu voia ca el

să vadă că-i era frică. Mâinile începură să transpire şi căută în poşetă, până îşi apucă mobilul. Nu-l scoase afară, ci rămase cu mâna în jurul lui, gândindu-se ce să facă, sau dacă să facă ceva. Până acum şoferul nu făcuse nimic care s-o alarmeze, nimic care s-o determine să creadă că nu era ceea ce pretindea că e.

Îşi scoase încet telefonul din poşetă. Îl deschise. În tunelul întunecos, se chinui să vadă cifrele ca să poată forma numărul. „Poartă-te firesc", îşi spuse în gând. Ca şi cum pur şi simplu vrei să vezi care e situaţia cu Frost, nu un urlet strident de ajutor. Dar ce putea spune: „Cred că am probleme, dar nu sunt sigură?" Găsi numele lui Frost în memoria telefonului şi-l apelă. Auzi sunetul şi apoi un „Alo" slab, urmat de vâjâit static.

„Tunelul. Sunt în nenorocitul de tunel."

Întrerupse apelul. Se uită înainte să vadă cât mai aveau până ieşeau din tunel. În clipa aceea, privirea i se mută involuntar pe oglinda retrovizoare a şoferului. Făcu greşeala să-i întâlnească privirea, observând faptul că se uita la ea. În acel moment amândoi ştiură, amândoi înţeleseră.

„Ieşi afară. Ieşi afară din maşină!"

Se repezi la mânerul uşii, dar deja toate uşile erau blocate. Rizzoli se chinui într-o grabă panicată să tragă de butonul de deschidere.

Şi ăsta era exact momentul de care el avea nevoie ca să se aplece peste scaun, să ţintească pistolul paralizant şi să tragă.

Şocul electric o lovi în umăr. Cincizeci de mii de volţi pulsară în trunchiul ei, trecând ca un fulger prin sistemul ei nervos. I se făcu negru în faţa ochilor. Se prăbuşi pe banchetă cu mâinile neputincioase şi toţi muşchii i se contractară într-o furtună de convulsii, tot corpul îi scăpă de sub control, tremurând înfrânt.

Un sunet ca de tobă, răpăind undeva deasupra o trezi din întuneric. O ceaţă de lumină cenuşie îi ilumină încet retinele. Simţea gust de sânge în gură, cald şi metalic, şi limba îi pulsa unde o muşcase. Ceaţa se topi încet şi văzu lumina zilei. Ieşiseră din tunel şi se îndreptau... încotro? Şi acum avea privirea împăienjenită, dar reuşi să zărească prin fereastră formele unor clădiri înalte pe fundalul unui cer gri. Încercă să-şi mişte braţul, dar era greoi şi amorţit, toţi muşchii îi erau epuizaţi după convulsii. Şi priveliştea clădirilor şi a copacilor alunecând prin faţa geamului era atât de ameţitoare încât trebui să-şi închidă ochii. Îşi concentră tot efortul în a-şi forţa mâinile să-i asculte comenzile. Îşi simţi muşchii tresărind şi degetele i se strânseră într-un pumn. Mai strâns. Mai puternic.

„Deschide uşa. Deblochează uşa." Îşi deschise ochii, luptându-se cu ameţeala, cu stomacul întors pe dos în timp ce lumea vâjâia pe lângă geam. Îşi forţă braţul să se îndrepte, fiecare centimetru o mică

victorie. Îşi întindea acum mâna către uşă, către butonul de deblocare, îl apăsă şi auzi clicul zgomotos când se deschise.

Brusc simţi o apăsare pe coapsă. Îi văzu faţa uitându-se la ea peste spătarul scaunului şi înfigând pistolul electric pe piciorul ei. O nouă explozie de energie îi pulsă în corp.

Mâinile şi picioarele îi intrară în convulsii. Întunericul se prăbuşi peste ea ca o pătură neagră.

O picătură de apă rece îi căzu pe obraz. Auzi scrâşnetul benzii adezive luate de pe rolă. Se trezi în momentul când îi lega încheieturile mâinilor la spate, înfăşurând banda de mai multe ori înainte să o taie de pe rolă. Apoi îi scoase pantofii, lăsându-i să cadă cu zgomot pe podea. Îi dădu jos şosetele pentru că banda să i se lipească direct de piele. În timp ce făcea asta, vederea ei se limpezi încet şi-i văzu vârful capului aplecat, cu atenţia concentrată să-i lege ei gleznele. În spatele lui, prin uşa deschisă a maşinii, se vedea o întindere verde. Mocirlă şi copaci. Nici o clădire. Mlaştinile? Oprise oare la mlaştinile Back Bay?

Încă un scrâşnet de bandă desprinsă de pe rolă şi apoi mirosul adezivului când i-o lipi pe gură.

Bărbatul se uita în jos la ea şi acum reuşi şi ea să vadă detalii pe care nu se obosise să le remarce când îl văzuse prima dată prin geamul maşinii. Detalii care fuseseră irelevante la momentul acela. Ochi negri, un chip cu trăsături ascuţite, expresia atentă de fiară sălbatică. Şi anticipaţie pentru ceea ce urma. Un chip pe care nimeni nu l-ar observa de pe bancheta din spate a unei maşini. Oştirea de oameni fără chip a celor în uniforme, se gândi ea. Oamenii care ne curăţă camerele de hotel, ne cară bagajele şi ne conduc limuzinele. Care se mişcă într-o lume paralelă, rareori observaţi până în momentul când e nevoie de ei.

Până când pătrund ca nişte intruşi în lumea noastră.

Bărbatul îi luă mobilul de pe podea unde căzuse. Îl aruncă afară din maşină şi îl izbi cu tocul pantofului, zdrobind telefonul într-o grămăjoară de plastic şi sârme amestecate, pe care le împinse apoi cu o lovitură de picior între tufişuri. Nici un apel de 911 nu va mai putea conduce poliţia la ea.

Acum se purta cu eficienţă completă. Profesionistul experimentat, făcând ceea ce ştia cel mai bine să facă. Se aplecă în maşină, o târî înspre uşă, apoi o ridică în braţe iară nici cel mai slab geamăt de efort. Un soldat din trupele speciale care poate mărşălui kilometri întregi cu un rucsac de patruzeci şi cinci de kilograme în spate nu avea cum să considere dificil transferul unei femei de cincizeci şi două de kilograme. Ploaia o stropi pe faţă în timp ce era cărată în spatele maşinii. Întrezări nişte copaci argintii de la ceaţă şi mai multe tufişuri.

Dar nici o altă maşină, deşi le putea auzi de după copaci, fâşâitul constant al traficului, asemenea sunetului oceanului când ţii o scoică la ureche. Suficient de aproape să-i provoace un urlet înăbuşit de disperare în gât.

Portbagajul era deja deschis, paraşuta verde întinsă deja, gata să-i primească pe ea corpul. Bărbatul o aşeză înăuntru, se întoarse la maşină să-i ia pantofii, şi-i aruncă şi pe ei înăuntru cu ea. Apoi închise capota şi-l auzi învârtind cheia în broască. Chiar dacă ar reuşi să-şi elibereze mâinile, n-ar putea să scape din sicriul acesta întunecat.

Auzi apoi uşa trântită, şi imediat după aceea, maşina se puse din nou în mişcare. Îndreptându-se spre întâlnirea cu un om care o aştepta.

Se gândi la Warren Hoyt. Se gândi la zâmbetul lui amabil, la degetele lui lungi în mănuşile de latex. Se gândi la ceea ce va avea în mâinile acelea cu mănuşi, şi fu copleşită de teroare. Respiraţia i se acceleră, simţi că se sufocă, şi nu putea trage aer în piept suficient de adânc, suficient de rapid, ca să nu se înăbuşe. Se zbătu panicată, zvârcolindu-se ca un animal înnebunit, disperată să trăiască. Se lovi cu faţa de geamantan, şi lovitura o paralizâ pentru o clipă. Zăcu epuizată, cu obrazul pulsând.

Maşina încetini şi se opri.

Rizzoli înţepeni din tot corpul, cu inima zbătându-i-se în piept, aşteptând. Auzi o voce de bărbat.

— Călătorie plăcută în continuare.

Maşina mergea din nou, luând viteză.

O staţie de taxare. Erau la bariera de la marginea oraşului.

Se gândi la toate orăşelele de la vest de Boston, la toate câmpurile goale şi cărările prin pădure, la toate locurile unde nimeni altcineva nu s-ar gândi să se oprească. Locuri unde un cadavru n-ar fi găsit niciodată. Îşi aminti cadavrul lui Gail Yeager, umflat şi străbătut de vene negre, la oasele împrăştiate ale Marlei Jean Waite, zăcând în tăcerea pădurii. Aşa se întâmplă cu orice e făcut din carne.

Îşi închise ochii, concentrându-se pe huruitul drumului sub roţi. Mergeau cu viteză foarte mare. Erau deja mult în afara limitelor oraşului Boston. Şi oare Frost ce gândea în timp ce aştepta să-l sune? Cât de mult timp îi va trebui până va realiza că nu e în ordine ceva?

„Nu are nici o importanţă. Nu va şti unde să caute. Nimeni nu va şti.”

Braţul stâng îi amorţea, cum stătea cu toată greutatea pe el, şi furnicăturile erau acum insuportabile. Se răsuci pe burtă, cu faţa lipită de materialul mătăsos al paraşutei. Acelaşi material care înfăşurase şi cadavrele lui Gail Yeager şi al Karennei Ghent. Îşi imagină că simţea miros de moarte în faldurile sale. Miasma putreziciunii. Copleşită de repulsie, încercă să se ridice în genunchi şi se lovi cu capul de capotă.

O durere muşcătoare la ceafă. Deşi geamantanul ei era mic, nu-i lăsa mare loc în care să se poată mişca, şi claustrofobia o făcea să intre din nou în panică.

„Control. Fir-ar să fie, Rizzoli. Controlează-te!”

Dar nu-şi putea alunga din minte imaginile cu Chirurgul. Îşi aminti faţa lui deasupra ei, când zăcuse imobilizată pe podeaua pivniţei. Îşi aminti cum aştepta tăietura bisturiului, ştiind că nu putea să scape. Că cea mai bună soartă la care putea spera era o moarte rapidă.

Şi că alternativa era infinit mai rea.

Se forţă să respire lent şi adânc. O picătură caldă îi alunecă pe obraz şi o ustura capul unde se lovise. Se tăiase şi acum sângera într-o scurgere neîntreruptă, ce picura pe paraşută. Probe, se gândi ea. Trecerea mea marcată în sânge.

„Sângerez. În ce m-am lovit la cap?”

Îşi ridică braţele la spate, trecând cu degetele peste capota portbagajului, căutând obiectul care-i străpunsese pielea capului. Simţi o formă de plastic, o întindere netedă de metal. Apoi, dintr-odată, capătul ascuţit al unei şurubelniţe o înţepă la deget.

Se opri să-şi odihnească muşchii obosiţi ai braţelor, să clipească pentru a-şi scoate sângele din ochi. Ascultă huruitul constant al roţilor pe asfaltul străzii.

Şi acum mergeau cu viteză, şi Bostonul era mult în urma lor.

*

E aşa de frumos aici în pădure. Sunt în mijlocul unui cerc de copaci, ale căror vârfuri ating cerul ca turlele unei catedrale. Toată dimineaţa a plouat, dar acum o rază de soare trece printre nori şi se revarsă pe pământ, unde am bătut cu ciocanul patru pironi de fier, de care am legat patru lungimi de coardă. În afara picăturilor de apă de pe frunze, totul e cufundat în linişte.

Aud fâşâit de aripi şi când îmi ridic privirea, văd trei ciori cocoţate pe nişte crengi deasupra mea. Mă privesc cu o ciudată nerăbdare, de parcă ar anticipa ceea ce va urma. Ele ştiu deja ce e acest loc, şi acum aşteaptă, scuturându-şi aripile negre, atrase aici de promisiunea unui leş proaspăt.

Soarele încălzeşte pământul şi din frunzele ude se ridică aburi. Mi-am agăţat rucsacul pe o creangă ca să stea uscat, şi atârnă acolo ca un fruct greu, împovărat de instrumentele din el. Nu am nevoie să fac inventarul conţinutului; l-am alcătuit cu grijă, mângâind oţelul rece al instrumentelor când le-am aranjat în rucsac. Anul de detenţie nu mi-a tocit familiaritatea cu ele, şi când îmi înfăşor degetele în jurul unui bisturiu, am senzaţia confortabilă de a strânge mâna unui prieten vechi.

Şi acum mă voi întâlni cu un alt prieten vechi.

Mă duc la drum să-l aştept.

Norii s-au răzbit, nu mai sunt decât nişte fuioare subţiri, şi după-amiaza se întrevede caldă. Drumul nu reprezintă decât două făgaşe în pământ şi din ele se înalţă câteva buruieni, vârfurile lor fragile nefiind deranjate de trecerea recentă a nici unei maşini. Aud croncănit şi când îmi ridic privirea văd cele trei ciori care m-au urmat şi aşteaptă spectacolul.

Tuturor le place să privească.

În spatele copacilor se întrevede o coloană subţire de praf. Se apropie o maşină. Aştept, cu inima bătându-mi mai repede, cu mâinile transpirând de anticipaţie. În cele din urmă văd maşina, un mastodont negru şi lucios ce înaintează încet pe drumul de ţară, în ritm lent, plin de demnitate. Aducându-mi prietenul la mine.

Cred că va fi o vizită lungă. Ridic privirea şi soarele e sus pe cer, oferindu-ne încă multe ore de lumină. Multe ore de distracţie de vară.

Mă duc în mijlocul drumului şi limuzina se opreşte în faţa mea. Şoferul iese afară. Nu avem nevoie să schimbăm vreo vorbă; pur şi simplu ne uităm unul la altul şi ne zâmbim. Zâmbetul a doi fraţi, uniţi nu prin legături de familie, ci prin dorinţe împărtăşite, care tânjesc la lucruri asemănătoare. Cuvintele scrise pe hârtie ne-au alăturat. Ne-am întreţesut fanteziile în scrisori lungi, făurind această alianţă, cuvintele scurgându-se din peniţa stiloului ca firele mătăsoase ale unei pânze de păianjen, care ne leagă unul de celălalt. Care ne-au adus în această pădure unde suntem priviţi cu ochi flămânzi de ciori.

Ne ducem împreună la spatele maşinii. E excitat la gândul că o va viola. Îi văd umflătura din pantaloni şi aud zăngănitul metalic al cheilor de la maşină din mâna lui. Are pupilele dilatate şi buza de sus îi sclipeşte de transpiraţie. Stăm împreună în faţa portbagajului, amândoi flămânzi să vedem prima imagine a invitatei noastre. Primă adiere delicioasă a terorii ei.

Vâră cheia în încuietoare şi o răsuceşte. Ridică apoi capota.

E ghemuită pe o parte, clipind în sus spre noi, cu ochii orbiţi de lumina bruscă. Sunt aşa de concentrat asupra ei, încât nu înţeleg imediat semnificaţia sutienului alb, ce atârnă din colţul geamantanului ei mic. Abia când partenerul meu se apleacă s-o ia pe sus din portbagaj, înţeleg ce înseamnă.

— Nu! strig eu.

Dar ea şi-a îndreptat deja amândouă mâinile în faţă. Deja apasă pe trăgaci.

Capul lui explodează într-o ceaţă de sânge.

E un balet ciudat de graţios, felul cum i se arcuieşte corpul în timp ce cade pe spate. Felul cum braţele ei se întorc spre mine cu precizie neabătută. Nu am timp decât să mă răsucesc într-o parte, şi al

doilea glonţ ţâşneşte deja din pistol.

Nu-l simt străpungându-mi ceafa.

Baletul ciudat continuă, dar de data asta propriul meu corp e cel ce interpretează dansul, cu braţele fluturând în aer în timp ce mă prăbuşesc într-o cădere de lebădă. Ajung la pământ pe o parte, dar nu simt nici o durere la impact, atâta doar că aud sunetul trupului meu izbindu-se de pământ. Zac aşteptând durerea sau pulsaţiile, dar nu simt nimic. Nimic în afară de o senzaţie de surpriză.

O aud chinuindu-se să iasă din maşină. A zăcut înghesuită acolo mai mult de o oră, şi are nevoie de câteva minute până să-şi facă picioarele s-o asculte.

Se apropie de mine. Mă împinge cu piciorul de umăr, rostogolindu-mă pe spate. Sunt perfect conştient şi mă uit la ea într-o stare de înţelegere deplină a ceea ce se va întâmpla. Îşi îndreaptă pistolul spre faţa mea, cu mâinile tremurând, cu respiraţia întretăiată şi rapidă. Pe obrazul stâng are o pată de sânge uscat, ce seamănă cu vopselele de război. Fiecare muşchi din corpul ei e pregătit pentru a ucide. Fiecare instinct îi strigă să apese pe trăgaci. Mă uit la ea fără frică, urmărind lupta ce se desfăşoară în privirea ei. Întrebându-mă ce formă de înfrângere va alege. Ţine în mâini arma propriei ei distrugeri; eu nu sunt decât un catalizator.

Omoară-mă şi consecinţele te vor distruge.

Lasă-mă să trăiesc, şi-ţi voi bântui coşmarurile pentru totdeauna.

Scoate un hohot înăbuşit de plâns. Îşi coboară încet arma.

— Nu, şopteşte ea. Şi apoi mai tare, sfidătoare. Nu.

Apoi se îndreaptă de spate şi trage aer adânc în piept.

Şi se duce înapoi la maşină.

DOUĂZECI ŞI CINCI

Rizzoli era în mijlocul poienii, uitându-se la cele patru piroane de fier vârâte în pământ. Două pentru braţe, două pentru picioare. În apropiere fuseseră găsite nişte corzi împletite, gata înnodate, aşteptând să fie strânse în jurul încheieturilor şi gleznelor. Evită să

zăbovească asupra scopului evident al acelor piroane. Se mişcă în schimb în perimetru cu atitudinea profesionistă a unui poliţist la scena unei crime. Faptul că mâinile şi picioarele ei ar fi fost cele legate de piroane şi că propria ei carne ar fi fost sfâşiată de instrumentele conţinute în rucsacul lui Hoyt era un detaliu pe care îl ţinea la distanţă de gândurile ei. Simţea asupra ei privirile colegilor ei, auzea felul cum vocile le amuţeau de îndată ce se apropia. Bandajul de pe tăietura cusută de pe cap o eticheta ca rănita ambulantă, şi toţi se purtau cu ea ca şi cum ar fi fost din sticlă, uşor de spart. Nu putea permite aşa ceva, nu acum, când avea nevoie, mai mult ca niciodată, să creadă că nu era o victimă. Că avea controlul absolut al emoţiilor ei.

Astfel că procesă perimetrul, aşa cum ar fi făcut-o la orice altă scenă de crimă. Locul fusese deja fotografiat şi verificat de poliţia statală cu o seară înainte şi scena era eliberată în mod oficial, dar în dimineaţa asta Rizzoli şi echipa ei se simţiseră obligaţi să o examineze şi ei. Se duse în pădure cu Frost, măsurând fără încetare distanţele dintre drum şi mica poiană unde poliţia statală descoperise rucsacul lui Hoyt. În ciuda semnificaţiei personale a acestui cerc de copaci, Rizzoli examină poiana cu detaşare. În carnet îşi notase un inventar al obiectelor găsite în rucsac: bisturiuri şi clame, retractoare şi mănuşi. Studiase fotografiile urmelor de picioare lăsate de Hoyt, conservate acum în ghips, şi se uitase la pungile de probe cu corzi înnodate, fără să stea să se gândească ale cui încheieturi trebuiau să lege acele corzi. Aruncă o privire în sus ca să verifice dacă se schimba vremea, fără să recunoască faţă de sine însăşi că priveliştea asta cu vârfuri de copaci şi cer ar fi fost ultima pe care ar fi văzut-o vreodată. Jane Rizzoli, victima, nu era astăzi aici. Deşi colegii ei se uitau la ea, aşteptând s-o întrezărească, nu aveau să o vadă. Nimeni n-o va vedea.

Îşi închise carnetul şi-şi ridică privirea tocmai la timp să-l vadă pe Gabriel Dean venind înspre ea printre copaci. Deşi îşi simţi inima tresărind la vederea lui, îl salută doar cu o înclinare uşoară a capului, cu o privire ce spunea: să păstrăm totul profesional.

Dean o înţelese, şi se purtară amândoi ca nişte profesionişti, atenţi să nu trădeze nici cea mai mică aluzie la intimitatea împărtăşită cu doar două zile înainte.

— Şoferul a fost angajat acum şase luni prin VIP Limousines, zise ea. Familiile Yeager, Ghent, Waite – pe toţi i-a dus cu maşina. Şi avea acces la lista cu toate călătoriile VIP programate. Evident mi-a văzut numele pe listă. Mi-a anulat programarea ca să poată lua el locul şoferului care-ar fi trebuit să fie acolo.

— Şi VIP i-au verificat recomandările de serviciu?

— Avea recomandări de acum câţiva ani, dar excelente. Şi nu apare nici o menţiune de serviciu militar în curriculumul lui, spuse ea,

după o pauză.

— Asta pentru că John Stark nu era numele lui adevărat.

Rizzoli se încruntă.

— Furt de identitate?

Dean îi arătă copacii cu un gest. Ieşiră împreună din poiană şi începură să se plimbe printre copaci, unde puteau discuta în privat.

— Adevăratul John Stark a murit în septembrie 1999 în Kosovo, zise Dean. Lucrător în forţele de ajutorare ONU, a murit într-o explozie, când jeepul lui a atins o mină de teren. E îngropat în Corpus Christi, Texas.

— Deci nici măcar nu-i ştim numele adevărat.

Dean clătină din cap.

— Se vor trimite amprente digitale, radiografii dentare şi mostre de ţesut la Pentagon şi la CIA.

— Dar n-o să primim nici un răspuns de la ei. Nu-i aşa?

— Dacă Dominatorul a fost de-al lor, atunci nu. Pe cât îi interesează pe ei, le-ai rezolvat deja problema. Nu mai e nevoie să se spună sau să se facă nimic.

— Poate că le-am rezolvat lor problema, rosti ea cu amărăciune. Dar a mea este încă în viaţă.

— Hoyt? El nu-ţi va mai crea niciodată nici un necaz.

— Doamne, aş fi putut să mai trag o dată...

— Probabil e tetraplegic, Jane. Nu-mi pot imagina o pedeapsă mai cruntă.

Ieşiră din pădure pe drumul de ţară. Limuzina fusese tractată de acolo cu o seară înainte, dar rămăseseră încă dovezi a ceea ce se întâmplase. Rizzoli se uită la sângele uscat de pe pământ, unde murise bărbatul cunoscut sub numele de John Stark. Câţiva metri mai încolo era o pată mai mică, unde se prăbuşise Hoyt, cu mâinile şi picioarele fără simţuri, cu şira spinării zdrobită.

„Aş fi putut să-l termin cu totul, dar l-am lăsat să trăiască. Şi nici acum nu ştiu dacă am făcut alegerea corectă."

— Cum te simţi, Jane?

Îi auzi nota de intimitate în voce, o recunoaştere nerostită a faptului că erau mai mult decât simpli colegi. Se uită la el şi brusc se simţi stânjenită că avea faţa rănită şi un bandaj imens pe cap. Nu aşa voise să fie văzută de el, dar acum că stătea în faţa lui, nu avea nici un rost să-şi ascundă vânătăile, nu avea ce face decât să stea dreaptă şi să-i întâlnească privirea.

— Sunt bine. Am câteva cusături pe cap, câţiva muşchi dureroşi. Şi arăt monstruos de urât, zise ea, arătându-şi faţa învineţită cu un gest vag şi râzând. Dar ar trebui să-l vezi pe celălalt.

— Nu cred că e bine că eşti aici, zise el.

— Ce vrei să spui?

— E prea curând.

— Eu sunt singura persoană care chiar ar trebui să fie aici.

— Niciodată nu-ţi acorzi un moment de respiro, nu-i aşa?

— De ce-ar trebui s-o fac?

— Pentru că nu eşti maşină. O să te prindă din urmă. Nu poţi analiza locul ăsta prefăcându-te că e pur şi simplu o scenă obişnuită de crimă.

— Dar exact aşa îl tratez.

— Chiar şi după ceea ce aproape s-a întâmplat?

Ceea ce aproape s-a întâmplat?

Rizzoli se uită la petele de sânge de pe pământ, şi pentru o clipă pământul păru să se clatine, ca şi cum ar fi fost un cutremur, zăngănind pereţii construiţi cu atâta grijă pe post de scuturi, ameninţând chiar fundaţia pe care stătea.

Dean o luă de mână, o atingere fermă care-i aduse lacrimi în ochi. O atingere care spunea: măcar de data asta ai voie să fii o fiinţă omenească. Să fii slabă.

— Îmi pare rău pentru Washington, îi spuse ea încet.

Îi văzu privirea rănită şi-şi dădu seama că-i înţelesese greşit cuvintele.

— Deci ai vrea să nu se fi întâmplat niciodată între noi, zise el.

— Nu. Nu, nu la asta m-am referit...

— Atunci pentru ce-ţi pare rău?

— Îmi pare rău că am plecat fără să-ţi spun ce a însemnat noaptea aceea pentru mine, oftă ea. Îmi pare rău că nu mi-am luat cu adevărat rămas-bun de la tine. Şi-mi pare rău că... Făcu o pauză. Că nu te-am lăsat să ai grijă de mine, măcar de data aceea. Pentru că adevărul e că într-adevăr aş fi avut nevoie de asta. Nu sunt aşa de puternică pe cât mi-ar plăcea să cred că sunt.

Dean îi zâmbi. Îi strânse mâna.

— Nimeni nu e, Jane.

— Hei, Rizzoli?

Era Barry Frost, strigând-o de la marginea pădurii.

Rizzoli clipi ca să-şi alunge lacrimile şi se răsuci către el.

— Da?

— Tocmai am primit un apel dublu 10-54. La alimentara Quik-Stop, din Jamaica Plain. Un vânzător şi un client morţi. Perimetrul a fost deja asigurat.

— Doamne sfinte! Aşa devreme dimineaţă.

— Noi urmăm la asta. Poţi veni acum?

Rizzoli trase aer adânc în piept şi se întoarse iar către Dean. Acesta îi dăduse drumul la mână şi, deşi simţea lipsa atingerii lui, deja se simţea mai puternică, tremurăturile îi încetaseră şi pământul era din nou solid sub picioarele ei. Dar nu era gata să pună capăt acestui

moment. Ultimul lor rămas-bun în Washington fusese grăbit; nu dorea să se întâmple din nou acelaşi lucru. Nu va permite ca viaţa ei să se transforme în viaţa lui Korsak, o cronică tristă de regrete.

— Frost? zise ea, cu privirea aţintită în continuare asupra lui Dean.

— Da?

— Nu mă duc.

— Poftim?

— Lasă altă echipă să preia cazul. Eu nu mă simt în stare chiar acum.

Nu primi nici un răspuns. Îi aruncă o privire lui Frost şi-i văzu chipul uluit.

— Vrei să spui... îţi iei zi liberă? întrebă Frost.

— Da. E prima mea zi liberă pe motiv de boală. Ai o problemă cu asta?

Frost clătină din cap şi râse.

— Era şi timpul, fir-ar să fie, asta-i tot ce pot spune.

Îl văzu pe Frost îndepărtându-se. Îl auzi râzând în continuare prin pădure. Aşteptă până când Frost dispăruse printre copaci înainte să se întoarcă să se uite la Dean.

Acesta îşi deschise braţele, şi ea păşi între ele.

DOUĂZECI ŞI ŞASE

La fiecare două ore, vin să-mi verifice pielea de escare. E un trio rotativ de feţe: Armina în schimbul de zi, Bella seara şi, în schimbul de noapte, Corazon cea timidă şi tăcută. Fetele mele ABC, cum le zic eu. La o privire neatentă, par imposibil de deosebit una de alta, toate cu chipurile netede şi cafenii şi vocile muzicale. Un cor ciripitor de filipineze în uniforme albe. Dar eu pot vedea diferenţele dintre ele. Le văd în felul în care se apropie de patul meu, în diferitele feluri în care mă apucă şi mă întorc pe o parte sau pe cealaltă ca să mă reaşeze pe învelitoarea de piele de oaie. Zi şi noapte trebuie făcut acest lucru, pentru că nu mă pot întoarce singur şi greutatea corpului meu

apăsând pe saltea mi-ar roade pielea. Capilarele se comprimă şi se întrerupe curgerea nutritivă a sângelui, flămânzind ţesuturile, făcându-le palide, fragile şi uşor de zgâriat. O singură iritaţie poate să se infecteze imediat şi să crească, precum un şobolan care roade carnea.

Datorită fetelor ABC, nu am nici o iritaţie – sau cel puţin aşa-mi spun ele. Nu pot verifica pentru că nu pot să-mi văd spatele sau fesele, şi nici nu simt nici o senzaţie mai jos de umeri. Sunt complet dependent de Armina, Bella şi Corazon, ca să mă menţină sănătos şi, asemenea unui prunc în faşă, am atenţia încordată mereu asupra celor care au grijă de mine. Le studiez feţele, le inhalez aromele, le memorez vocile. Ştiu că nasul Arminei nu e perfect drept, că respiraţia Bellei miroase deseori a usturoi şi că în vocea lui Corazon se aude o mică urmă de bâlbâială.

Ştiu şi că le e frică de mine.

Bineînţeles că ştiu şi ele de ce sunt aici. Toţi cei din spital, care lucrează pe secţia care se ocupă de probleme ale coloanei vertebrale, ştiu cine sunt şi, deşi mă tratează cu aceeaşi politeţe pe care o oferă şi celorlalţi pacienţi, observ că nu mă privesc cu adevărat niciodată în ochi, că ezită înainte să-mi atingă pielea, ca şi cum ar vrea să testeze fierbinţeala unui fier de călcat încins. Le zăresc uneori pe infirmiere pe hol, aruncându-mi priviri furişe în timp ce şoptesc între ele. Pălăvrăgesc mereu cu ceilalţi pacienţi, îi întreabă despre prieteni şi familie, dar mie nu mi se pun niciodată asemenea întrebări. Oh, mă întreabă cum mă simt şi dacă am dormit bine, dar la asta se rezumă orice conversaţie.

Şi totuşi, ştiu că sunt curioase. Toată lumea e curioasă, toată lumea vrea să arunce o privire asupra Chirurgului, dar le e teamă să se apropie prea tare, de parcă aş putea brusc să sar din pat şi să-i atac. Aşa că-mi aruncă priviri rapide din hol, şi nu intră înăuntru decât dacă le obligă datoria. Fetele ABC au grijă de pielea mea, de vezica mea, de intestine, şi apoi o zbughesc afară, lăsând monstrul singur în vizuină, înlănţuit de pat de propriul său corp distrus.

Nu e de mirare că aştept cu atâta nerăbdare vizitele doctoriţei O'Donnell.

Vine să mă vadă o dată pe săptămână. Aduce cu ea un casetofon şi carnetul de notiţe, şi o poşetă plină de pixuri albastre cu care să scrie. Şi-şi aduce şi curiozitatea, purtând-o fără teamă şi fără ruşine, ca pe o capă roşie. Curiozitatea ei e pur profesională, sau cel puţin aşa crede ea. Îşi mută scaunul mai aproape de patul meu şi aranjează microfonul pe măsuţa ataşată de pat, ca să prindă fiecare cuvânt. Apoi se apleacă spre mine, cu gâtul arcuit ca şi cum mi l-ar oferi. E un gât minunat. E blondă naturală, şi foarte palidă, iar venele i se zăresc în linii albastre delicate sub întinderea albă de piele. Se uită la mine fără

frică şi-mi pune întrebări.

— Ţi-e dor de John Stark?

— Ştii bine că da. Am pierdut un frate.

— Un frate? Dar nici măcar nu-i ştii numele adevărat.

— Şi poliţia mă întreabă asta mereu. Nu pot să-i ajut, pentru că nu mi-a spus niciodată.

— Şi totuşi, ai corespondat cu el atâta timp din închisoare.

— Numele nu au importanţă pentru noi.

— Vă cunoşteaţi suficient de bine să ucideţi împreună.

— Doar o dată, pe Beacon Hill. E ca şi cum ai face dragoste, cred. Prima dată, când încă înveţi cum să ai încredere în celălalt.

— Deci a ucide împreună a fost felul vostru de a vă cunoaşte?

— Ce fel mai bun există?

Îşi ridică o sprânceană către mine, de parcă nu e sigură că vorbesc serios. Dar sunt foarte serios.

— Te referi la el ca la fratele tău, zice ea. Ce înţelegi prin asta?

— Aveam o legătură, noi doi. O legătură sacră. E aşa de greu să găsesc oameni care să mă înţeleagă perfect.

— Îmi imaginez.

Sunt alert la cea mai mică urmă de sarcasm, dar nu-l aud în vocea ei şi nici nu-l văd în ochii ei.

— Ştiu că trebuie să fie şi alţii ca noi pe undeva, zic eu. Totul e să-i găseşti. Să te conectezi cu ei. Toţi vrem să fim cu cei de felul nostru.

— Vorbeşti de parcă aţi fi o specie separată.

— Homo sapiens reptilis, glumesc eu.

— Poftim?

— Am citit că există o parte a creierului care datează încă din vremea originilor noastre de reptilă. Care ne controlează funcţiile cele mai primitive. Lupta sau fuga. Împerecherea. Agresiunea.

— Oh. Te referi la paleocortex.

— Da. Creierul pe care l-am avut înainte să devenim fiinţe umane civilizate. Nu are nici o emoţie, nici o conştiinţă. Nici o morală. E ceea ce vezi când te uiţi în ochii unei cobre. Aceeaşi parte a creierului care răspunde direct la stimulii olfactivi. De aceea reptilele au un simţ atât de dezvoltat al mirosului.

— Aşa e. Din punct de vedere neurologic, sistemul nostru olfactiv este strâns legat de paleocortex.

— Ştiai că am avut întotdeauna un simţ al mirosului extraordinar?

Pentru un moment se uită pur şi simplu la mine. Nici acum nu ştie dacă vorbesc serios sau dacă inventez teoria asta pentru ea pentru că e doctor neuropsihiatru şi ştiu că o va aprecia.

Următoarea ei întrebare îmi arată că s-a hotărât să mă ia în

serios.

— Şi John Stark avea un simţ extraordinar al mirosului?

— Nu ştiu, îi spun eu cu privirea fixă. Şi acum că a murit, nu vom mai şti niciodată.

Mă studiază ca o pisică pe punctul de a sări la atac.

— Pari nervos, Warren.

— Nu am motiv să fiu?

Privirea îmi coboară asupra corpului meu inutil, zăcând inert pe învelitoarea de piele de oaie. Nici măcar nu mă mai gândesc la el ca la corpul meu. De ce aş face-o? Nu-l pot simţi. Nu e decât o grămadă de carne străină.

— Eşti furios pe poliţistă, zice ea.

O afirmaţie atât de evidentă nici măcar nu merită un răspuns, aşa că nu-i dau nici unul.

Dar doctoriţa O'Donnell s-a antrenat să ţintească sentimentele, să dea la o parte ţesutul cicatrizat şi să expună la lumină rana vie şi sângerândă aflată dedesubt. A simţit mirosul emoţiilor în putrefacţie şi acum vrea să le prindă în cleşte, să răzuiască şi să sape.

— Te mai gândeşti încă la doamna detectiv Rizzoli? mă întreabă ea.

— În fiecare zi.

— Ce fel de gânduri?

— Chiar vrei să ştii?

— Încerc să te înţeleg, Warren. Ceea ce gândeşti, ceea ce simţi. Ce te face să ucizi.

— Deci sunt în continuare micul tău şobolan de laborator. Nu sunt prietenul tău.

O pauză.

— Ba da, aş putea fi prietena ta...

— Însă nu de asta vii aici.

— Ca să fiu sinceră, vin aici pentru ceea ce poţi să mă înveţi. Ceea ce ne poţi învăţa pe toţi despre ceea ce-i face pe oameni să ucidă. Deci, spune-mi, zice ea încet, aplecându-se mai aproape de mine. Toate gândurile tale, oricât de tulburătoare ar fi ele.

Urmează o tăcere lungă. Îi spun apoi, încet:

— Am nişte fantezii....

— Ce fantezii?

— Despre Jane Rizzoli. Despre ceea ce-aş vrea să-i fac.

— Spune-mi.

— Nu sunt nişte fantezii drăguţe. Sunt sigur că o să ţi se pară dezgustătoare.

— Şi totuşi, aş vrea să le aud.

Ochii ei au o sclipire ciudată, ca şi cum ar fi aprinşi pe dinăuntru. Muşchii feţei i s-au încordat de anticipaţie. Îşi ţine respiraţia.

Mă uit la ea fix şi mă gândesc: oh, da, chiar ar vrea să le audă. Ca oricine altcineva, vrea să audă fiecare detaliu întunecat. Pretinde că interesul ei e doar profesional, că tot ceea ce-i spun e doar pentru documentare. Dar îi văd sclipirea de nerăbdare şi de dorinţă în ochi. Îi simt aroma feromonilor de excitare.

Văd reptila, zbătându-se în cuşcă.

Vrea să ştie ce ştiu eu. Vrea să păşească în lumea mea. E în sfârşit gata pentru călătorie.

E timpul s-o invit înăuntru.

În curând

Tess Gerritsen

PĂCĂTOASA

Capela Fecioarei Maria a Sfintei Lumini este scena terifiantă a unui carnagiu: două călugăriţe sunt descoperite: una moartă, cealaltă, grav rănită, victime ale unui atacator a cărui sălbăticie nu poate fi descrisă în cuvinte. Brutala crimă pare lipsită de motivaţie, însă autopsia efectuată de medicul legist Maura Isles relevă o surpriză şocantă: tânăra soră Camille a dat naştere unui copil înainte de a fi ucisă. Curând, este descoperit un al doilea cadavru, mutilat până la desfigurare. Împreună, Isles şi detectivul Jane Rizzoli dezvăluie o veche poveste de groază, care face legătura între aceste omoruri înfiorătoare. Pe măsură ce secrete demult îngropate ies la lumină, Maura Isles se lasă purtată inexorabil către inima unei investigaţii, al cărei punct culminant se desfăşoară într-un univers mult mai familiar Maurei decât şi-ar fi putut închipui. Iar dezvăluirea finală a identităţii asasinului se dovedeşte a fi mult prea zguduitoare pentru a putea fi luată în considerare.

Jane Rizzoli nu și-a revenit complet după experiența aproape fatală prin care a trecut în mâinile unui ucigaș în serie (Warren Hoyt, poreclit Chirurgul) care a lăsat-o cu cicatrice fizice și psihice, dar asta n-o împiedică să urmărească un alt criminal, al cărui mod de a ucide este tulburător de familiar. Warren Hoyt se află încă în spatele gratiilor, însă Rizzoli crede că există o legătură între el și acest nou criminal. Intervenția unui agent FBI care pare să știe mai multe decât oricine altcineva nu face decât să întărească hotărârea lui Rizzoli de a rezolva cazul. Când Hoyt evadează din închisoare și se alătură fratelui lui întru crime, ritmul acestui thriller cu adevărat înfiorător crește năvalnic, ducând povestea la un deznodământ neașteptat.

LIBRIS
24.99

ISBN 978-973-103-902-2

9 789731 039022

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company

Observații

[←1]
Office of the Police Commissioner.

Massachusetts Correctional Institution - Institutul Corecţional din Massachusetts

[←3]

Attenuated Total Reflection

Table of Contents

Observații